

Michael Scott

EF8U7CU

{ ÖLÜMSÜZ
NICHOLAS FLAMEL'İN
SIRLARI }

3. KİTAP

B&S

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

GENÇLİK SERİSİ

Saklanacak yer yok...

Paris'te amansız Büyücü Dr Dee ve onun yaratık ordusundan kaçmayı başaran Nicholas Flamel ve ikizleri Londra'da tatsız bir sürpriz beklemektedir. Efsanedeki ikizlerin Londra'ya geldiğini haber alan korkunç bir varlık, grubun peşine düşer; ancak bunu önceden tahmin eden Flamel önlem almıştır.

Küçük kitapçıda Büyücü'nün saldırısına uğradıklarından beri akla hayale sığmayan maceralar yaşayan Josh ve Sophie Newman olayların düşündüklerinden çok daha karmaşık olduğunu keşfetmeye başlamışlardır. Nicholas Flamel gerçekten de efsanedeki ikizleri bulmuştur ve güçlerinin sınırlarını kimse tahmin edememektedir. Ancak karşılarına çıkan yaratıklar da insanoğlunun dünyaya hâkim olmasından milyonlarca yıl önce var olmuş, çok güçlü canlılardır ve dünyanın kaderini kimin belirleyeceğini zaman gösterecektir.

Bazen efsaneler gerçektir!..

Aylarca New York Times çok satanlar listesinde kalan serinin heyecan dolu üçüncü kitabı, muhteşem bir macera sunuyor.

9 786053 329428

KDV dahil fiyatı
24 TL

Michael Scott

EF8U7CV

ÖLÜMSÜZ

NICHOLAS FLAMEL'İN

SIRLARI

3. KİTAP

EFUNCU – ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SİRLARI
MICHAEL SCOTT

Özgün Adı
THE SORCERESS – THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL

First published by Delacorte Press an imprint of Random House Children's Books
a division of Random House Inc. New York, USA

Text copyright © 2009 by Michael Scott
Cover illustrations copyright © 2009 by Michael Wagner

Türkiye'de yayın hakları: © 2014, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 29619

Bu eserin yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Çeviren
Filiz Emre

Editör
Nevin Avan Özdemir

1. Basım: Şubat 2017
Genel Yayın Numarası: 3719

ISBN 978-605-332-942-8

Bütün hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü önceden yayıncının onayı alınmaksızın herhangi biçimde ve herhangi yolla, elektronik ve mekanik araçlarla, fotokopiyle, kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, yeniden erişilebilir bir sistemde saklanamaz ve aktarılamaz.

BASKI
AYHAN MATBAASI
MAHMUTBEY MAH. DEVE KALDIRIMI CAD. GELİNCİK SOK. NO:6 KAT:3
BAĞCILAR İSTANBUL (0212) 445 32 38
Sertifika No: 22749

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Bu kitap kurgusal bir çalışmadır. Tanınan bazı tarihi kişilikler dışında; bütün olaylar, diyaloglar ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek değildir. Tarihi kişiliklerin yaptığı şeyler de yazarın hayal gücünün ürünüdür ve tarihi gerçeklerle alakası yoktur.

Michael Scott

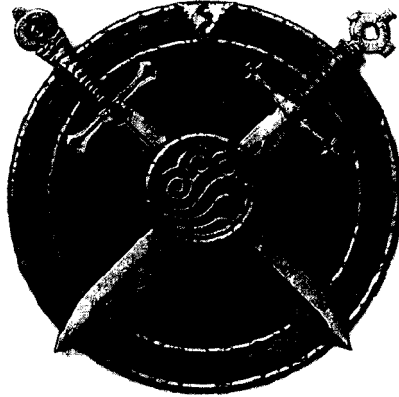
EF8U7CV

ÖLÜMSÜZ

NICHOLAS FLAMEL'İN

SIRLARI

3. KİTAP

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Courtney'e
ex animo

Artık çok yorgunum.

Üstelik hızla yaşılanıyorum. Eklemlerimde bir tutukluk var, gözlerim artık o eski keskinliğiyle görmüyor, işitmekte zorlanıyorum. Son beş gün içerisinde, güçlerimi geçtiğimiz yüzyılın tamamında kullandığımdan çok daha fazla kullanmak zorunda kaldım, bu da yaşlanma sürecimi epeyce hızlandırdı. Geçen Perşembe'den beri en az on yıl, belki de daha fazla yaşlanmış olmalıyım. Hayatta kalabilmek için Abraham'ın kitabını tekrar ele geçirmem lazım. Güçlerimi kullanma riskini göze almamalı, buna yeltenmemeliyim bile.

Fakat Codex, Dee'nin elinde ve biliyorum ki giderek zayıflayan auramı tekrar kullanmak zorunda kalacağım.

Eğer hayatta kalacaksak, buna mecburum.

Auramı her kullanışımında ölüme biraz daha yaklaşıyorum... Ben ve Perenelle ölünce de, Dee ve Karanlık Atalara artık kimse direnmeyecek. Biz ölünce, dünya sona erecek.

Ama henüz ölmedik.

Ve ikizler de bizimle. Bu seferkiler gerçek ikizler; saf altın ve gümüş auralarıyla, efsanenin asıl ikizleri. İkizler hayatta oldukça hâlâ umut var demektir.

Şimdi Londra'ya varmak üzereyiz. Ben, diğer tüm şehirlerden çok bu şehirden korkarım; çünkü Dee'nin gücünün merkezidir burası. Perenelle ve ben en son buradayken, yani 1666 yılının Eylül ayında, Büyücü bizi yakalamaya çalışırken neredeyse tüm şehri yakıp kül ediyordu. Ondan beri de buraya hiç gelmedik. Londra dünyanın her yanından Ataları cezbetmiştir – sayıları, bu şehirde, dünyanın herhangi başka bir şehrinde olduğundan çok daha fazla. Atalar, İkinci Nesil ve ölümsüz insanlar sokaklarda özgürce, fark edilmeden dolaşıyorlar. Bunun yanında, Britanya Adaları'nın geneline dağılmış en az bir düzine kadar Gölge Alemi'nin varlığından da haberdarım.

Bu Kelt topraklarında, başka herhangi bir ülkede olduğundan çok daha fazla sayıda güç hattı kesişip birleşir. İşte ben de, ikizlerin uyandırılmış güçleri sayesinde o hatları San Francisco'ya ve Perenelle'ime dönmekte kullanabileceğimizi umuyorum.

Ayrıca Kral Gilgamiş, yani dünyadaki en yaşlı ölümsüz insan da burada. Bilgisinin haddi hesabı yok, ansiklopedilere sığmayacak kadar engin. Bir zamanlar Codex'in hamisi olduğu, hatta kitabı yaratan efsanevi Abraham'ı tanıdığı söylenir. Efsaneye göre Gilgamiş tüm temel büyülerini bilmekle birlikte, ne tuhaftır ki, hiçbir zaman onları kullanacak güce sahip olmamış. Kral'ın bir aurası yok. Bunun nasıl bir şey olduğunu zaman zaman merak etmişimdir – o kadar çok inanılmaz şeyin farkında olmak, kadim bir bilgiye erişime sahip olmak, bu dünyayı bir zamanlar olduğu cennete geri çevirecek sözcükleri ve tılsımları bilmek... Ve hiçbirini kullanamamak.

Sophie ve Josh'a, Gilgamiş'tan onları Su Büyüsü konusunda eğitmesini ve bizi eve geri gönderecek bir güç hattı bulmasını isteyeceğimi söyledim. Fakat bunun tehlikeli bir kumar olduğunu bilmiyorlar; zira Kral bu istekleri reddederse; o zaman Dee'nin diyarında, hiçbir kaçış imkânı bulunmaksızın, kapana kısıldık demektir.

Tabii onlara Gilgamiş'in, tam bir zırdeli olduğunu da söylemedim... Ya da son karşılaştığımızda, onu öldürmeye çalıştığımı sandığını.

*Simyacı Nicholas Flamel'in günlüğünden
4 Haziran Pazartesi günü
Düşmanlarımızın şehri Londra'da yazıldı*

4 Haziran Pazartesi

BİRİNCİ BÖLÜM

“Sınırım onları görüyorum.”

St. Pancras istasyonunda, kocaman yuvarlak saatin hemen altında duran yeşil montlu genç adam, telefonu kulağına çekip dikdörtgen ekranda bulanık bir fotoğrafı izlikti. İngiliz Büyücü görüntüyü iki saat önce yollamıştı. Tarih damgası 4 Haziran 11.59.00'di, renkler soluk ve uçtu, kumlu görüntüyse sanki bir güvenlik kamerası tarafından çekilmiş gibi görünüyordu. Kısa, gri saçlı yaşlıca bir adamla ergenlik çağına iki sarışın genç bir trene binerken görülüyordu resimde.

Genç adam parmak uçlarında kalkarak, bir anlığına gözüne ilişen üçlünün yerini saptayabilmek için gözle-riyle istasyonu taradı. Bir anlığına, onları ortalıkta dolanan insan gürhunun içinde kaybettiğini düşündü, fakat öyle bile olsa çok uzağa gidemezlerdi. Kız kardeş-

lerinden biri alt kattaydı, bir diğeryse sokak seviyesinde, girişte gözcülük yapıyordu.

Peki, yaşlı adamla gençler nereye gitmişlerdi o hâlde?

Dar, büyük burun delikleri, istasyondaki sayısız kokuyu ayrıştırırken sızladı. Çok sayıda humaninin birbirine karışmış kokularını, binlerce parfüm ve deodorantın, saç jölesinin ve kremin, istasyondaki restoranlardan gelen kızartma yağının kokusunu; kahvenin zengin aromasını, tren motorlarının ve vagonlarının madeni, yağlı kokularını tanımladı veeledi. Gözlerini kapayıp başını geri atarken, burun delikleri olağan dışı bir genişlikte açıldı. Aradığı kokular daha eski, daha yabani, daha doğaüstü şeylerdi...

İşte orada!

Nane – son derece hafif bir his.

Portakal – yalnızca narin bir dokunuş.

Vanilya – bir izden çok da fazlası değil.

Ufak, köşeli güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş mavi-siyah göz bebekleri büyüdü. Havayı koklayarak geniş tren istasyonunun içinde incecik koku hatlarını takip etti. Onları bulmuştu!

Telefonundaki resimde görülen yaşlıca adam, istasyon meydanında doğrudan kendisine doğru yürümekteydi. Üzerinde siyah bir kot pantolonla eskimiş bir deri ceket vardı, sol elindeyse ufak bir valiz taşıyordu. Ve tıpkı o birkaç saat evvel çekilmiş fotoğrafta olduğu gibi, hemen arkasından birbirlerine kardeş olabilecek kadar benzeyen iki sarışın genç geliyordu. Oğlan kızdan daha uzun boyluydu, her ikisinin de birer sırt çantası vardı.

Genç adam cep telefonuyla hemen bir resim çekip bunu Dr John Dee'ye yolladı. İngiliz Büyücü'ye karşı hisleri küçümsemeden ibaret olsa da, onu kendine düşman etmeye gerek yoktu.

Dee, Karanlık Ataların en üst düzey ve tabii muhakkak da en tehlikeli olanlarından birinin adamıydı.

Genç adam yeşil montunun kapüşonunu başına geçirip, üçlü kendisine doğru yaklaşıırken onlara arkasını döndü ve aşağı katta bekleyen kız kardeşini aradı. "Flamel ile ikizler oldukları kesin," diye mırıldandı telefona. Zaman içinde Kelt dilleri çerçevesinde sınıflandırılmış olan eski bir dilde konuşuyordu. "Sana doğru geliyorlar. Euston Road'a çıktıklarında yakalarız onları."

Kapüşonlu genç adam telefonunu kapatıp Simyacı'yla Amerikalı ikizlerin peşine düştü. Öğleden sonra kalabalığının içinde, salaş kot pantolonu, eskimiş spor ayakkabıları ve büyük boy paltosuyla, başı ve yüzü kapüşonuyla kapanmış, gözleri kara güneş gözlükleri ardına saklanmış hâliyle herhangi bir genç gibi durduğundan, fark edilmeksizin rahatlıkla ilerliyordu.

Görünüşüne rağmen genç adamın insan olmakla yakından uzaktan alakası yoktu. O ve kız kardeşleri, bu topraklara ilk olarak daha buralar hâlâ Avrupa ana karasına bitişikken gelmişlerdi ve burada tanrı olarak tapınılmıştı onlara. Dolayısıyla alt tarafı bir humani olan Dee'den komut almak gücüne gidiyordu. Fakat İngiliz Büyücü kapüşonlu oğlana nefis bir ödül vaat etmişti – efsanevi Simyacı Nicholas Flamel. Dee'nin talimatları gayet açıktı; oğlan ve kız kardeşleri Flamel'e istedikleri-

ni yapabilirlerdi, fakat ikizlere dokunulmayacaktı. Oğlanın dudakları kıvrıldı. Kız kardeşleri kolayca ikizleri yakalarlardı; o da bu arada Flamel'i öldürme şerefine sahip olurdu.

Bu düşünce karşısında, kömür karası dili ağzının bir köşesinden fırlayıp dudaklarını yaladı. Simyacı'yla kendilerine haftalar sürecektir bir ziyafet çekeceklerdi. Elbette en lezzetli parçaları annelerine ayıracaklardı.

Nicholas Flamel, Sophie ve Josh'un ona yetişebilmesi için yavaşladı. Zoraki bir gülümsemeyle saatin altındaki dokuz metre boyunda bronz, sarılan çift heykelini gösterdi. "Adı *Buluşma Noktası*," dedi bağıra bağıra. Sonra bir fısıltıyla ekledi: "Takip ediliyoruz." Gülümsemeyi sürdürerek Josh'a doğru eğildi ve mırıldandı: "Arkana dönmeyi aklından bile geçirme."

Sophie, "Kim?" diye sordu.

Josh ise, "Ne?" dedi gergin bir tavırla. Başını dönüyor, midesi bulanıyordu; yeni uyandırılmış duyuları tren istasyonundaki tüm o kokular ve seslerin istilası altındaydı âdeta. Başını kafatasının dibine saplanmış bir ağrıyla zonkluyordu, ışıklar da öyle parlaktı ki! Keşke güneş gözlükleri olsaydı...

"Haklısın, 'Ne?' daha uygun bir soru," dedi Nicholas acı acı. Sanki ondan bahsediyormuş gibi parmağıyla saati gösterdi. "Ne olduğundan emin değilim," diye itiraf etti. "Ama çok eski bir şey. Trenden indiğimiz anda hissettim bunu."

“Hissettin, öyle mi?” diye sordu Josh, aklı karışmıştı, her geçen an daha da bir serseme dönüyordu. Mojave Çölü’nde güneş çarptığı seferden beri midesi bu kadar bulanmamıştı.

“Bir karıncalanma hissi, hafif bir kaşıntı gibi. Aurası, burada her ne varsa, onun aurasına tepki verdi. Auralarınıza biraz daha hâkim olduğunuzda, siz de aynı şeyi hissedebileceksiniz.”

Sophie sanki metal ve camdan kafes işi tavanı inceliyormuşçasına başını geriye atarak yavaş yavaş döndü.

Kalabalık çevrelerinde döne döne ilerliyordu. Büyük kısmı işlerine giden şehirlilerden oluşuyordu, ama aralarında çok sayıda turist de vardı, *Buluşma Noktası*’nın yani dev saatin önünde durup fotoğraf çektiyorlardı. Kimse de onlara özel bir ilgi gösteriyormuş gibi görünmüyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Josh. Paniğe kapılmaya başlıyordu. “Paris’te yaptığım gibi Sophie’nin güçlerini artırabilirim,” diye geveledi.

Flamel, Josh’un kolunu sımsıkı kavrayarak “Hayır,” diye çıkıştı. “Şu andan itibaren, güçlerinizi sadece son çare olarak kullanabilirsiniz. Auranızı canlandırdığınız anda bulunduğunuz noktanın on millik erişim alanındaki her Ata, İkinci Nesil ve ölümsüzü harekete geçirirsiniz. Ve burada, İngiltere’de karşınıza çıkacak hemen hemen her ölümsüz, Karanlık Ataların müttefikidir. Ayrıca bu topraklarda böyle bir şey yapmak, uykuda bırakılmaları çok daha iyi olacak bilumum başka şeyleri de uyandırabilir.”

“Ama takip ediliyoruz dedin,” diye isyan etti Sophie. “Bu, Dee burada olduğumuzu çoktan biliyor demektir.”

Flamel, ikizleri sola doğru dürterek heykelden uzaklaştırdı ve çıkışa doğru ilerletti. “Tahminimce Avrupa’daki her havaalanı, her liman ve tren istasyonunda gözlemcileri vardır. Dee, Londra’ya geleceğimizi tahmin etmiş olabilir, ama ikinizden biri aurasını canlandırdığı anda, bundan kesinlikle emin olacaktır.”

“Peki o zaman ne yapacak?” sordu Josh, dönüp Flamel’e bakarak. Tepeden aydınlatmanın sert ışıklarında, Simyacı’nın alnındaki ve gözlerinin çevresindeki yeni çizgiler epeyce keskin duruyordu.

Flamel omuz silkti. “Onun gücünün nelere kadir olduğunu kim bilebilir.

Kendisi artık oldukça çaresiz bir durumda; çaresiz kaldı mı da insan korkunç şeyler yapar. Unutmayın, Notre Dame’ın tepesindeydi. Sırf sizi durdurmak için o eski binayı yerle bir etmeye hazırdı... Paris’ten ayrılmanızı engellemek için sizi öldürmeye de.”

Josh başını salladı; kafası iyice karışmıştı. “Benim de anlamadığım o zaten. Bizi canlı ele geçirmek istediğini sanıyordum.”

Flamel iç çekti. “Dee bir ölü diriltici. Ölü bir beden aurasını yapay yöntemlerle canlandırarak o bedene tekrar hayat vermekle icra edilen kötü, korkunç bir iştir bu.”

Bunun sırf düşüncesiyle bile Josh’un bedeni buz kes-
ti. “Yani bizi öldürüp sonra tekrar canlandıracaktı öyle mi?”

“Evet. Son çare olarak.” Flamel uzanıp oğlanın omuzunu hafifçe sıktı. “İnan bana, korkunç bir varoluştur o, yaşamın en hafif gölgesi. Ayrıca unutma ki, Dee sizin ne yaptığınızı gördü, yani artık güçlerinize dair bir fikri var. Eğer aklında sizin efsanedeki ikizler olduğunuza dair önceden bir şüphesi vardıysa bile, artık bu yok olmuştur. Sizi muhakkak ele geçirmek isteyecek. Size ihtiyacı var.” Simyacı, Josh’u göğsünden dürttü. Kâğıt hışırdadı. Tişörtünün altında, boynundan sarkan bir bez kesenin içinde, Codex’ten kopardığı o iki yaprağı taşıyordu. “Ve her şeyden de öte, o iki sayfaya ihtiyacı var.”

Ekip, Euston Road çıkışı tabelalarını takip ederek aynı yönden ilerleyen kalabalık tarafından âdeta sürüklendi. “Bizi burada birinin karşılayacağını söylemiştin,” dedi Sophie, etrafına bakınarak.

“Saint-Germain eski bir dostu ulaşmaya çalışacağını söylemişti,” diye homurdandı Flamel. “Belki de ulaşamadı.”

Şatafatlı kırmızı tuğla tren istasyonundan Euston Road’a çıktılar ve şaşkınlıkla duraksadılar.

Sadece iki buçuk saat önce Paris’ten ayrıldıklarında, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, sıcaklık çoktan 20 derecenin üzerindeydi, fakat Londra anlaşılan o ki bundan en az on derece kadar daha soğuktu, üstüne bir de sağanak yağmur yağıyordu. Yolu döven rüzgâr, ikizleri ürpertecek denli soğuktu. Geri dönüp istasyona sığındılar.

Ve işte o zaman Sophie onu gördü.

Nicholas'a dönüp bakışlarını haşımce adamın solgun gözlerine dikerek "Yeşil montlu bir oğlan, kapüşonunu takmış," dedi kız aniden. Eğer gözlerini ondan ayırırsa, elinde olmadan, peşlerinden gelen bu genç adama bakacağını biliyordu. Onu hâlâ göz ucuyla görebiliyordu. Bir sütunun yanında dikilmiş, elindeki cep telefonuna bakıp onunla oynuyordu. Duruş şeklinde garip olan bir şey vardı. Doğal olmayan bir şey. Ayrıca kız, burnuna çok hafif bir çürümüş et kokusunun çalındığını da hissetti. Burnunu kırıştırdı. Gözlerini kapatıp kokuya odaklandı. "Çürük bir şeyler gibi kokuyor, oto yolda ezilmiş hayvanlar gibi."

Simyacı'nın yüzündeki gülümseme giderek daha da zorlama bir hâl aldı. "Kapüşonu mu var demiştin? Demek bizi takip eden o." İkizler, adamın sesinde çok hafif bir ürperti hissettiler.

"Tabii o bir oğlan filan değil, öyle değil mi?" diye sordu Sophie.

Nicholas başını salladı. "Yakından uzaktan alakası yok."

Josh derin bir nefes aldı. "Eh, o hâlde, bu tarafa doğru gelen yeşil kapüşonlu mont giymiş iki kişi daha olduğunu söylesem?"

"Üç kişiler mi?" Flamel dehşet içinde fısıldadı. "Buradan gitmemiz lazım."

İkizlerin kollarını kaptığı gibi onları şakır şakır yağmurun altına çekti, sağa dönüp sokakta çekiştirerek yürüttü onları.

Yağmur öyle soğuktu ki, Josh'un nefesi kesildi. Sert yağmur damlaları yüzüne batıyordu. Nihayet Flamel ikizleri yağmurdan etkilenmeyen bir ara sokağın içine çekti. Josh durup soluklandı. Saçlarını gözlerinin üzerinden sıyırdı ve Simyacı'ya baktı. "Kimdi onlar?" diye sordu.

"Başlıklılar," dedi Simyacı karamsarlıkla. "Dee iyice çaresiz kalmış olmalı. Ayrıca onlara komuta edebildiğine göre sandığımdan da güçlü. Onlar Genii Cucullati."

"Harika," dedi Josh. "Bilmem gereken her bilgiyi sağladı bu." Kız kardeşine baktı. "Sen hiç duydun mu?.." diye söze başladı ve sonra kızın yüz ifadesini görüp durdu. "Duymuşsun!"

Sophie, Endor Cadısı'nın hatıraları bilincinin sınırlarında belirdikçe ürperdi. Genzinde bir ekşime hissetti, midesi tiksintiyle altüst oldu. Endor Cadısı, Genii Cucullati'yi tanıyor ve onlardan nefret ediyordu. Sophie, erkek kardeşine dönüp açıkladı: "İnsan eti yiyenler."

İKİNCİ BÖLÜM

Sokaklar boştu, ani ve şiddetli fırtına çoğu kişiyi istasyona ya da yakınlardaki dükkânlara sığınmaya itmişti. Euston Road üzerinde trafik durma noktasına gelmişti. Silecekler camları çılgınca dövüyordu. Kornalar bangır bangır ötüyordu, üstüne bir de yakınlarda bir araba alarmı inlemeye başladı.

Nicholas, “Yanımdan ayrılmayın,” diye komut verip yola atıldı ve durmuş araçların arasından ilerlemeye koyuldu. Sophie hemen peşine takıldı. Josh kaldırımdan inmeden evvel bir an durup arkasında kalan istasyona baktı. Başları ve yüzleri montlarının kapüşonları altında saklı o üç kişi, istasyonun girişinde buluşmuşlardı. Yağmurun koyu yeşile boyadığı montlarının bir anlığına birer pelerine dönüştüğüne yemin edebilirdi Josh. Ürperdi, bu kez nedeni buz gibi yağmurdan çok

daha fazlasıydı. Sonra önüne dönüp yolun öbür yanma doğru fırladı.

Nicholas sağanak yağmura karşı başını eğip, ikizleri araçların aralarından geçirdi. “Acele edin. Eğer aramıza yeterince mesafe koymayı başarırırsak, trafiğin ve yağmurun kokuları bizimkileri bastırıp duyulmaz kılabilir.”

Sophie arkasına hızlıca bir bakış attı. Kapüşonlu üçlü istasyondan çıkmış, hızla yaklaşıyorlardı. “Peşimizden geliyorlar,” dedi kız, sesi telaşı içinde yükselmişti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Josh.

Flamel açıkça, “Hiçbir fikrim yok,” dedi. Önündeki uzun, düz yola baktı. “Fakat burada kalırsak ölürüz, en azından ben ölürüm.” Neşesiz bir gülümsemeyle dişleri bir anlığına göründü. “Dee sizi canlı ele geçirmeye çalışacaktır, eminim.” Flamel etrafına bakındı, sonra sol tarafta bir ara geçidi gözüne kestirip kendisini takip etmeleri için ikizlere işaret etti. “Bu taraftan. Onları atlatmaya çalışacağız.”

“Keşke Scatty burada olsaydı,” diye mırıldandı Josh. Onun eksikliğini tam anlamıyla ancak kavırıyordu. “Scatty onlarla başa çıkabilirdi.”

Yüksek duvarlı geçidin içi kuruydu. Bir duvarın dibine mavi, yeşil ve kahverengi plastik çöp kovaları sıralanmıştı, ötekineyse tahta istif raflarından kalıntılar ve dolmuş da taşan siyah plastik çöp torbaları yığınlar halinde dayanmıştı. Koku felaketti; torbalardan birinin tepesine de tüyleri darmadağın bir kedi tünemişti, torbayı büyük bir özen içinde, pençeleriyle lime lime

etmekle meşguldü. Flamel ve ikizler yanından koşarak geçedursun, kedi başını kaldırıp bakmadı bile. Ne var ki, hemen sonrasında, kapüşonlu üç tip dar geçide girer girmez, kedi kamburunu çıkardı, tüyleri dikeldi ve hayvan gölgelerin içinde kayboluverdi.

“Bu yolun nereye çıktığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu Josh, sol yanlarındaki bir dizi kapının yanından hızla geçerlerken. Belli ki bunlar ana caddedeki iş yerlerinin arka kapılarıydı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye kabul etti Flamel. “Fakat bizi Başlıklılardan kurtardıkları sürece, fark etmez.”

Sophie arkasına baktı. “Onları görmüyorum,” diye duyurdu.

“Belki de onları atlatmışsızdır.” Nicholas’ın peşinden köşeyi döndü ve adamın aniden duruşuyla, ona küt diye çarpması bir oldu.

Onların peşine Josh da köşeyi döndü, az kalsın o da diğer ikisine çarpıyordu. “İlerlemeye devam et,” diye soluk soluğa konuşarak ikisinin arasından sıyrılıp öne çıktı. İşte o zaman, neden birden duruverdiklerini anladı: Dar geçit, tepesine kıvrımlı dikenli teller yerleştirilmiş, yüksek, kırmızı tuğladan bir duvarla son buluyordu.

Simyacı dönüp parmağını dudaklarına götürdü. “Çıt çıkarmayın. Belki de fark etmeden geçidin girişinin önünden koşup geçmişlerdir...” Soğuk yağmur damlaları hafif bir yağışla yere düştüler; beraberlerinde tuhaf, ekşice bir koku taşıyorlardı – çürümüş et kokusu. “Tabii belki de geçmemişlerdir,” diye ekledi Flamel; zira üç Genii Cucullati sessizce köşeyi dönüp karşıların-

da belirmişti. Nicholas ikizleri arkasına doğru itti, ama onlar hemen öne çıkıp tekrar adamın iki yanında yerlerini aldılar. İçgüdüsel olarak, Sophie adamın sağma, Josh da soluna geçmişti. “Geri çekilin,” dedi Flamel.

“Hayır,” dedi Josh.

“Bu üçüne tek başına karşı koymana izin verecek değiliz,” diye ekledi Sophie.

Başlıklılar yavaşladılar, sonra geçişi engelleyecek şekilde yayıldılar ve durdular. Olağan dışı bir hareketsizlikteydiler, yüzleri de o fazlasıyla büyük kapüşonlarıyla örtülmüştü.

“Neyi bekliyorlar?” diye mırıldandı Josh, sesi fısıltıdan pek de fazla yüksek değildi. Tiplerin duruş şeklinde, kendilerini konumladıkları biçimde tuhaf bir şey vardı; daha ziyade hayvansı bir şeydi sanki bu. Bir National Geographic belgeselinde, bir timsahın suların içinde, geyiklerin nehirden geçmesini bekleyişini görmüştü. Timsah da işte aynen böyle tümüyle hareketsiz duruyordu; ta ki aniden fırlayıp harekete geçinceye kadar.

Ansızın, sessiz dar geçitte bir tahta parçası yarılırmış gibi bir bangırtı koptu, bunu da yırtılan kumaşını andıran bir ses izledi.

“Biçim değiştiriyorlar,” diye soludu Sophie.

Yeşil montlarının altında, yaratıkların kasları dalgalanıp gerilerek omurgalarını büktü ve başlarını ileriye itti. Kolları gözle görünür düzeyde uzadı, montlarının fazlasıyla uzun kollarından çıkıveren elleri artık sık kıllarla kaplıydı; uçlarındaysa pütürlü, kıvrımlı, siyah pençeler vardı.

“Kurda mı dönüşüyorlar?” diye sordu Josh, tir tir titreyerek.

“Kurttan ziyade ayı,” diye cevap verdi Nicholas usulca, gözlerini kısıp geçidin içinde etrafına bakınarak. “Ayı da değil de porsuk sanki,” diye ekledi. Hava ya en hafifinden bir vanilya kokusu değip geçti.

Sophie aniden iyice bir doğrularak, “Her hâlükârda bizim için herhangi bir tehlike oluşturmuyorlar,” dedi. Sağ elini kaldırıp sol elinin baş parmağını bileğine yakılmış altın rengi çembere bastırdı.

“Hayır,” diye çıkıştı Nicholas, uzanıp kızın elini iterken. “Size söyledim, bu şehirde güçlerinizi kullanamazsınız. Auralarınız fazla belirgin.”

Sophie isyan edercesine başını salladı. “Ben bu yaratıkların ne olduklarını biliyorum,” dedi kararlılıkla. Ürpermişti. “Ne yapabileceklerini biliyorum. Bu yaratıklar seni hapur hupur yerken burada öylece durmamızı bekleyemezsin. İzin ver de onların icabına bakayım, onları cips gibi çıtır çıtır kızartabilirim.” Öfkesi bu ihtimal karşısında hemencecik heyecana döndü, gülümsemi. Bir anlığına parlak mavi gözleri gümüş rengine ışıldadı ve yüz hatları sertleşip keskinleşti; bu, onu on beş yaşından çok daha büyük gösterdi.

Simyacı’nın gülümsemesi acı bir gülüştü. “Bunu yapabilirsin tabii. Ama sonrasında bu yaratıklardan çok daha öldürücü bir şeyler bizi yakalamadan bir mil kadar bile yol katedebileceğimizi sanmam. Bu sokaklarda nelerin gezindiğine dair hiçbir fikrin yok Sophie. Ben

bunun icabına bakarım,” diye ısrar etti. “Tümüyle savunmasız değilim.”

Josh, yaratıkların beden dillerini yorumlayıp bir taarruz pozisyonu aldıklarını gözlemleyerek, “Saldıracaklar,” dedi aceleyle. Bir yandan da bunun bir taarruz pozisyonu olduğunu nereden bildiğini merak etti ister istemez. “Bir şeyler yapacaksan hemen şimdi yapman gerekiyor.”

Genii Cucullati bulundukları alanda yayılmış, her biri Flamel ve ikizlerden birinin önünde konuşlanmıştı. Yaratıklar öne eğilmiş, omurgaları yay gibi bir hâl almış; montları geniş göğüsleri, kabarmış omuzları ve kaslı kolları üzerinde gerilmişti. Kapüşonlarının gölgesi altında, mavi-siyah gözler zikzaklı dişlerin üzerinde parlıyordu. Birbileriyle havlama ve hırıltıyı andıran seslerle konuştular.

Nicholas deri ceketinin kollarını sıvayarak; sağ bileğine dolanmış gümüş zincir bilezikle, yıpranmış iki rengârenk dostluk bilekliğini açığa çıkardı. Sonra ip bilekliklerden birini çekip bileğinden çıkardı, avuçları arasında top gibi yuvarladı, dudaklarına götürüp üzerine üfledi.

Sophie ve Josh adamın ufak topu yere, hemen Başlıklıkların önüne fırlatışını seyrettiler. Renkli ipliklerin, yaratıklardan en büyüğünün hemen önündeki çamurlu su birikintisine düştüğünü görerek kendilerini sıçrayacak sulara hazırladılar. O korkunç yaratıklar bile kaldırımdayken kayan pençeleriyle ufacak birikintiden geriye çekildiler.

Ama hiçbir şey olmadı.

Yaratıkların en irisinden gelen ses, kim bilir, bir gülüştü belki de.

Josh küstahça, “Ben dövüşelim diyorum,” dedi, gerçi Simyacı’nın başarısız oluşu onu epey sarsmıştı ya... Flamel’in saf enerji mızrakları fırlattığını görmüş, tahta bir kapıdan âdeta bir orman yaratmasına şahit olmuştu; yine öyle muhteşem bir şey olacağını sanmıştı. Josh, kız kardeşine bir bakış attı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Flamel’in bu yaşlanmış, zayıflamış hâlinde güçleri giderek azalıyordu. Josh hafifçe başını salladı ve Sophie’nin de karşılık olarak başını azıcık kaldırdığını ve sonra parmaklarını esnettiğini gördü. “Nicholas, *gargoyle*lere ne yaptığımızı gördün,” diye devam etti Josh; kız kardeşinin ve kendisinin gücüne güveni tamdı. “Sophie ile ben birlikte olunca, herkesin ve her şeyin karşısında durabiliriz.”

“Kendine güven ile kibir arasındaki çizgi çok incedir Josh,” dedi Flamel usulca. “Kibir ile aptallık arasında-kiyse daha bile ince,” diye de ekledi. Kıza bakmaksızın “Sophie, güçlerini kullanırsan bizi ölüme mahkûm edersin,” diye konuştu.

Josh başını salladı. Flamel’in apaçık zayıflığından iğrenmişti âdeta. Yaşlıca adamdan biraz uzaklaşıp silkinerek sırt çantasını çıkardı ve açtı. Çantanın bir yanından, genellikle rulo halinde poster ve harita taşımakta kullanılan kalın, karton bir tüp çıkıyordu. Josh, tüpün beyaz plastik kapağını çıkarıp içine uzandı, içindeki baloncuklu naylona sarılmış cismi kavrayıp çıkardı.

“Nicholas?..” diye söze başlayacak oldu Sophie.

“Sabır,” diye fısıldadı Flamel. “Sabır...”

Başlıklılardan en irisi dört ayak üstüne inip pis, uzun tırnaklı pençelerini kaldırımında takırdata takırdata öne bir adım attı.

“Siz bana hediye edildiniz,” dedi yaratık, şaşırtıcı tizlikte, neredeyse bir çocuğunki gibi bir sesle.

“Dee çok cömert doğrusu,” dedi Flamel sakince. “Gerçi Genii Cucullati’nin bir humani için çalışmaya tenezzül etmesine şaşırdım.”

Yaratık takır tukur bir adım daha attı. “Dee sıradan bir humani değil. Ölümsüz Büyücü son derece tehlikeli, ama ondan bin kat daha da tehlikeli bir Ata tarafından korunuyor.”

“Belki de benden korkmalısın,” diye önerdi Flamel, hafif bir gülümsemeyle. “Ben Dee’dan yaşça daha büyüğüm, ayrıca beni koruması için bir Ata’m olmadığı gibi öyle birine ihtiyacım da yok!”

Yaratık güldü ve sonra, herhangi bir uyarıda bulunmaksızın, Flamel’in boğazına atıldı.

Taş bir kılıç havada tıslayarak montun kapüşonunu düzgünce kesti ve yeşil kumaştan kocaman bir parça kopardı. Yaratık kesik kesik uludu ve havada bütünüyle iki büküm olup tekrar üzerine doğru gelen bıçaktan kıvrılarak uzaklaştı, kılıç montun önünü yarıp düğmeleri kopartarak fermuarı mahvetti.

Josh Newman, Nicholas Flamel’in önüne geçti. Karton tüpten çıkardığı taş kılıcı iki eliyle birden tutuyordu. Gergin gergin “Kimsin ya da nesen bilmiyorum,”

dedi, sesi adrenalinin ve üstüne bir de kılıcı sabit tutmanın gerektirdiği çabanın etkisiyle titriyordu. “Ama tahminimce sen bunun ne olduğunu biliyorsundur?”

Yaratık geriledi, mavi gözleri gri bıçağa sabitlenmişti. Başını saklayan kapüşonu lime lime olup gitmişti, kalıntıları omuzlarından sarkıyor, başı gözler önüne seriyordu.

Josh yaratığın yüz hatlarında uzaktan yakından insansı hiçbir şey olmadığını gördü, bununla birlikte olağanüstü güzellikte bir yüzdü bu. Bir canavarla karşılaşmayı beklemişti, fakat baş şaşırtıcı derecede küçüktü, kocaman kara gözler dar bir kaş çıkıntısının altına oturmuştu, elmacık kemikleriye çıkık ve keskin hatlıydı. Burun düzgündü, burun delikleri kızarmıştı. Ağız yatay bir kesikten ibaretti, şimdiyse hafifçe açılarak şekilsiz, sararıp kararmış dişleri ortaya sermekteydi.

Josh’un gözleri bir sağa bir sola, öteki yaratıklara kaydı. Onlar da taş kılıca odaklanmışlardı. “Bu, Clarent,” dedi hemencecik. “Paris’te bu silahla Nidhogg’a karşı savaştım,” diye devam etti. “Ve sizin türünüze neler yapabildiğini gördüm.” Kılıcı hafifçe oynattı ve hafifçe sızlandığını hissetti, kabza ellerinin içinde ısınıyordu.

“Dee bunu söylemedi bize,” dedi yaratık çocuksu sesiyle. Josh’un omuzu üzerinden Simyacı’ya baktı. “Bu, doğru mu?”

“Evet,” dedi Flamel.

“Nidhogg.” Yaratık bu sözcüğü âdeta tükürdü. “Pekâlâ ne oldu efsanevi Ceset Yiyen’e?”

“Nidhogg öldü,” dedi Flamel kısaca. “Clarent tarafından yok edildi.” Öne bir adım attı ve sol elini Josh’un omuzuna koydu. “Josh onu öldürdü.”

“Bir humani tarafından mı öldürüldü?” dedi yaratık kuşkuyla.

“Dee sizi kullandı, kandırdı sizi. Kılıcın bizde olduğunu söylemedi. Başka anlatmadığı neler var? Paris’te Disir’in başına gelenleri söyledi mi? Uyuyan Tanrı’dan bahsetti mi?”

Üç yaratık kendi dillerine geçip aralarında bağırıp hırlamaya başladılar, sonra en irileri tekrar dönüp Josh’a baktı. Siyah dili havada oynadı. “Bunların önemi yok. Ben karşımda korkmuş bir humani oğlanı görüyorum. Kılıcı sabit tutmaya çabaladıkça kaslarının zorlanışını sezebiliyorum. Korkusunun tadını havadan alabiliyorum.”

“Ne var ki, burnuna gelen o korkuya rağmen, yine de sana saldırdı,” dedi Flamel usulca. “Bu, sana ne ifade ediyor?”

Yaratığın omuzları hantal bir silkinişle kıpırdadı. “Ya budala ya da bir kahraman olduğunu.”

“Sen ve senin türün de her zaman her ikisine de karşı pek savunmasız olmuştunuzdur,” dedi Flamel.

“Öyle, fakat dünyada kahraman kalmadı artık. Bize saldırabilecek kimse yok. Humanı artık bizim türümüzün varlığına inanmıyor. Bu da bizi görünmez ve incinmez kılıyor.”

Josh homurdanarak kılıcın ucunu yukarıya kaldırdı. “Clarent’e karşı değil ama.”

Yaratık başını eğip onayladı. “Doğru, Ödlek Bıçağı’na karşı değil. Ne var ki biz üç kişiyiz ve hızlıyız, çok hızlı.” Sırıtıp pütür pütür dişlerini açığa çıkararak ekledi: “Bence seni alt edebiliriz ufaklık; sen daha farkında olmadan kılıcı ellerinden keser alırsız...”

Sahip olduğunun farkında olmadığı içgüdüler, Josh’u, yaratığın sustuğu anda kendisine saldıracağı doğrultusunda uyardı. O zaman da her şey bitiverirdi. Düşünmeksizin, Jeanne D’Arc’ın kendisine öğrettiği bir hamleyle kılıcı hemen öne doğru savurdu. Bıçağın ucu, bir vızıltıyla yaratığın artık açıkta olan boğazına doğru uzandı.

Josh tek yapması gerekenin, o korkunç yaratığa kılıcıyla şöyle bir çizik atmak olduğunu biliyordu. Tek bir kesik, Nidhogg’u mahvetmişti neredeyse.

Yaratık gülerек tam zamanında kılıcın erişemeyeceği kadar geriledi. “Çok yavaşsın humani, çok. Daha sen hamleni yapmadan eklemlerinin gerilişini, beyazlayışını görmüştüm.”

Ve işte o anda Josh anladı ki, yenileceklerdi. Genii Cucullati fazla hızlıydı.

Fakat sol omuzunun üzerinden Flamel’in kıkırdayışını duydu.

Josh doğrudan yaratığa dikti gözlerini. Yapması gereken son şeyin arkasına dönmek olduğunu biliyor, fakat bir yandan da Simyacı’yı böyle keyiflendiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Başlıklıya dikkatle baktı. Ne var ki hiçbir şey değişmemişti... Sadece kılıçtan sakınmaya çalışırken o pis su birikintisinin içine basmıştı, o kadar.

“Korkudan aklım mı kaçırdın Simyacı?” diye sordu yaratık.

Flamel bir sohbet havasıyla, “Ata İris’i tanırırsın değil mi? Elektra’nın kızı?” diye sorarak Josh’un arkasından çıktı. Simyacı’nın ince yüzü sertleşmiş, ifadesiz bir hâl almıştı, dudakları incecik bir çizgi olmuş, solgun gözleri iyice kısılmıştı.

Yaratığın mavi-siyah gözleri dehşetle büyüdü. Yere baktı.

Yaratığın ayaklarını çevreleyen pis sular aniden Flamel’in örgü bileziğinin lime lime parçalarından akan gökkuşağı renklerine bürünmüştü. Genii Cucullatti geriye doğru sıçramaya yeltendi, fakat ön iki patisi su birikintisine saplanmıştı. “Bırak beni humani,” diye ciyakladı; çocuksu sesini dehşet bürümüştü.

Yaratık telaş içinde kendini kurtarmaya çalıştı. Pençelerini batırıp hızla geri çekmeye yeltendi, fakat bu esnada arka ayaklarından birinin ucundan su birikintisinin kenarına değışıyle bir kez daha uludu. Patisini hızla çekerek kurtardı, kıvrımlı tırnaklarından teki kopmuş, suyun kenarına yapışmış kalmıştı. Yaratık havladı ve iki yoldaşı öne atılıp onu kollarından kavrayarak rengârenk sıvıdan geri çekmeye çalıştılar.

“On yıllarca önce,” diye söze devam etti Flamel. “Perenelle ve ben, İris’i kız kardeşlerinden kurtardık; o da karşılığında bana bu bileklikleri verdi. Bunları gökkuşağı renklerindeki aurasından örüşünü bizzat izledim. Bana, bunların bir gün hayatıma azıcık renk katacağını söylemişti.”

Fırıl fırıl dönen renk tutamları Genii Cucullati'nin bacaklarından yukarıya tırmanmaya başladı. Siyah tırnaklar önce yeşile, sonra kırmızıya döndü; sonra da o siyaha çalan pis mor postu, ıslıl ıslıl bir menekşe rengine büründü.

“Bunun karşılığında öleceksin,” diye homurdandı yaratık. Sesi daha da tizleşmiş, parlak mavi gözleri dehşet içinde iyice açılmıştı.

“Bir gün illa ki öleceğim,” diye ona katıldı Flamel, “Ama bu bugün veya senin elinden olmayacak.”

“Bak gör Anne'ye söyleyince neler olacak.”

“Söyle bakalım.”

Bir baloncunun patlaması gibi bir pıt sesi çıktı ve aniden gökkuşağı renkleri canavarın vücuduna tırmanarak onu ışıklarla kuşattılar. Onu tuttukları yerlerden, renkler diğer ikisinin önce pençelerine sonra derilerine akıp yayılarak, yeşil montlarını muhteşem, rengârenk birer paltoya çevirdi. Renkler bir su birikintisinin yüzeyindeki yağ tabakası gibi göz kamaştırıcı desenler çizerek oynadılar, yeni, tuhaf tonlar ve parlak ayrıntılar ortaya çıkardılar.

Yaratıkların elinden ancak zar zor tek bir dehşet çığlığı koparmak geldi; ne var ki feryatları kısa kesildi ve hep birlikte kaldırıma yığıldılar. Onlar yerde kıpırdamaksızın yatadursunlar, o renk cümbüşü hızla bedenlerinden akıp paltolarını o önceki soluk yeşil tonuna geri çevirdi; sonra da bedenleri değişmeye, kemikleri çatırdamaya, kasları ve sinirleri tekrar şekillenmeye başladı. Renkler tümüyle akıp tekrar su birikintisine geri dön-

düklerinde, yaratıklar da bir kez daha insansı biçimlerine kavuşmuşlardı.

Dar geçitte yağmur serpiştiriyor, rengârenk su birikintisinin yüzeyi damlalarla kıpırdanıp çatlıyordu. Bir anlığına kusursuz, minyatür bir gökkuşağı birikintinin üzerinde belirdi, sonra hemen solup su birikintisini o eski çamur rengine teslim etti.

Flamel eğilip dostluk bilekliğinin kalıntılarını sokaktan topladı. Birbirine dolanmış iplikler artık tüm renklerinden arınmış, kirli beyaza dönmüştü. Adam doğrulup başını hafifçe çevirdi ve ikizlere baktı. Flamel gülümsedi. “Göründüğüm kadar çaresiz sayılmam. Düşmanını asla hafife almayacaksın!” diye tavsiyede bulundu. “Fakat bu zafer senin Josh. Bizi kurtardın. Bir kez daha. Alışkanlık oluyor artık; Ojai’de, Paris’te, şimdi de burada.”

“Ben düşünmedim de...” diye başlayacak oldu Josh.

“Zaten hiçbir zaman düşünmezsin ki,” diye sözünü kesti Sophie, oğlanın kolunu sıkarak.

“Harekete geçtin,” dedi Flamel. “Bu da yeterli oldu. Haydi, birileri onları bulmadan önce buradan uzaklaşalım.”

“Ölmediler mi?” diye sordu Sophie, yaratıkların etrafında dolanarak.

Josh hemencecik Clarent’i baloncuklu naylona sarıp tekrar karton tüpe soktu. Sonra tüpü sırt çantasının içine itip çantayı da omuzlarına geçirdi.

“Ne oldu?” diye sordu. “O renkli su neydi?”

“Bir Ata’nın armağanı,” diye açıkladı Flamel, ace-

leyle dar yolda ilerleyerek. “İris’e, rengârenk aurası nedeniyle gökkuşağı tanrıçası denir. Ayrıca Stiks Nehri’nin Gölge Alemi sularına da erişimi vardır,” diye zaferle bitirdi sözlerini.

“Bu ne anlama geliyor peki?” diye sordu Josh.

Flamel âdeta vahşi bir edayla sırıttı. “Canlılar Stiks’in sularına dokunamazlar. Etkisi sistemlerine aşırı yükleme yaparak onları bayıltır, bilinçlerini kapatır.”

“Ne süreyle?” diye sordu Sophie. Geçidin orta yerinde bir kumaş topağı gibi görünen yığına bakarak.

“Efsanelere bakılırsa, bir yıl ve bir gün.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devasa yemek odası öğleden sonra güneşinin ışıklarıyla ısıtılıydı. Eğimli hüzmeler vernikli ahşap kaplamaların üzerinde altın renginde akıyor, cilalı yer döşemelerinden sekiyor, köşede duran eksiksiz bir zırhı ana hatlarıyla yol yol parlatıyor, insanlık tarihinin iki binyıldan uzun bir bölümüne ışık tutan sikkelerin sergilendiği vitrinlerde benek benek renkler ortaya çıkarıyordu. Bir duvar tümüyle her çağ ve kıtadan maskeler ve miğferlerle kaplıydı; her birinin boş göz çukurları odaya tepeden bakıyordu. Maskeler, Santi di Tito'nun yüzyıllarca önce Floransa'daki Palazzo Vecchio'dan çalınmış bir yağlı boya tablosunu çevrelemekteydi. Şu anda Floransa'da asılı duran tablo, aslında sadece mükemmel bir kopyaydı. Odanın merkezineyse, bir zamanlar Borgialara ait olan, kocaman, kenarları artık

iyice aşınmış bir masa hükmediyordu. Yüksek arkalıklı on sekiz antika sandalye, yılların izini taşıyan masanın etrafına dizilmişti.

Sandalyelerden sadece ikisinde oturulmaktaydı; masanın üzeri de antika dolu odada yersiz kaçan büyük, siyah bir telefon dışında bomboştu.

Masanın bir yanında Dr John Dee oturuyordu. Dee ufak tefek, temiz giyimli bir İngiliz'di; teni soluk, gözleri griydi. Tipik kömür karası üç parça takım elbisesi vardı üzerinde, renge dair üzerindeki tek şey gri papyonundaki altın rengi ufacık taç resimleriydi. Genellikle demir grisi saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplardı, şimdiyse saçları omuzlarına dökülmüş, kıvrılarak keçi sakalına değişiyordu. Koyu renk eldivenli ellerini hafifçe ahşap masaya yaslamıştı.

Niccolò Machiavelli, John Dee'nin karşısında oturuyordu. İki adam arasındaki fiziksel farklılık şaşırtıcıydı. Dee kısa boylu ve soluk tenliydi; Machiavelli ise uzun boyluydu, teni de bronzdu; işte tam da bu ten rengi iki adamın ortak tek özelliğini bilhassa vurguluyordu: Soğuk gri gözleri. Machiavelli kar beyazı saçlarını hep kısacık kesilmiş tutar, her daim tertemiz tıraşlı olurdu; daha zarif zevklere sahipti ayrıca. Siyah takım elbisesi ve beyaz ipek gömleği belli ki ismarlama yapılmıştı, koyu kırmızı kravatı da saf altın ipliklerle işlenmişti. Arkasındaki duvarda asılı olan portre kendisine aitti. Şimdi portrenin yapıldığı zamandan biraz daha yaşlı görünüyordu, ne de olsa beş yüz yıldan uzun süre önce olmuştu bu. Niccolò Machiavelli 1469 yılında doğ-

muştı, öyle düşünöldüğünde İngiliz Büyücü'den eli sekiz yıl daha büyüktü. Resmi kayıtlara göre, Dee'nin doğduğu 1527 yılında ölmüştü. Her iki adam da ölümsüzdü ve de bu gezegenin en güçlü kişilerinden ikisiydi onlar. Uzun yaşamlarının yüzyılları içerisinde, bu iki ölümsüz birbirlerinden nefret etmeyi öğrenmişlerdi, ne var ki şimdi koşullar onları gönölsüzce de olsa müttefik olmaya itmişti.

İki adam son otuz dakikadır, Machiavelli'nin Paris'te, Place du Canada'nın hemen arka sokağında ki muazzam evinin yemek odasında oturuyorlardı. Bu süre içerisinde, ikisi de tek kelime etmemişti. Her ikisinin cep telefonlarına da aynı mesaj gelmişti: Karanlık Ataların en eski simgelerinden biri olan Ouroboros, yani kendi kuyruğunu yutan bir solucan resmi. Çemberin ortasında otuz sayısı görölüyordu. Birkaç yıl önce böyle mesajları faks veya postayla, on yıllar önce telgraf veya ulakla, bundan da önce kâğıt ve parşömen parçaları üzerinde alırlardı, peşi sıra bir toplatıya hazırlanmaları için kendilerine saatler veya günler verilirdi. Şimdiyse mesaj cep telefonuyla geliyor, karşılığı ise dakikalarla ölçölüyordu.

Her ne kadar telefonun çalmasını bekliyorlardıysa da, masanın ortasındaki hoparlör vızıldadığında, her ikisi de yerlerinden sıçradılar. Machiavelli uzanıp telefonu kendine çevirdi ve cevap vermeden önce çağrı bilgisini kontrol etti. Ekrandan 31415 ile başlayan (pi sayısının bir kısmıydı bu) olağan dışı uzunlukta bir numara geçiyordu. Yanıtlama tuşuna bastığında, hat cı-

zırdayıp kükredi ve sonra bunun yerini esinti gibi yumuşak bir fısıltı aldı.

“Hayal kırıklığına uğradık.” Telefondaki ses, Latincenin, son olarak Jül Sezar’ın devrinden yüzyıllarca önce kullanılmış, eski bir türünde konuşuyordu. *“Büyük hayal kırıklığına uğradık.”* Sesin bir kadına mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu söylemek imkânsızdı, üstüne üstlük bir de zaman zaman sanki iki kişi bir ağızdan konuşuyormuş gibi duyuluyordu ses.

Machiavelli şaşırmıştı; kendi Karanlık Ata’sının gıcırtılı sesini duymayı bekliyordu. Bu konuşan kişinin sesini daha önce hiç duymamıştı. Ama Dee duymuştu elbette.

Dee’nin yüzü dinginliğini koruduysa da, İtalyan, İngiliz Büyücü’nün çenesindeki kasların gerildiğini ve adamın hafifçe doğrulduğunu gördü. Demek bu Dee’nin gizemli Karanlık Ata’sıydı.

“Her şeyin hazır olduğuna dair güvence verilmişti bize... Flamel’in yakalanıp öldürüleceğine dair güvence verilmişti... Perenelle’den kurtulunacağına ve ikizlerin ele geçirilip bize teslim edileceğine dair güvence verilmişti...”

Bir anlığına sesin yerini bir cızırtı aldı.

“Ne var ki Flamel hâlâ özgürce dolaşıyor... Perenelle, hâlâ adada mahsur olsa da, artık bir hücrede hapis değil. İkizler kaçtı. Ve elimizde hâlâ Codex’in tamamı yok. Hayal kırıklığına uğradık,” diye tekrarladı bedensiz ses.

Dee ve Machiavelli birbirlerine baktılar. Karanlık Ataları hayal kırıklığına uğratan insanlar genellikle or-

tadan kayboluverirlerdi. Bir Ata efendinin insan kullarına ölümsüzlük bahşetme gücü vardı, fakat bu tek bir dokunuşla geri çekilebilecek bir lütuftu. İnsanın ne kadar uzun zamandır ölümsüz olduğuna bağlı olarak, ani ve feci bir yaşlılık vücudu hızla kaplar, çağlarla ölçülen zaman insanın etini ve organlarını mahvederdi. Birkaç nefeslik zamanda, sağlıklı görünen bir insan, kayış gibi bir deri ve un ufak olmuş kemiklerden ibaret bir yığına dönüşebilirdi.

“Başarısız oldunuz,” diye fısıldadı sesler.

İki adamdan herhangi biri bu sözleri takip eden sessizliği bozmadı; upuzun hayatlarının artık pamuk ipliğine bağlı olduğunun tümüyle farkındaydılar. Her ikisi de güçlü ve önemli kişilerdi, fakat yerlerinin dolduramaz olduğu anlamına gelmiyordu bu. Karanlık Ataların Flamel ve ikizlerin peşine takabilecekleri, insan türünden başka temsilcileri de vardı. Hem de birçok.

Hat çatırdadı ve tıngırdadı, sonra yeni bir ses konuştu. *“Bununla birlikte, izin verin, her şeyin tümüyle mahvolmadığının altını çizeyim.”*

Machiavelli’nin yüzü, yüzyılların deneyimiyle, ifadesizliğini korumayı başardı. Beklediği ses işte buydu; kendi Ata efendisinin, üç bin yıldan uzun zaman önce kısa bir süreliğine Mısır’a hükmetmiş o kişinin sesi.

“Bence şu anda, sonuca biç olmadığımız kadar yakınız. Umutlu olmak için yeterince sebebimiz var. Humani çocukların efsanedeki ikizler olduğunu teyit ettik; güçlerinin ispatını bir nebze olsun gördük. O lanet olası Simyacı’yla karısı Efsuncu kapana kısılmış hâldeler ve öliyorlar. Tek

yapmamız gereken beklemek. Böylece kadim dostumuz zaman, onların icabına bizim için bakacak. Scathach kayıp, Hekate ise yok edildi. Codex de elimizde.”

“Tamamı değil,” diye fısıldadı bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduğu belli olmayan ses. “Hâlâ son iki sayfaya sahip değiliz.”

“Doğru. Fakat bu kadarı bile bugüne dek sahip olduğumuzdan çok. Ataları en uzak Gölge Alemlerinden çağırma sürecini başlatmak için yeterli kuşkusuz.”

Machiavelli dikkatini iyice yoğunlaştırarak yüzünü buruşturdu. Dee’nin Ata efendisi, söylenenlere göre Ataların en güçlüsüydü; ne var ki kendi efendisi burada oturmuş onunla tartışıyor, âdeta çekişiyordu. Hatta bir cızırdama oldu, sonra erkek-kadın arası ses, neredeyse hırçın bir tonda yükseldi.

“Fakat Son Çağırma elimizde değil. O olmadan, kardeşlerimizin Gölge Alemlerinden bu dünyaya o son adımı atmaları mümkün değil.”

Machiavelli’nin efendisi sakince karşılık verdi: “Yine de ordularımızı toparlamaya başlamalıyız. Bazı kardeşlerimiz bu dünyadan çok uzaklara sürüklendiler; hatta Gölge Alemlerinin ötesine, Öte Dünyalara geçtiler. Geri dönmeleri epey zaman alacak.

Onları şimdi çağırmalı, bu dünyaya komşu Gölge Alemlerine çekmeliyiz ki, vakit geldiğinde tek bir adımla onları bu dünyaya getirip gezegeni tekrar ele geçirmek üzere bir arada harekete geçebilelim.”

Machiavelli, Dee’ye baktı. Ataları dinlerken, İngiliz Büyücü’nün başı hafifçe bir yana eğilmiş, gözleri yarı

yarıya kapanmıştı. Sanki Machiavelli'nin kendisine bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi, gözlerini açtı ve kaşlarını sessiz bir sualle kaldırdı. İtalyan hafifçe başını salladı, neler döndüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

“Bu, Codex’i yaratırken Abraham tarafından ön görülmüş olan zaman,” diye devam etti Machiavelli’nin efendisi. “İleriyi görme yetisine sahipti o; yan, kıvrılan zaman hatlarını görebiliyordu. Bu çağın geleceğini önceden kestirmiş, buna Dönüş Vakti adını vermişti: Düzenin dünyaya geri döneceği zaman. İkizleri bulduk, Flamel ve Codex’in son iki sayfasının aşağı yukarı nerede olduğunu biliyoruz. Sayfalar bir elimize geçti mi, ikizlerin gücünü kullanarak Son Çağırma’yı harekete geçirebiliriz.”

Hat bir kez daha durağan elektrik ile çatırdadı ve arkadan, Machiavelli mırıltılarla bir anlaşmaya varılmakta olduğunu kestirdi. Hatta, konuşmaları dinleyen başkalarının da olduğunu fark etti; kim bilir kaç Karanlık Ata toplanmıştı orada? Ataların, insan ve insan dışı, hayvan ve canavar gibi çeşitli görünüm ve biçimleriyle orada oturmuş dikkatle cep telefonlarına kulak vermiş halinin gözünde canlanmasıyla, gülümsememek için yanağının içini ısırdı. Mırıltıların kesildiği bir anı fırsat bilerek sesini her tür histen arındırıp tarafsız ve profesyonel bir tonla, dikkatle konuşmaya başladı.

“O hâlde görevlerimizi tamamlamamıza izin vermenizi önerebilir miyim? Bırakın da Flamel ve ikizleri bulalım.” O anda tehlikeli bir oyun oynamakta olduğunu biliyordu, fakat Ataların aralarında da anlaşmazlıklar

olduğu belliydi, böyle durumları kendi çıkarına kullanmaktaysa Machiavelli'nin üstüne yoktu. Efendisinin sesinde o ihtiyaç tınısını duymuştu. Atalar, ikizleri ve Codex'i ele geçirmeyi çılgınca arzuluyorlardı. Onlar olmadan, Karanlık Ataların geri kalanı dünyaya dönemeyecekti. Ve o anda, Machiavelli, hem kendisinin, hem de Dee'nin hâlâ kıymetli varlıklar olduklarını anladı. "Doktor ve ben bir plan oluşturduk," dedi, sonra ortaya gelip gelmeyeceklerini görmek üzere susup bekledi.

"*Konuş humani,*" diye guruldandı kadın-erkek ses.

Machiavelli kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey demedi. Dee'nin kaşları yukarıya fırladı, adam parmağıyla telefonu gösterip sessizce *konuş* dercesine oynattı dudaklarını.

"*Konuş!*" diye hırladı ses; statik âdeta gürlüyor, sanki patlayıp çatlıyordu.

"Sen benim efendim değilsin," dedi Machiavelli usulca. "Bana komut veremezsin."

Uzun bir tıslama sesi duyuldu, sızan buhar sesi gibiydi bu. Machiavelli başını hafifçe çevirip bu sesin ne olduğunu saptamaya çalıştı. Sonra başıyla onayladı – bir kahkahaydı bu. Tepkisi öteki Ataları güldürmüştü. Haklı çıkmıştı; Ata saflarında gerçekten de anlaşmazlıklar vardı ve Dee'nin atası son derece güçlü olsa da, bu ötekilerce sevildiği anlamına gelmiyordu. Bu da Machiavelli'nin kendi çıkarına kullanabileceği bir zayıf noktaydı.

Dee, gri gözleri dehşet, hatta belki hayranlıkla iyice açılmış, ona bakıyordu.

Hat çatırdadı, arkadan gelen gürültüler değişti ve sonra Machiavelli'nin efendisi, pürüzlü sesinde rahatlıkla seçilen bir zevkle konuştu.

“Ne öneriyorsun? Yalnız *unutma humani*,” dedi ve ekledi: “*Sen de başarısız oldun. Flamel ve ikizlerin Paris'ten çıkamayacağına dair güvence vermiştiniz bize.*”

İtalyan zafer dolu bir gülümsemeyle telefona doğru eğildi. “Efendim. Bana İngiliz Büyücü buraya varmadan hiçbir şey yapmamam komutu verildi. Mühim bir zaman kaybı oldu. Flamel müttefiklerine ulaşıp sığınacak bir yer bulma ve dinleme fırsatını elde etti.” Machiavelli konuşurken bir yandan da dikkatle Dee'yi izliyordu. İngiliz'in Ata efendisiyle iletişime geçtiğini ve bunun üzerine de o efendinin, Machiavelli'nin efendisine İtalyan'a, Dee gelmeden hiçbir şey yapmaması komutunu verdiğini biliyordu. Taşı böylece gediğine koyduktan sonra, “Bununla birlikte,” diye devam etti sözlerine: “Bu gecikme işimize yaradı. Oğlan bize sadık bir Ata tarafından uyandırıldı. İkizlerin güçlerine dair bir fikir edindik, ayrıca nereye gittiklerini de biliyoruz.” Sesindeki kendini beğenmişliği zar zor bastırabiliyordu. Masanın karşı tarafında oturan Dee'ye baktı ve başıyla bir işaret verdi. İngiliz Büyücü işareti anladı.

“Londra'dalar,” diye John Dee devam etti söze. “Ve İngiltere, bu dünya üzerinde herhangi başka bir ülkenin olduğundan daha çok *bizim* ülkemiz,” diye vurguladı. “Paris'ten farklı olarak orada yandaşlarımız var – hepsi de bize yardım edebilecek Atalar, İkinci Nesil, ölümsüzler ve humani hizmetkârlar. Ayrıca İngiltere'de, sa-

dece kendi kendilerine sadık, fakat hizmetleri satın alınabilecek başkaları da var. Tüm bu kaynaklar, Flamel ve ikizleri bulmaya yönlendirilebilir.” Sözlerini böylece bitirip öne uzandı, bakışlarını dikkatle telefona dikip bir yanıt beklemeye koyuldu.

Hat tıkırdadı ve kesildi. Sonra sinir bozucu bir meşgul tonu odayı doldurdu.

Dee şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle telefona bakakaldı. “Hat mı düştü, yoksa telefonu yüzümüze mi kapattılar?”

Machiavelli hoparlör tuşuna basıp gürültüyü susturdu. “Sen telefonu yüzüme kapattığında, benim nasıl hissettiğimi şimdi anlamışsındır,” dedi usulca.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Dee.

“Bekleyeceğiz. Herhâlde kaderimizi tartışıyorlardır.”

Dee kollarını dar göğsü üzerinde kavuşturdu. “Bize ihtiyaçları var,” dedi; kendinden emin bir edayla konuşmaya çalışıyor, ama başarısız oluyordu.

Machiavelli’nin gülümsemesi acıydı. “Bizi kullanıyorlar. Ama bize ihtiyaçları yok. Sırf Paris’te bile benim yaptığımı yapabilecek olan en az bir düzine ölümsüz biliyorum.”

“Eh tabii, *senin* yerin doldurulabilir,” dedi Dee, kendini beğenmiş bir edayla. “Ama *ben*, Nicholas ve Pernelle’i bir ömür boyunca kovaladım.”

“Bir ömür boyunca onları yakalamayı beceremediğini söylemeye çalışıyorsun yani,” dedi Machiavelli; sesi tarafsızdı. Sonra muzip bir gülümsemeyle ekledi: “Çok yakın, ama bir o kadar da uzak...”

Fakat Dee her ne cevap verecektiye, telefonun çalı-
şıyla kesiliverdi.

“*Kararımız şudur.*” Konuşan, Dee’nin Ata efendi-
siydi; kadın-erkek sesleri birbirine karışıp ortaya hafif-
ten ahenksiz bir ses çıkarıyordu. “*Büyücü, Simyacı ve*
ikizlerin peşinden İngiltere’ye gidecek. Talimatlar son
derece açık: Flamel’i mahvet, ikizleri yakala ve eksik
son iki sayfayı ele geçir. Bu hedefe ulaşmak için gereken
her yöntemi kullan; İngiltere’de bize epey borçlu olan
ortaklarımız var.”

Bu borçları gündeme getireceğiz. Bak Doktor... Eğer
bu kez de başarısızlığa uğrarsan, o zaman ölümsüzlük
lütfunu geçici olarak geri alacağız ve humani bedeni-
nin mümkün son haddine varıncaya dek yaşlanmasına
izin vereceğiz... Ve o zaman, tam da ölümünden hemen
önce, seni tekrar ölümsüz kılacağız.” Bir şey törpüleni-
yormuşçasma bir ses duyuldu, belki bir nefes, belki de
bir kıkırtıydı bu. “*Bunun nasıl bir his olacağını düşün:*
O pırıl pırıl zihnin yaşlı, zayıf bir bedende hapsolmuş
olacak, doğru dürüst göremeyecek veya duyamayacak,
yürüyemeyecek veya kıpırdayamayacaksın, bir dizi
dertten daimi bir acı içinde olacaksın. Sonsuza dek çok
yaşlı olacaksın fakat bir türlü ölemeyeceksin. Bizi bir
kez daha hayal kırıklığına uğratırsan, kaderin bu ola-
cak. Seni sonsuza dek, kendi yaşlanmış etinden bir ka-
buğa hapsedeceğiz.”

Dee başını salladı, güçlkle yutkundu ve sonra to-
parlayabildiği kadar öz güvenle, “Sizi hayal kırıklığına
uğratmayacağım,” dedi.

“*Ve sen Niccolò...*” Machiavelli’nin Ata efendisi konuştu bu kez. “*Amerika’ya gideceksin. Efsuncu, Alcatraz’da serbest. Adayı emniyet altına almak için ne yapman gerekiyorsa yap.*”

“Ama benim San Francisco’da ne bir bağlantım var ne de bir müttefikim,” diye hemen karşı çıktı Machiavelli. “Benim muhitim her zaman için Avrupa’ydı.”

“*Amerika’nın her yanında temsilcilerimiz var. Şu an biz konuşurken bile senin gelişini beklemek üzere batıya doğru yol alıyorlar. İçlerinden birine sana rehberlik ve yardım etmesi talimatını vereceğiz. Alcatraz’da, hücrelerde uyumakta olan toplama bir orduyla karşılayacak-sın; humaninin en karanlık rüyalarından ve en korkunç efsanelerinden tanıyacağı yaratıklar bunlar. Niyetimiz bu orduyu bu kadar erken kullanmak değildi, fakat olaylar artık çok daha hızlı ilerliyor, beklediğimizden çok daha hızlı. Yakında Litha’nın Vakti gelecek, yaz gün dönümü.*

Yaz dönümünde ikizler en güçlü hallerinde olacaklar; bu dünya ve sayısız Gölge Alemi arasındaki engeller de en zayıf hallerinde. Niyetimiz humani dünyasını o gün tekrar ele geçirmek.”

Bunlar karşında, Machiavelli bile hislerini saklamayı başaramadı. Dee’ye baktı ve Büyücü’nün gözlerinin de şaşkınlık içinde fal taşı gibi açılmış olduğunu gördü. Her iki adam da yüzyıllardır Karanlık Atalar için çalışıyorlardı ve niyetlerinin bir zamanlar hükmettikleri dünyaya geri dönmek olduğunu biliyorlardı. Yine de, onlarca yıllık bekleyiş ve hazırlıktan sonra bunun yal-

nızca üç haftalık bir süre sonunda olacağını keşfetmek ürkütücüydü.

Dr John Dee telefona doğru eğildi. “Efendilerimiz, bu sözleri söylerken Machiavelli adına da konuştuğumu biliyorum – Dönüş Vakti’nin neredeyse geldiğine, yakında döneceğinize çok memnun olduk.” Güçlkle yutkundu ve çabuk bir nefes aldı. “Fakat izninizle sizi uyarmak isterim. Döneceğiniz dünya arkanızda bırak-tığınız o eski dünya değil. Humani teknoloji, iletişim ve silahlara sahip...” dedi ve ekledi: “Direneceklerdir.”

“*Direneceklerine şüphe yok Doktor,*” dedi Machiavelli’nin efendisi. “*O yüzden humaniye üzerine odaklanacakları, kaynaklarını kullanıp dikkatlerini harcayacakları bir şey vereceğiz. Niccolò,*” diye devam etti ses: “*Alcatraz’ı tekrar ele geçirdiğinde, hücrelerdeki canavarları uyandır ve onları San Francisco şehrinin üzerine sal. Yıkım ve dehşet tarif edilemez boyutta olacak. Şehir darmaduman oldu mu da, yaratıkları bırak dile-dileri gibi gezinsinler. Amerika’yı yıkıp geçeceklerdir. İnsanoğlu her zaman karanlıktan korkmuştur. Bunun nedenini onlara hatırlatacağız. Her kıtada hâlihazırda gizli saklı duran benzer yaratıklar var, onlar da aynı anda salıverilecek.*”

Dünya hızla bir cinnet ve karmaşa hâlinde darma-dağın olacak. Koskoca ordular ezilip geçilecek, böylece döndüğümüzde karşımızda duracak kimse olmayacak. Ve ilk icraatımız ne mi olacak? Elbette canavarları yok edip, humani tarafından kurtarıcıları olarak baş tacı edileceğiz.”

“Ve bu yaratıklar Alcatraz’ın hücrelerindeler, öyle mi?” diye sordu Machiavelli, dehşete düşmüştü. “Nasıl uyandıracağım onları?”

“Amerika’ya ulaştığında gerekli talimatlar verilecek. Fakat önce Perenelle Flamel’i yenmen gerekiyor.”

“Hâlâ orada olduğunu nereden biliyoruz? Eğer hücresinden kaçtıysa, illa ki adadan da kaçmıştır?” İtalyan kalbinin aniden küt küt attığını hisseder olmuştu. Üç yüz yıl önce Efsuncu’dan intikam almaya ant içmişti. Şimdi intikam fırsatı eline mi veriliyordu?

“Hâlâ adada. İhtiyar Örümcek Areop-Enap’ı serbest bıraktı. Örümcek tehlikeli bir düşman ama yenilmez değil. Kendisini etkisiz kılmak ve Perenelle’in sen varıncaya dek orada kalması için gerekli adımları attık.” Ata’nın sesi sert ve çirkin bir tınıya büründü: “Ve Niccolò, Dee’nin hatasını tekrarlama.”

Büyücü doğruldu.

“Perenelle’i yakalamaya ya da hapsetmeye yeltenme. Onunla konuşma, pazarlık yapma veya tartışma. Görür görmez öldür onu. Efsuncu, Simyacı’dan bin kat daha güçlüdür.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İcatraz üzerinde sabah göğü, pis bir kurşun rengindeydi. Buz gibi yağmur damlaları adanın üzerinde tıslarcasına dökülüyor, çalkalanan deniz kayalara hızla vurarak havaya, yükseklerle acı, tuzlu köpükler püskürtüyordu.

Perenelle Flamel tekrar hapisane müdürünün evinin yıkıntıları içine sığındı. Elleriyle çıplak kollarını sıvazlayarak tuzlu nem taneciklerini silkeledi. Artık çamur ve pasla kaplanmış olan ince, kolsuz yazlık bir elbise vardı üzerinde; fakat uzun boylu, zarif kadın üşümüyordu. Her ne kadar giderek zayıflayan güçlerini kullanmakta isteksizdiyse de, aurasını ayarlamış, vücut ısını rahat edeceği bir seviyeye getirmişti. Eğer fazlasıyla üşürse açık seçik düşüneyeceğine biliyor, içinden bir ses de önündeki saatlerde tüm kaynaklarına ihtiyacı olacağını söylüyordu.

Perenelle Flamel, dört gün önce John Dee tarafından kaçırılarak, Alcatraz'a hapsedilmişti.

Gardiyanı olan sfenks, başkalarının auralarından, yani her canlı varlığı çevreleyen enerji sahalarından beslenme konusundaki yeteneği nedeniyle bilhassa seçilmişti. İngiliz Büyücü, sfenksin Perenelle'in aurasını tümüyle emeceğini ve böylece kaçmasını engelleyeceğini ummuştı; fakat Perenelle'in yeteneklerini ve güçlerini hafife almıştı belli ki. Efsuncu, adanın muhafız hayaletinin yardımıyla sfenksin elinden kurtulmayı başarmıştı. Ancak o zaman keşfetmişti adanın korkunç sırrını – Dee burada bir canavar koleksiyonu oluşturmuştu. Hapishane hücreleri dünyanın her yanından korkunç yaratıklarla, insanların çoğunun yalnızca efsane ve söylencelerin en karanlık köşelerinde var olduğuna inandığı varlıklarla doluydu. Fakat en şaşırtıcı keşfi, karşısına, adanın derinliklerindeki gizli tünellerde çıkmıştı. Orada Atalardan bile eskiye dayanan büyü simgelerin ardına hapsedilmiş hâlde, Areop-Enap, yani İhtiyar Örümcek diye bilinen yaratığı bulmuştu. İkisi, her an bozulması mümkün bir ortaklık kurmuş ve Karga Tanrıça Morrigan ile onun kuşlar ordusunu alt etmişlerdi. Fakat bundan sonra onları çok daha kötü şeylerin beklediğini de biliyorlardı.

“Bu hava normal değil,” dedi Perenelle usulca. Fransız aksanı hafifçe hissediliyordu. Hassaslaşmış koku alma duyusuna göre, San Francisco Körfezi'nden gelen rüzgârda çürümüş, nicedir ölü bir şeylerin kokusu vardı; olağan dışı bir şeyler olduğuna dair şüphe götürmez bir işaretti bu.

Areop-Enap boş binanın duvarlarından birinin tepesine tünemişti. Devasa, şişkin örümcek evin iskeletini yapış yapış beyaz bir ağla kaplamakla meşguldü. Kimileri birer tabak kadar büyük, kimileri toz zerrecikleri kadar küçük milyonlarca örümcek koskocaman ağın üzerinde, dalgalanan bir gölge gibi hızla ilerliyor, damla damla ağa kendi ipek katmanlarını ekliyorlardı.

Ata, başını çevirmeksizin sekiz gözünden ikisini döndürüp kadına odakladı. Kalın bacaklarından birini doğrudan havaya kaldırdı, uçları gri mor tüyleri rüzgârda dalgalandı. “Evet bir şey yaklaşıyor... Fakat Ata değil, humani de değil,” diye konuştu peltek peltek.

Perenelle acı acı, “Her ne ise çoktan burada,” dedi.

Areop-Enap dönüp Perenelle’e baktı. Sekiz ufacık göz, ürkütücü bir insansılıktaki başının tepesine oturmuştu. Burnu veya kulakları yoktu; ağzıysa, uzun, zehirli dişlerle dolu yatay bir kesikten ibaretti. Yabani dişleri yarattığın konuşmasına tuhaf bir pelteklik veriyordu. “Ne var?” diye sordu aniden, ağın incecik bir hattı üzerinden yere inerken.

Perenelle taştan yerde, değdikleri her şeye yapışverişen düğüm düğüm örümcek ağı tutamlarına değmemeye çalışarak dikkatle ilerledi. Sakız kıvamındaydı ağlar. “Suyun kenarına inmiştim,” dedi usulca. “Karadan ne kadar uzakta olduğumuzu görmek istedim.”

“Neden?” diye sordu Areop-Enap, kadına bir adım yaklaşıp ona tepeden bakarak.

“Uzun yıllar önce bir İnuit şamanından bir sihir öğrenmiştim. Akan suyun kıvamını değiştirip, her şeyi

yapışkan çamur gibi bir şeye çeviriyor. Kısacası suyun üzerinde yürüyebilmeyi sağlıyor. İnuitler bu sihiri buz kütlelerinin üzerinde kutup ayısı avlarken kullanıyorlar. Ilık tuzlu suda da işleyip işlemediğini görmek istemiştım.”

“Ne oldu peki?” diye sordu Areop-Enap.

“Denemeye fırsatım olmadı.” Perenelle başını salladı. Uzun siyah saçlarını elleriyle toparlayıp omuzunun üzerine bıraktı.

Saçlarını genellikle kalın bir örgüyle toplardı, şimdiyse salık bırakmıştı. Aralarda bir önceki güne göre bile daha çok gümüş rengi ve gri teller seçiliyordu. “Bak.”

Areop-Enap daha da yaklaştı. Bacaklarının her biri kadının gövdesinden daha kalındı, uçlarında da kancalı birer diken vardı, fakat her nasılsa hiçbir ses çıkarmadan hareket etmeyi başarıyordu.

Perenelle saçından bir tutamı eliyle tutup gösterdi. 10 santimetre kadarlık bir kısım düzgünce kesilmişti. “Suyun üzerine eğilmiş, büyüü denemek üzere auramı toparlıyordum ki, tek bir dalgacık dahi olmaksızın bir şey suyun içinden fırladı. Dişleri saçlarımı kesip kopardı.”

İhtiyar Örümcek hafifçe tısladı. “Gördün mü onu?”

“Bir anlığına ancak, daha fazla değil. Sahile geri çıkabilmeye çabalamakla meşguldüm.”

“Bir yılan mıydı?”

Perenelle gençliğinin Fransızcasına döndü. “Hayır. Bir kadın. Yeşil bir teni ve bolca ufacık dişi vardı. Tek-

rar suya dalarken bir anlığına gözüme bir balık kuyruğu ilişti.” Perenelle başını salladı ve saçlarını ellerinden bırakıp tekrar omuzunun üzerine düşürdü, sonra Ata’ya baktı.

“Bir deniz kızı mıydı sence? Deniz ahalisinden birini daha önce görmedim hiç.”

“Sanmam,” diye mırıldandı Areop-Enap. “Ama daha yabancı Nereidlerden biri olabilir.”

“Deniz perileri... Ama memleketlerinden çok uzaktalar.”

“Evet. Akdeniz’in sıcak sularını tercih ederler, ama bu dünyanın okyanusları da yine onların evidir. Onlarla her yerde karşılaştım, Antarktika’nın buz dağlarının arasında bile. Elli Nereid vardır, her zaman da bir arada seyahat ederler... Bu da bana adanın büyük ihtimalle tümüyle çevrelenmiş olduğunu düşündürüyor. Deniz yoluyla kaçamayacağız.

Fakat dertlerimizin en büyüğü bu değil,” diye konuştu Areop-Enap. “Eğer Nereidler buradaysa, o zaman babaları Nereus da yakında demektir.”

Havanın ısısı soğuk gelmemesine rağmen, bir ürperti Perenelle’in omurgasından aşağıya doğru süzüldü. “Denizin Yaşlı Adamı mı? Ama benim bildiğim o uzak, ıslak bir Gölge Alemi’nde yaşar ve bu aleme çok ender gelir. Dünyamıza 1912’den beri gelmemiştii. Onu buraya geri getiren ne olabilir?”

Areop-Enap vahşi bir sırıtişla dişlerini gözler önüne serdi. “Ne mi, elbette sen Madam Perenelle. Ödöl sensin. Senin bilgini ve hatıralarını istiyorlar. Sen ve kocan

son derece nadide insanlarsınız. Sizler, kendilerini kontrol eden Ata efendilere sahip olmayan ölümsüzlersiniz. Şimdi de Alcatraz'da mahsur olduğuna göre, Karanlık Atalar, buradan canlı çıkmaman için ellerinden geleni yapacaklardır.”

Mavi ve beyaz statik elektrik Perenelle'in saçlarında çatırdadı. Saçlar yavaşça kabarıp ardında ısıllı kara bir hâle gibi uzandılar. Kadının gözleri soğuk ve yeşil alevlerle parladı, bedeninin etrafında buz beyazı bir aura gelişti ve harabe hâlindeki evin içerisini saf bir ışıqla doldurdu. “Kaç Karanlık Ata, onların kaç eşi dostu beni öldürmeye çalıştı biliyor musun?” diye sordu Perenelle.

Areop-Enap omuz silkti, daha doğrusu, bacaklarının tümünün hep bir anda çirkin bir hareketiydi bu. “Çok?” diye bir tahmin yürüttü.

“Ve kaç hâlâ hayatta sence?”

“Azı?” diye önerdi Areop-Enap.

Perenelle gülümsedi. “Çok azı.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Durun. Telefonum çalışıyor.”

Sophie bir kapı girişine doğru çekildi, cebini yoklayıp cep telefonunu çıkardı. Pili Hekate’nin Gölge Alemi’nde tükenmişti, fakat Saint-Germain Kontu ona uygun bir şarj aleti bulmuştu. Ekrandaki olağan dışı uzunluktaki numaraya baktı. “Kim olduğunu bilmiyorum,” dedi, bir kardeşine, bir Nicholas’a bakarak.

Josh, kız kardeşinin omuzunun üzerinden telefona baktı. “Numara tanıdık değil,” diye ekledi.

“Kaçla başlıyor?” diye sordu Nicholas, gözlerini kıstırıp ekrana odaklanmaya çalışarak.

“Sıfır, sıfır, üç, üç...”

“Bu Fransa’nın ülke kodu,” dedi Flamel. “Yanıtla, Francis olabilir.”

“Ya da Dee veya Machiavelli,” deyiverdi Josh. “Belki de...”

Fakat o daha sözünü bitiremeden, Sophie *Yanıtla* tuşuna basmıştı bile. “Alo?” dedi temkinli temkinli.

“Benim!” Saint-Germain’i sesi hafif ve aksansızdı; arkadan gelen gürültülerden, Sophie, adamın dışarıda olduğunu kestirebiliyordu. “Bizim ihtiyarı versene. Böyle dediğimi söyleme tabii!”

Sophie hafifçe sırtıp telefonu Simyacı’ya uzattı. “Haklıymışsın, Francis. Seninle konuşmak istiyor.”

Nicholas telefonu bir kulağına yaslayıp ötekini de eliyle örterek trafiğin sesini bastırmaya çalıştı. “*Allô?*”

“Neredesiniz?” diye sordu Saint-Germain, Latince.

Nicholas etrafına bakıp yönünü saptamaya çalıştı. “Marylebone Road üzerinde. Regent’s Park metro istasyonuna gelmek üzereyiz.”

“Bir dakika öteki hatta biri var.” Nicholas, Saint-Germain’in telefondan uzaklaşıp aldığı bilgiyi fişek hızında eski Fransızcasıyla bir başkasına aktardığını duydu. “Tamam,” dedi bir an sonra. “Yolda düz devam edin ve sonra St. Marylebone Kilisesi’nin önünde bekleyin. Sizi oradan alacaklar.”

“Şoförün senin için çalıştığım nereden anlayacağım?” diye sordu.

“İyi bir noktaya parmak bastın. Sana bu konuşmanın dinlendiğini düşündürecek bir sebep var mı?”

“Hem İtalyan’ın hem de İngiliz adamın gerekli kaynaklara sahip olduğuna şüphe yok,” dedi Simyacı dikkatle.

“Bu doğru.”

“Ayrıca bizi bekleyen bir hiç-de-hoş-gelmediniz ko-

mitesi de mevcuttu. Peşimize takılmadan önce gereken yerleri haberdar etmişlerdir.”

“Ah anladım.” Saint-Germain durdu ve sonra dikkatle konuştu: “Sorunla sağduyulu bir biçimde ilgilenildiğini tahmin ediyorum.”

“Aynen öyle, sağduyulu bir biçimde. Ama...”

“Ama?” diye sordu Saint-Germain.

“Her ne kadar ben auramdan hiç kullanmadıysam da, belli bir miktar güç salındı. Bu, illa ki dikkat çekmiştir; hele de bu şehirde.”

Bir duraksama daha oldu, sonra Saint-Germain konuştu: “Pekâlâ, şimdi şoföre bir mesaj attım. İzin ver de 1758’in Şubat ayında Versailles’da verdiğim bir partiyi hatırlatayım sana. Doğum günümdü, sen de bana hediyeler olarak, kendi şahsi kütüphanenden tirşe ciltli bir kitap vermiştin.”

Nicholas’ın dudakları bir gülümsemeyle şekillendi. “Hatırlıyorum.”

“O kitap hâlâ bende. Şoför sana adını söyleyecek,” diye sesinin arkadaki çekiç seslerini bastırması için iyice bağırarak devam etti.

“Tüm bu gürültü de ne?” diye sordu Flamel, İngilizceye geri dönerek.

“İşçiler. Eve payanda vurmaya çalışıyoruz. Dediklerine göre evin aşağıdaki yer altı mezarlarının içine doğru yıkılması ve beraberinde sokağın yarısını da sürüklemesi gibi son derece ciddi bir tehlike söz konusuymuş.”

Nicholas sesini alçalttı. “Ah eski dostum! Evine getirdiğim bela yüzünden ne denli üzgün olduğumu sana anlatamam. Elbette ki zararı karşılayacağım.”

Saint-Germain kıkırdadı. “Lütfen dert etme. Bana hiçbir şeye mal olmuyor.

Hikâyenin haklarını bir dergiye sattım. Ücreti tamiyatı fazlasıyla karşılıyor, üstelik basında tuttuğu yer de çok kıymetli; yeni albümüm internetten indirme listelerinde tepeye doğru yükseliyor. Çelişkiye bak!” diye gülererek ekledi.

“Hangi hikâye?” diye sordu Nicholas, hızla ikizlere bir göz atarak.

“Hangi mi? Evimi yerle bir eden gaz sızıntısı tabii ki,” dedi Saint-Germain kaygısızca. “Gitmem lazım. İrtibatta olacağım. Ve eski dostum,” duraksadı. “Dikkatli ol, ihtiyacın olan herhangi bir şey olursa, ne olursa olsun, o zaman bizimle nasıl iletişime geçeceğini biliyorsun.”

Nicholas kapatma tuşuna basıp telefonu tek kelime etmeden Sophie’ye geri verdi. “Diyor ki...”

“Duyduk.” İkizlerin uyandırılmış duyuları konuşmanın her iki tarafını da açık seçik duyabilmelerini sağlamıştı. Sophie: “Gaz sızıntısı mı?”

“Eh, hasara bir tür ilkel dinozorun yol açtığını söyleyemezdi herhâlde, değil mi?” diye ona takıldı Josh. “Kim inanırdı ki?” Ellerini ceplerine sokuşturup çoktan sokakta ilerlemeye koyulmuş olan Flamel’in peşine takıldı. “Haydi Sophie.”

Sophie onayladı. Erkek kardeşi doğru söylüyordu. Fakat aynı zamanda, Ataların bunca zaman varlıklarını nasıl bir sır olarak sakladıklarını da anlamaya başlıyordu. İnsanoğlu açıkça dünyada büyüünün var olduğuna

inanmak istemiyordu. Hele de bu bilim ve teknoloji çağında. Canavarlar ve büyü ilkel, uygarlaşmamış geçmişe aitti. Ne var ki, son birkaç günde, her gün, büyüünün varlığını kanıtlayan bir şeyler görmüştü. Her zaman imkânı olmayan şeyler söyleyen; en tuhaf şeyleri, en garip yaratıkları gördüklerini iddia eden birileri çıkardı...

Ve kimse de onlara inanmazdı. Bu insanların hepsi de yanıltmış, yalan söylüyor, şaşırmış ya da yanlış yönlendirilmiş olamazdı, öyle değil mi? Eğer Karanlık Atalar ve hizmetkârları güç sahibi konumlarda bulunuyorlarsa; o zaman tek yapmaları gereken, iddiaları yalanlamak, onları önemsememek ya da daha yeni Paris'te olduğu gibi bunları medyada alay konusu etmekti. Kısa süre içinde, gördüklerini aktaran insanlar bile, olağan dışı bir şeyler görmüş o insanların ta kendileri bile, kendi duyularıyla şahit oldukları şeyden şüphe duymaya başlardı. Daha dün Nidhogg, yani sadece efsanelerde var olacağı düşünülen bir yaratık, Paris'in dar sokaklarında deliler gibi sağa sola koşturmuş, ardından ağır bir hasar bırakmıştı. Champs-Élysées'yi yıkıp dökerek geçmiş, ünlü rıhtım boyunun bir kısmını çökertip nehirde kaybolmuştu. Bunu düzinelerce insan görmüş olmalıydı, peki o zaman onların ifadeleri, onların hikâyeleri neredeydi? Basın olayı yillanmış yer altı mezarlarındaki bir gaz patlaması diye duyurmuştu.

Ve sonra Notre Dame'ın üzerindeki tüm *gargoyle*lar ve *groteskler* canlanmış ve binadan aşağıya süzölmüşlerdi. Sophie, Josh'un aurasının takviyesiyle kendisinin-
kini güçlendirerek, Ateş ve Hava Büyülerini kullanmış,

yaratıkları taş parçalarına dönüştürmüştü... Gelin görün ki, nasıl yer almıştı bunlar basında?

Asit yağmurunun etkileri.

Eurostar treniyle Fransa kırsalında hızla ilerlerken, Josh'un dizüstü bilgisayarından haberleri okumuşlardı. Dünyadaki her bir haber kuruluşunda olaylara dair bir hikâye mevcuttu, fakat hepsi de aynı yalanın çeşitli yorumlarını sunuyorlardı. Nidhogg'un görüldüğü yalnızca internetteki daha çılgın komplo teorisi sitelerinde geçiyordu, bu iddialara eşlik eden titrek cep telefonu görüntüleri de mevcuttu.

Haberlere yapılmış düzinelerce yorumda, videolar ve fotoğraflar sahte addedilerek reddediliyor, Sasquatch ve Loch Ness Canavarı'nın sahte oldukları kanıtlanan görüntüleriyle karşılaştırılıyordu. Tabii şimdi, Sophie elbette o yaratıkların her ikisinin de büyük olasılıkla gerçek olduğunu kestirmeye başlıyordu.

Flamel ve erkek kardeşine yetişmek için acele etti.

"Uzaklaşma Sophie," dedi Nicholas. "İçinde bulunduğumuz tehlikenin ne kadar ciddi olduğunu tahmin edemezsin."

Kız, "Söyleyip duruyorsun ya," diye mırıldandı; gerçi o sırada işlerin nasıl daha kötüye gidebileceğini kestiremiyordu ya!

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Josh. Az önceki heyecan patlamasından sonra hâlâ sersem gibiydi, üstelik şimdi kendini güçsüz hissetmeye de başlıyordu.

"Hemen şuraya," dedi Nicholas sol taraflarında kalan beyaz taş bir kiliseyi işaret ederek.

Sophie erkek kardeşine yetişti ve oğlanın renginin atmış olduğunu, alnının da terden hafifçe parladığını fark etti. Oğlanın kolunu tutup hafifçe sıktı. “Nasılsın?” Onun neler tecrübe etmekte olduğunu çok iyi biliyordu: Şehrin gürültüsü, kokuları, sesleri daha yeni uyandırılmış duyularını istila ediyordu. Hekate kendisini uyardığında, o da o aynı sarsıcı duyumsal aşırı yüklemeyi yaşamıştı. Endor Cadısı ile Joan ona o duygu ve algı sağanağını kontrol altına almakta yardımcı olmuşlardı, ama erkek kardeşine yardım edebilecek kimse yoktu.

“İyiyim,” dedi Josh hemen. Hemen sonra kız kardeşinin yüzünde, ona inanmadığını açıkça gösteren ifadeyi görünce, “Pekâlâ, o kadar da iyi değil,” diye kabul etti. Kız da aynı dönüşümden geçmişti, neler hissettiğini biliyordu. “Her şey o kadar...” Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

“Fazla ki,” diye onun yerine tamamladı Sophie.

Josh başıyla onayladı. “Çok fazla,” diye katıldı ona. “Egzoz dumanının tadı bile geliyor ağızma.”

“Her şey zamanla dengeleniyor ve kolaylaşıyor,” diye söz verdi. “Yahut belki de zamanla alışıyorsundur.”

Oğlan başını eğip mavi-siyah bulutların arasından belirmeye başlayan parlak güneş ışıkları karşısında gözlerini kısarak, “Buna asla alışabileceğimi sanmıyorum,” dedi. Islak sokakta ışıldayan hüzmeler gözlerine keskin birer hançer gibi saplanıyordu. “Güneş gözlüğüne ihtiyacım var.”

“Bu iyi fikir.” Sophie birkaç adım öne doğru sıçradı. “Nicholas, bekle,” diye seslendi.

Fakat Simyacı arkasına hızlıca bir bakış attıysa da, durmadı. “Oyalanamayız,” diye çıkıştı ve süratle ilerlemeye devam etti.

Sophie sokağın ortasında durup erkek kardeşini de çekip yanında durdurdu. Nicholas ikizlerin artık ardından gelmediğini anlayıncaya kadar beş-altı adım ilerlemişti bile. Adam durup onlara döndü, peşinden gelmeleri için eliyle işaret etti. Onu görmezden geldiler ve adam geri dönüp yanlarına geldiğinde yüz hatlarında karanlık, çirkin bir şey belirmişti. “Bu saçmalıklar için vaktim yok.”

“Josh için güneş gözlüğüne ihtiyacımız var, benim için de,” dedi Sophie, “Ve de suya.”

“Sonra alırız.”

“Şu anda ihtiyacımız var,” dedi kız kararlılıkla.

Nicholas bir cevap yapıştırmak üzere ağzını açtı, fakat Josh bir adım öne çıkıp Simyacı’ya iyice yaklaştı. “Şimdi ihtiyacımız var.”

Sesinde kibir gibi bir şey hissediliyordu. Paris’te katedralin önündeki avluda dururken, ham gücün bedene yayılışını hissedip canlandırılmış taş gargoylelerin parçalanıp toza dönmesini seyrederken, kendisi ve kız kardeşinin ne kadar güçlü olduklarını anlamıştı. Şu anda belki Simyacı’ya ihtiyaçları vardı, ama adamın da onlara bir o kadar ihtiyacı vardı.

Nicholas oğlanın parlak mavi gözlerinin içine baktı ve onlarda ne gördüyse, başıyla onay verip sıra sıra dükkânlara doğru yönelmeye itti onu. “Su ve güneş

gözlüğü,” dedi. Alaycılıkla “Güneş gözlüğünde belli bir renk tercihiniz var mıydı?” diye sordu.

İkizler bir ağızdan, “Siyah,” dediler.

Sophie dükkânın dışında Josh’la birlikte duruyordu. Bitkin düşmüş hâldeydi, fakat Josh’un kendisini bundan daha da kötü hissettiğini biliyordu. Artık yağmur dinmiş olduğundan, sokaklar dolmaya başlamıştı. On kadar farklı milletten insan, çeşit çeşit dillerde çene çalarak yanlarından geçti.

Sophie aniden başını bir yana uzattı. Kaşları, suratını asıışıyla dalgalandı.

“Ne var?” diye sordu Josh hemen.

“Bir şey yok,” dedi yavaşça kız. “Sadece...”

“Ne?”

“Şu geçen insanların kullandığı bazı sözcükler tanıdık geldi de bir an için.”

Erkek kardeşi dönüp kızın bakışlarını takip etti. O Orta Doğu ülkelerine has uzun, uçuşan kara çarşafı içinde, başları örtülü, yüzleri peçeler ardında gizli iki kadın, heyecanla konuşuyorlardı.

“Kız kardeşler... Hemen ileride, Harley Street’te bir doktora gidiyorlar...” dedi Sophie şaşkınlık içinde.

Josh daha iyi duyabilmek için başını çevirdi ve saçlarını kulağının üzerinden çekti. İyice odaklanarak, iki kadının seslerini ayırştırmayı başardı. “Sophie, dedikleri tek bir kelimeyi bile anlamıyorum. Sanırım Arapça konuşuyorlar.”

Şık giyimli iki iş adamı yanlarından geçerek, Regent's Park metro istasyonuna doğru ilerlediler. Her ikisi de cep telefonlarında konuşmaktaydılar.

"Soldaki Stockholm'daki karısıyla konuşuyor," diye devam etti Sophie, sesi artık bir fısıltıdan farksızdı. "Oğlunun doğum günü partisini kaçırdığı için üzgün. Sağdaki, şirketinin merkez ofisiyle konuşuyor. Orası da İsveç'te. Birtakım belgelerin kendisine e-postayla gönderilmesini istiyor."

Josh başını bir kez daha döndürüp trafiğin ve şehrin binlerce başka sesini yok saydı. İki iş adamına odaklandığında, aniden bazı kelimeleri seçebildiğini fark etti. İşitme duyusu öyle keskinleşmişti ki, cep telefonlarının diğer ucundaki seslerin tenekemsi tınlarını dahi duyabiliyordu. İki adam da, İngilizce olmayan, başka birer dil konuşuyorlardı. "Nasıl anlıyorsun?" diye sordu.

"Endor Cadısı'nın bilgileri," dedi Nicholas. Dük-kândan tam o sırada çıkıp, Josh'un sorusunu işitmişti. Kâğıt bir torbadan birbirinin aynısı iki ucuz güneş gözlüğü çıkarıp ikizlere verdi. "Korkarım marka değiller."

Sophie koyu renk gözlükleri takıverdi. Anında rahatlamıştı, erkek kardeşinin yüz ifadesinden, onun da aynı histe olduğunu görebiliyordu. "Söylesene," dedi.

"Ben Cadı'nın bana aktardığı şeylerin yalnızca bir dizi eski şey olduğunu sanıyordum. Hiçbirinin faydalı olacağını sanmamıştım."

Nicholas iki şişe suyu ikizlere verdi, onlar da St Marylebone Kilisesi'ne doğru aceleyle ilerlerken adama yetiştiler. "Cadı, seni o hava örtüsüyle sarmaladı-

ğında, sana tüm bilgisini aktardı. Kabul etmeliyim ki, baş edemeyeceğin kadar fazlaydı bu.” Josh’un kaşlarını çattığını görerek “Fakat böyle bir şey yapacağını hiç bilmiyordum,” diye de ekledi. “Tümüyle beklenmedik, ayrıca Cadı’nın tipik davranışlarına pek aykırı bir hareketti. Nesiller önce, tüm yaşamları boyunca Cadı’dan eğitim alan rahibeler bile, ancak onun bilgeliğinin ufak bir parçasıyla ödüllendirilirdi.”

“Neden bana hepsini birden verdi?” diye sordu Sophie, aklı karışmıştı.

“Orası bir muamma,” diye kabul etti Flamel. Trafikte bir boşluğu gözüne kestirip, ikizleri aceleyle Marylebone High Street’in öteki yanına geçirdi. Artık ilerilerindeki kilisenin zarif ön cephesini görebilecek kadar yakındaydılar. “Joan’un, Cadı’nın bilgilerini ayıklamaya yardım ettiğini biliyorum.”

Sophie başıyla onayladı. Paris’teyken, o uyurken, Jeanne d’Arc beynini kaplayan gizem dolu, üstü kapalı bilgi karmaşasını kontrol edebilmesi için çeşitli yöntemler öğretmişti.

“Anladığım kadarıyla şu anda olan şey şu: Endor Cadısı’nın hatıraları ve bilgileri yavaş yavaş senin kendi hatıralarının içine karışıyor. Sadece Cadı’nın bildiklerini bilmenin yanında, bunları nasıl bildiğini de biliyor olacaksın. Sonuç olarak, onun hatıraları senin hatıraların haline geliyor.”

Sophie başını salladı. “Anlamıyorum.”

Nihayet kiliseye varmışlardı. Nicholas iki basamağı çıktı ve yolun bir o ucuna bir bu ucuna bakıp hızla

Şık giyimli iki iş adamı yanlarından geçerek, Regent's Park metro istasyonuna doğru ilerlediler. Her ikisi de cep telefonlarında konuşmaktaydılar.

"Soldaki Stockholm'daki karısıyla konuşuyor," diye devam etti Sophie, sesi artık bir fısıltıdan farksızdı. "Oğlunun doğum günü partisini kaçırdığı için üzgün. Sağdaki, şirketinin merkez ofisiyle konuşuyor. Orası da İsveç'te. Birtakım belgelerin kendisine e-postayla gönderilmesini istiyor."

Josh başını bir kez daha döndürüp trafiğin ve şehrin binlerce başka sesini yok saydı. İki iş adamına odaklandığında, aniden bazı kelimeleri seçebildiğini fark etti. İşitme duyusu öyle keskinleşmişti ki, cep telefonlarının diğer ucundaki seslerin tenekemsi tınlarını dahi duyabiliyordu. İki adam da, İngilizce olmayan, başka birer dil konuşuyorlardı. "Nasıl anlıyorsun?" diye sordu.

"Endor Cadısı'nın bilgileri," dedi Nicholas. Dükândan tam o sırada çıkıp, Josh'un sorusunu işitmişti. Kâğıt bir torbadan birbirinin aynısı iki ucuz güneş gözlüğü çıkarıp ikizlere verdi. "Korkarım marka değiller."

Sophie koyu renk gözlükleri takıverdi. Anında rahatlamıştı, erkek kardeşinin yüz ifadesinden, onun da aynı histe olduğunu görebiliyordu. "Söylesene," dedi.

"Ben Cadı'nın bana aktardığı şeylerin yalnızca bir dizi eski şey olduğunu sanıyordum. Hiçbirinin faydalı olacağını sanmamıştım."

Nicholas iki şişe suyu ikizlere verdi, onlar da St Marylebone Kilisesi'ne doğru aceleyle ilerlerken adama yetiştiler. "Cadı, seni o hava örtüsüyle sarmaladı-

ğında, sana tüm bilgisini aktardı. Kabul etmeliyim ki, baş edemeyeceğin kadar fazlaydı bu.” Josh’un kaşlarını çatıldığını görerek “Fakat böyle bir şey yapacağını hiç bilmiyordum,” diye de ekledi. “Tümüyle beklenmedik, ayrıca Cadı’nın tipik davranışlarına pek aykırı bir hareketi. Nesiller önce, tüm yaşamları boyunca Cadı’dan eğitim alan rahibeler bile, ancak onun bilgeliğinin ufak bir parçasıyla ödüllendirilirdi.”

“Neden bana hepsini birden verdi?” diye sordu Sophie, akli karışmıştı.

“Orası bir muamma,” diye kabul etti Flamel. Trafikte bir boşluğu gözüne kestirip, ikizleri aceleyle Marylebone High Street’in öteki yanına geçirdi. Artık ilerilerindeki kilisenin zarif ön cephesini görebilecek kadar yakındaydılar. “Joan’un, Cadı’nın bilgilerini ayıklamaya yardım ettiğini biliyorum.”

Sophie başıyla onayladı. Paris’teyken, o uyurken, Jeanne d’Arc beynini kaplayan gizem dolu, üstü kapalı bilgi karmaşasını kontrol edebilmesi için çeşitli yöntemler öğretmişti.

“Anladığım kadarıyla şu anda olan şey şu: Endor Cadısı’nın hatıraları ve bilgileri yavaş yavaş senin kendi hatıralarının içine karışıyor. Sadece Cadı’nın bildiklerini bilmenin yanında, bunları nasıl bildiğini de biliyor olacaksın. Sonuç olarak, onun hatıraları senin hatıraların haline geliyor.”

Sophie başını salladı. “Anlamıyorum.”

Nihayet kiliseye varmışlardı. Nicholas iki basamağı çıktı ve yolun bir o ucuna bir bu ucuna bakıp hızla

yoldan geçenleri taradı, dönüp Regent's Park'a doğru bakıp sonra tekrar ikizlere döndü.

“Bir maç izlemek ve o maçta oynamak arasındaki fark gibi bu.” Sonra ekledi: “Saint-Germain’le ilk tanıştığında, anında Cadı’nın onun hakkında bildiklerini sen de bilir oldun, öyle değil mi?”

Sophie başıyla onayladı. Adamı ilk gördüğünde, Endor Cadısı’nın Saint-Germain Kontu’nu ne sevdiği, ne de ona güvendiği bilgisi, bir anda bir şimşek gibi çakıvermişti aklında.

“Şimdi Saint-Germain’i düşün,” diye önerdi Simyacı.

Kız, erkek kardeşine baktı; oğlan omuz silkti, gözleri koyu renk gözlükleri ardında saklıydı. Sophie sağ bileğini çevirdi. Kolunun iç kısmında, ortasında kırmızı bir nokta bulunan, altın rengi bir çember vardı. Saint-Germain, ona Ateş Büyüsü’nü öğrettiğinde, hiç acı vermeksizin, derisine bu dövmeyle dağlamıştı. Saint-Germain’i düşünmesiyle hatıralar aniden bir sel gibi kapladı içini. Pırıl pırıl bir yoğunlukta, neredeyse elle tutulur anılardı bunlar. Sophie gözlerini kapattı ve bir anda kendini başka bir zamanda, başka bir mekânda buldu.

Londra, 1740.

Devasa bir balo salonunda, sanki bedenini yerin derinliklerine itecekmiş gibi ağır bir balo elbisesi içinde duruyordu. İnanılmaz derecede rahatsız bir giysiydi bu; her yanını sıkıştırıyor, sıkıyor, daraltıyor ve eziyordu. Balo salonunun havası bal mumunun ve çok fazla sayıda birbirinden farklı parfümün, üstüne bir de dolup taştan tuvaletlerin, bilumum yemeğin ve yıkanmaya yı-

kanmaya iyice kirlenmiş bedenlerin kokularıyla doluydu. Bir insan kalabalığı etrafında dönüp duruyordu; fakat ilerledikçe, her biri bilinç dışı bir şekilde yolundan çekilip masmavi gözlü, ağırbaşlı giysiler içinde bir adam için yolu açıyorlardı.

Francis'ti bu adam, Saint-Germain Kontu. Çocuk İmparator 6. Ivan'ın sarayından bir soyluyla Rusça konuşuyordu. Soylu, I. Petro'nun en küçük kızı Elizabeth'in kısa zamanda gücü ele geçirebileceğini ve St. Petersburg'da Saint-Germain'in becerilerine sahip biri için iş olanakları doğabileceğini çıtlatıyordu. Kont yaşıya dönüp kıza baktı. Elini eline alıp reverans yaptı ve İtalyanca "Nihayet sizinle tanışmak bir şeref, madam," dedi.

Sophie'nin gözleri bir anda açılıverdi ve kız yerinde sarsıldı. Josh'un kolu fırlayıp kardeşini yakaladı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Oradaydım..." diye fısıldadı Sophie. Başını hızla salladı. "Burada, Londra'da. İki yüz elli yıldan daha uzun süre önce. Her şeyi gördüm." Uzanıp Josh'un kolunu sıktı. "Üzerimdeki giysileri hissedebiliyor, odanın rezalet kokusunu alabiliyordu. Sonra Saint-Germain, Rusça konuştuğunda neler dediğini anladım. Ve sonra, benimle İtalyanca konuştuğunda, o dediklerini de anladım. Oradaydım," diye tekrarladı. Hâlâ bu yeni hatıralarının şaşkınlığı içerisindeydi.

"Endor Cadısı'nın hatıraları senin hatıraların haline geliyor," dedi Nicholas. "Onun bilgileri senin bilgilerine dönüşüyor. Er ya da geç onun tüm bildiklerini sen de biliyor olacaksın."

Sophie Newman ürperdi. Sonra aklına aniden rahatsız edici bir şey geldi. “Ama bana ne olacak?” diye sordu. “Cadı’nın binlerce yıllık hatıraları ve deneyimleri var; benimse on beş buçuk yıllık. Kaldı ki onların bile tümünü hatırlamıyorum. Onun hatıralarının benimkileri iteleyip onlara baskın çıkması gibi bir şey söz konusu olabilir mi?”

Nicholas hızla kırıştırdı gözlerini. Sonra yavaşça başıyla onayladı. “Bunu hiç düşünmemiştim, ama evet, haklısın, olabilir,” dedi usulca. “Böyle bir şeyin olmasını sağlamamız lazım.”

“Neden?” diye sordu ikizler bir ağızdan.

Nicholas basamaklardan inip yanlarında durdu. “Çünkü bizler, nihayetinde, hatıralarımız ve deneyimlerimizin toplamından başka bir şey değiliz. Eğer Cadı’nın hatıraları seninkileri bastırırsa, eninde sonunda sen Endor Cadısı *olursun*.”

Josh dehşete düşmüştü. “Peki Sophie’ye ne olur?”

“Eğer böyle bir şey olursa, artık Sophie diye biri olmaz. Sadece Cadı kalır geriye.”

“O hâlde bunu kasten yaptın,” dedi Josh. Öfke, sesini öyle yükseltmişti ki, kilisenin saatini fotoğraflayan bir grup turistin dikkatini çekti bu sözleri. İkizi onu dürttü ve oğlan sesini alçaltıp boğuk bir fısıltıyla konuştu: “O yüzden tüm bilgisini Sophie’ye verdi demek!” Nicholas bunu inkâr edercesine başını sallamaya başlamıştı, fakat Josh ısrarla devam etti. “Hatıraları tümüyle üstünlük kurunca; o zaman kendi yaşlı, kör bedeni yerine daha yeni, daha genç bir bedene sahip olacak. Bunu inkâr edemezsin.”

Nicholas ağzını kapatıp öteki yana döndü. “Bu konuda... Bu konuda düşünmem lazım,” dedi. “Daha önce hiç böyle bir şey duymadım.”

“Ama Cadı’nın tüm bilgeliğini başka bir kişiye aktardığını da duymadın, öyle değil mi?” diye ısrar etti Josh.

Sophie, Simyacı’nın kolunu yakalayıp adamın önüne geçti. “Nicholas, ne yapacağız?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” diye kabul etti Simyacı bitkin bitkin iç geçirerek. Ve o anda, son derece yaşlı göründü bir an; alnına ve gözlerinin etrafına derin çizgiler yerleşmiş, burnunun yanlarına kırışıklıklar, kaşlarının arasına derin oyuklar oturmuştu.

“O hâlde kim bilir?” diye çıkıştı kız, sesinde bir korku tınısı duyuluyordu.

“Perenelle,” dedi adam, sonra hızla başını salladı. “Benim Perenelle’im ne yapılacağını bilir. Seni ona götürmemiz lazım. O yardım edecektir. O zamana kadar, Sophie olmaya odaklanmalısın. Kendi kimliğine yoğunlaşmalısın.”

“Nasıl?”

“Kendi geçmişini, anne babanı, okullarını, tanıdığın insanları, dostlarını, düşmanlarını, gittiğin yerleri düşün.” Josh’a döndü. “Senin de ona yardım etmen lazım. Kız kardeşine geçmiş hakkında, beraber yaptığınız şeylere, gördüğünüz yerlere dair sorular sor.” Sonra tekrar kıza dönerek ekledi: “Ve Sophie, Endor Cadısı’nın hatıralarından birini her tecrübe edecek olduğunda, bilhassa başka bir şeye odaklan, kendi hafızandan bir şeye mesela. Bu durumu kontrol altına alacak bir yöntem

buluncaya kadar, Cadı'nın hatıralarının seninkileri bastırmasını önlemek için mücadele etmek zorundasın.”

Aniden, siyah bir Londra taksisi kaldırıma yaklaştı ve yolcu koltuğunun penceresi aşağıya kayd. “Binin,” diye komut verdi gölgelerin içinden bir ses.

Kimse kıpırdamadı.

“Bütün gün oyalanacak vaktimiz yok. Binin.” Sesin yoğunluğu içinde Kuzey Afrika'yı çağrıştıran bir şeyler vardı.

“Taksi çağırmadık biz,” dedi Flamel, çaresizce yolun dört bir yanını gözden geçirerek. St Germain onları alması için birini göndereceğini söylemişti, ama Simyacı bunun bir Londra taksisi kadar sıradan bir şey olacağını hiç mi hiç hayal etmemişti.

Bu bir tuzak mıydı acaba? Dee onlara yetişmiş miydi yoksa? Omuzu üzerinden kiliseye doğru baktı. Kapı açıktı. Basamaklardan yukarı fırlayıp kiliseye sığınabilirlerdi, fakat bir kez içeri girdiler mi bu kez de orada kapana kısılmış olurlardı.

“Bu araba özel olarak sizin için ayarlandı Bay Flamel.” Bir sessizlik oldu, sonra ses ekledi: “Okuduğum en sıkıcı kitaplardan birinin yazarı. *Felsefenin Özeti*.”

“Sıkıcı mı?” Nicholas kapıyı çekip açtı ve ikizleri içeri doğru itekledi. “Yüzyıllardır dâhice bir çalışma olarak kabul ediliyor!” Kendisi de binip kapıyı çarparak kapattı. “Böyle demeni kesin Francis söylemiştir.”

“Kemerlerinizi taksanız iyi olur,” diye komut verdi sürücü. “Bu yöne doğru yol alan her türden ziyaretçiniz mevcut. Hiçbiri de dost canlısı değil, hepsi de pek sevimsiz.”

ALTINCI BÖLÜM

Adının iri bedeni ön koltuğu tümüyle dolduruyordu. Koltuğunda dönüp şoförü yolculardan ayıran camın üzerinden dışlara baktı ve ikizler adamı böylesi iri kılan şeyin şişmanlık değil de tümüyle kas olduğunu fark etti. Kısa kollu, siyah beyaz çizgili bir gömlek devasa göğsü üzerinde iyiden iyiye gerilmişti; ayrıca öyle uzun boyluydu ki pürüzsüzce tıraşlanmış başı arabanın tavanına sürtüyordu. Teni koyu kahve tonundaydı, gözlerinin rengiyle uyum sağlıyordu. Dişleriyse neredeyse doğal olamayacak kadar beyazdı. Her iki yanağında da, gözlerinin hemen altında üç, kısa, yatay yara izi vardı. “Ülkeye daha yeni adım attın ama her nasılsa hemen şimşekleri üzerine çekmeyi becerdin,” dedi derin, gurul gurul bir sesle. “Buraya gelirken, bu dünyada nesillerdir gezinmemiş birtakım şeyler ilişti gözüme.” Sırıttı.

“Ben Palamedes bu arada.” Sonra başını iki yana salladı. “Ve asla ama asla Pally demeyin.”

Nicholas şoförü doğru dürüst süzebilmek için öne eğilerek “Palamedes mi?” diye sordu şaşkınlıkla. “Palamedes? Şark Şövalyesi?”

“Aynen öyle,” dedi şoför; önüne döndü; direksiyona sarılıp, sinyal vermeksizin, arabayı adam akıllı gıcırdatarak trafiğe çıktı. Ardında arabaların kornaları bangır bangır ötüp lastikleri asfaltın üzerinde ciyakladı. Adam cep telefonunu havaya kaldırdı. “Francis bana ancak kabaca anlattı olayları. Genellikle çeşitli Ata safları arasındaki çekişmelere müdahil olmam, öylesi daha güvenlidir. Ama bu seferkinin efsanevi ikizlerle alakalı olduğunu söyleyince...” Gözleri dikiz aynasından ikizleri süzdü. “O zaman başka seçeneğim olmadığını anladım.”

Josh uzanıp kız kardeşinin elini kuvvetle sıktı. Kızın dikkatini dağıtmak, Palamedes hakkında düşünmesini engellemek istiyordu. Josh onun adını dahi duymamış olsa da, Cadı’nın bilgilerinin Sophie’ye şoförlerine dair bir şeyler söyleyebileceğine şüphesi yoktu. Adam dev gibiydi, bir Amerikan futbolu savunma oyuncusu ya da profesyonel bir güreşçi gibi yapıydı, İngilizceyi de tuhaf bir şiveyle konuşuyordu. Josh’a Mısır’ı çağırıştırmıştı aksanı. Dört yıl önce, tüm Newman ailesi olarak Mısır’a gitmiş, bir ay boyunca tarihi kentleri gezmişlerdi. Adamın hareketli aksanı da işte o zaman duyduklarını andırıyordu. Josh öne uzanıp adama daha yakından baktı. Kocaman, kısa parmaklı elleri direksiyonu

kavramıştı. Ve sonra, Josh, adamın bileklerinin kalınlaşmış, eklemelerinin de şişmiş ve nasırlarla sertleşmiş olduğunu gördü. Josh bunu daha önce kendilerinden ders aldığı bazı Uzak Doğu dövüşü ustalarının ellerinde görmüştü; genellikle sahibinin uzun yıllar boyu karate, kungfu veya boks yaptığına işarettti.

“Durun.” Palamedes kural dışı bir U-dönüşü yaptı ve geldikleri yöne doğru geri döndü.

“Arkanıza yaslanın, çok ortalığa çıkmayın,” diye uyardı. “Sokakta o kadar çok taksi var ki, neredeyse görünmez sayılırız, kimse taksilere dönüp bakmaz bile. Ayrıca, bu yöne döneceğinizi tahmin etmez onlar.”

Josh onayladı. Akıllıca bir taktikti bu. “Onlar dediğin kim?” diye sordu.

Palamedes daha cevap veremedi, Nicholas, pencereden dışarıya bakarken, aniden doğruldu.

“Onları görüyor musun?” diye sordu Palamedes derin bir gurultuyu andıran sesiyle.

“Görüyorum,” diye fısıldadı Simyacı.

Sophie ve Josh aynı anda “Neyi?” diye sordular. Koltukta öne çıkmış, Simyacı’nın bakışlarını takip ediyorlardı.

“Sokağın karşı tarafındaki üç adam,” dedi Nicholas kısaca.

Kafaları kazınmış, pirsingli ve bolca dövmele üç genç adam, yolun orta yerine doğru kasıla kasıla yürüdüler. Lekeli mavi kotları, pis tişörtleri ve inşaat botları içinde tehditkâr görünseler de doğaüstü bir şeylere benzemiyorlardı.

“Gözlerinizi kısırsanız,” diye açıkladı Flamel, “aulararını görebilirsiniz.”

İkizler gözlerini iyice kıstılar ve anında üçluden salınan o çirkin, gri, duman duman ışık tutamlarını gördüler. Grinin içinde yer yer mor yollar da vardı.

“*Cucubuthlar*,” diye açıkladı Palamedes.

Simyacı onayladı. “Çok nadirdirler. Bir vampirle bir Torc Madra’nın çocukları,” dedi Flamel ikizlere. “Genelde kuyrukları vardır. Çıkarıcı tipler, birer avcıdır onlar. Kan içiciler.”

“Çok da aptaldırlar.” Palamedes arabayı bir otobüsün yanına çekip cucubuthlardan saklandı. “Kokunuzu kiliseye kadar takip edeceklerdir, sonrasında da iz yok olacak. Akıllarını karıştıracak. Şansımız varsa işi ne olduğuna dair birbirleriyle tartışmaya götürüp, sonra da dövüşmeye başlarlar.”

Araba yavaşladı, sonra kırmızı ışığın yanışıyla durdu.

“Şuraya baksana, trafik ışıklarının oraya,” diye fısıldadı Nicholas.

“Evet, gelirken yanlarından geçmiştim,” dedi Palamedes.

İkizler kavşağı gözden geçirdiler ama olağan dışı bir şey göremediler. “Kim?” diye sordu Sophie.

Palamedes, “Şu okul üniformalı kızlar,” diye homurdandı.

Kızıl saçlı, solgun tenli iki genç kız bir yandan sohbet ederek yeşil ışığın yanmasını bekliyorlardı. Birbirlerine kız kardeş olacak kadar benziyorlardı, üstlerindeki

de okul formaları olmalıydı. Her ikisinin de kollarında pahalı görünen el çantaları vardı.

“Onlara bakmayın bile,” diye uyardı Palamedes. “Birr hayvan gibidir onlar, izlendiklerini hissedebilirler.”

Sophie ve Josh gözlerini yere dikip iki kızı düşünmemeye çalıştılar. Nicholas arka koltukta bulunduğu bir gazeteyi eline alıp yüzünün önünde açarak tuttu, bulabildiği en sıkıcı habere, uluslararası faiz oranlarına verdi dikkatini.

Palamedes, dönüp arabanın arkasına bakarak yüzünü saklayıp “Hemen arabanın önünden geçiyorlar,” diye mırıldandı. “Eminim beni tanımazlar, ama yine de bu riski göze almak istemiyorum.”

Yeşil yandı ve Palamedes diğer araçlarla birlikte hareket etti.

“*Dearg Due*,” dedi Flamel, daha ikizler akıllarındaki soruyu sormadan. Koltuğunda dönüp arka camdan dışarıya baktı. Kızlar kalabalığın içinde kaybolurken, kızıl saçları hâlâ seçilebiliyordu. “Danu Talis’in düşüşünden sonra, zamanla Kelt toprakları hâline gelen yerlere yerleşmiş vampirler.”

“Scatty gibi mi?” diye sordu Sophie.

Nicholas başını salladı. “Kesinlikle Scatty gibi değil. Bunların vejetaryen olmadıklarına emin olabilirsiniz.”

“Onlar da kiliseye doğru gidiyorlardı,” diyerek kırdı Palamedes. “Eğer *cucubuth*larla karşılaşılırsa, ilginç bir buluşma olacaktır. Birbirlerinden nefret ederler.”

“Kim kazanır?” diye sordu Sophie.

Palamedes keyifli bir gülümsemeyle “*Dearg Due*, mutlaka,” dedi. “İrlanda’da onlarla dövüşmüştüm. Çok tehlikeli savaşçılardır, onları öldürmek imkânsızdır.”

Marylebone Road’da biraz daha devam edip sola, Hampstead Road’a döndüler. Trafik akışı iyice yavaşladı, sonra tümüyle durdu. Önlerinde bir yerlerde kornalar bangır bangır ötüyordu, bir de bir ambulans sireninin feryadı eklendi bunlara. “Bir süre burada kalabiliriz.” Palamedes el frenini çekip bir kez daha koltuğunda dönerek ikizlere ve Flamel’e baktı. “Demek efsanevi Simyacı Nicholas Flamel sensin. Yıllar içinde sana dair çok şey duydum,” dedi. “Hiçbiri de iyi değildi. Biliyor musun, senin adının bir küfür olarak kullanıldığı Gölge Alemleri var.”

İkizler adamın sesindeki sertlikten ürkmüşlerdi. Şaka mı yapıyordu, emin olamadılar.

Palamedes, Simyacı’ya dikti gözlerini. “Nereye gitsen ardında ölüm ve yıkım bırakıyorsun...”

“Karanlık Atalar beni durdurma çabalarında her zaman çok acımasız davrandılar,” dedi Flamel yavaşça. Sesinde bir ürperti açıkça hissediliyordu.

“Yangınları, kıtlıkları, selleri ve depremleri de unutmamak lazım tabii,” diye söylenmeye devam etti Palamedes, Nicholas’ın sözünü kesişine aldırış etmeyerek.

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Nicholas açıkça. Bir anlığına, taksinin arka koltuk tarafında bir nane esintisi oldu. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine yaslandı, ellerini sıkı sıkıya kavuşturdu.

“Demeye çalışıyorum ki, belki de uzun yaşamını geçirmek için daha تنها yerler seçmeliydin. Alaska mesela ya da Moğolistan, Sibirya, taşrada ya da Amazon’un derinliklerinde bir yer. İnsanların olmadığı bir yer. Kurbanlarının olamayacağı bir yer.”

Arabanın arkasına buz gibi bir sessizlik çöktü. İkizler birbirlerine baktılar ve Josh bir şeyleri sorgularcasına kaşlarını kaldırdı, Sophie de buna başını belli belirsiz sallayarak karşılık verdi. İşaret parmağını kulak memesine bastırdı, Josh mesajı aldı – dinle, hiçbir şey söyleme.

Flamel son derece yumuşak bir ses tonuyla, “Masum insanların ölümüne yol açtığımı mı söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

Flamel’in solgun yüzü bir anda kızardı. “Ben asla...” diye başlayacak oldu.

“Dünya üzerinde izini kaybettirebilirdin,” diye ısrar etti Palamedes, kalın sesi taksinin içinde çınlıyordu. “Bir kez zaten kendini ölmüş gibi göstermiştin, bu tekrar yapıp uzak, ücra bir köşeye yerleşebilirdin.

Gölge Alemleri’nden birine bile gidebilirdin. Ama gitmedin, bu dünyada kalmayı seçtin. Neden?” diye sordu Palamedes.

“Codex’i korumak gibi bir görevim var benim,” diye çıktı Simyacı. Sesinde hakiki bir öfke vardı, nane kokusu da güçlenmiş, taksinin içini doldurmuştu.

Arabaların kornaları tekrar ötmeye başladı, Palamedes önüne dönüp freni serbest bıraktı ve arabayı sürmeye koyuldu.

“Codex’i koruma göreviymiş,” diye tekrarladı, doğrudan önüne bakarak. “Kimse seni Kitap’ın koruyucusu olmaya zorlamadı. O görevi memnuniyetle, sorgusuz sualsiz üzerine aldın... Tıpkı senden önceki koruyucular gibi. Ama sen seleflerinden farklıydın. Onlar Kitap’la birlikte saklanmayı seçtiler. Ama sen değil. Sen bu dünyada kaldın. Bu yüzden de çok sayıda humani öldü. Sırf İrlanda’da bir milyon. Tokyo’daysa yüz kırk binden fazla.”

“Dee ve Karanlık Atalar tarafından öldürüldü onlar!”

“Dee senin peşindeydi.”

“Ve eğer Abraham’ın Kitabı’nı elimden bıraksaydım, o zaman Karanlık Atalar bu dünyaya dönerlerdi, gezegen de kıyamet sözcüğünün gerçek anlamını işte o zaman anlardı,” dedi Flamel sakince. “Gölge Alemlelerinin yarılışı dünyanın her yanına şok dalgaları göndererek beraberinde kasırgalar, depremler ve tsunamiler getirirdi. Milyonlarca kişi öldü. Pisagor bir keresinde, sırf ilk olayla bile Dünya nüfusunun yarısının yok olacağını hesaplamıştı. Ve sonra Karanlık Atalar akın akın bu dünyaya geri dönerlerdi. Bazılarıyla tanıştın Palamedes; nasıl olduklarını, neler yapabileceklerini biliyorsun.

Eğer bu gezegene geri dönerlerse, küresel boyutlarda bir felaket olacak bu.”

“Yeni bir Altın Çağ’ın gelişi olacağını söylüyorlar,” diye yanıtladı şoför ılımlılıkla.

Josh tepkisini görebilmek üzere Flamel’in yüzünü izledi; zira Dee de aynı iddiada bulunmuştu.

“Öyle diyorlar, ama bu doğru değil. Kitap’ı benden almaya çalışırken bile neler yaptıklarını gördün. İnsanlar öldü. Dee ve Karanlık Ataların gözünde insan hayatının hiç değeri yok,” diye öne sürdü Flamel.

“Senin gözünde değeri var mı, Nicholas Flamel?”

“Ses tonundan hiç hoşlanmıyorum.”

Palamedes’in dikiz aynasından görünen gülümsemesi acımasızdı. “Hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil. Çünkü ben de senden ya da senin gibilerden hiç hoşlanmıyorum; bu dünya için en iyisinin ne olacağını bildiğini sananlardan. Seni kim humaninin koruması olarak atadı ki?”

“Ben ilk değilim, benden önce başkaları vardı.”

“Senin gibi insanlar her zaman olmuştur Nicholas Flamel. Her şeyin en iyisini bildiğini sanan insanlar; insanların neyi görmesi, neyi okuması ve dinlemesi gerektiğine karar veren, sonuç olarak dünyanın geri kalanının ne düşüneceğini, nasıl davranacağını şekillendirmeye çalışanlar. Ben yaşamımın tümünü senin gibilerle savaşıyor geçirdim.”

Josh öne eğildi. “Sen Karanlık Ataların tarafında mısın?”

Ne var ki cevap veren Flamel oldu. Sesi küçümseyiciydi. “Şark Şövalyesi Palamedes yüzyıllardır taraf tutmaz. O açıdan Hekate’ye benzer.”

“Kurbanlarından biri daha,” diye ekledi Palamedes. “Dünyasını yerle bir ertin.”

“Madem benden bu denli hoşlanmıyorsun,” dedi Flamel buz gibi, “o zaman burada ne arıyorsun?”

“Francis benden yardım etmemi istedi. Birçok kusuruna rağmen –ya da kim bilir, belki de onlar yüzünden– onu dost bilirim.” Taksi şoförü sustu, sonra kahverengi gözleri dikiz aynasında Sophie ve Josh’a doğruldu. “Ve tabii ki bir de bu en son ikizler nedeniyle,” diye ekledi.

Sophie araya girip tam da erkek kardeşinin dudaklarında şekillenmeye başlayan soruyu sordu: “En son diyerek kastettiğin nedir?”

“İlk olduğunuzu mu sanıyordunuz?” Palamedes havlarcasına güldü. “Simyacı ve karısı yüzyıllardır efsanedeki ikizleri arıyorlar. Son beş yüz yılı aynı sizin gibi gençler toplamakla geçirdiler.”

Sophie ve Josh şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Josh öne atıldı. “Ötekilere ne oldu?” diye sordu.

Palamedes soruyu soruyu duymazlıktan geldi, bunun üzerine oğlan Nicholas’a sataştı. “Ötekilere ne oldu?” diye tekrarladı. Sesi neredeyse bir çığlık seviyesine yükselirken çatlamıştı. Bir anlığına gözleri altın renginde parladı.

Simyacı bakışlarını yere çevirdi; sonra yavaşça, özenle, Josh’un kuvvetle koluna dolanmış parmaklarını itti.

“Söyle bana!” Josh ölümsüzün gözlerinin ardında bir yalanın şekillenmeye başladığını görerek başını salladı. “Gerçeği duymayı hak ediyoruz,” diye çıktı. “Söyle bize.”

Flamel derin bir nefes aldı. “Evet,” dedi nihayet. “Başkaları da vardı, bu doğru, ama onlar efsanedeki ikizler değillerdi.” Sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Donuk bir yüz ifadesiyle, bakışlarını Josh'tan Sophie'ye çevirdi. "Siz öylesiniz."

Josh ısrarla, "Öteki ikizlere ne oldu?" diye sordu. Sesi bir öfke ve korku karışımıyla titriyordu.

Simyacı yüzünü öbür yana çevirip camdan dışarıya baktı.

"Duyduğum kadarıyla öldüler," dedi Palamedes ön koltuktan. "Ya öldüler ya da delirdiler."

YEDİNCİ BÖLÜM

Boyası pul pul dökülen levhada önceleri OTO YEDEK PARÇA yazıyor olmalıydı, fakat R harfi düşmüş, hiçbir zaman da yenilenmemişti. Tepesinde cam kırıkları ve kıvrım kıvrım dikenli teller yerleştirilmiş yüksek beton bir duvarın ardında, hasarlı, paslı yüzlerce araba birbiri üzerine bir dokunuşla devrilecek gibi duran kuleler oluşturacak şekilde yığılmıştı. Arabalarla dolu araziye çevreleyen duvar, uzun zaman önceye ait konserlerin, bir yıl öncesinin “yeni çıkan” albümlerinin ve sayısız müzik grubunun yırtık pırtık posterleriyle kaplıydı. Reklamlar birbirleri üzerine yapıştırıla yapıştırıla rengârenk, kalın bir katman oluşturmuş, üstüne bir de duvar yazılarıyla kaplanmışlardı. TEHLİKELİ BÖLGE – GİRİŞ YASAKTIR levhalarını görmek neredeyse imkânsızdı.

Palamedes arabayı, ağır zincirlerle kilitlenmiş giriş kapısından bir sokak kadar uzakta yol kenarına çekip, motoru kapattı. Her iki kolunu birden direksiyonun üstüne dolayıp öne eğildi ve dikkatle etrafını gözden geçirdi.

Flamel uyuyakalmış, Sophie ise ara ara göz bebeklerini gümüş rengine çeviren düşüncelere dalmıştı. Josh oturduğu yerden öne çıkıp cam bölmenin hemen gerisinde yere çömeldi. Başıyla arabalarla dolu araziye işaret ederek, “Bizi götürdüğün yer orası mı?” diye sordu.

“Şimdilik.” Palamedes’in dişleri arabanın loşluğu içinde parladı. “Pek bir şeye benzemiyor olabilir, ama burası herhâlde Londra’nın en güvenli yeri.”

Josh etrafına bakındı. Dar yolun her iki yanındaki kırmızı tuğla evler, artık onarılamayacak derecede harap olmuş durumdaydı, bölgenin tamamı da son derece yıkık dökük, köhne bir hâldeydi. Kapıların ve pencerelerin çoğunun üzerlerine tahtalar çakılmış, bazılarının önüne duvar örülmüştü hatta. Kırılmamış cam kalmamıştı. Yanmış bir arabanın pas içindeki iskeleti yolun yanındaki beton levhaların üzerine oturtulmuştu. “Bu bölgenin kentsel dönüşüme filan alınmadığına şaşırdım.”

“Eninde sonunda alınacak,” dedi Palamedes kederle. “Fakat şu andaki sahibi araziye elinde tutup değerinin artmasına izin vermekte bir sakınca görmüyor.”

“Satınca ne olacak?” diye sordu Josh.

Palamedes sırtıttı. “Asla satmayacağım.” Kalın işaret parmağı hareket edip ileriye gösterdi. “Burada eskiden bir otomobil fabrikası vardı, bu sokaklar da vızır vızır dı. 1970’lerde fabrika kapandıktan sonra, insanlar

öldükçe ya da iş bulmak için başka yerlere taşındıkça, evler de boşalmaya başladı. Ben de o ara emlak satın almaya başladım.”

“Kaç tanesi senin?” diye sordu Josh, etkilenmişti.

“Her istikamette, aşağı yukarı bir buçuk kilometre boyunca tüm evler benim. Toplam iki yüz kadar.”

“İki yüz mü? Ama bu sana bir servete mal olmuş olmalı.”

“Ben Kral Arthur’un döneminden beri bu dünyadayım. Bir değil birçok servet yarattım da kayıp bile ettim. Mal varlığım hesaplanamayacak boyutta. En zor kısmı da vergi memurlarından saklanmak!”

Josh şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı; bir ölümsüzün devletle derdi olabileceği hiç aklına gelmezdi. Sonra fark etti ki, bilgisayarların ve başka gözetim teknolojilerinin hüküm sürdüğü bu çağda, yetkililerden saklanmak giderek daha zor bir hâl alıyor olmalıydı. “Burada yaşayan kimse var mı?” diye sordu. “Tek bir insan göremiyorum...”

“Göremezsin. Benim mülklerimin *sakinleri*,” *sakin* sözcüğünü kullanırken temkinliydi, “geceleyin meydana çıkarlar.”

“Vampirler yani,” diye mırıldandı Josh.

“Vampir değil,” dedi Palamedes çabucak. “Kan içicilerle işim olmaz benim.”

“Neler o hâlde?”

“Larva ve lemurlar... Yaşayan ölümler ve hiç ölme-yenler.”

“Peki ne o zaman bunlar?” diye sordu Josh. Larva ile kastettiği şeyin kurtçuk olmadığı gibi, lemur derken de

hayvanat bahçelerinde gördüğü maymungillerden şu uzun kuyruklu hayvanları kastetmediğini tahmin ediyordu.

“Onlar...” Palamedes tereddüt etti, sonra gülümse-di. “Gece ortaya çıkan ruhlar.”

“Arkadaşçılar mı?”

“Sadıklar.”

“Peki neyi bekliyoruz?” diye sordu Josh. Palamedes’in ona daha fazlasını söylemeyeceği belliydi. “Neye bakıyorsun?”

“Olağan dışı bir şey var mı diye bakıyorum.”

“Ne yapıyoruz o hâlde?”

“Bekliyoruz. İzliyoruz. Biraz sabırlı ol.” Arkasına, Josh’a doğru bir bakış attı. “Ölümsüzler aleminin büyük kısmı Simyacı’nın efsanedeki ikizleri bulduğunu öğrendi.”

Josh, Şövalye’nin onunla ne kadar dolambaçsız bir şekilde konuştuğuna şaşırmıştı. “Az önce bundan çok da emin görünmüyordun. Sence gerçekten de öyle miyiz?” diye sordu hemen. Palamedes’in ikizler ve daha da mühimi Simyacı hakkında bildiklerini öğrenmeliydi.

Fakat Palamedes soruyu duymazdan geldi. “Sizin efsanedeki ikizler olup olmamanız fark etmez. Önemli olan Flamel’in buna inanıyor olması. Daha da önemlisi buna Dee de inanıyor. Bu yüzden de olağanüstü bir dizi olay patlak verdi: Bastet tekrar alemini dışına çıktı, Morrigan bu dünyaya geri döndü, Disir Nidhogg’u Paris’e getirdi. Üç Gölge Alemini yerle bir oldu. Böyle şeyler bin yıllardır yaşanmamıştı.”

“Üç mü? Yerle bir olanın sadece Hekate’nin Gölge Alemini olduğunu sanıyordum.” Scathach başka Gölge

Alemlerinden de bahsetmişti, fakat Josh'un toplamda bunlardan kaç tane olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Palamedes iç geçirdi, belli ki açıklama yapıp durmaktan bıkmıştı. "Gölge Alemlerinin çoğu birbirlerine bağlıdır, yahut tek bir kapı üzerinden birbirleriyle kesişirler. Eğer Gölge Alemi'ne bir şey olursa, kapı da yıkılır. Fakat Yggdrasill, yani Dünya Ağacı, Hekate'nin aleminden Asgard'ın içlerine ve Niflheim'in, Karanlıklar Ülkesi'nin derinliklerine uzanıyordu. Dee ağacı öldürdüğünde üçü birden yok oldu. Ayrıca bir düzine başka aleme açılan kapıların da yıkıldığından, böylece o alemlerin ve sakinlerinin içlerinde mahsur kaldığından da haberdar oldum.

Dee, o upuzun kendisinden nefret eden ve korkan insan ve insan dışı kişiler listesine birkaç düşman daha eklemiş oldu."

"Ne olacak o hâlde ona?" diye sordu Josh. Büyücü hakkında kendisine tüm anlatılanlara rağmen, ona karşı hâlâ kafasını kurcalayıp duran bir hayranlık besliyordu... Bu da açıkçası şu anda Fransız Simyacı'ya duyduğunun çok daha fazlasıydı.

"Hiçbir şey. Dee güçlü efendiler tarafından korunur. Her ne şekilde olursa olsun Ataları bu dünyaya geri getirmeye baş koymuş belli ki."

Josh bunu hâlâ anlamıyordu. "Peki ama neden?" diye sordu.

"Çünkü o düşmanların en tehlikelisidir – yaptığı şeyin doğru olduğu konusunda kendine güveni tam."

Josh gözünün ucuyla hafif bir hareketlenme gördü ve başını çevirdiğinde sokağın orta yerinde sıçraya sıçraya, beyaz çizginin üzerinden koşan boz renkli, dev

gibi bir köpekle karşılaştı. Bu bir İrlanda av köpeğiyle, bir Borzoi'un, yani bir Rus av köpeğinin kırması gibi duruyordu. Hızla taksinin yanından geçip arabalarla dolu arazinin kapılarına kadar gitti, sonra ileri geri usulca dolanıp yeri kokladı durdu.

“Flamel’in gelişi birçok yıllanmış şeyi uyandırdı,” diye devam etti Palamedes dikkatle köpeği izleyerek. “Bugün, bu dünyayı tümüyle terk ettiklerini sandığım yaratıklarla, humaninin en karanlık efsanelerine hayat vermiş canavarlarla karşılaştım. Ayrıca Dee’nin başlarınıza kocaman bir ödül koyduğunu da bilmelisiniz. Casuslarım sen ve kız kardeşinin canlı ele geçirilmesini istediğini iletiler bana. Ne ilginçtir ki, Flamel’i artık canlı istemiyor, öldüğünün ispatı yeterli olacaktı. Bu büyük bir değişiklik. Atalar, İkinci Nesil’den varlıklar, ölümsüzler ve onların humani hizmetkârları, hepsi Londra’da toplanıyorlar. Bu güruhtakilerin birbirlerinin boğazına atılmasını engellemek bile yeterince büyük bir iş olacak.

Dee’nin bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikrim yok.” Palamedes aniden motoru tekrar çalıştırdı ve arabayı yavaşça ilerletti. “Tehlike yok,” diye ilan etti.

“Nereden biliyorsun?”

Palamedes kapının önünde yüzü onlara dönük oturan köpeği gösterdi. Arabanın ön panosunda bir tuşa bastı ve kapılar açılmaya başladı.

Josh, “Şu köpek,” diye söze başlayıp kendi sorusuna kendi cevap verdi: “Aslında köpek değil, öyle değil mi?”

Palamedes sıırttı. “Yakından uzaktan alakası yok.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Areop-Enap'ın dev vücudundaki tüm tüyler aniden diken diken oldu, her bir tel ayrı ayrı titriyordu. "Madam Perenelle," dedi. "Şaşırtıcı gelebilecek bir şey önereceğim."

Perenelle dönüp Ata'ya baktı. Arkasında, sayısız örümcek kadim yaratığın örmüş olduğu devasa ağ duvarının üzerine yayılmıştı. "Beni şaşırtmak kolay değildir."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Areop-Enap.

Perenelle tereddüt etmeksizin, "Evet," dedi. Bir zamanlar İhtiyar Örümcek'i düpedüz düşmanı sayardı, fakat artık onun bağlılığının kime olduğunu biliyordu - insanlara. Üstelik Morrigan ve sürülerine karşı olan mücadelede kendini kanıtlamıştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Kıpırdamadan dur ve telaşa kapılma," dedi Areop-Enap dişlek bir sırıtışla. "Bu, senin iyiliğin için."

Ansızın kalın örümcek ağından bir yorgan Efsuncu'nun üzerine düşerek onu tepeden tırnağa sarmaladı.

Bir örümcek dalgası yerden kadının üzerine doğru akarak onu çabucak ipekle kapladı; bu pelerini bedene yapış yapış ipliklerle iyice doladı. "Güven bana," dedi Areop-Enap bir kez daha.

Perenelle, içgüdüleri tümüyle ağla mücadele etmesini, onu parçalamasını, aurasının alev alıp örtüyü yakarak kapkara bir toza dönüştürmesini salık verse de kıpırdamaksızın durdu. Ağzını sımsıkı kapalı tuttu. Canavarlarla savaşmış, insanoğlunun efsanelerinin en karanlık köşelerinden yaratıklar görmüştü, fakat ağzına bir örümcek girmesi fikrini hâlâ tümüyle itici buluyordu.

İhtiyar Örümcek başını çevirdi ve uzun bir bacak havaya kalktı, tüyleri, havayı sınavılarıyla hafifçe dalgalandı. "Kendini hazırla," dedi Areop-Enap. "Geliyorlar. Ağ bozulmadığı sürece güvendesin."

Perenelle artık tümüyle beyaz ipeksi örümcek ağından kalın bir kozanın içindeydi. Daha önce en yüksek kalite ipekler giydiği olmuştı, ama bu bambaşka bir şeydi. Bu, yumuşak bir battaniyeye sıkı sıkı sarmalanmak gibiydi; inanılmaz derecede rahat, fakat hafiften kısıtlayıcı. Ağ, ağzı ve gözleri üzerinde daha inceydi, böylece nefes alıp verebiliyor, önünü görebiliyordu; fakat bu, tül perdenin ardından dışarıya bakmak gibi bir şeydi. Bir sarsıntı hissetti, aniden havaya kaldırılmış ve bir köşeye sokuşturulmuştu. Kapkara örümceklerden bir dalga derhâl üzerine yayılarak kozayı sıkı sıkıya du-

vara ve evin payandası görevini gören metal kirişlere iliştirdi. Yeni görüş açısından, Areop-Enap'ın yerin ortasına çömelmiş olduğu noktaya tepeden bakabiliyordu. Perenelle, Ata'nın altına serili o koyu renk örtünün binlerce, belki milyonlarca örümcekten oluştuğunu idrak etti.

Yer, yüzünü kuzeye, o sırada sabah sisinin içinde kaybolmuş olan Angel Adası'na doğru dönmüş Areop-Enap'ın altında dalga dalga titreşiyordu. Perenelle, kozanın içinde kıpırdanarak o yöne bakmaya çalıştı. Tüneğinden denizin açıklarını görebiliyordu. Ufukta yoğun, mavi-siyah fırtına bulutları toplanmaktaydı; bulutların az sonra şimşeklerle zikzaklar çizerek aydınlanacağını tahmin etti. Ne var ki, yüzünü örten ipeğın ardından, bulutun, kıvrılarak döne döne kendi üzerine doğru hızla yaklaşmakta olduğunu gördü. On nefeslik zaman dahi geçmeden, bulut Alcatraz'ın kuzey ucuna doğru ulaşmıştı bile.

Ve sonra yağmur başladı.

Bir zamanlar hapishane müdürünün evi olan harabe halindeki binanın çatısı yoktu. İri siyah damlalar buluttan düşerek Perenelle'in ağdan kozasına sıçradı... Sıçradığı gibi de üzerine yapıştı.

Ve o anda Efsuncu bunların yağmur damlaları değil de birer sinek olduğunu anladı.

Dev kurt sinekleri ve karasinekler, ufak meyve sinekleri, ince yapılı at sinekleri, asker sinekler ve yırtıcı sinekler adanın üzerine yağıyor, ağ kozasına yapışıyorlardı.

Daha Perenelle'in tiksintiyle haykıracak fırsatı olmadan, örümcekler birer birer ağı üzerine fırlayıp can çekişen sinekleri ipekle kaplamaya başlamışlardı bile.

Perenelle başını kaldırıp baktı. Dev bulut neredeyse tam tepelerindeydi. Artık bunun bulut filan olmadığını açıkça görebiliyordu. Bu öncü böcek sağanağı, sonrasında gelecekler için bir tadımlıktan ibaretti sadece. Bu bulanık kütle milyonlarca sinekten, *tipula* sineklerinden, karasineklerden, sivrisinekler ve minicik tatarcıklardan, tıknaz burun sineklerinden ve kırmızı gözlü sirke sineklerinden oluşuyordu.

Böcekler Alcatraz'a karanlık, vızır vızır bir levha gibi çarparak âdeta patladılar.

İlk dalga beyaz ipeksi örümcek ağlarınca yakalandı, ağ çabucak kararıp can çekişen böceklerin yüküyle ağırlaştı. Perenelle etrafındaki ağların, üzerine giderek daha fazla sinek çarptıkça hızla parçalanıp yırtılışını seyretti. Örümcek sürüleri kapana kısılan sineklerin üzerine akıyor ve hızla ezeli bir savaşın içinde buluyorlardı kendilerini. İpek örtülü duvarlar kıpır kıpır örümceklerle ve çaresizce çırpınan sineklerle kabarıyordu; öyle ki sonunda binanın yanları canlanmış da bir kalp titreyip atar gibi görünür oldu.

Sinekler Areop-Enap'ın etrafında dönüyorlardı, Perenelle'i bulan birkaçıysa kadının etrafındaki koruyucu ağa takıldı. Perenelle, hafiften hafiften, kaçmaya çalışırken çıkardıkları vızıltıyı duyabiliyordu.

Sinekler birbiri ardına dalgalar hâlinde adayı kaplıyor, Perenelle'in sayılarının bu denli çok olduğunu

önceden fark etmemiş olduğu örümcekler de onların üzerine üşüşüyordu. Kestirilemeyecek kadar çok sayıda sinek Areop-Enap'ın üzerine ilişmiş, İhtiyar Örümcek'i, vızır vızır dev bir küreyi andırıncaya dek tümüyle kuşatmıştı. Ata'nın kocaman bacağı dalga dalga yığınların arasından fırlıyor, etrafa ölü böcek kabukları saçıyor, ne var ki savurduklarının yerlerini anında başkaları alıyordu. Ata sıçrayıp sonra yere çarparak binlercesini daha devasa bedeninin altında bırakarak ezdi.

Fakat yenileri, sonsuz, karanlık bir akınla gelmeyi sürdürdü.

Sonra aniden Perenelle duvarların ve yerin dalga dalga kıpırdanışının durduğunu fark etti. Gözleri önündeki tül gibi perdenin ardından iyice odaklanarak gördüğü şey onu dehşete düşürdü: Örümcekler ölüyorlardı. Bir siyah beyaz zebra örümceğin, yanar döner mavi iki dişini, yapış yapış ağına saplanmış dev gibi bir çayır sineğine batırışını izledi.

Sinek kıvrandı, çaresizce kaçmaya çalışıyordu; o anda, aniden, örümcek irkildi ve kasıldı. Her iki yaratık da aynı anda ölüverdi. Üstelik bu tekrar tekrar gerçekleşiyordu: Örümcekler sinekleri ısırdıkları anda ölüyorlardı. Efsuncu'yu öyle her şey kolay kolay korkutamazdı; ne var ki, bir anda, içinde bir tedirginlik dalgasının ilk sancılarını hissetmeye başlamıştı.

Sinekleri oraya yollayan varlık her kimse ya da her ne ise, yollamadan önce zehirlemişti onları.

Ve eğer tek bir sinek bir örümceği öldürebiliyorsa, o hâlde dev bir kütle, Areop-Enap'a neler yapabilirdi?

Perenelle bir şey yapmak zorundaydı. Her yanında, milyonlarca örümcek, sineklerce zehirlenerek ölüyordu. Areop-Enap karanlık yığınların altında gözden kaybolmuştu. Yığınlar hâlâ İhtiyar Örümcek'in çabalayışı ve çırpınışıyla dalga dalga kıpırdanıyordu, fakat Efsuncu izledikçe çabaların giderek zayıfladığını gözlemledi. Areop-Enap kadim, ilkel bir yaratıktı ama bu tümüyle yara almaktan muaf olduğu anlamına da gelmiyordu. Hiçbir şey, ister Ata olsun, ister İkinci Nesil, ölümsüz ya da insan, tümüyle yok edilemez değildi. Perenelle bir zamanlar bizzat antik bir tapınağı örümceğin kafasına indirmişti ve yaratık saldırıdan şöyle bir silkinişle kurtulmuştu; peki ama milyarlarca zehirli sineği de atlatılabilir miydi?

Ne var ki Perenelle sıkışmış hâldeydi. Areop-Enap onu zarar görmeyeceği şekilde, duvarın yüksek bir yerine oturtmuştu. Ağdan kozayı yırtacak olsa, aşağısında kalan yere en az altı metre yüksekten çakılırdı. Bu çarpmanın etkisi onu büyük ihtimalle öldürmezdi, ama bileğini burkabilir yahut bacağını kırabilirdi.

O zaman da bir sinek ordusunu nasıl yenecekti?

Adaya yukarıdan baktığında, kıvrım kıvrım bir böcek hattının daha rüzgârın sırtında yaklaşmakta olduğunu gördü.

Alcatraz'a bir ulaştılar mı, her şey sona erecekti. Rüzgâr, çok uzaklarda bir testerenin sesi gibi beraberrinde son derece hafif bir vızıltı getiriyordu.

Rüzgâr...

Rüzgâr taşımıştı böcekleri adaya... O hâlde Perenelle de yine rüzgârı, bu sefer onları uzaklaştırmakta kullanabilir miydi?

Fakat daha bu düşünce aklından geçerken bile, Perenelle bu unsuru gerekli hassasiyetle kontrol etmeye yetecek kadar rüzgâr ilmi bilmediğini fark etti. Hazırlanacak vakti olsa ve aurası da tümüyle yüklü olsa, belki adanın merkezinde bir tayfun ya da ufak bir hortum gibi bir tür rüzgâr kaldırmaya çalışır, böylece adayı sineklerden, gerçi o sırada muhtemelen örümceklerden de temizlemiş olurdu. Fakat şu anda bunu göze alamazdı. Basit bir şey yapması gerekiyordu... Üstelik her ne ise bunu hemen yapmalıydı. Artık örümceklerin hiçbir kırıdamıyordu. Milyonlarca sinek ölmüştü, fakat daha hâlâ milyonlarcası vardı, onlar da Areop-Enap'ın üzerine üşüşmekteydiler.

Peki madem sinekleri adadan uzaklaştıramıyordu, acaba bir şekilde uzakta başka bir yere yönltebilir miydi onları? Biri böcekleri kontrol ediyordu, bir Karanlık Ata ya da bir ölümsüz. Ve bu kişi önce onları zehirlemiş sonra da ufacık, akılsız, sersem böcekleri adanın üzerine salmıştı. Buradaki bir şey onları buraya çekmişti. Perenelle'in gözleri ani bir aydınlanmayla iyice açıldı: O zaman onları buradan uzaklara çekecek bir şey de olmalıydı. Milyonlarca sineği üzerine çekecek şey ne olabilirdi?

Sinekler ne severdi?

Perenelle, tülümsü ağın ardında gülümsedi. 1820 yılının Ekim ayının on üçünde, beş yüzüncü yaş günü

için, Scathach ona özel bir kolye ucu vermişti: Bok böceği biçiminde oyulmuş tek bir parça yeşim taşı.

Üç bin yıldan daha uzun süre önce, Gölge bunu, Çocuk Kral Tutankhamun için Japonya'dan getirmişti, fakat Kral, Scatty kendisine bu hediyeyi verdikten hemen bir gün sonra ölmüştü. Scathach, Tutankhamun'un karısı Ankhesenamen'i küçük görürdü; taşa onun sahip olmasını istememişti, o yüzden de Çocuk Kral mumyalanmadan hemen önce bir gece yarısı kraliyet sarayına gizlice girip hediyesini geri almıştı. Scathach kendisine yeşim taşı verdiğinde, Perenelle "Bana bir bok böceği veriyorsun yani," diye dalga geçmişti.

Scathach ciddiyetle başını sallayıp "Dışkı herhangi bir kıymetli madenden daha değerlidir. Altında ya da gümüşte gıda yetiştiremezsin."

Ve dışkı, sinekleri üzerine çekerdi.

Fakat adanın üzerinde sineklerin ilgisini çekecek bir dışkı yığını filan yoktu; olağanüstü kuvvette bir koku yaratması gerekecekti. Perenelle'in aklına hemen dana-ayağı familyasının o güzel bitkileri geldi. Bazıları fena hâlde dışkı kokardı. Kaktüs benzeri çöl otu leş çiçeği vardı: Görünüşü güzelse de, ölmüş de çürümüş bir şey gibi kokardı. Sonra kokarca lahanası vardı ya da başka dünyanın en büyük çiçeği olan dev rafflesia, o leş gibi çürük et kokusuyla ceset zambağı. Eğer bu kokunun özdeşini yaratabilirse, belki o zaman sinekleri başka yöne çekmeyi başarabilirdi.

Perenelle her tür büyü ve efsunun temelinde hayal gücünün yattığını biliyordu. En güçlü büyücülerin ayırt

edici özelliği bu odaklanabilme yeteneği idi; herhangi bir büyüye girişmeden önce, sonucu açıkça *görebilmeleri* gerekiyordu. O nedenle kokuyu yaratmaya odaklanmadan önce her ayrıntısıyla görebileceği bir mekân düşünmeliydi. Perenelle'in bilincinin sınırlarında, çeşitli yerlerin görüntüleri canlandı. Yaşadığı, bildiği yerler.

Uzun yaşamı süresince, dünyanın büyük bölümünü ziyaret etme olanağına sahip olmuştu. Fakat şimdi ihtiyacı olan, epeyce yakın, iyi bildiği ve yoğun bir insan nüfusunun bulunmadığı bir yerdi.

San Francisco Çöplüğü.

Çöplükte sadece bir sefer bulunmuştu. Aylar evvel, kitapçada çalışanlardan birinin yeni bir daireye taşınmasına yardımcı olmuştu. Sonrasında güneye, Monster Park'a ve Recycle Road üzerindeki çöplüğe doğru yol almışlardı. Her daim kokulara karşı hassas olan Perenelle, Tunnel Avenue'ye saptıklarında çöplüğün, tümüyle fena olmasa da belirgin bir ekşilikteki kokusunu almıştı. Yaklaştıkça, koku gözleri yaşartan bir hâl almış, hava sayısız su kuşunun sesleriyle dolmuştu.

Perenelle işte o hatıradan beslendi. Çöplüğü açıkça hayal gücüne sabitleyerek, çöplerin orta yerinde dev bir tutam leş kokulu çiçek canlandırdı gözünde ve rüzgârın o pis kokuyu kuzeye, Alcatraz'a doğru taşıdığını hayal etti.

Ağır bir çürüme kokusu adanın üzerine doğru esti ve sinek kitlelerinde bir dalgalanma oldu.

Perenelle iradesini odakladı. O geniş çöplüğün çiçeklerle kaplandığını canlandırdı gözünde: Çöplerin ara-

sından fırlayan gelin çiçekleri, leş çiçekleri, hurdaların arasında filizlenmiş dev kırmızı beyaz benekli rafflesialar, havanın zehir gibi kokularla dolup çöplüğün hâlihazırda fena kokusuna karışması... Sonra, bir rüzgârın kokuyu kuzeye Alcatraz'a sürüklediğini hayal etti.

Adayı kaplayan koku göz yaşartacak kadar fenaydı. O yoğun sinek tabakası dalgalandı.

Kimisi vızıldaya vızıldaya havada yükseldi, amaçsızca daireler çizdi, fakat sonra tekrar Areop-Enap'ın üzerine düştü.

Perenelle yorulmaya başlıyordu, ayrıca bu çabanın kendisini yaşlandırdığını da biliyordu. Derin bir nefes alıp son bir gayret gösterdi. İkinci bir sürü daha aralarına katılmadan, sinekleri uzaklaştırması gerekiyordu. Pis kokulara öyle bir kuvvetle odaklandı ki, normalde kokusuz olan buz beyazı aurası ışıldadı ve hafif bir çürüme kokusuna bulandı.

Adaya akan tiksindirici koku, taze dışkı ve çürük etinkiyle bozuk sütün ekşimsi kokusunun mide bulandırıcı bir karışımıydı.

Sinekler, Alcatraz'ın üzerinden kalın, kara bir battaniye gibi yükseldiler. Bir elektrik santrali gibi vızırdayıp uğuldadılar ve sonra, hep birden güneye, pis kokunun kaynağına doğru yola koyuldular. Adadan ayrılan böcekler tam da adaya inmek üzere olan ikinci dev sürüyle karşılaştı ve iki grup birleşip koskocaman, yoğun, kapkara bir topa döndüler, sonra da hepsi birden adayı arkalarına alıp ağır, yoğun kokunun peşinde, güneye doğru aktılar.

Saniyeler içinde, ada üzerinde tek bir canlı sinek kalmamıştı.

Areop-Enap silkinerek minicik cesetleri üzerinden attı ve sonra yavaşça, hantalca duvara tırmandı, Perenelle’i sabit tutan ağı yardı ve kadını nazikçe, dar, kıvrım kıvrım bir ipliğin üzerinden aşağıya indirdi. Perenelle aurasını bir saliselğine ışıldattı ve artık kapana kısılmış sineklerle benek benek olmuş örümcek ağı kozası kavrulup toza döndü. Kadın başını geriye attı, nemli saçlarını alnından ve boynundan çekip derin derin nefes aldı. Ağın içinde boğucu bir sıcaklığa maruz kalmıştı.

Uzanıp Ata’nın dev bacaklarından birini okşayarak “İyi misin?” diye sordu.

Areop-Enap öne arkaya sarsılıyordu. Gözlerinden sadece biri açıktı ve normalde de peltekçe olan konuşması da neredeyse anlaşılamayacak derecede bulanmıştı. “Zehir miydi?” diye sordu.

Perenelle başıyla onayladı. Etrafına bakındı. Harebeler sinek ve örümceklerden arta kalanlarla doluydu. Aniden bileğine kadar minicik cesetlerin içinde durmakta olduğunu fark etti. Tüm bunlar bittiğinde, ayakkabılarını yaksa iyi olacaktı. “Sinekler öldürücüydü. Senin örümceklerin onları ısırıkça öldüler. Sinekler buraya senin ordunu öldürmek için gönderilmişlerdi.”

“Başarılı da oldular,” dedi Areop-Enap üzgün üzgün. “Öyle çok kayıp verdik ki, öyle çok...”

“Sana saldıran sinekler de zehir taşıyorlardı,” diye devam etti Perenelle. “Tek tek ısırıkları etkisizdir belki

ama milyonlarca kez, belki de milyarlarca kez ısırıldın İhtiyar Örümcek.”

Areop-Enap’ın tek açık gözü yavaşça kapandı. “Madam Perenelle, iyileşmem lazım. Bunun için de uyumam gerek.”

Perenelle dev örümceğe bir adım daha yaklaştı ve mor tüylerinden ölü sinek kabuklarını silkeledi. Sinekler kadının dokunuşuyla toza döndüler. “Uyu, İhtiyar Örümcek,” dedi usulca. “Ben sana göz kulak olurum.”

Areop-Enap sarsakça odanın köşesine çekildi. İki dev bacak yerin bir alanını ölü örümcek ve sineklerden temizledi ve sonra bir ağ örmeye yeltendi. Ne var ki ipeği incecik, bürümcük gibiydi, rengi de hafiften soluktu. “Sineklere ne yaptın?” diye sordu Areop-Enap, bir yandan daha fazla ağ örebilmek için çabalarken.

“Onları bir kokunun peşinden güneye yolladım.” Perenelle gülümsedi. Sağ eli öne atıldı, aurası parladı ve Areop-Enap’ın incecik örümcek ağı bir anda büyüyüp kalınlaştı. İhtiyar Örümcek odanın köşesine, yuvasının içine yerleşip tekrar etrafında bir ağ örmeye koyuldu.

“Nereye?” diye sordu Areop-Enap aniden. Tek açık gözü neredeyse kapanmıştı ve Perenelle yaratığın bedeninde zehirli ısınkılardan sayısız irinli yaranın belirmiş olduğunu gördü.

“San Francisco Çöplüğü.”

“Pek azı oraya varmayı başaracaktır...” diye mırıldandı Areop-Enap. “Varanlar da dikkatlerini dağıtacak bolca şeyle karşı karşıya kalacaklar. Hayatımı kurtardın Madam Perenelle.”

“Sen de benimkini İhtiyar Örümcek.” Dev ağ topu neredeyse tamamlanmıştı. İpek çoktan taşlaşmaya başlamıştı, sadece tepede bir açıklık kalmıştı geriye. “Şimdi uyu,” diye buyurdu Perenelle, “Uyu ve güçlen. Önümüzdeki günlerde senin gücüne ve bilgeliğine ihtiyacımız olacak.”

Areop-Enap muazzam bir çabayla tüm gözlerini birden açtı. “Seni tek başına, savunmasız bırakacağım için çok üzgünüm.”

Perenelle, Ata’yı dev ağ kozasının içine mühürledi, sonra da arkasını dönüp odanın öbür ucuna yürüdü. Son derece hafif bir esinti önündeki yolu temizledi. Areop-Enap’ın onu duyup duyamadığına emin olamayarak “Ben Efsuncu Perenelle Flamel’im,” dedi yüksek sesle. “Ben asla savunmasız değilimdir.”

Fakat daha bu sözcükler dudaklarından dökülürken dahi, sesine sızan kuşku tınısını kendi bile açıkça duyabiliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

San Francisco Körfezi'nde Treasure Island'ın batı kıyısında, genç görünümlü bir adam, 1960 model üstü açılabilir parlak kırmızı bir Thunderbird'ün motor kapağının üzerine oturmuştu. Kısa boylu ve ufak tefekti, paçaları saçak saçak olmuş, her iki dizi de lime lime oluncaya dek aşınmış bir mavi kot pantolon giymişti. Tişörtünün üzerindeki kurt başı deseni iyice solup hayaletimsi bir resme dönmüş, kovboy çizmeleriye sürüne sürüne aşınmıştı, tabanların ve topukların yenilenmesi lazımdı. Darmadağın görünüşü, uzun saçları ve kirli sakalı; üzerinde oturduğu, sanki oto galerisinden az evvel çıkarılmış gibi duran pırıl pırıl arabayla tam bir tezat oluşturuyordu. Genç adamın cüzdanında yirmi beş dolar ve biraz da bozukluk vardı, arabaysa bu miktarın en azından bin katı değerinde olmalıydı.

Motor kapağının üzerinde, adamın hemen yanında, zarif siyah ve beyaz köşeli geometrik desenlerle bezenmiş çok eski, antika bir Anasazi çömleği duruyordu. Kâse bal, keten tohumu yağı ve su karışımı yoğun bir sıvıyla doluydu.

Sıvının üzerinde, Alcatraz'da ilerleyen Perenelle Flamel ile o yürüdükçe önünde dalgalar hâlinde aralanan, kapkara örümcek ve sinek cesetlerinden oluşan örtü görülüyordu.

Demek efsanevi Perenelle Flamel buydu. Genç adam parmağım sıvının üzerinde saat yönünde hareket ettirdi ve parlak mavi gözleri ışıldayarak bir anlığına kan kırmızısına döndü, acı biber kokusu havaya bir an değdi geçti. Perenelle'in görüntüsü büyüdü. Kadının durup suratını asışını, alnındaki çizgilerin derinleştiğini gördü; sonra kadın sanki birilerinin kendisini izlediğini biliyormuşçasma hızla etrafına bakındı. Adam elini salladı ve sıvı titreşti, görüntü kayboldu. Adam, kollarım zayıf göğsü üzerinde kavuşturarak başını batıya, loşluğun içinde Alcatraz'ın saklı olduğu yöne çevirdi. Anlaşılan kadın hakkında duyduğu her şey doğrudu: Perenelle o en tehlikeli bileşimdi: Hem güzel hem de öldürücü.

Bir an kararsız kaldı. Tekrar saldırmalı mıydı, yoksa beklemeli miydi? Elini yüzüne götürüp derin bir nefes aldı ve aurası Thunderbird'ün renginden bir ton daha koyu, morumsu bir kızılılıkta parladı; tuzlu deniz havası da kırmızı biber kokusuna bulandı. Hâlâ daha başka bir şeyler yapmaya yetecek gücü vardı; ama ne olacaktı bu?

Sinekleri çağırmak nispeten kolay olmuştu. Ona bu numarayı Hintli bir şaman öğretmişti, birden fazla kez de hayatını kurtarmıştı bu işlem. Sinekleri zehirlemek kendi Ata efendisinin önerisiydi, hatta efendisi şehrin kuzeyindeki Solano County'deki zehirli su havuzunu bizzat tedarik etmişti. Plan Areop-Enap'ın örümcek ordusunu yok edip Ata'yı öldürmektir. Neredeyse başarıya ulaşıyordu da! Yığınlarca örümcek ölmüş, İhtiyar Örümcek de ölüme çok yaklaştı.

Fakat son anda, bir şey sinekleri dalga dalga, dev bir bulut haline Alcatraz'dan başka bir yere yöneltmişti. Gözetleme kâsesindeki yağlı sıvının içinde, genç adam Perenelle'in aurasının gümüşü beyaz titreşimlerini görmüş ve bu işin sorumlusunun o olduğunu anlamıştı. İnce yüzünü ekşitti ve sinirli sinirli alt dudağını ısırdı. Kendisine kadının güçlerinin zayıflatılmış olduğu, güçlerini herhangi bir şekilde ortaya koymaktan aciz olduğu söylenmişti. Belli ki bu bilgi yanlıştı.

Yoğun sıvı fokurdayıp duman tüttürmeye, sonra da tıslayıp buharlaşmaya başladı; gözetleme büyüünün ömrü kısaydı. Genç adam arabanın motor kapağının üzerinden kayarak indi, kâsedeki yapış yapış büyü artıklarını yere döküp kâseyi özenle bir şişe suyla yıkadı ve güderi bir bezle kurularak arabanın bagajına, ufak, köpük dolgu malzemesiyle dolu metal bir çantanın içine yerleştirdi. Kâse sahip olduğu en kıymetli eşyalardan biriydi; çaresizce bir yokluk içinde olduğu dönemlerde bile onu satmayı asla düşünmemişti.

Arabanın kırmızı deri iç döşemesinin üzerine oturup saman kâğıttan bir zarfı açtı ve şifreli bir e-postayla

kendisine gönderilmiş olan dosyayı okudu. Ciddi görünümlü beyaz saçlı bir adam, siyah-beyaz bir fotoğraftan kendisine bakıyordu. Karşıdan karşıya geçerken, tam adım attığı esnada fotoğraflanmıştı. Eiffel Kulesi arka fondaki çatıların tepesinde yükseliyor, fotoğrafın altındaki tarih de altı ay önce, Noel arifesinde çekilmiş olduğunu gösteriyordu. Genç adam, dalgın dalgın, Karanlık Ataların acaba neden en güvenilir temsilcilerinden birini gözetlediklerini merak etti. Kendisiyle birlikte çalışması için gönderdikleri adam buydu: Avrupalı ölümsüz Niccolò Machiavelli. Ataların komutları gayet açıktı:

Machiavelli'ye her tür yardımı sağlayacaktı. İtalyan, acaba John Dee ile hiç benziyor muydu? Dee'yle kısaca tanışmış, onu sevmemişti. Sırf Amerika Birleşik Devletleri'nden daha yaşlı oldukları için kendilerini herkesten üstün sayan şu kibirli Avrupalı ölümsüzlerden biriydi adam. Fakat Machiavelli'nin dosyasını okudukça, adamı giderek sevdiğini fark etti. Acımasız, kurnaz ve entrikacı adam, Avrupa'daki en tehlikeli kişi olarak tanımlanıyordu.

Machiavelli'ye elbette yardım edecekti. Pek başka bir seçeneği yoktu, Karanlık Atalara karşı çıkmak bir ölüm dileğine eş değerdii. Kendisine kalsa, İtalyan'a ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu elbette. Dosyayı yere fırlatıp anahtarı kontakta döndürdü, gaza kuvvetle bastı ve direksiyonu çevirdi; araba toz ve çakıl taşları püskürterek yarım daire şeklinde döndü.

Billy the Kid asla kimseye ihtiyaç duymamıştı.

ONUNCU BÖLÜM

urdalık bir labirenti âdeta.

Yaslı metalden kulelerle çevrili, arabanın geçmesine ancak olarak tanıyan dar geçitler girişten itibaren her doğrultuda uzanıyordu. Araba lastiklerinden, yüzlercesi derinliği de kalın bir duvar, her an devrilecekmişçesine dar boşlukların üzerine doğru eğilmişti. Duvarlardan biri tümüyle araba kapılarından oluşmuş, bir diğeryse motor başlıkları ve bagajlardan vücut bulmuştu. Sızmış yağlarla lekelenmiş motor gövdeleri, toprağa sokuşturulmuş halleriyle soyut heykeli andıran bir sıra egzoz borusunun yanına bir kule gibi yığılmıştı.

Palamedes, siyah Londra tipi taksiyi, ezilmiş arabaların oluşturduğu tepelerle kuşatılmış olukların derinliklerine doğru dikkatle soktu. Sophie artık tümüyle uyanıktı. Koltuğunda öne doğru çıkmış hâlde oturu-

yor, gözlerini iyice açmış camdan dışarıya bakıyordu. Hurdalık kendi çapında, Hekate'nin Gölge Alemi gibi olağanüstüydü. Her ne kadar tam bir karmaşa gibi görünüyorsa da, Sophie, bu gördüklerinin hepsinin büyük ihtimalle bir düzeni olduğunu biliyordu.

Sağ yanında bir şey kıpırdandı; kız hemen döndü ve gölgelerin içinde bir hareket ilişti gözüne. Tam başını tekrar öne çeviriyordu ki, bir gölgenin oynadığını ve sonra gözden kaybolduğunu gördü. Takip ediliyorlardı demek, ne var ki güçlenmiş duyularına rağmen yaratıkları tam olarak göremiyordu, bununla birlikte, insan gibi iki ayak üstünde hareket ettiklerine dair bir izlenim edinmişti. “Burası bir Gölge Alemi mi?” diye sordu yüksek sesle.

Yanında, Flamel uyandı, “Londra'nın merkezinde Gölge Alemi olmaz,” diye mırıldandı. “Gölge Alemleri şehirlerin kıyılarında yer alırlar.”

Sophie başıyla onayladı, bunu biliyordu elbette.

Palamedes arabayı sert bir sola dönüşle daha da dar bir geçide soktu. Tırtıklı metal duvarlar öyle yakındalarındaydı ki, neredeyse arabanın kapılarına sürtüneceklerdi. “Artık şehrin merkezinde değiliz, Simyacı,” dedi adam, o derin, kalın sesiyle. “Adı hafiften kötüye çıkmış banliyölerdeyiz. Ayrıca yanıyorsun; Londra'nın göbeğine kurulmuş ufak Gölge Alemlerine sahip iki Ata biliyorum. Ayrıca bildiğim en az üç başkasına da açılan kapılar var; en ünlüleri de Londra Kulesi'nde, Hainler Kapısı'nın arkasındaki havuzda bulunan.”

Josh boynunu büküp yüksek metal duvarlara baktı. “Bu şey gibi...” Duraksadı. Zihninin derinliklerinde bir yerde, dolambaçlı plan yerine oturdu ve bir anda gördüğü şeyin ne olduğunu anladı. “Bu bir kale,” diye fısıldadı. “Ezilmiş metal ve yassılatılmış arabalardan yapılmış bir kale.”

Palamedes’in gülüşü, ikizleri bir anda irkilten kaba bir havlamaydı âdeta. “Hah. Çok etkileyici. Bugünlerde bunu fark edecek pek kimse yok hayatta. Bu düzenleme, büyük Sébastien Le Prestre de Vauban tarafından bizzat yaratılmış bir tasarıma dayanır.”

“Bir şarap adı filan gibi geliyor adı kulağa,” diye mırıldandı Josh, hâlâ keşfettiği şey yüzünden sersemlemiş hâldeydi.

“Bir keresinde kendisiyle tanışmıştım,” dedi Flamel dalgın dalgın. “Ünlü bir Fransız askeri mühendisiydi.” Koltuğunda dönüp arka camdan dışarıya baktı. “Ben hurdaya çıkarılmış arabalardan başka bir şey göremiyorum,” diye ekledi, neredeyse kendi kendine.

Sophie merakla erkek kardeşine bakıyordu; o karmaşanın aslında bir kale olduğunu nereden bilmişti? Fakat sonra, araba yığını duvarların yukarılarına baktığında, daha evvel sezdiği plan yerine oturdu ve o zaman kalenin biçimini, mazgallı siperleri ve kuleleri, savunma hattının içlerinden saldırganların üzerine ateş açacakları dar aralıkları görebildi. Aralıkların ardında bir şekil kıpırdandı ve sonra kayboldu.

“Yıllar içinde, arabaları bir kalenin duvarları gibi yığdık,” diye devam etti Palamedes. “Orta Çağ’da kale

inşa edenler savunma hakkında çok şey biliyorlardı, de Vauban da tüm o bilgileri birleştirip dünyanın en güçlü savunma yapılarını yarattı. Sonra biz her tarzın en iyisini seçtik. Höyükler ve avlulardan, dış koğuşlar ve bir iç koğuşla bir gözetleme kulesi, başka kuleler ve surlardan oluşuyor. Tek giriş yolu bu dar geçit. Kolayca müdafaa edilebilecek şekilde tasarlandı.” Kocaman eli eski arabalara doğru uzandı. “Duvarların ardında, aralarında ve içlerinde pusuda bekleyen çeşit çeşit tuzak da cabası.”

Araba metalin üzerine doğru kayarken titreşti. İkizler pencerelere uzanıp dışarı baktıklarında fokur fokur, yoğun, kapkara bir sıvının üzerinde asılı ince metal borulardan ibaret bir nevi köprünün üzerinden geçmekte olduklarını gördüler.

“Hendek,” dedi Josh.

“Bizim modern hendek versiyonumuz,” diye ona kattıldı Şark Şövalyesi. “Su yerine yağ ile dolu. Göründüğünden daha derin ve dibi de uzun çivilerle kaplı. Eğer olur da bir şey içine düşerse... Eh, en iyisi tekrar dışarı çıkmaz diyelim. Ve elbette tek bir tuşla hendeği ateşe de verebiliyoruz.”

“Biz?” diye sordu Josh hemen, kız kardeşine bakarak.

“Biz,” diye teyit etti Şövalye.

“Yani burada senin gibi başkaları da mı var?” diye sordu Josh.

Palamades, “Yalnız değilim,” diye onaylayıp sırtı verdi. Dişleri koyu teni üzerinde bembeyazdı.

Arabayı sürmeye devam ederek köprünün üzerinden geçirdi ve bir başka geçit kıvrılarak ezilmiş, yassılatılmış arabalardan oluşan ağır metal bir duvarda son buldu. Kan kırmızısı, kalın bir pas tabakasıyla kaplıydı. Palamades yavaşladı fakat durmadı. Ön panelde bir düğmeye bastı, duvar sarsılarak tümüyle bir yana kaydı ve ancak arabanın geçebileceği kadar yer açtı. İçeri girdiklerinde, kalın pas tabakasıyla örtülü kapı sessizce arka- larından kapanıp eski konumuna geldi.

Kapının ötesindedeşilmiş, çamurlu yerleri su dolu deliklerle bezeli geniş bir alan bulunuyordu. Bu çamur deryasının orta yerine; beton bloklar üzerine uzun, dikdörtgen biçimli, metalden bir kulübe oturtulmuştu. Kulübe viran hâlde ve pislik içindeydi, pencereleri tel örgüyle kaplanmıştı, metal duvarları benek benek bezen pas ise yapıya hastalıklı bir hâl veriyordu. Kıvrım kıvrım dikenli teller çatının kenarlarını kuşatıyordu. Biri Birleşik Krallık resmi bayrağı ötekiyse yeşil ve beyaz zemin üzerinde kırmızı bir ejderha simgeli olmak üzere perişan tipli iki bayrak, hafiften bükülmüş direklerin ucunda dalgalanmaktaydı. Her ikisi de yırtık pırtıktı ve tez zamanda yıkansalar iyi olurdu doğrusu.

Sophie gülmemek için yanağının içini ısırdı. “Biraz daha...”

“Daha hoş bir yer mi bekliyordun?” diye tamamladı Josh. İkisi elini kaldırdı ve havada bir beşlik çaktılar.

“Daha hoş, evet,” diye katıldı Sophie. “Burası biraz iç karartıcı.”

Josh uzun bacaklı, yabancı köpeklerden oluşan bir sürünün kulübenin altında, gölgelerin içinde pusuya yatmış olduğunu fark etti. Daha evvel gözüne ilişen boz renkli dev köpekle aynı renkte, aynı cinstendiler; fakat bunlar daha ufaktı ve postları donuktu, tüyleri keçeleşmişti. Kıpırmızı bir ışık bir anlığına parladı ve oğlan iyice kıstı gözlerini: Köpeklerin gözleri kırmızı mıydı?

Nicholas doğruldu. Esneyip gerinirken bir yandan da etrafına bakındı, sonra da mırıldandı: “Tüm bu güvenlik önlemleri neden Palamedes? Neden korkuyorsun?”

“Tahmin dahi edemezsin,” dedi Palamedes açıkça.

“Anlat bana.” Nicholas yüzünü ovuşturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne çıktı. “Ne de olsa aynı taraftayız.”

“Hayır, değiliz,” dedi Palamedes hemen. “Düşmanlarımız ortak olabilir, ama aynı tarafta değiliz. Amaçlarımız epey farklı.”

“Nesi farklı?” diye sordu Flamel. “Karanlık Atalara karşı savaşıyorsunuz.”

“Sadece mecbur kaldığımızda. Sen Karanlık Ataların bu dünyaya geri dönmesini engellemeye çabalıyorsun, ben ve şövalye kardeşlerimse, Gölge Alemlerinin derinliklerine gidip orada mahsur kalmış olan insanları kurtarıyoruz.”

Josh bakışlarını Flamel’den Palamedes’e çevirdi; kafası karışmıştı. “Hangi şövalye kardeşler?” diye sordu. “Kim onlar?”

Flamel derin bir nefes aldı. “Sanırım Palamedes, Yeşil Şövalyeler’den bahsediyor,” dedi.

Palamedes başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

“Söylentiler duymuştum...” diye mırıldandı Simyacı.

“O söylentiler doğru,” diye kısa kesti Palamedes. Arabayı uzun, metal çatılı barakanın yanına çekti ve motoru durdurdu. Kapıyı açarken “Aman dikkat edin de çukurlara düşmeyin,” diye önerdi. “İçlerinde nelerin yaşadığını bilmek dahi istemezsiniz.”

Arabadan ilk Sophie çıktı; güneş gözlüklerinin ardından, akşamüstü güneşine karşı, gözlerini hızla kırptırıyordu. Gözleri sanki toz kaçmış gibi yanıyor ve acıyordu; genzinde de gıdıklayıcı bir kuruluk vardı. Acaba nezle mi oluyordu? Palamedes hakkında düşünmemek için çaresizce çabalamışsa da, Cadı’nın hatıralarından bir kısmı kendininkilere sızmıştı; adam hakkında azıcık bilgi sahibi olduğunu fark etti. O, Gölge Alemleri içinde serbestçe hareket etme ve bundan hiç etkilenmeme gibi özel bir yeteneğe sahip, ölümsüz bir insandı. Ataların yarattığı yapay diyarlara giden pek az insan geri dönebilmişti. Hem eski hem de modern insanlık tarihi, öylece kayboluvermiş insanlarla doluydu. Dönmeyi başarmış ya da geri getirilmiş az sayıdaki kişi, döndüklerinde, Gölge Alemlerinde ancak birkaç gece geçivermişken, Dünya üzerinde yüzlerce yılın yaşanmış olduğunu fark etmişlerdi. Geri gelenlerin çoğu çıldırmış ya da Gölge Alemi’nin gerçek dünya olduğu, bu dünyanınsa bir rüyadan ibaret olduğu fikrine kapılmış olurlardı. Yaşamlarının geri kalanını gerçek dünya addettikleri şeye geri dönmeye çalışarak geçirirlerdi böylece.

“Yine düşünüyorsun.” Josh kızı dirseğinden dürterek dikkatini dağıttı.

Sophie gülümsedi. “Ben her zaman düşünürüm.”

“Düşünmemen gereken şeyler hakkında düşünüyorsun demek istemiştım. Cadı’ya ait şeyler yanı.”

“Nereden anladın?”

Josh’un gülümsemesi bir ciddiyete büründü. “Bir anlığına, yalnızca bir anlığına, göz bebeklerin gümüş rengine dönüyor. Epey korkutucu bir şey.”

Sophie kollarını gövdesine doladı ve ürperdi. Pas içindeki barakayı kuşatan araba duvarlarına baktı. “Burası biraz korkunç sanki, öyle değil mi? Tüm bu Ataların ve ölümsüzlerin saraylarda yaşadığını düşünmüştüm.”

Josh kendi etrafında tam bir tur dönüp bakındı, tekrar kız kardeşine baktığında otuz iki dış sırtıtmaktaydı. “Aslına bakarsan, bence bayağı havalı bir yer. Metal bir şato gibi. Ayrıca görünüşe bakılırsa inanılmaz derecede güvenli. Muhafızların haberi olmadan buraya yaklaşmak bile mümkün değil.”

“Labirentin içinde arabayla ilerlerken gözüme kıpırdanan bir şeyler ilişti,” dedi Sophie.

Josh onayladı. “Palamedes buranın çevresindeki tüm evlerin boş olduğunu söylemişti. Hepsi ona aitmiş. İçlerinde de larva ve lemur denilen şeyler varmış.”

“Muhafızlar.”

“Dev gibi bir köpek gördüm bir de...” Barakanın orada kıpırdamadan yatan köpek sürüsüne işaret etti. “Şunlar gibiydi ama daha büyük ve daha temizdi. So-

lakta devriye geziyordu anladığım kadarıyla. Savunma hatlarını da gördüm,” diye ekledi heyecanla “Üstün güvenli bir giriş her şeyi dar bir geçide yönlendiriyor.

Ordun ne kadar büyük olursa olsun, bir seferde ancak iki ya da üç asker saldırabiliyor. Ayrıca mazgallı siperler sayesinde, saldırganlar, havadan gelecek karşılıklara karşı savunmasız kalıyorlar.”

Sophie uzanıp erkek kardeşinin kolunu kuvvetle sıktı. “Josh,” dedi tiz bir sesle; mavi gözleri, endişeyle koskocaman açılmıştı. Erkek kardeşinin böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. “Kes şunu. Şato savunmaları hakkında bu kadar çok şeyi nereden...” Sesi daha cümlesi bitemedi alçalıp kesildi; sarsıcı bir fikir, zihninin derinliklerinde bir hayalet gibi belirmişti.

“Bilmiyorum,” diye kabul etti Josh. “Bir şekilde, her nasılsa, biliyorum işte. Tıpkı Paris’teyken olduğu gibi. Dee ve Machiavelli’nin mutlaka *gargoyle*leri kontrol etmek için yüksek bir noktaya konuşlanacağını biliyordum. Ve sonra, bugün o üç yaratığın ne zaman saldıracağını da...”

Sophie “Genii Cucullati,” diye dalgın dalgın mırıldandı ve dönüp tutukça taksiden inmekte olan Nicholas’a baktı. Adam Josh’un sırt çantasını almak üzere arabanın içine uzandığında; kız, Simyacı’nın ellerinin eklem yerlerinin hafiften şişmiş olduğunu fark etti. San Francisco Pacific Heights’taki Agnes Teyze’de kireçlenme vardı, onun eklemleri de böyle şişik olurdu. Simyacı hızla yaşılanıyordu.

“Evet, onlar. Beden dillerinden, bir saldırı düzenine geçmekte olduklarını anlamıştım. İlk olarak ortadaki- nin doğrudan üzerimize atılacağını, ötekilerinse bizi yanlardan kuşatmaya çalışacağını biliyordum. Eğer ortadaki durdurabilirsem, bunun öteki ikisinin dikka- tini dağıtacağını, böylece de kaçmak için bize bir fırsat vereceğini biliyordum.” Josh aniden durdu, ağzından çıkanları fark etmişti. “Nereden biliyordum bunları?” diye kendi kendine sordu.

“Mars,” diye fısıldadı Sophie. Başını salladı. “Savaş Tanrısı’ndan gelmiş olmalı bu bilgiler.”

Kız ürperdi; kendisi de erkek kardeşi de değişiyor- lardı. Sonra hafifçe başını salladı: Çoktan değişmişlerdi bile.

“Mars. Bir şey... Bir şey hatırlıyorum,” diye fısılda- dı Josh. “Beni uyandırırken, son aşamada bir şey dedi. Bana, ilerleyen günlerde faydalı bulabileceğim bir ar- mağan vermek gibi bir şeylerden bahsediyordu. Sonra elini başımın üzerine koydu ve bedenimin içine inanıl- maz bir sıcaklığın aktığını hissettim.” İkizine baktı. “Ne verdi bana acaba? Cadı’nın sana verdiği gibi tuhaf anılar filan yok aklımda.”

“Bence Mars’ın anılarına sahip olmadığına şükret- melisin,” deyiverdi Sophie. “Cadı onu tanıyormuş ve ondan hiç hoşlanmıyormuş. Tahminimce hatıralarının çoğu epey fena şeylerdir. Josh, bence o sana askeri bil- gisini vermiş.”

“Beni bir savaşçı mı yaptı yani?” Her ne kadar bu düşünce tüyler ürperticiyse de, Josh sesindeki memnu- niyet tınısını bastıramamıştı.

Sophie “Belki de daha iyi bir şey,” dedi; sesi yumuşak ve dalgın, gözleri gümüş renginde ıslı ıslıldı. “Bence seni bir strateji uzmanı yapmış.”

“Bu iyi bir şey mi yani?” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Sophie hemen başıyla onay verdi. “Muharebeleri kazanan savaşçılardır. Savaşları kazananlarsa strateji uzmanları.”

“Kim demiş bunu?” diye sordu Josh, şaşırmıştı.

“Bizzat Mars,” dedi Sophie ve bu ani bilgi akışını savuşturmak için başını salladı. “Görmüyor musun? Mars gelmiş geçmiş en iyi strateji uzmanıydı. Asla savaş kaybetmedi. Bu inanılmaz bir armağan.”

“Peki ama *bunu niye bana verdi?*” diye, tam da Sophie’nin aklından geçen soruyu dillendirdi Josh.

Daha kız cevap veremedi, uzun ince, metal kulübenin kapısı gıcırtyla açıldı ve kirlenmiş oto tamircisi tulumu içinde bir tip, merdivenlerden telaşla inmeye koyuldu. Ufak tefek, omuzları kambur, yüzü oval biçimli adam taksiye doğru bakıp gözlerini kırpıştırarak oradakileri seçmeye çalıştı. İncecik bir bıyığı vardı ve her ne kadar başının tepesi keldiyse de, kulaklarının üzerinden ve başının arkasından tutam tutam saçlar omuzlarına dökülüyordu.

“Palamedes?” diye çıkıştı, belli ki sinirlenmişti. “Tüm bunlar da ne demek oluyor?” İngilizcesi keskin ve özenliydi, her sözcük titizlikle telaffuz ediliyordu. İkizleri gördü ve olduğu yerde kaldı. Göğüs cebinden koskocaman siyah çerçeveli bir gözlük çıkarıp yüzüne

geçirdi. “Bu insanlar da kim?” Ve sonra döndü ve gözüne tam da, Simyacı’nın da onu gördüğü anda, Nicholas Flamel ilişti.

Her iki adam aynı anda tepki gösterdiler.

“Flamel!” diye bir çığlık attı ufak tefek adam. Dönüp metal kulübeye doğru atıldı, fakat metal basamaklara takılıp düştü.

Nicholas eski Fransızca bir şeyler homurdandı, Josh’un sırt çantasını hızla açtı ve Clarent’i karton tüpün içinden çekip çıkardı. Kılıcı her iki eliyle birden kavrayıp başının etrafında savurdu; bıçağın ucu havada vızırdadı. “Kaçın,” diye seslendi ikizlere, “Kaçın kurtarın kendinizi! Bu bir tuzak!”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sophie veya Josh daha herhangi bir tepki vermeden; Palamedes, Simyacı'nın hemen arkasına geçti ve iki de-
vâsa elini Flamel'in omuzlarına yapıştırdı. İki ölümsü-
zün auraları alevlendi ve çatırdadı, Simyacı'nın parlak
yeşili Şövalye'nin daha koyu zeytin yeşiline karıştı.
Hurdalığın ekşi metal ve lastik kokulu havası, nanenin
o temiz kokusuyla, karanfilin baharatlı sıcaklığına tes-
lim oldu. Flamel, Clarent'i savurabilmek için çabaladı;
fakat Şövalye, adamı daha da sıkı kavrayarak dizleri
üzerine düşürdü. Palamedes'in parmakları yaşlı adamın
etine batıyor, sinirlerini sıkıştırıyordu. Kılıç, Flamel'in
elinden düştü.

Sophie sağ elinin parmaklarını açtı ve Ateş Büyü-
sü'nü etkinleştirmeye hazırlandı, fakat Josh kızın ko-
lunu kavrayıp aşağıya indirdi. Oğlan, tam da köpek

sürüsü kulübenin altından telaşla çıkıp etraflarını kuşatırken “Hayır,” dedi aceleyle. Hayvanlar mutlak sessizlik içinde hareket ediyorlar, aralanan dudaklarının ardından vahşi sarı dişler ve bir yılanmki gibi çatallı, kıvrak birer dil ortaya çıkarıyorlardı.

“Kıpırdama,” diye fısıldadı oğlan, ikizinin elini sıkarak. Köpekler, gözlerinin, herhangi bir beyazlık yahut göz bebeği emaresi olmaksızın tümüyle kırmızı olduğunu görebileceği kadar yaklaşmışlardı. Dişlerin takırtısını duydu ve parmaklarına değen ıslak dudakları hissetti. Hayvanlar çürük yapraklar gibi bayat, küflü bir koku salıyorlardı. Köpekler iri değillerse de, inanılmaz derecede kaslıydılar; biri Josh’un bacaklarına atılıp onu Sophie’ye doğru itti. İkizlerin auraları aydınlandı ve Josh’un bacaklarına dadanan köpek tüyleri dik dik olmuş hâlde yuvarlanarak uzaklaştı.

“Yeter!” diye kükredi Palamedes’in sesi ve hurdalığın dört bir yanında yankılandı. “Bu tuzak filan değil.” Şövalye, Nicholas’a doğru eğildi, kocaman elleri hâlâ adamın birer omuzu üzerine kilitli hâlde onu yere doğru itmekteydi. “Müttefikin olmayabilirim Simyacı,” diye gürledi Palamedes, “Ama düşmanın da değilim. Artık elimde kalan tek şey şerefim ve dostum Saint-Germain’e de, sana iyi bakacağıma dair şeref sözü verdim. Bu güveni boşa çıkaracak değilim.”

Flamel kendini kurtarmaya çabaladı, fakat Palamedes’in ellerinden öyle silkelenip de kurtulmak kolay değildi. Simyacı’nın aurası kıvılcımlanıp parladı, sonra aniden bir vızıltıyla söndü ve adam bitkinlikle yığılıverdi.

“Bana inanıyor musun?” diye ısrarla sordu Palamedes.

Nicholas başını salladı. “Sana inanıyorum, ama o neden burada?” Simyacı, yüzünde mutlak bir tiksinti ifadesiye başını kaldırıp kulübenin hemen içine tünemiş, kapının köşesinden onları gözetlemekte olan ufak tefek adama baktı.

“O burada yaşıyor,” dedi Palamades basitçe.

“Burada mı! Ama o...”

“Benim arkadaşım,” diye kısa kesti Şövalye. “Çok şey değişti.”

Palamedes, ellerini gevşetip Nicholas’ı her iki omuzundan yakalayarak ayağa kaldırdı. Adamı kendine çevirip buruşmuş deri ceketini düzeltilti, sonra anlaşılmaz bir dilde bir sözcük telaffuz etti ve ikizlerin etrafını kuşatmış olan hayvanlar kulübenin altına çekildiler.

Josh yerdeki kılıca baktı ve ona uzanabilecek kadar hızlı davranıp davranamayacağını merak etti. Başını kaldırdığında, Palamedes’in koyu kahverengi gözlerinin kendisini izlemekte olduğunu gördü. Şövalye bembeyaz dişlerinin ışıltısıyla gülümsedi ve eğilip Clarent’i çamurun içinden kaldırdı. “Bunu uzun zamandır görmemiştim,” dedi Şövalye usulca. Aksanı bir kez daha Orta Doğu kökenlerini hatırlatırcasına yoğunlaşmıştı. Kılıca dokunduğu anda aurası, bedeni çevresinde hayat buldu ve adam bir anlığına, başına sıkıca oturan miğferi ve parmak uçlarına kadar uzanarak kollarını tümüyle kaplayan, baldırlarının altında son bulan, eksiksiz siyah zincir zırhtan uzun bir yeleğin içinde göründü. Zincir zırhın her bir halkası, ufacık yansımalarla

yanıp sönüyordu. Aurası solarken, Clarent'in taş bıçağı suyun üstündeki yağ tabakası gibi kızıl-kara ışıldadı ve uzun otlar arasından esen rüzgârınki gibi bir ses bıçağın üzerinde tısladı.

“Hayır!” Koyu renk taş bıçak tekrar kan kırmızısına döndü ve Palamedes derin, sarsıcı bir nefes alarak aniden kılıcı bıraktı; koyu renk teni terden ıslı ıslı olmuştu. Silah sivri ucu üzerinden çamura saplanıp öne arkaya salındı. Kılıcın ucunu çevreleyen çamur anında bir daire şeklinde sertleşti, kurudu ve sonra da çatlayıp yarıldı.

Palamedes hızla ellerini birbirine sürttü sonra onları pantolonuna sildi. “Ben bunu şey sanmıştım... Excal...” Birden Flamel'e çıkıştı. “Bu... Bu şeyle ne yapıyorsun? Bunun ne olduğunu illa ki biliyor olmalısın?”

Simyacı başıyla onayladı. “Yüzyıllarca sakladım onu.”

“Sakladın mı!” Şövalye ellerini dev yumruklar hâlinde sıkı. Kollarında ve boynundaki damarlar kabardı. “Madem ne olduğunu biliyordun, neden yok etmedin onu?”

“O insanlıktan daha eski,” dedi Flamel usulca, “Atalardan ve Danu Talis'ten bile. Nasıl yok edebilirdim?”

“İğrenç bir şey o,” diye çıkıştı Palamedes. “Neler yaptığını biliyor musun?”

“O bir aletti, başka bir şey değil. Kötü niyetli insanlarca kullanıldı.”

Palamedes başını sallamaya başladı.

“Kaçmak için ona ihtiyacımız vardı,” dedi Simyacı kararlılıkla. “Ayrıca unutma, o olmasa, Nidhogg hâlâ hayatta, Paris sokaklarını birbirine katıyor olurdu.”

Josh öne bir adım attı, kılıcı yerden çekti ve çamurlu ucunu ayakkabısının kenarına sildi. Havada en hafifinden bir portakal kokusu esti fakat koku acı ve biraz da ekşimsiydi. Oğlan kılıcın kabzasına dokunduğu anda, bir duygu ve görüntü seline teslim oldu:

Şark Şövalyesi Palamedes, zincir zırhları içinde, silahlarını kuşanmış bir düzine Şövalye'nin başındaydı. Şövalyelerin hepsi yaralıydı; zırhları kırılmış, darbeler almış, silahları aşınmış, kalkanları çökük çökük olmuş... İlkel tipli, hayvanımsı adamlardan oluşan bir ordu karşısında ilerlemeye çalışıyor; altın rengi zırh içinde tek bir savaşçının, bir başına, üzerinde insan ve hayvanın korkunç bir melezi olan yaratıklarla dövüştüğü ufak bir tepeye ulaşmaya çabalıyorlardı.

Palamedes insan biçiminde, fakat başının üzerinde bir geyiğin kıvrımlı boynuzlarına sahip dev bir yaratık yalnız savaşçının hemen arkasında yükselirken, savaşçıyı uyarmak için bir çığlık koparıyordu. Boynuzlu adam kısa, taş bir kılıcı havaya kaldırıyor ve altın savaşçı yere yığılıyordu.

Palamedes yenilen savaşçının üzerine eğiliyor, nazikçe adamın elinden kılıç Excalibur'u kaldırıyor.

Palamedes bir bataklığın içinde, geyiğimsi yaratığı kovalayarak hızla ilerliyordu. Domuz adamlar, ayı adamlar, kurt adamlar ve keçi adamlar gibi canavarlar üzerine üzerine geliyordu; fakat o ıslıl ıslıl, ardında havada soğuk mavi bir ışıktan yaylar bırakan Excalibur ile defediyordu.

Palamedes büsbütün dikey bir uçurumun dibinde durmuş, boynuzlu adamın zahmetsizce tepeye tırmanışını seyrediyordu.

Yaratık tepeye vardığında ona dönüp Kral'ı öldürmekte kullandığı kılıcı havaya kaldırıyordu. Kılıçtan kızıl-kara bir duman damlıyor, tütüyordu. Üstelik bu kılıç, neredeyse Şark Şövalyesi'nin elindeki kılıcın tıpatıp aynısıydı.

Josh, görüntüler kaybolurken, tüylerini diken diken eden derin bir nefes aldı. Boynuzlu adamın elindeki, Excalibur'un ikizi Clarent'ti. Gözlerini açıp silaha baktı ve o anda, Palamedes'in silahı neden eline alverdiğini anladı. İki kılıç neredeyse tümüyle aynıydı, sadece kabzalarında çok ufak farklılıklar vardı. Şark Şövalyesi taş kılıcın Excalibur olduğunu sanmıştı. Josh tüm dikkatiyle gri bıçağa odaklanarak az önce gördüğü şeye, altın rengi zırhtaki savaşçıya yoğunlaşmaya çalıştı. O yoksa?..

Bayat, pis bir koku Josh'un burnuna âdeta saldırdı.

Oğlan arkasına dönünce, daha önce gördükleri kel adamın hemen yakınında durduğunu, kalın siyah çerçeveli gözlükleri ardında gözlerini kısmış bakmakta olduğunu gördü. Gözleri soluk, uçuk bir mavi rengindeydi. Ve adam kokuyordu. Josh öksürdü ve bir adım geriledi, gözleri sulanmıştı. "Off, bir banyo yapsan hiç fena olmaz!"

"Josh!" diye çıkıştı Sophie, şaşırıp kalmıştı.

Adam, o duru aksarıyla "Ben banyo yapmanın faydasına inanmıyorum," dedi; sesi görünüşüyle tam bir tezat teşkil ediyordu. "Vücuttaki doğal yağlara zarar veriyor. Pislik sağlıklıdır."

Ufak tefek adam Josh'un yanından Sophie'ye doğru ilerledi ve onu baştan aşağıya süzdü. Josh kız kardeşinin hızla göz kırptırıp yüzünü ekşittiğini fark etti. Kız sonra ağzını sıkıca kapayıp geriledi.

"Şimdi anladın mı?" dedi Josh. "Banyo yapması lazım." Taş bıçağın çamurunu sildi ve kız kardeşine bir adım yaklaştı. Adam zararsız görünse de, Josh onda Simyacı'yı sinirlendiren ya da belki korkutan bir şeyler olduğunu seziyordu.

"Evet." Sophie burnundan nefes almamaya çalışıyordu. Adamdan gelen koku tarif edilebilecek gibi değildi – yıllanmış bir ter kokusuyla, epeydir yıkanmamış giysiler ve yağlı saçlarınkinin bir karışımı.

"Bahse girerim ikizsiniz," diye sordu adam, bir birine bir ötekine bakarak. Başıyla onaylayarak kendi sorusunu yanıtladı. "İkizler." Pis parmaklarını, Sophie'nin saçına dokunmak üzere uzattı, fakat kız adamın elini itti. Aurası kıvılcımlandı ve adamın etrafındaki koku bir anlığına yoğunlaştı.

"Dokunma bana!"

Flamel ikizlerle tamirci tulumu içindeki adamın arasına geçti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kararlılıkla. "Öldüğünü sanıyordum."

Adam gülümsedi, açığa çıkan dişleri şaşılacak kadar kötü durumdaydı. "Sen ne kadar ölüysen, ben de o kadar ölüyüm Simyacı. Tabii ben daha ünlüyüm."

"Siz ikiniz tanışıyorsunuz anlaşılan," dedi Josh.

"Ben bu..." Nicholas duraksadı, yüzü çizgiler ve kırışıklıklarla dalgalandı, "Daha genç bir delikanlı oldu-

ğu zamandan beri bilirim. Hatta, bir zamanlar kendisi için büyük umutlarım vardı.”

“Birisi lütfen bize bunun kim olduğunu söyleyebilir mi?” diye ısrar etti Josh. Bakışlarını Simyacı’dan Palamedes’e, sonra tekrar Flamel’e çevirdi; bir yanıt bekliyordu.

“O benim çırağımdı, tabii bana ihanet edinceye kadar,” diye neredeyse sözcükleri tükürerek cevabı yapıştırdı Flamel. “Sonra John Dee’nin sağ kolu oldu.”

İkizler anında adamdan uzaklaştılar. Josh, üstüne bir de kılıcı daha sıkı kavradı.

Kel adam başını bir yana eğdi, yüzündeki ifade hüzüne, tarif edilemez bir üzüntüye dönüştü. “Bu çok uzun zaman önceydi Simyacı. Ben yüzyıllardır Büyücü’yle iş birliği içinde olmadım.”

Flamel önce çıktı. “Fikrini ne değiştirdi? Karına, ailene, dostlarına ihanet etmen için sana yeterince para ödemiıyor muydu?”

Adamın soluk mavi gözlerinde bir acı titreşti. “Benim hatalarım oldu Simyacı, bu doğru. Onları telafi etmeye çalışarak kaç ömür geçirdim... İnsanlar değişir... Eh, çoğu insan,” dedi. “Senin dışında. Sen her zaman kendinden ve dünya üzerindeki rolünden öyle emindin ki!

Muhteşem Nicholas Flamel asla yanılmaz... Ya da öyle olsa bile, asla kabul etmez,” diye ekledi usulca.

Simyacı, adama arkasını dönüp ikizlere baktı. “Bu,” dedi kolunu lekeli tulumu içindeki ufak tefek adama doğru savurarak, “Dee’nin eski çırağı, ölümsüz William Shakespeare.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

*J*htışamlı evinin girişinde, kapıyla çerçevenmişçesine duran Niccolò Machiavelli, Dr John Dee'nin gösterişli siyah limuzine binişini izliyordu. Şık giyimli şoför kapıyı kapatıp, Machiavelli'ye başıyla selam verdi ve sonra şoför koltuğuna geçti. Hemen sonra araba kaldırımından uzaklaşmaya başladı ve İtalyan'ın tahmin ettiği üzere Dee ne geri dönüp baktı, ne de bir el salladı. Machiavelli'nin taş grisi gözleri, ilerleyip akşam trafiğine katılan arabayı takip etti. Tam Place du Canada'dan çıkmak üzereydi ki, sıradan tipli bir Renault, limuzinin üç araba gerisinde yerini aldı. Machiavelli biliyordu ki; Renault, Dee'nin aracını üç sokak boyunca takip edecek, sonra yerini bir ikinciye, o da kendisinininkini bir üçüncüye bırakacaktı. Ön panele yerleştirilmiş kameralar Machiavelli'nin bilgisayarına anlık görüntülerini

aktaracaktı. Paris'te bulunduğu her saniye boyunca, Dee'yi takipte olacaktı. Yüzyıllardır hayatta kalmakla gelişmiş içgüdüleri onu, Dee'nin bir işler karıştırdığına dair uyarıyordu.

İngiliz Büyücü gitmeye fazla hevesli davranmıştı, Machiavelli'nin geceyi orada geçirmesi teklifini, derhâl İngiltere'ye giderek Flamel'i aramaya devam etmesi gerektiğini öne sürerek reddetmişti.

Kalın kurşun geçirmez camıyla ağır salon kapısını kapatması için biraz çaba sarfetmesi gerekti ve Machiavelli aniden tam da bunun gibi ufak şeylerin ona Dagon'u özlettiğini fark etti.

Dagon, Machiavelli, Capri Adası'nda Grotto Azura'da onu yaralanmış, ölmek üzere bir hâlde buldu bulalı, neredeyse dört yüz yıl boyunca, onun yanında çalışmıştı. Dagon'a iyi bakıp onu sağlığına kavuşturmuştu, buna karşılık olarak yaratık da onun hizmetkârı ve sekreteri, özel koruması ve nihayet dostu olmuştu. Birlikte dünyayı dolaşmış, hatta nispeten güvenli Gölge Alemlerine bile girmişlerdi beraber. Dagon ona dünyanın bin bir çeşit harikasını göstermiş, o da karşılığında yarattığı sanat ve müzikle tanıştırmıştı. Kaba görüntüsüne karşın Dagon olağanüstü güzellik ve saflıkta bir sese sahipti. Machiavelli ancak yirminci yüzyılın ilk yarısında, balinaların şarkılarının akıldan çıkmayan tınlarını ilk kez duyduğunda bir anlam verebilmişti yaratığın çıkarabildiği seslere.

Machiavelli neredeyse yarım binyıl boyunca kimse- nin kendisine yaklaşmasına izin vermemişti. Marietta

Corsini ile 1502 yılında evlendiğinde otuzlarının başındaydı ve bunu takip eden yirmi beş yıl içinde birlikte altı çocuk sahibi olmuşlardı. Fakat ölümsüz, ölümsüzlüğe erdiğinde, asla yaşlanmayacağı gerçeğini saklayabilmek için “ölmeye” zorlanmıştı. Kendisini ölümsüz kılan Karanlık Ata, vaktiyle kendisine böyle bir entrikanın gerekli olacağını söylememişti. Marietta ve çocuklarını terk etmek yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu. Bununla birlikte, hayatlarının geri kalanı boyunca onlara hep göz kulak olmuştu.

Yaşlandıklarını, hastalandıklarını ve öldüklerini görmüştü. Bu da ölümsüzlük lütfunun karanlık yüzüydü. Marietta öldüğünde, kılık değiştirerek cenazesine gitmiş ve bilahare saygılarını sunmak üzere mezarını gecenin kör karanlığında ziyaret ederek, daima evlilik yeminlerine bağlılığını koruyacağına ve asla tekrar evlenmeyeceğine söz vermişti. Bu sözü tutmuştu da.

Machiavelli duvarları ahşap kaplamalı koridorda uzun adımlarla yürüdü ve avucunu, Cesare Borgia'nın ufak, yuvarlak bir masanın üzerinde duran bronz büstüne bastırdı. “*Dell'arte della guerra*,” dedi yüksek sesle ve sesi boş koridorda yankılandı. Bir tıkırtı duyuldu ve duvarın bir parçası kayarak Niccolò'nun özel ofisini açığa çıkardı. Odaya girdiğinde, kapı tıslayarak kapandı ve gömülü ışıklar pırıl pırıl hayat buldu. Yaşadığı her evde bunun gibi bir odası, şahsi, gizli bir yeri olmuştu. Burası onun bölgesiydi. Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca, Marietta'nın, evlerinden herhangi birindeki bu özel odalarına girmeye izni olmamıştı, yüzyıllar içinde

Dagon bile hiçbirine adımını atmamıştı. Eskiden odaya açılan gizli geçitler olur, mekân da tümüyle dikenli ve bıçaklı tuzaklarla, daha sonraki zamanlarda da sayısız kilitler ve karmaşık el oyması anahtarlarla korunurdu. Şimdiyse, yirmi birinci yüzyılda, bombaya dayanıklı kaplamayla korunuyor, güvenliği avuç izi ve ses tanıma teknolojisiyle sağlanıyordu.

Oda, ses yalıtımlı, kusursuz bir küptü. Herhangi bir penceresi yoktu, iki duvar da yüzyıllar içinde biriktirdiği kitaplarla kaplıydı. Deri kaplama ciltler, keten bezi kaplı tozlu ciltlerin yanında duruyordu, sararmış tirşe kaplı kitaplarsa yan yana dizilmişlerdi.

Rulolanmış parşömenler ve dikişli deri kaplama yazmalar parlak renklerde modern karton kapaklı kitapların yanında duruyorlardı. Ve tüm kitaplar, o veya bu şekilde, Atalarla ilişkiliydi. Dalgın dalgın, dört bin yıllık bir Akad levhasını düzeltip mitoloji hakkında bir internet sitesinden alınmış bir çıktının üzerine geri itti. Nasıl ki Flamel, Karanlık Ataların bu dünyaya dönmesini engellemeyi saplantı hâline getirmiş; Dee de aynı oranda dünyayı efendilerine geri vermeye kendini kap-tırmışsa; Machiavelli kadim dünyanın esrarengiz hükümdarlarının arkasındaki gerçekleri keşfetmeye o kadar yoğunlaşmıştı. Medici saraylarında öğrendiği hayat derslerinden biri, gücün bilgidен geldiğiydi; o yüzden de Ataların sırlarını keşfetmeye baş koymuştu.

Kapıya bakan duvar tümüyle bir dizi bilgisayar ekranıyla kaplıydı. Machiavelli bir düğmeye bastı ve hepsi birden aydınlanarak farklı birer görüntü göster-

di. Bunlar çeşitli Paris manzaraları ve bir düzine kadar dünya başkentinin görüntüleri, ayrıca dört ekran da dünyanın her yanından canlı yayınla ulusal ve uluslararası haberleri aktarıyordu. Ötekilerden daha büyük bir ekran ise hareket hâlinde karlı, gri bir görüntü göstermekteydi. Machiavelli yüksek sırtlı deri sandalyesine oturdu ve ekrana gözlerini dikerek gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı.

Bu, Dee'yi takip eden arabadan aktarılan canlı video akışıydı.

Machiavelli görüntünün merkezindeki siyah limuzini umursamadan sokaklara odaklandı. Dee nereye gidiyordu?

Büyücü ona havaalanına gideceğini söylemişti, şahsi jet uçağı orada yakıt tazelemekteydi güya. İngiltere'ye uçup Simyacı'nın izini sürmeye devam edecekti.

Machiavelli'nin ağzı kıvrılıp bir gülümseme hâlini aldı. Dee belli ki havaalanına doğru yol almıyordu, şehre doğru geri gitmekteydi. İtalyan'ın içgüdüleri haklı çıkmıştı – Büyücü bir işler karıştırıyordu.

Machiavelli, tek gözünü ekrandan ayırmadan dizüstü bilgisayarını açtı ve işaret parmağını tümlelik parmak izi okuyucusunun üzerinde gezdirdi. Makine önyüklemeye dizilimini tamamladı. Eğer sisteme girmek için herhangi başka bir parmağını kullanmış olsa, yıkıcı bir virüs tüm sabit diski mahvederdi.

Hızlıca Londra'da konuşlanmış ajanları ve casuslarından gelen şifreli e-postaları okudu. İnce dudaklarında acı bir gülümseme daha belirdi; haberler iyi değildi.

Dee'nin yaptığı her şeye karşın Flamel ve ikizler ortadan kaybolmuşlar, Büyücü'nün peşlerine taktığı Genii Cucullati üçlüsü de tren istasyonuna yakın bir ara sokakta bulunmuşlardı. Derin bir komadalardı, İtalyan tekrar uyanmaları için 366 gün geçeceğini tahmin ediyordu. Belli ki İngiliz doktor, bir kez daha, Simyacı'yı hafife almıştı.

Machiavelli arkasına yaslandı ve ellerini dua edercesine birleştirdi. İşaret parmaklarının uçlarıyla dudaklarına bastırdı. Flamel'in dışarıya verdiği görüntünün, o beceriksiz, hafiften dalgın, az biraz tuhaf ihtiyar budala tipinin bir paravan olduğunu her zaman tahmin etmişti. Nicholas ve Perenelle, Karanlık Ataların ve Dee'nin yüzyıllar içinde üzerilerine saldıkları her şeyi, kurnazlık, beceri, esrarlı bilgiler ve bolca da şansın bir karışımı sayesinde atlatmışlardı. Machiavelli, Flamel'in zeki, tehlikeli ve tümüyle acımasız olduğuna inanıyordu.

Fakat Nicholas ne kadar cin fikirliyse de, kendisi bile Perenelle'in ondan çok daha akıllı olduğunu kabul ederdi. Machiavelli'nin gülümsemesi soldu: Öldürmeye gönderildiği kadın buydu işte; kendi Karanlık Ata efendisinin bizzat Simyacı'dan bin kat daha tehlikeli addettiği kadın. İç geçirdi. Efsuncu kadar güçlü birini öldürmek kolay olmayacaktı. Fakat yapabileceğine dair de hiçbir kuşkusu yoktu. Daha önce bir kez başarısız olmuştu, fakat bunun nedeni tam da Dee'in az evvel yapmış olduğu aynı ciddi hatayı yapmış olmasıydı: Düşmanını hafife almıştı.

Machiavelli bu kez Efsuncu'ya karşı hazır olacaktı. Bu sefer onu öldürmeyi başaracaktı.

Fakat önce Amerika'ya gitmesi gerekiyordu. Machiavelli, parmaklarının tuşların üzerinde uçuşmasıyla, internette bir seyahat sitesine girdi. Kendi şahsi jet uçağını kullanmayı tercih eden Dee'nin aksine, Machiavelli Amerika'ya ticari bir uçuşla gitmeye karar vermişti. Fransız hükümet jetlerinden birini kullanabilirdi; fakat bu, dikkatleri üzerine çekerd; hâlbuki Machiavelli her zaman için gizli kapaklı çalışmayı seçmişti.

San Francisco'ya giden aktarmasız bir uçuş gerekiyordu ona. Seçenekleri kısıtlıydı, fakat ertesi sabah Paris'ten 10.15'te kalkan aktarmasız bir uçuş mevcuttu. Uçuş on bir saatten az daha uzundu, fakat dokuz saatlik zaman farkı, Batı Yakası'na aşağı yukarı yerel saatle 12.30 gibi varacağı anlamına geliyordu.

Air France uçuşunda Birinci Sınıf koltuk yoktu, o yüzden l'Espace Affaires kısmından ayırttı yerini; *Business Class*. Bu gayet uygundu. Ne de olsa bu seyahat, iş amaçlıydı. Machiavelli satın alma işlemini tamamladı ve 4A numaralı koltuğu seçti.

Business Class kabininin en arkasındaydı, fakat uçak inip de kapı açıldığında, ilk inen o olacaktı. Biletinin e-posta teyidi, gelen kutusuna düşünce; uçuş bilgilerinin bir kopyasını Karanlık Ataların Amerika'nın Batı Kıyısı'ndaki baş temsilcisine yolladı: Ölümsüz insan Henry McCarty'di bu.

Machiavelli adamı enine boyuna araştırmıştı. Kısa yaşamı süresince McCarty daha ziyade William H. Boney ya da Billy the Kid olarak tanınmıştı. 1859 yılında doğmuş, yirmi iki yaşında ölümsüzlük kazanmış

ya da tarih kitaplarına bakılırsa, ölmüştü. Machiavelli başını şaşkınlıkla salladı. Bir insanın böylesi erken bir yaşta ölümsüz olması son derece olağan dışı bir şeydi; yüzyıllar içinde karşılaştığı ölümsüzlerin çoğu bundan çok daha yaşlıydı. Yıllar süren araştırmalarına rağmen, Machiavelli hâlâ Atalar tarafından bu armağana sahip olmak üzere neden bazı belli insanların seçildiklerini bilmiyordu. Bir düzen ya da bir neden olmalıydı, fakat kendilerine ölümsüzlük bahşedilmiş olması ve buna bağlı olarak da Ataların hizmetinde olmaları dışında hiçbir ortak noktası olmayan krallar, prensler, serseriler ve hırsızlarla karşılaşmıştı. Kırkından önce ölümsüz olanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu yüzden, kendisine yirmi iki yaşında ölümsüzlük bahşedildiğine göre, Billy the Kid gerçekten de çok özel biri olmalıydı.

Machiavelli, göz ucuyla bir hareketlenme sezdi ve başını kaldırıp Dee'yi takipte olan ekrana baktı.

Arabalar durmuştu ve tam da Machiavelli'nin bakışları altında Dee, şoföre koşturup kapıyı açacak zaman vermeksizin limuzinin arka koltuğundan indi. Büyücü limuzinden uzaklaştı, sonra durdu ve arkasındaki arabaya baktı.

Dee'nin doğrudan kameraya baktığı o anda Machiavelli, adamın takip edildiğinin başından beri farkında olduğunu anladı. Büyücü gülümsedi, sonra kameranin görüş alanından çıktı ve İtalyan kendisini ikinci arabanın sürücüsüne bağlayacak olan hızlı arama tuşuna bastı. "Durum?" diye çıkıştı. Kendisini tanıtmaya gerek yoktu.

“Durduk efendim. Şahıs araçtan indi.”

“Nerede?”

“Pont au Double’un üzerindeyiz. Şahıs Notre Dame’a doğru ilerliyor.”

“Notre Dame mı!” dedi Machiavelli usulca. Daha dün, görkemli katedralin çatısında Dee ile birlikte durmuştu, beraber *gargoyle*lara ve *grotesklere* tüm korkunçluklarıyla hayat vermiş, duvarlardan sürüne sürüne Flamel, ikizler, Saint-Germain ve gizemli bir kadının katedralin önünde sindikleri açıklığa doğru inişlerini izlemişlerdi. Canlanmış taş yaratıkların insanları ezip geçmiş olması gerekirdi, ne var ki saldırı planlara göre ilerlememişti.

Flamel ve yoldaşları karşı koymuşlardı. İtalyan dalgın dalgın bacağına saf aura enerjisinden okun saplandığı yerini ovuşturdu. Yıldız biçimli siyah bir çürük, budunu dizinden kalçasına kadar kaplıyordu, biliyordu ki haftalarca topallaya topallaya yürüyecekti. Grubu kurtaran ikizler olmuştu, Notre Dame’ın *grotesklerini* ve *gargoylelerini* yerle bir edenler ikizlerdi.

Machiavelli orada, Sophie ve Josh’un gerçekten de efsanedeki ikizler olduğunun kanıtlarını kendi gözleriyle gördüğünde, dili tutulmuş, adam öylece kalakalmıştı. İnanılmaz bir güç gösterisiydi bu. Kız her ne kadar temel büyülerden ikisinde, Ateş ve Rüzgâr’da daha ancak en basit numaraları öğrenmişse de; olağanüstü bir doğal yeteneğinin olduğu besbelliydi. Ve ikizler kızın güçlerini yükseltmek ve yoğunlaştırmak üzere auraları birleştirdiklerinde, Sophie ve Josh Newman’ın gerçekten de istisnai olduğunu anlamıştı.

Machiavelli'nin halkla ilişkiler bölümü katedralin taş işçiliğine gelen zarara asit yağmurlarının ve küresel ısınmanın neden olduğuna dair bir hikâye sunmuştu basına. Ve şimdi bile arkeologlar ve Paris üniversitelerinden öğrencilerden oluşan ekipler, katedralin avlusunu temizlemek için çalışmaktaydılar. Avlu polis kordonlarıyla ve metal barikatlarla çevrelenmişti.

İtalyan ekrana dikkatle baktı, fakat görüntü hiçbir şey sunmadı ona. Dee neden oraya geri gitmişti?

“Takip edelim mi?” Şoförün sesi hatta çatırdadı.

“Evet,” dedi Machiavelli hemen. “Takip edin, fakat yaklaşmayın ve yakalamaya çalışmayın. Bu hattı da açık tutun.”

“Tamam efendim.”

Machiavelli sabırsızlıkla bekledi, gözleri ekrandaki arabanın durağan görüntüsüne sabitlenmişti. Şoför te-laşla diğer iki arabadaki adamlarla konuşup ihtişamlı katedralin yan girişlerinde konuşlanmaları komutunu verdi onlara. Meydana açılan ana girişler kapalıydı. Ölümsüz, şoförün ön panel kamerasının önünden geçerek telefon kulağında sol yana doğru kaybolduğunu gördü. “Katedrale doğru gidiyor,” dedi şoför nefes nefese. “İçeri girdi. Çıkış yok,” diye ekledi çabucak.

Arkadaki sesler adamın içeri girişiyle değişti. Ayak sesleri yankılandı, kapılar çarpıldı; sonra Machiavelli'nin kulağına heyecanlı seslerin tiz tınıları geldi. Şoförün sesinin giderek yükseldiğini, ısrarcı bir hâl aldığını duyuyor, fakat sözcükleri seçemiyordu. Hemen sonra şoför telefona döndü. “Efendim, burada hasarı incele-

mek üzere bazı mimarlar ve planlamacılar var. Şahsın onların hemen önünden geçmiş olması gerekirdi, fakat katedrale son bir saattir kimsenin girmediğini söylüyorlar.” Adamın sesine bir korku sinmişti; Machiavelli’nin acımasızlığına dair şöhreti efsaneviydi, o yüzden kimse ona bir başarısızlık haberi vermek istemezdi. “Biliyorum imkânsız, ama sanırım... Onu kaybettik.” Adam bocaladı. “Nasıl olabilir bilmiyorum ama öyle görünüyor ki katedralin içinde değil. Binayı kuşatıp arama için destek isteyeceğiz...”

“Hayır, yapmayın. Bırakın gitsin. Merkeze dönün,” dedi Machiavelli usulca ve telefonu kapattı. Dee’nin nerede olduğunu biliyordu. Büyücü katedralin içinde değildi. *Altındaydı*. Şehrin altındaki Yer Altı Mezarlarına geri dönmüştü. Fakat o kadim Ölüler Şehri’ndeki tek şey Ata Mars Ultor’dur.

Ve önceki gün Dee, Ata’yı kemiklerin içine gömmüştü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

7 ızartma kokusu hurdalığa yayılıyor, metal ve yağ kokularıyla, köpeklerin ıslak, miski andıran kokularını tümüyle bastırıyordu.

Flamel kulübenin girişindeki en alt basamakta durmaktaydı. Bu fazladan yükseklikle bile, Şövalye'nin yüzüne bakabilmek için başını kaldırması gerekiyordu. Simyacı'nın William Shakespeare diye tanıttığı adam içeri girip kapıyı ardından binayı tümüyle sarsacak bir kuvvetle çarpmıştı. Biraz sonra bacadan kapkara bir duman tütmeye başlamıştı. "Morali bozulduğunda yemek yapar da," diye açıklamıştı Palamedes.

Josh güçlükle yutkundu; binadan yükselen duman etraflarını kaplayadursun, parmaklarıyla burnunu sıkıp tıkayarak kendini ağzından nefes almaya zorladı. Uyandırılmış duyuları sayesinde zaten yeterince mide

bulantısı çektiğinden, bu duman ve yağ kokusundan uzaklaşması gerektiğini, yoksa kusacağını biliyordu. Kız kardeşinin, endişe içinde iyice açılmış gözleriyle kendisine baktığını gördü ve başıyla bir yana işaret etti.

Kız başıyla onay verdi, sonra öksürdü; giderek artan dumanın etraflarında girdaplar oluşturmasıyla gözleri sulanıyordu. İkizler, adımlarını özenle seçip çamurlu zemindeki bubi tuzaklı çukurlardan kaçınarak köhne metal binadan hızla uzaklaştılar. Josh avcunun dibiyi le dudaklarını ovuşturdu. Kızartma yağının ve hayvani yağın tatlarını dilinde duyumsayabiliyordu. “Şu pişen her neyse,” diye homurdandı, “benim ondan yemeyeceğim kesin.” Kız kardeşine yandan bir bakış attı. “Sanırım uyandırılmış duylara sahip olmanın birkaç olumsuz yönü de var.”

“Sadece birkaç tane...” Kız gülümsedi. “Ben de alışıyorum sanıyordum,” diye ekledi.

“Benim alıştığım filan yok,” diye iç geçirdi Josh. “En azından şimdilik.” Üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi gelse de Ata Mars Ultor onu daha ancak bir evvelki gün uyandırmıştı ve daha hâlâ duylarının üzerinde ki bu taarruzun hâkimiyeti altındaydı. Her şey eskiden olduğundan daha parlak, daha gürültülü ve çok daha ağır kokuluydu. Giysileri tenine sert ve ağır geliyor, hava bile dudaklarında acı bir tat bırakıyordu.

“Joan bana bir süre sonra bu hislerin birçoğunu silip, sadece bilmemiz gereken şeylere odaklanabileceğimizi söylemişti,” dedi Sophie. “Hekate beni ilk uyandırdığında nasıl da hasta gibiydim hatırlıyor musun?”

Oğlan başıyla onayladı. Sophie o sırada öyle zayıf düşmüştü ki, onu kucağında taşıması gerekmişti.

“Seni o kadar da fena çarpmış gibi görünmüyor,” dedi. “Gerçi rengin epey atmış.”

“Midem bulanıyor,” dedi Josh. Başıyla, çarpık baca-sından gri-siyah bir dumanın kıvrıla kıvrıla yükselerek fokur fokur, ekşimsi yağ kokusunu havaya sızdırdığı kulübeye işaret etti.

“Şu da sağ olsun hiç yardımcı olmuyor. Acaba du-yularımız uyandırılmamış olsa da koku bu kadar kötü gelir miydi?”

“Sanmam.” Bir şaka yapacak oldu. “Belki insan du-yuları bu yüzden zaman içinde körelmiştir. Baş edilme-yecek kadar kötümüş böylesi.”

Flamel aniden ikizlere doğru baktı ve kolunu kaldırdı. “Uzaklaşmayın,” diye seslendi. Sonra, peşinde Palamedes ile, geriye kalan basamakları da tırmanıp kapıyı açtı. İki ölümsüz, içerisinin loşluğuna doğru gözden kaybolup kapıyı arkalarından çarparak kapattılar.

Sophie ikizine bir bakış attı. “Anlaşılan biz davetli değiliz.” Kız sesini bilhassa tarafsız tutmaya özen göstermişse de, Josh ikizinin kızmış olduğunu anlayabili-yordu; Sophie ne zaman bir şeyden rahatsız olsa ya da bir şey canını sıkarsa, alt dudaklarını ısırırdı.

“Öyle, anlaşılan.” Josh tişörtünün yakasını burnu ve ağzı üzerine çekti. “Sence neler dönüyor orada? Yaklaş-sarsak ne konuştuklarını duyabilir miyiz dersin?”

Sophie hızla ona baktı. “Eminim duyarız ama o re-zalet kokuya bundan daha fazla yaklaşmayı gerçekten de istiyor musun?”

Josh'un gözleri bir anda aklına gelen bir düşünceyle kısıldı. "Acaba..."

"Ne?"

"Belki de koku o yüzden bu kadar kötüdür," dedi yavaşça. "Bizim bunu kaldıramayacağımızı ve bunun da bizi oradan uzak tutacağını biliyor olmalılar."

"Sence cidden bu kadar zahmete girerler mi bunun için? Ne için hem?"

Sırf bizim hakkımızda konuşabilsinler diye mi?" Sophie bir kez daha erkek kardeşine baktı ve gözleri bir anlığına gümüş renginde parladı. "Bu senin düşüncen değil Josh."

"Ne demek benim düşüncem değil?" diye sordu oğlan. "Ben düşündüm ya." Sonra tereddüt etti ve ekledi: "Ben düşündüm, öyle değil mi?"

"Birincisi, fazla zekice," diye itiraz etti Sophie. "Ayrıca kulağa Mars'ın düşüneneceği bir şey gibi geliyor. Hatıralarımdan, daha doğrusu Cadı'nınkilerden anladığım kadarıyla, bir noktada Mars herkesin kendisinin peşinde olduğuna kanaat getirmiş."

"Peki öyle miymiş gerçekten de?" Ata'yı son derece korkunç bulmuş olsa da, ona üzülmeden edemiyordu. Mars Ultor kendisine dokunduğunda, Josh savaşçının bitmek bilmeyen acısının son derece ufak da olsa bir kısmını hissetmişti. Dayanılmaz bir şeydi bu.

"Evet," dedi Sophie, gözleri gümüş renginde titreşirken. Sesi artık bir fısıltıdan pek de yüksek değildi. "Evet, öyleymiş. Mars Ultor yani İntikamcı hâline gel-

diğinde, artık gezegenin en çok nefret edilen ve korkulan adamlarından biriymiş.”

“Bunlar Cadı’nın hatıraları,” dedi Josh. “Onları düşünmemeye çalış.”

“Biliyorum,” Başını salladı. “Fakat elimden gelmiyor. Hepsi bir şekilde zihnimin köşelerinden içeriye sızıyor sanki.” Ürperdi ve kollarını gövdesine doladı. “Beni korkutuyor bu. Ya... ya onun düşünceleri benimkileri ele geçirirse? O zaman *bana* ne olacak?”

Josh başını salladı. Hiçbir fikri yoktu. İkizini kaybetmenin fikri bile korkunçtu. “Başka bir şeyler düşün,” diye ısrar etti. “Cadı’nın bilemeyeceği bir şeyler.”

“Deniyorum, fakat öyle çok şey biliyor ki,” dedi Sophie perişan perişan. Dönüp etrafındaki şeylere odaklanarak, zihninin derinliklerindeki tuhaf ve yabancı düşünceleri yok saymaya çalıştı.

Güçlü olması gerektiğini, erkek kardeşinin iyiliği için güçlü olmaya mecbur olduğunu biliyor; fakat Cadı’nın hatıralarının ötesine geçemiyordu. “Baktığım herkes, gördüğüm her şey bana işlerin ne denli değiştiğini hatırlatıyor. Tüm bunlar olurken nasıl sıradan bir şey düşünebilirim ki? Baksana bize Josh – nerede olduğumuza, başımızdan neler geçtiğine. Her şey değişti... Tümüyle değişti.”

Josh başıyla onayladı. Omuzuna takılı harita tüpünü yerinden oynattı, ağır kılıç tüpün içinde takırdadı. Daha kitapçıdaki, başını bodrum katının girişinden uzatıp Flamel ve Dee’nin yeşil ve sarı enerji mızraklarıyla dövuştüğünü gördüğü o ilk andan itibaren, dünyanın

Artık asla eskisi gibi olmayacağını anlamıştı. Bu –ne zamandı sahi?– sadece dört gün önceydi, ne var ki o dört gün içinde, dünya altüst olmuştu. Bildiğini sandığı her şeyin bir yalan olduğunu öğrenmişti. Söylencelerle karşılaşmış, efsanelerle dövüşmüş, göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede dünyanın öteki ucuna seyahat edip orada ilkel bir canavarla savaşıp taş oymaların hantal hantal hayata gelişini seyretmişlerdi.

“Biliyor musun,” dedi Sophie aniden “geçen Perşembe cidden işten izin almalıydık.”

Josh sırtımdan edemedi. “Evet, aynen öyle.” Sophie’yi Golden Gate Köprüsü’nün yakınındaki bilim müzesi Exploratorium’a gitmek üzere işten izin almaya ikna etmek için haftalarca dil dökmüştü. Bu müzenin bahsini duyduğundan beri Bob Miller’ın, güneş ışığı, aynalar ve prizmalardan yarattığı ünlü Güneş Tablosu’nu görmek için can atıyordu. Sonra gülümsemesi soldu. “Eğer bunu yapmış olsaydık, tüm bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Aynen öyle,” dedi Sophie. Paslı arabalardan oluşan yüksek metal duvarlara, fokur fokur çamurlu araziye ve kırmızı gözlü köpeklerle baktı. “Josh, ben her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Sıradan.” İkizine döndü, gözlerini onun gözlerine dikti. Açıkça konuşarak “Ama sen bunu istemiyorsun,” dedi.

Josh bunu inkâr etmekle uğraşmadı bile. Kız kardeşi yalan söylediğini anlayacaktı ne de olsa, o her zaman anlardı. Zaten haklıydı. Bitkin düşmüş hâlde, uyandırılmış hisleriyle zar zor başa çıkabiliyor olsa da, işlerin

eskisi gibi olmasını istemiyordu; tekrar sıradan olmak istemiyordu. Tüm yaşamı boyunca sıradan olmuştu; insanlar onu fark etse bile, ancak ikizlerden biri olarak görülürdü. Onlar Josh ve Sophie idiler. Yaz kampına beraber giderlerdi, konserlere ve sinemaya beraber giderlerdi ve hiçbir tatili birbirlerinden ayrı geçirmemişlerdi. Doğum günü tebrik kartları her zaman ikisine birden yazılmış olurdu, parti davetiyelerinin üzerinde ikisinin adı birden olurdu. Genellikle, bu onu rahatsız eden bir şey değildi, fakat son birkaç ayda sinirine dokunmaya başlamıştı. Tek başına bir birey gibi algılanmak nasıl bir şey olurdu acaba? Ya Sophie olmasaydı? Ya o Newman ikizlerinden biri değil de, sadece Josh Newman olsa?

Kız kardeşini çok seviyordu, fakat bu onun farklı olma, özgün bir birey olma fırsatıydı.

Sophie'nin duyuları uyandırılıp da kendininkiler uyandırılmadığında kızı kıskanmıştı. Savaşta imkânsız güçleri idare ederken onu gördüğünde, kızdan ürkmüştü. Uyandırılmanın kardeşinde yol açtığı acı ve kafa karışıklığına tanık olduğunda, onun için endişelenmişti. Fakat sonra kendi duyuları da uyandırılıp dünyanın keskin, ılık ılık bir hâl alışıyla, kendi gizli gücüne dair belirtileri bir anlığına da olsa görmüştü. Bizzat nelere dönüşebileceğini anlamaya başlıyordu.

Nidhogg'un düşüncelerini ve Clarent'in izlenimlerini tecrübe etmiş, hayal gücünün ötesinde dünyalara dair anlık görüntüler yakalamıştı. Bir sonraki aşamaya geçmek ve temel büyüler konusunda eğitilmek istediğini

zerre kadar şüphe duymaksızın biliyordu. Yalnız bunu Simyacı ile birlikte yapmayı isteyip istemediğine emin olamıyordu. Nicholas Flamel’de *ona doğru gelmeyen* bir şeyler vardı. Kendilerinden önce başka ikizler olmuş olduğunu öğrenmek şaşkına çevirmiş, rahatsız etmişti onu. Josh’un soracak yüzlerce sorusu vardı, fakat Simyacı’dan doğru dürüst tek bir yanıt alamayacağını biliyordu. Şu anda Sophie’den başka kime güveneceğini bilmiyordu; dolayısıyla kızın elinde olsa güçlerine sahip olmamayı yeğleyeceğini fark etmek biraz ürkütücüydü. Uyandırılmış duyuları Josh’a sersemletici bir baş ağrısı verip midesini ekşitip bulandırmış olsa da, boğazını şişirip gözlerini kaşındırsa da, onlardan asla vazgeçmezdi. O anda fark etti ki, ikizinin aksine, Perşembe günü işten izin almadığına memnundu.

Josh elini göğsüne bastırdı. Tişörtünün altında, Codex’ten kopardığı sayfalar hâlâ asılı durduğu yerde hışırdadılar. Birden aklına bir fikir geldi. “Farkındasın değil mi?” diye yumuşak bir sesle başladı söze: “Eğer müzeye gitmiş olsaydık, o zaman Dee, Nicholas ve Perenelle’i kaçırmıyordu, Codex’in de tamamı eline geçmiş olurdu. Herhâlde Karanlık Ataları, çoktan Gölge Alemlerinden çıkarıp getirmiş olurdu. Dünya çoktan sona ermiş olabilirdi. Artık geri dönecek bir sıradanlık yok, Sophie,” diye şaşkınlık içinde bir fısıltıyla tamamladı sözlerini.

İkizler çıt çıkarmadan öylece durup tüm bunları idrak etmeye çabaladılar.

Bu fikir başlı başına dehşet vericiydi: Bildikleri bu dünyanın sona erebileceği düşüncesi neredeyse tümüyle akıl ermez bir şeydi. Daha Çarşamba günü böyle bir şey duysalar gülüp geçerlerdi. Oysa şimdi? Şimdi her iki-si de bunun gerçekleşebilmiş olabileceğini biliyorlardı. Daha da kötüsü, bunun olması hâlâ mümkündü.

Josh, “Ya da en azından Nicholas’ın söylediklerine göre öyle,” diye ekledi; sesine sızan memnuniyetsizliği bastırmaktan acizdi.

“Ve sen de ona inanıyorsun, öyle mi?” diye sordu Sophie, merakı uyanmıştı. “Ona güvenmediğini sanı-yordum.”

“Güvenmiyorum,” dedi Josh kararlılıkla. “Pala-medes’in onun hakkında dediklerini duydun. Flamel yüzünden, onun yaptıkları ve yapmadıkları yüzünden binlerce insan ölmüş.”

“Onları Nicholas öldürmedi!” diye hatırlattı Sophie. “Senin *abbabın* John Dee yaptı o işi,” diye alaycılıkla ekledi.

Josh dönüp teneke kulübeye baktı. Buna verecek bir cevabı yoktu çünkü kardeşinin dediği doğrudu. Dee, Flammeleri durdurmak için yangınlar ve salgın hastalık-la başlattığını bizzat itiraf etmişti. “Tek bildiğimiz Flamel’in işin başından beri bize yalan söylediği. Şu diğer ikizlere ne demeli?” diye sordu. “Palamedes, Flamel ve Perenelle’in yüzyıllardır ikiz *topladığını* söyledi.” Top-lama sözcüğünü söylemek dahi midelerini bulandırmış, onu rahatsız etmişti. “Ne oldu onlara kim bilir?”

Buz gibi bir esinti hurdalıkta dalgalandı ve Sophie ürperdi, gerçi bu ürperti soğuk havadan değildi ya. Kardeşine bakmadan, onun yerine teneke kulübeye iyice odaklanarak, sözlerini özenle seçe seçe son derece yavaş konuştu. Giderek sinirlendiğini hissedebiliyordu. “Flameller hâlâ ikizleri aradıklarına göre bu öncekilerin... Nasıl yani?”

Başını erkek kardeşine çevirdiğinde, oğlanın onaylarcasına başını sallamakta olduğunu gördü.

Tam da kızın düşündüklerini dile getirerek, “Öteki ikizlere ne olduğunu öğrenmeliyiz,” dedi kararlılıkla. “Sormayı hiç istemiyorum ama, Cadı biliyor mu?” dedi dikkatle. “Daha doğrusu, Cadı biliyor muymuş, bir fikrin var mı?” Endor Cadısı’nın tüm bilgi birikimini bir şekilde olduğu gibi kız kardeşine aktarmış olduğunu kavramakta hâlâ zorlanıyordu.

Sophie bir anlığına durdu, sonra tekrar başını salladı. “Cadı modern dünyaya dair pek fazla bir şey bilmiyor anlaşılan. Ataları, İkinci Nesil’i ve en yaşlı ölümsüz insanlardan bazılarını tanıyor. Flamellerin bahsini duymuş mesela; ama Scatty, Nicholas’ı bizimle beraber oraya götürmeden önce onlarla tanışıklığı yokmuş. Tek bildiğim yıllardır, telefonu, televizyonu veya radyosu olmaksızın Ojai’ın içinde veya civarında yaşadığı.”

“Tamam o hâlde unut, onu tekrar düşünme bile.” Josh yerden bir çakıl taşı alıp ezik araba duvarına fırlattı. Taş duvara tıkırtıyla çarpıp üzerinden sekti, metalin ardında bir şekil titreşti. Kırmızı gözlü köpekler başlarını kaldırıp onu dikkatle izlediler. “Biliyor musun aklıma bir şey geldi...” dedi yavaşça.

Sophie ses çıkarmadan ona kulak verdi.

“Nasıl oldu da ben ikiz toplama peşinde bir çift olan Flamellerin yanında iş buldum, sen de hemen yolun karşısındaki kafede işe başladın? Bu bir tesadüf olmaz, öyle değil mi?”

“Sanmam.” Sophie başının son derece hafif bir hareketiyle onay verdi.

Palamedes öteki ikizlerden bahsettiği anda aynı şeyi düşünmeye başlamıştı. Bu bir tesadüf olamazdı. Cadı tesadüflere inanmıyordu, Nicholas Flamel de. Scatty bile alın yazısına inandığını söylemişti. Ve tabii elbette bir de o kehanet vardı... “Sence işi Nicholas senin bir ikizin olduğunu anladı diye mi aldın?” diye sordu.

“Hekate’nin Gölge Alemi’ndeki dövüşten sonra, Flamel bana bizim kehanette geçen ikizler olduğumuzdan şüphelenmeye ancak ondan bir önceki gün başladığını söylemişti.”

Sophie başını salladı. “O güne dair pek bir şey hatırlamıyorum.”

“Sen uyuyordun o sırada,” deyiverdi Josh. “Savaşta yorgun düşmüştün.” O dövüşün hatırası bile tüylerini diken diken etti; kız kardeşinin ne denli yabancılaştığını ilk kez o zaman görmüştü. “Scatty, Flamel’in sözünün eri olduğunu ve ona inanmam gerektiğini söylemişti.”

“Scatty’nin bize yalan söyleyeceğini sanmıyorum,” dedi Sophie, ama daha sözcükler ağzından çıkarken bile bu düşüncenin kendisine mi yoksa Cadı’ya mı ait olduğunu bilemedi.

“Belki de söylememiştir zaten.” Josh, her iki elini birden yüzüne bastırarak parmaklarıyla alnını ovup iyice uzamış sarı saçlarını geriye attı. Perşembe günü tam olarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. “Bizim *kim* olduğumuzu bilmediğini söylediğinde katılmıyordu ona aslında. Her şeyi bizi korumak için yaptığını söylüyordu: Sanırım Scatty’nin katıldığı nokta *buydu*,” diye bitirdi sözlerini. “Ve Dünya Ağacı yanıp kül olmadan önce Hekate’nin bana söylediği son şey de şuydu: ‘Nicholas Flamel asla kimseye her şeyi söylemez.’”

Sophie gözlerini kapayıp hurdalığın görüntülerini ve seslerini silip iyice odaklanarak her ikisinin de yarı zamanlı işlerine başladıkları Nisan ayını hatırlamaya çalıştı. “Neden özel olarak o işe başvurmuştun?” diye sordu.

Josh şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra yanıtını hatırlayarak somurttu. “Hmm, babam üniversitenin gazetesinde bir ilan görmüştü. *Kitabevine Eleman Aranıyor. Kitap kurtları değil, çalışma arkadaşları arıyoruz*. Ben istememiştim ama babam demişti ki, o da bizim yaşımızdayken bir kitapçıda çalışmış, zevклиymiş. Ben de öz geçmişimi yolladım, iki gün sonra da görüşmeye çağırıldım.”

Sophie, oğlanın anlattılarını hatırlayarak başıyla onayladı. Josh kitapçıdayken, o da yolun karşısına geçip onu beklemek üzere ufak bir kafeye oturmuştu. Kahve Fincanı’nın sahibi Bernice, orada, Sophie’nin artık Perenelle Flamel olduğunu bildiği etkileyici bir kadınla konuşmaktaydı. Sophie öyle ani bir şekilde “Pe-

renelle,” diye haykırdı ki, Josh sanki kadın arkasından fırlayacakmış gibi etrafına bakındı. Öyle olsa da şaşır-mazdı ya!

“Ne olmuş ona?”

“İkimizin de işlerimizi bulduğumuz o gün. Sen kitapçıda görüşmedeydin, ben de bir şeyler içiyordum. Bernice, Perenelle Flamel’le konuşuyordu. Bernice sütlü Hint çayımı hazırlarken, Perenelle benimle sohbet etmeye başladı. Beni daha önce mahallede görmediğini söylediğini hatırlıyorum, ben de ona oraya senin kitapçıdaki görüşmen için geldiğimi anlatmıştım.” Sophie gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. “O sırada kendisinin kitapçının sahiplerinden biri olduğunu söylememişti, ama bana şu tarz bir şey sorduğunu hatırlıyorum:

‘Aa evet seni dışarda bir delikanlıyla beraber görmüştüm. Erkek arkadaşın mı o?’ Ben de ona senin benim erkek kardeşim olduğunu söylemiştim. O zaman da ‘Çok benziyorsunuz’ demişti. İkiz olduğumuzu ona söylediğimde gülümsemişti, sonra çabucak içeceğini bitirip oradan ayrılmıştı. Yolun karşısına geçip kitapçıya girmişti.”

“İçeri girişini hatırlıyorum,” diye onayladı Josh. “Görüşme pek de iyi gitmiyordu. Nicholas ya da Nick, adı her neyse, iş için daha büyük yaşta birini arıyor gibi gelmişti. Sonra Perenelle içeriye girdi, bana gülümsedi ve Nicholas’ı dükkânın arka odasına çağırdı. Her ikisinin birden bana baktığını gördüm. Sonra geldiği gibi hızla çıktı dükkândan.”

“Tekrar Kahve Fincanı’na geldi,” diye mırıldandı Sophie. Sonra hatıralar ve olayların yerlerine oturuyula durdu. Tekrar konuştuğunda, sesi bir fısıltıdan pek de fazlası değildi. “Josh, şimdi bir şey hatırladım. Bernice’e hâlâ eleman arayıp aramadığını sormuştu. İkizim yolun karşısında çalışacağına göre, benim de Kahve Fincanı’nda çalışmamın mükemmel olacağını söyledi. Bernice de ona katıldı ve beni oracıkta işe alıverdi. Ama ne var biliyor musun, ertesi gün işe geldiğimde çok tuhaf bir şey oldu. Yemin edebilirim ki, Bernice beni orada gördüğüne şaşırdı sanki. Önceki gün bana işi teklif ettiğini kendisine hatırlatmam gerekti.”

Josh başını salladı. Kız kardeşinin bunu kendisine o zaman da söylediğini hatırlamıştı. “Sence bir şekilde işi sana vermesini Perenelle mi sağladı? Böyle bir şey yapabilir mi?”

“Ah kesinlikle.” Sophie’nin gözleri bir anlığına gümüş rengine döndü. Endor Cadısı bile Perenelle’i olağanüstü güçte bir Efsuncu olarak görüyordu.

“Öyleyse sence bu işleri ikiz olduğumuz için mi aldık?” diye sordu tekrar.

“Buna şüphem yok,” dedi Josh sinirli sinirli. “Biz sadece Flamellerin koleksiyonuna eklenecek yeni ikizlerdik işte. Kandırıldık.”

“Ne yapacağız Josh?” diye sordu Sophie, onun sesi de kardeşininki kadar sertti artık. Flamellerin bir şekilde kendilerini kullanmış olması fikri midelerini kaldırıyordu. Dee dükkânda bitivermese, o hâlde neler olmuş olurdu onlara? Flameller ne yapmayı düşünüyorlardı onlara?

Josh, Sophie'nin elini kavradı ve adımlarını özenle çukurların etrafından atarak kız kardeşini peşi sıra leş gibi kokan teneke kulübeye doğru çekti. Köpekler doğruldu, başları dönerek onları takip ediyor, kırmızı gözleri ışıldıyordu. "Geri dönüş yok. Başka seçeneğimiz yok Sophie. Sonuna kadar bu işin içindeyiz."

"Peki 'son' dediğin ne Josh? Nerede bitiyor tüm bunlar... *Nasıl* bitiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Josh. Durup doğrudan kız kardeşinin masmavi gözlerine baktı. Derin bir nefes alıp öfkesini bastırdı. "Ama bildiğim bir şey var, o da ne biliyor musun? Bu olayların tümüyle bizim hakkımızda olduğu."

Sophie başıyla onayladı. "Haklısın. Kehanet bizim hakkımızda. Biz altın ve gümüşüz, biz özeliz."

"Flamel bizi istiyor," diye devam etti Josh. "Dee de bizi istiyor. Bazı soruların cevaplarını almanın vakti geldi."

Sophie, bir çamur birikintisinin üzerinden atlayarak "Saldırı..." dedi. "Benim kendisini tanıdığım, daha doğrusu Cadı'nın onu tanıdığı zamanlarda, Mars her zaman için saldırının en iyi savunma yöntemi olduğunu söylermiş."

"Benim futbol antrenörüm de hep aynısını söyler."

"Gel gör ki sizin takım geçen sezon tek bir maç kazanmadı," diye ona hatırlattı Sophie.

Kulübeye neredeyse ulaşmışlardı ki, William Shakespeare, çığına dönmüş bakışlar ve her iki eliyle kavramış olduğu alev alev yanan bir tavayla orada beliriverdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İoski bir an bile tereddüt etmeden harita tüpünü omuzundan indirdi ve kılıcı çekti. Kılıç kolayca eline yerleşti, parmakları lekeli deri kabzanın etrafına dolandı. Oğlan öne bir adım atıp Shakespeare ile kız kardeşi arasına konuşlandı.

Ölümsüz onlara bakmadı bile. Alev almış olan tava-yı baş aşağı çevirip içindekileri döktü. Görünüşe göre kömüre dönmüş, sosisi andıran aşağı yukarı altı tane şey çamurlu yere düştü. Tıslayıp cızırdadılsa da havaya kıvılcımlar saçarak yanmayı sürdürdüler. Kırmızı gözlü köpeklerden biri kulübenin altından çıktı, uzun, çatallı bir dil fırlayıp hâlâ yanmakta olan bir et parçasını kaptığı gibi tek lokmada yuttu. Alevler hayvanın gözlerini birer yakuta çevirdi ve dudaklarını yaladığında, ağzının kenarından gri bir duman yükseldi.

Shakespeare eğilip kabaca köpeğin başını okşadı.

Tam dönüp basamaklardan çıkacaktı ki, ikizleri gördü. Donuk akşamüstü ışığı, fazlasıyla büyük gözlükleri üzerinde yansıyarak onları birer aynaya çeviriyordu. “Akşam yemeği hazırlıklarında ufak bir terslik oldu,” dedi, hızlıca bir gülümseme o felaket dişlerini ortaya serdi.

“Sorun değil. Çok aç değildik zaten,” deyiverdi Sophie. “Zaten ben eti bırakmaya çalışıyorum.”

“Vejetaryen misiniz?” diye sordu Shakespeare.

“Sayılır,” dedi Sophie. Josh da başıyla onayladı.

Ölümsüz, emin olamadan, “İçeride biraz salata olabilir aslında,” dedi. “Ne Palamedes ne de ben vejetaryeniz. Meyve var ama,” diye ekledi. “Bol bol meyve var.”

Josh onayladı. “Meyve harika olur.” Etin fikri bile midesini altüst ediyordu.

Shakespeare, Josh’un elindeki kılıcı görünüşe göre ancak ilk kez o sırada fark etti. “Yukarıda tutun parlak kılıçlarınızı,” diye mırıldandı. Öne bir adım atıp şaşırtıcı beyazlıkta bir mendil çıkardı, gözlüğünü çıkarıp temizlemeye koyuldu. Sophie, kalın camlı gözlüğü olmadan, adamın ders kitaplarında gördüğü ünlü oyun yazarının resimlerine daha fazla benzediğini fark etti. Adam tekrar gözlüklerini takıp Josh’a baktı.

Josh onaylarcasına başını salladı. Kılıcın elinde hafifçe titreyişini hissedebiliyordu, yavaşça tenine yayılan bir ısı dalgasının da farkındaydı.

Shakespeare öne eğildi, uzun, dar burnu bıçağın ucuna aralarında ancak birkaç santimetre olacak kadar yaklaştı, fakat adam dokunmaya yeltenmedi. “İkizini

çok gördüm,” dedi dalgın dalgın. “Bıçaklar birbirinin aynısı, ama kabzalar biraz farklı.”

“Dee’nin tarafında olduğun sıralarda mı olmuştu bu?” diye sordu Sophie uyanıkça.

Shakespeare başıyla onayladı. “Evet, doktorla birlikteyken.” Uzanıp işaret parmağıyla bıçağın ucuna tereddütle dokundu. Koyu renk taş, soluk sarı bir desenle ışıldadı ve dalgalandı, havada da hafif bir limon kokusu hissedildi. “Excalibur selefi Roger Bacon’dan Dee’ye geçmişti, ama onun bulmak istediği asıl silah buydu. İkiz bıçakların varlığı Atalardan daha eskiye gider; Danu Talis denizlerden yükseldiğinde onlar çoktan iyice yıllanmış silahlarmış bile. Kılıçlar tek tek gayet güçlü; ama efsaneye göre, bir araya geldiklerinde, dünyanın özünü tümüyle yok edecek güce sahipler.”

Josh, “Dee’nin bu kılıcı bulamamasına şaşırdım,” dedi; soluğu kesiliyordu hafiften. Kılıcın ellerinde cızırdayışım hissedebiliyor, bilincinin sınırlarındaysa tuhaf görüntüler uçuşuyordu. Her nasılsa, bunların Shakespeare’in hatıraları olduğunu anlamıştı.

Alevler içinde yuvarlak bir bina...

Acınası küçüklükte bir mezar ve çukurun başında durmuş, avuç dolusu toprağı çukura fırlatan genç bir kız...

Ve Dee. Josh’un hatırında kalan hâlinden biraz daha genç; yüzü kırışıklıksız, saçları koyu renk ve sık, keçi sakalında tek bir gri tel olmadan...

“Büyücü kılıcın Galler dağlarında bir gölün derinliklerinde kaybolmuş olduğuna inanmıştı,” diye devam etti Shakespeare. “Orada on yıllarca aradı onu.”

“Flamel, Andorra’da bir mağarada bulmuş onu,” dedi Sophie. “Şarlman’ın dokuzuncu yüzyılda onu oraya sakladığına inanıyor.”

Shakespeare gülümsedi. “Demek Büyücü yanılmış. Doktorun her zaman haklı olmadığını öğrenmek sevin-dirici.”

Sophie, Josh’u kolundan iterek oğlanın önüne çıktı. Kılıç üzerine değen esintiyle âdeta inledi. “Sen gerçekten de... Sen gerçekten de ünlü ozan William Shakespeare misin?” diye sordu. Son birkaç günde gördüğü ve yaşadığı onca şeyden sonra bile, bu fikir onu hayrete düşürüyordu.

Adam geri çekildi ve şaşırtıcı derecede zarif bir hareketle, bacağına öne uzatıp başını neredeyse bel hizasına dek eğerek reverans yaptı. “Emrinizdeyim hanımefendi.” Adamın bedeninden yükselen ekşi ter kokusu hareketin tesirini hafiften bozuyordu. “Lütfen bana Will de.”

Sophie nasıl davranacağını bilemedi. “Daha önce hiç ünlü biriyle tanışmamıştım...” diye başladı, sonra ne dediğini fark ederek sustu.

Shakespeare doğruldu. Josh öksürüp geriledi, gözleri sulanıyordu. Adam kusursuz İngilizcesiyle, “Nicholas ve Perenelle Flamel ile tanıştın,” dedi. “Dr John Dee, Saint-Germain Kontu ve elbette Niccolò Machiavelli’yle de,” diye devam etti. “Ve şüphesiz büyüleyici Jeanne d’Arc ile de karşılaşmışsındır.”

“Evet,” dedi Sophie utangaç bir gülümsemeyle, “Hepsiyle tanıştık. Ama hiçbirisi senin kadar ünlü değil.”

William Shakespeare bir an durup bu sözleri tarttı ve sonra başıyla onayladı. “Machiavelli’nin, hele de Dee’nin buna katılmayacağına eminim. Ama evet, haklısın tabii. Hiçbiri... Hiçbirinin adı benimki kadar göz önünde değil. Benim çalışmalarım giderek daha da fazla başarıya ulaştı ve bugünlere geldi, onlarınkilerse o kadar popüler olmadı.”

“Peki sen gerçekten de Dee’ye mi hizmet ettin?” diye sordu Josh aniden; bazı yanıtlara ulaşmak için eline bir fırsat geçtiğini fark etmişti.

Shakespeare’in gülümsemesi soldu. “Dee’nin hizmetinde yirmi yıl geçirdim.”

“Neden?” diye sordu Josh.

“Onunla hiç karşılaştın mı?” diye karşılık verdi Shakespeare.

Josh başıyla onayladı.

“O hâlde Dee’nin düşmanların en tehlikelisi olduğunu biliyorsundur. Yaptığı şeyin doğru olduğuna sahidenden inanır.”

“Palamedes de öyle demişti,” diye mırıldandı Josh.

“Ve doğrudur da bu. Dee bir yalancıdır, fakat zamanla anladım ki, söylediği yalanlara gerçekten de *inanıyor*. Çünkü inanmak istiyor, inanmaya *ihtiyacı* var.”

Hızlıca gelip geçen bir yağmur serpintisi hurdalığın her yanında, ezilmiş arabaların metal parçaları üzerinde çın çın pıtırdadı.

İri yağmur damlları metal kulübenin duvarlarına vuradursun, Josh başını eğip “Peki doğruyu mu söylüyor?” diye sordu hemen. Uzanıp adamın kolunu kavra-

dı ve anında aurası parlak bir turuncu tonunda ışıldadı; adamın bedenini de soluk, sarı bir aura kuşattı. Portakal ve limon birbirine karıştı. Sonucun hoş bir koku olması gerekirdi, ama her ikisi de ekşiydi, üstelik Shakespeare'in ter kokusundan nasibini de bir hayli almıştı.

Daha genç, yüzünde tek bir kırışıklık olmayan, saçları ve sakalı koyu renk bir Dee, yanı başında genç, gözleri fal taşı gibi açılmış William Shakespeare ile dev gibi bir kristalin içine bakıyordu.

Kristaldeki görüntüler...

Yemyeşil tarlalar...

Meyve dolu bahçeler...

Balık kaynayan denizler...

“Dur bir dakika, sen Dee'nin Ataları bu dünyaya geri getirmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?”

William Shakespeare basamaklara doğru döndü. Oğlana dönmeksizin “Evet,” dedi. “Benim şahsi araştırmalarım, beni bunun doğru karar olabileceğine inanmaya götürdü.”

“Neden?” diye sordu ikizler.

Ozan onlara âdeta çıkıştı: “Ataların çoğu bu dünyayı terk etti. İkinci Nesil, humaniyle oyuncak gibi oynuyor ve dünyayı hem bir oyun parkı hem de bir savaş alanı olarak kullanıyor, ama içlerinde en tehlikeli olan yine biz humaniyiz. Biz bu dünyayı mahvediyoruz. Dünyayı yıkımımızdan kurtarmak için Karanlık Ataların geri dönmesine ihtiyacımız olduğuna inanıyorum.”

Serseme dönmüş ikizler birbirlerine baktılar, artık

iyice kafaları karışmıştı. İlk Josh konuştu. “Fakat Nicholas, Karanlık Ataların insanları yiyecek olarak kullanmak istediğini söylemişti.”

“Bazıları istiyor tabii. Ama Ataların hepsi et yemez; kimileri hatıralar ve duygulardan beslenir. Açlığın, hastalığın olmadığı bir cennet için ufak bir bedel gibi görünüyor bu.”

“Karanlık Atalara neden ihtiyacımız var?” diye sordu Sophie. “Simyacı, Dee ve onlar gibi başkaları bir araya geldiklerinde muhakkak ki dünyayı kurtarmaya yetecek bilgi ve gücü toparlarlar, öyle değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Fakat Dee güçlü...” diye başlayacak oldu Josh.

“Bana Dee hakkında hiçbir şey soramazsın, verecek cevabım yok.”

“Onunla yirmi yıl geçirmişsin; onu bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor olmalısın,” diye itiraz etti Sophie.

“Kimse Büyücü’yü gerçekten tanıyamaz. Ben onu bir baba, bir ağabey gibi sevmiştim. O hayranlık duyduğum, olmak istediğim her şeydi.” Ölümsüzün kalın gözlük camları ardında aniden tek bir yaş belirip yavaşlığından aktı. “Ve sonra bana ihanet etti ve oğlumu öldürdü.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Paris şehrinin altında, derinliklerdeki yer altı mezarlarında, Dr John Dee titizlikle takım elbisesinin kollarından tozları temizledi, kol ağzlarını değiştirdi ve papyonunu düzeltti. Parmaklarını şakırdattı ve küçük kokan sarı bir top hemen önünde hayat bularak baş hizasında sekmeye başladı. Top çürük yumurta kokusu salgılıyordu, fakat kokuya öyle aşınaydı ki, Dee artık onu fark etmiyordu bile. Cilalı kemiklerden bir kapı oluşturacak şekilde biçimlendirilmiş iki kemerli sütunun üzerine pis, sarı bir ışık düşüyordu. Açıklığın ötesiyse tümüyle karanlıktı.

Dee yer altı hüccresine girip donuk tanrıyla karşı karşıya geldi.

Büyücü, uzun yaşamı içinde çeşit çeşit harikalarla karşılaşmıştı. Olağanüstü şeyleri olağan, tuhaf ve mucic-

zevi şeyleri sıradan addeder olmuştu. Dee, *Binbir Gece Masalları*'nın hayat bulduğunu görmüş, Yunan ve Babil mitolojisinden canavarlarla dövüşmüş, insanların ünlü seyyahlar Marco Polo ve İbn-i Batuta tarafından uydurulmuş olduğunu sandıkları diyarlarda gezmişti.

Keltlerin ve Romalıların, Galyalıların ve Moğolların, Rusların, Vikinglerin ve hatta Mayaların efsanelerinin hepsinin de birer hikâyeden çok daha fazlası olduğunu, her birinin gerçeklere dayandığını biliyordu. Antik Yunan ve Eski Mısır'ın tanrıları, Amerika düzlüklerinin ruhları, vahşi ormanlardaki totemler ve Japonların Myo-o bilge kralları, hepsi gerçekten de yaşamıştı, bunu biliyordu. Şimdilerde bunlar mitlerden parçalar ve efsane kırıntıları olarak hatırlansa da, John Dee bir zamanlar her birinin bu dünyada serbestçe dolaştığını biliyordu. Onlar, dünyaya binyıllar boyunca hükmeden bir Ata ırkının parçasıydılar.

Ataların en önemlilerinden biri Mars'tı... Ve yirmi dört saatten az bir süre önce, Dee onu kemikten, kasakatı bir mezara hapsetmişti.

Büyücü geniş fakat alçak tavanlı, yuvarlak bir odaya girdi ve etrafına baktı; havada süzülen ışık her şeyi solgun, tereyağınki gibi bir renge boyuyordu. Her ne kadar yerini yıllardır biliyorduyse da, daha önce Uyuyan Tanrı'yla yüzleşmek üzere aşağılara inmek için bir sebebi olmamıştı. Önceki gün de her şey öyle hızlı gerçekleşmişti ki, gömütü incelemeye fırsat bulamamıştı. Elini kapının yanındaki pürüzsüz duvarda gezdirdi; içindeki bilim adamı, maddeleri algıladı: Kolajen fiber ve kalsi-

yum fosfat. Buradaki duvarlar taş değildi, bunlar kemiktendi. Dee'nin gözüne ötedeki duvarın üzerinde iki çentik ilişti. Aralarında gamze gibi iki çöküklük vardı ve bir anda nerede olduğunu anladı. Bir çift göz ve bir burundu gördükleri. Oda, evvelden sandığı gibi tek bir parça kemikten oyulmamıştı.

Onun yerine, dev bir kafatasının içindeydi. Korkunç bir şekilde, kafatası neredeyse insan kafatası gibi görünüyordu. Dee ürperdi; daha önce kendileriyle hiç karşılaşmamıştı ama içinde insan yiyen devlerin yaşadığı Gölge Alemlerinin bahsini duymuştu. Dün, duvar pürüzsüz ve cilalıydı, bugünse ateşe fazla yakın kalıp yer yer erimiş bir mumu andırıyorlardı. Uzun zaman önce donmuş kemikten sarkıtlar, tavandan yapışkan bir karameldenmişçesine sarkıyorlardı. Dev kabarcıklar tam da patlarken yakalanıp o hâllerleriyle donmuşlardı, yoğun sıvıdan damlalar ve yollar kıvrım kıvrım karmaşık desenler çiziyordu.

Odanın merkezinde, üzerine sıçramış sarı bal mumu gibi görünen bir şeyden küreciklerle lekelenmiş uzun, dikdörtgen, yükseltilmiş bir taş kaide vardı. Kadim levha ikiye yarılmıştı.

Levhanın önündeki yerdeyse, kısmen sarı bir maddeyle kaplanmış gri bir heykel duruyordu. Heykelde, ayağa kalkmaya çabalarken donakalmış dev bir adam elleri ve dizleri üzerine betimlenmişti. Figür, eski zamanların metal ve deri zırhlarıyla, bir savaşçı gibi giyinmişti; sol kolu öne uzanmış, parmakları açılmıştı, sağ koluysa bileğine kadar yere gömülüydü. Bedeni-

nin belden aşığısı da yerin içine doğru kayboluyordu. Heykelin sırtında, bir keçininkini andıran toynakları üzerinde öne sıçramak üzereyken donmuş, boyları bir çocuğunki kadar iki çirkin yaratık duruyordu. Çöp gibi sıskaydılar, kaburgaları ve kemikleri belirgindi, ağızları açık kalmış, tırtıklı dişlerle dolu çenelerini gözler önüne seriyordu; öne uzanmış ellerinin uçlarındaysa, hançer gibi keskin pençeler vardı.

Dee, yerde sürünmemesi için paltosunun eteklerini toplayıp pantolonunun paçalarını çekiştirerek, heykellere daha yakından bakmak üzere çömeldi. Bu parça, bir müzeden fırlamış gibi duruyordu, Michelangelo veya Bernini'nin elinden çıkmış klasik bir heykeldi sanki: Mars Ultor'un sırtında Phobos ve Deimos.

Dee elini oynattı ve ışık topu satirlerin başları üzerinde süzüldü. Ayrıntılardaki özen inanılmazdı; her bir saç teli korunmuş, salyaları çenelerinde donmuş kalmıştı; hatta içlerinden birinin –ki bunun Phobos olduğunu düşünüyordu– tırnaklarının birinde bir çatlak vardı. Fakat bunlar heykel filan değildi. Bunlar, daha dün yabancı birer yaratıktı; Mars üzerine salmıştı onları. Bu, korkunç bir ölüm olabilirdi. Satirler panik ve korkuyla beslenirlerdi; Dee de yüzyıllar içinde hayatta korkulacak çok şey olduğunu öğrenmişti. Ataların kendisine neler yapabileceğine dair bildikleri her zaman bir korku dalgasıyla midelerini allak bullak ederdi. Phobos ve Deimos aylarca beslenebilirdi ondan.

Büyücü, Mars'ın başını tümüyle kaplayan miğfere bakmak üzere öne eğildi. Sertleşmiş kemikten sarı

kaplamanın altında, gri taş hâlâ seçiliyordu. Granit gibi parlıyorsa da, bu doğal bir kaya değildi. Bir anlığına, Dee, Karanlık Ata için acımaya benzer bir şey hissetti. Endor Cadısı, Ata'nın aurasını görünür kılmış ve bedeni etrafında taş gibi sertleşmesine yol açarak, onu inanılmaz ağırlıkta bir kabuğun içine hapsedmişti. Tanrı bu kabuğu soyacak olsa, aura lav gibi fokurdayıp anında tekrar sertleşiyordu. Bir zamanlar dünyada serbestçe dolaşan, onlarca ulusun farklı adlar altında kendisine tanrı diye taptığı Mars, binyıllardır böylece hareketsiz kılınmıştı. Dee, Savaş Tanrısı'nın Endor Cadısı'na onu bu sonsuz ölemeyişe mahkûm etmesine yol açacak kadar kıracak ne yapmış olabileceğini merak etti ister istemez. Gerçekten de korkunç bir şey olmalıydı bu. Sonra, aklına bir şey geldi ve Büyücü'nün dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uzanıp parmaklarının boğumlarıyla miğferli başa hafifçe vurdu.

Çıkan ses, kemikle kaplı odada donuk ve boğuktu. “Beni duyabildiğini biliyorum,” dedi Dee sohbet edercesine. “Düşünüyordum da, bu senin kaderin galiba,” diye devam etti. “Önce Cadı seni kendi auran içine hapsedti, sonra da ben seni kaskatı kemikle sarmaladım.”

Karanlık Ata'nın miğferinden aniden kara kara dumanlar çıktı.

“Ah iyi,” diye mırıldandı Dee. “Bir an için seni kaybettim sandım.”

Miğferin ardındaki karanlığın içinde gözler kıpkırmızı ışıldadı. “Beni öldürmek o kadar kolay değil.”

Mars'ın sesi pürüzlü bir gıcırtıydı; tanımlanamayan, hafif bir şiveyle konuşuyordu.

Dee doğrulup zaten hiç de kirlenmemiş olan dizlerinden görünmez tozları silkti. “Biliyor musun öldürdüğüm her Ata aynı şeyi söyledi. Ne var ki damarlarında kan dolaşıyor. Ve bir şey yaşıyorsa, öldürülebilir de.” Hafif bir gülümsemeyle küçük dişlerini gösterdi. “Kabul etmeliyim ki seni öldürmek zor, hatta imkânsız yakın, ama yine de yapılabilir. Biliyorum. Böyle şeyler yapmışlığım var. Ne de olsa bir haftadan kısa süre önce Hekate'yi öldürdüm.”

Miğferin içi bir anlığına parlak bir kırmızıyla ışıldadı ve hemen sonra ışıltı söndü. Granit ve kemikle olduğu yere kilitlenmiş hâldeki Mars kıpırdayamıyordu; buna rağmen Dee, Ata'nın gözlerinin kendisinin üzerine dikmiş olduğunu açıkça hissedebiliyordu. Kara bir duman miğferinin kesiklerinden kıvrılarak yükseldi; gözlerinin olması gereken yerde artık mavi benekli iki kan kırmızı göz vardı. “Böbürlenmeye mi geldin, Büyücü?”

“Bilhassa bunun için gelmedim tabii.” Dee üçlünün heykelinin arkasına doğru geçerek onları her açıdan inceledi. “Ama madem buradayım, hazır gelmişken biraz böbürleneyim bari.” Ellerini Ata'nın omuzunda gezdirdi, son derece hafif bir enerji vızıltısının içinden çatırdayarak geçişiyle, kendi aurasının titreştiğini hissetti.

Taş ve kemikten bir kılıf altına gömülü hâlinde bile, Ata'nın aurası güçlüydü.

“Buradan çıktığımda –ki muhakkak çıkacağım– önceliğim sen olacaksın,” diye homurdandı Mars. “Endor

Cadı'sının nerede olduğunu bulmadan bile önce, seni bulacağım ve intikamım korkunç olacak.”

Dee alaycı alaycı, “Çok korktum,” dedi. “Cadı seni binyıllardır taşın içine hapsolmuş hâlde tutuyor. Daha o lanetten kurtulmayı başaramadın. Üstelik biliyorsun ki Cadı’ya herhangi bir şey olursa, o zaman büyü de onunla beraber ölür ve seni burada sonsuza dek böyle hapis bırakır.” Büyücü tekrar Ata’nın önünde dolandı. “Belki de Cadı’yı öldürtmeliyim. O zaman asla kaçamazsın.”

Miğferin içinden tuhaf bir hırıltı duyuldu ve Büyücü, Ata’nın gülmekte olduğunu ancak sonra anladı. “Sen! Cadı’yı öldüreceksin öyle mi? Bana Savaş Tanrısı denildi, gücüm müthişti. Ne var ki ben dahi onu öldüremedim. Ona karşı harekete geçersen, Cadı sana korkunç bir şey yaparak acının binyıl kadar sürmesini temin edecektir. Bir seferinde koskocaman bir Roma lejyonunu tırnak kadar varlıklara çevirdi, sonra da her birini gümüş bir tele geçirip kolye diye boynuna taktı. Onları yüzyıllarca o hâlde canlı tuttu.” Ata kıkırdadı, taşın billenme sesi gibi bir şeydi bu. “Kehribar kâğıt ağırlıkları biriktirirdi, hepsinin de içinde onu kızdıran biri olurdu. Kısacası evet, git saldır Cadı’ya! Eminim senin cezanı verirken bilhassa yaratıcılığını kullanacaktır.”

Dee, Ata’nın başının önünde çömeldi.

Parmaklarını birbirlerine kenetledi ve gözlerini miğferin karanlık, dumanla dolu iç kısmına dikti. İki kan kırmızı nokta da karşılığında ona doğru parladı. Büyücü parmaklarını oynattı ve sarı ışık küresi alçalıp başının ardında konuşlandı. Çiğ ışığın Mars’ın gözle-

rini kamaştıracağını umuyordu, fakat iki kırmızı göz kırpmışmadan ona bakmayı sürdürdü. Dee bileğiyle bir fiske vurarak ışığı serbest bıraktı ve sektire sektire tavana doğru yolladı. Işık orada yumuşadı ve soldu, odayı sepya tonlarına boyadı. “Buraya sana bir teklifte bulunmaya geldim,” dedi Dee uzun bir sessizlikten sonra.

“Senin bana teklif edebileceğin hiçbir şey yok.”

“Bir şey var aslında,” dedi Dee güvenle.

“Kendi rızanla mı geldin buraya, yoksa efendilerin mi yolladı?” diye sordu Mars.

“Burada olduğumu kimse bilmiyor.”

“İtalyan bile mi?”

Dee omuz silkti. “Şüpheleniyor olabilir, fakat yapabileceği hiçbir şey yok.” Sonra durdu ve bekledi. Dee, sessizliğin gücüne derinden inanırdı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Mars nihayet.

Büyücü gülümsemesini saklamak için başını yana doğru çevirdi. Bu tek soruyla, Dee, Ata’nın kendisine istediği şeyi tam olarak vereceğini anlamıştı. İngiliz adam, her zaman hayal gücüyle gurur duymuştu, bu onu dünyanın en güçlü büyücülerini ve ölü dirilticilerinden biri yapan şeylerin bir parçasıydı, fakat o bile sert, taştan bir kabuğun içinde yüzyıllarca mahsur kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyordu. Savaş Tanrısı’nın sesinde çaresizliğini, önceki gün, Sophie’den laneti kaldırmasını istediğinde duymuştu ve bu ona bir fikir vermişti.

“Biliyorsun ki ben sözümün eriyimdir,” diye söze başladı Dee.

Mars hiçbir şey demedi.

“Doğru, yalan da söyledim, hile de yaptım hırsızlık da, adam da öldürdüm fakat hepsi tek bir amaç içindi: Ataları bu dünyaya geri getirmek.”

“Amaca giden her yol mübahtır.”

“Aynen öyle. Ve biliyorsun ki, sana söz veririm, yemin edersem, o zaman sözümü gerçekleştiririm. Dün, niyetimi açıkça okuyabildiğini sen kendin söyledin.”

“Hatalarına rağmen, hatta belki onlar sayesinde, şerefli bir adam olduğunu biliyorum, gerçi epey tuhaf bir şeref tanımın var o ayrı,” dedi Mars. “Dolayısıyla evet, bana söz verirsen, sana inanacağım.”

Dee hemencecik ayağa kalkıp, Mars yüzündeki muzafferane sırtışı göremesin diye heykelin arkasına geçti. “Endor Cadısı üzerindeki laneti asla kaldırmayacak, öyle değil mi?”

Mars Ultor uzunca bir süre sessiz kaldı, fakat Dee sessizliği bozmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Mars’a az önce dediklerini düşünmesi için zaman tanımak istiyordu; Ata’nın sonsuza dek bu taş kabuğa mahkûm olduğunu kabul etmesi lazımdı.

“Hayır,” diye nihayet kabul etti tanrı, ölgün bir fısıltıyla. “Kaldırmayacak.”

“Belki bir gün böyle bir cezayı gerektirecek ne yaptığını öğrenirim.”

“Belki. Fakat benden değil.”

“O hâlde burada mahsursun... Ama belki de değildir.”

“Ne demeye çalışıyorsan açıkla Büyücü.”

Dee donuk Ata'nın etrafında saatin aksi yönünde daireler çizerek yürümeye koyuldu. Planını açıklarken, sesinin alçak ve duygusuz olmasına özen gösteriyordu. "Dün, Güneş ikizi Josh'u uyandırdın. Ona dokundun, ona ilişiksin."

"Evet bir bağlantı var," diye katıldı Mars.

"Cadı, Ay ikizine dokundu, ona Hava Büyüsü'nü verdi, ayrıca tüm bilgisini, olduğu gibi onun içine akıttı," diye devam etti Dee. "Dün, sen kızın muhakkak seni kurtaracak tılsımı bildiğini söyledin."

"Bildiğini kendisi de söyledi," diye fısıldadı Mars.

Dee dönüp heykelin önünde çömelirken, eliyle şak diye taş tanrının omuzuna vurdu. Elektrik enerjisi odanın her yanında çatırdadı. "Ve seni reddetti! Fakat acaba erkek kardeşinin hayatı, dur bir dakika, daha da iyisi, anne babasının hayatları tehlikede olsa yine de reddeder miydi? Eder miydi ya? Edebilir miydi?"

Ata'nın yüzünün tamamını kaplayan siperin ardında kıvrılan duman, önce beyaza sonra gri-siyah bir renge döndü. "Benim kim olduğumu bilmesine, ne olduğumu, neler yaptığımı, neler yapabileceğimi bilmesine rağmen yine de kardeşini kurtarmak için bana kafa tuttu," dedi Mars yavaş yavaş. "Bence kardeşini ve ailesini kurtarmak için her şeyi yapar o."

"O hâlde sana sözüm şu," diye devam etti Dee. "Bana oğlanı bul, o zaman yemin ediyorum kızı, erkek kardeşini ve anne babasını buraya önüne getireceğim. Onların ölümleri olasılığıyla karşı karşıya kaldığında, seni temin ederim ki seni bu korkunç lanetten kurtaracaktır."

ON ALTINCI BÖLÜM

Çamurla kaplı arazinin orta yerine oturtulmuş uzun metal yapı bakımsızdı ve dışarıdan harabe gibi duruyordu, fakat hurdalıktaki başka her şey gibi bu da aldatıcı bir görünümdü. İçerisi tertipli ve tertemizdi. Odanın bir ucu yemek pişirmek ve yemek için kullanılıyordu; bir masanın hemen yanına lavabo, buzdolabı ve ocak yerleştirilmişti. Kulübenin orta kısmında ise, birbirinin eşi iki ekrana bağlı bir masaüstü bilgisayarın üzerinde durduğu bir büro masası vardı. Kulübenin diğer ucunda bir düz ekran televizyon, iki deri koltuğun karşısında yerini almıştı. Metalden, alçak üç raf dizisi düzinelerce DVD ile doluydu.

İkizler Shakespeare'in peşinden içeriye girdiklerinde, bir anda bir tartışmanın orta yerinde içeriye dalmış olduklarını fark ettiler. Flamel ve Palamedes ufak, tah-

ta mutfak masasının iki ucunda duruyorlardı; Şövalye kollarını devasa göğsü üzerinde kavuşturmuş, Flamel ise ellerini yumruk gibi sıkırmıştı. Hava da aurlarının karışımıyla ekşimişti.

“Dışarıda bekleseniz daha iyi olur,” dedi Nicholas usulca, bakışlarını Josh’tan Sophie’ye, sonra tekrar Şövalye’ye çevirerek. “İşimiz birazdan biter.”

Sophie çıkmak üzere kıpırdandı, fakat Josh kızı kulübenin içine itekledi. “Hayır. Bence burada beklemeliyiz,” dedi kararlılıkla. Palamedes’ten Simyacı’ya döndü. “Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, bizim önümüzde söylemelisiniz. Ne de olsa bu bizim hakkımızda, öyle değil mi?” Kız kardeşine doğru bir bakış attı. “Biz bu işin... Biz... O sözcük neydi yahu?” diye sordu.

“Tutkal mı?” diye gerekli sözcüğü sağladı kız kardeşi.

Josh onayladı. Aradığı kelime tam olarak bu olmasa da “Biz bu işin tutkalıyız,” dedi. Odanın içinde bakındı, gözleri bir süre bilgisayara takılı kaldı, sonra ikizine döndü. “Yetişkinlerin, hakkında konuştukları zaman insanı odadan dışarı yollamalarına acayip sinir oluyorum, sen?”

Sophie onayladı. “Sinir oluyorum.”

“Sizin hakkınızda konuşmuyorduk,” dedi hemen Flamel. “Aslına bakarsanız bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Bu Bay Shakespeare ve aramda yarım kalmış ufak bir meseleyle alakalı.”

“Şu anda,” dedi Josh, odaya tamamen girip sesini sakın tutmaya ve titremesini engellemeye odaklana-

rak “olan hemen hemen her şey bizi alakadar ediyor.” Doğrudan Simyacı’ya baktı. “Bizi neredeyse öldürüyordun. Hayatlarımızı öyle bir değiştirdin ki, dön... değiş... geri...”

“Geri dönüşü yok,” dedi Sophie.

“Hah, geri dönüşü yok, aynen öyle,” dedi Josh. “Ve eğer siz ikinizin arasında bir mesele varsa, o zaman o bizim de meselemizdir ve bunu bilmemiz gerekir.”

Sophie elini Josh’un omuzuna koydu ve yüreklendirircesine hafifçe sıktı.

Palamedes sırttı, bembeyaz dişleri bir anlığına göründü. “Oğlanda ruh var. Sevdim bunu.”

Nicholas’ın yüzü kayıtsız bir ifadeye bürünmüşse de solgun gözleri bulanmıştı. Alnında bir damar seçiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak başıyla Palamedes’e işaret etti. “İlle de bilmek istiyorsan, Şark Şövalyesi’yle bir derdim yok.” Başını hafifçe oynatarak, lekeli tulumuyla açık buzdolabının önünde durmuş içinden torba torba meyve çıkaran daha ufak tefek adamı ima etti. “Benim derdim şu adamla. Hem de büyük bir dert.”

Shakespeare onu umursamadı. “Ne yersiniz?” diye sordu ikizlere bakarak. “Et istemediğinizi biliyorum, ama bolca meyvemiz var, daha bu sabah taze aldık. Ayrıca Palamedes, Billingsgate Balık Pazarı’ndan güzel bir balık da almıştı.” Birkaç torba dolusu meyveyi lavaboya boşaltıp musluğu sonuna kadar açtı. Sular gümbür gümbür metal evyenin üzerine aktı.

“Sadece meyve,” dedi Sophie.

Palamedes ikizlere baktı. “Anlaşmazlığımızın sizinle bir alakası yok,” dedi. “Yüzyıllar öncesine gidiyor. Ama evet, bunun sizi de etkilediği yorumunuza katılıyorum. Hepimizi etkiliyor.” Simyacı’ya sırtını döndü. “Eğer bu işin içinden sağ çıkacaksak, o hâlde hepimiz eski kavgaları, eski alışkanlıkları bir kenara koymalıyız. Bununla birlikte,” diye guruldadı, “izin vererseniz bunu yemeğimizi yedikten sonra tartışmayı önereceğim.”

“Biz hemen şimdi bazı soruların yanıtlarını almak istiyoruz,” dedi Josh. “Çocuk muamelesi görmekten bıktık.”

Şövalye başını eğerek onu selamladı ve Simyacı’ya baktı. “Sorularına cevap almak hakları.”

Nicholas Flamel elleriyle yüzünü ovuşturdu. Gözlerinin altında morluklar belirmiş, alnındaki kırışıklıklar derinleşmişti. Sophie adamın ellerinin üzerinde ufak lekelerin seçilmeye başladığını fark etti. Simyacı geçen her günle en az bir yıl yaşlanacağını söylemişti, fakat kız adamın artık bir hafta öncekine göre en az on yıl daha yaşlı görüldüğünü düşünüyordu. “Daha derine inmeden,” dedi Nicholas, Fransız aksanı yorgunluğun etkisiyle daha da belirginleşmişti, “Bu adamın önünde herhangi bir şey tartışmakta rahat olamayacağımı kabul etmeliyim.” Başını kaldırıp Shakespeare’e baktı.

“Ama neden?” diye sordu Sophie, sabrı taşıyordu. Tahta sandalyelerden birini çekip üzerine yığıldı. Josh da onun yanındaki sandalyeye geçti. Şövalye bir an daha ayakta kaldı, sonra o da oturdu. Yalnızca Simyacı ve Ozan ayakta kalmışlardı.

“O bana ve Perenelle’e ihanet etti,” diye homurdandı Flamel. “Kendi çıkarı için bizi Dee’nin ellerine teslim etti.”

İkizler dönüp tabakların üzerine üzüm, elma, armut ve kirazlar yerleştirmekte olan Ozan’a baktılar. Adam, “O kısmı doğru,” dedi.

“Onun yüzünden Perenelle yaralandı, az kalsın ölüyordu,” diye çıkıştı Simyacı.

İkizler tekrar Ozan’a baktılar. Adam başıyla onayladı. Başını masadan kaldırıp onlara bakarak alçak sesle “1576’daydı bu,” dedi. Açık mavi gözleri gözlük camları ardında kocaman görünüyor, dökülmemiş yaşlarla daha da irileşiyordu.

Josh hayret içinde arkasına yaslandı.

“Dört yüz yıldan uzun süre önce olmuş bir şey için mi kavga ediyorsunuz yani?” diye sordu şaşkınlıkla.

Shakespeare doğrudan Sophie ve Josh ile konuşmak üzere ikizlere döndü. “Daha sadece on iki yaşındaydım, yani sizin şu anda olduğunuzdan gençtim.” Dudakları kıpırdayıp sararmış dişlerini açığa çıkardı. “Bir hata yaptım, korkunç bir hata ve yüzyıllardır onun bedelini ödüyorum.” Flamel’e bir bakış attı. “Ben Simyacı’nın yanına çırak girmiştim. Kendisi memleketim olan Stratford’da ufak bir kitapçı işletiyordu.”

Josh dönüp Nicholas’a baktı.

“Bana hiç iyi muamele etmezdi.”

Flamel hemen başını kaldırıp karşılık vermek üzere ağzını açmaya yeltendi, fakat Shakespeare sözlerine devam etti.

“Eğitimsiz değildim; King’s New School’a gitmiştim; İngilizce, Latince ve Yunanca okuyup yazabiliyordum. Daha o zamanlar bile, o genç yaşta, bir yazar olmak istediğimi biliyordum ve babamı beni Bay Fleming’in kitapçısında işe sokması için ikna etmiştim.” Shakespeare’in gözleri artık Simyacı’ya odaklanmıştı, dili, hatta şivesi değişiyor, daha resmi, neredeyse artık kullanılmayan bir biçime dönüyordu. “Okumak, öğrenmek ve yazmak istiyordum; Bay Fleming ise bana yerleri süpürttürüyor, beni ayak işlerine koyuyor, şehrin ta öbür yanına kitap paketleri taşıttırıyordu.”

Simyacı bir kez daha ağzını açacak oldu, neden sonra hiçbir şey demeksizin tekrar kapattı.

“Ve sonra Dr Dee, Stratford’a geldi. Bilmelisiniz ki kendisi o zamanlar pek ünlüydü. İki kraliçeye, Mary ve Elizabeth’e hizmet etmiş ve kellesi uçurulmadan bu dönemleri atlatmayı başarmıştı; bu da o zamanlarda hiç mi hiç hafife alınacak bir şey değildi.

Elizabeth’e yakındı; hatta taç giyme töreninin gününü onun seçtiği söylenirdi. İngiltere’nin en büyük kütüphanesine sahip olduğu kabul ediliyordu,” diye devam etti Shakespeare, “o yüzden Fleminglerin kitapçısına uğraması da son derece doğaldı. Şansa bakın ki, dükkândan nadiren ayrılan, kasabadansa asla çıkmayan Flemingler o gün evde değillerdi. Dükkân yardımcılarından birinin sorumluluğuna bırakılmıştı, adını bir türlü aklımda tutamadığım beygir suratlı bir adamdı bu.”

“Sebastian,” dedi Flamel usulca.

Shakespeare'in nemli gözleri Simyacı'nın yüzüne sabitlendi; Ozan başını salladı. "Ah öyle ya, Sebastian. Fakat Dee'nin onunla ilgilendiği yoktu. Benimle konuştu; önce İngilizce, sonra Latince, sonra da Yunanca. Kendisine bir kitap önermemi istedi, ben de Ovid'in *Medea*'sını tavsiye ettim, kitabı satın aldı ve sonra bana işimde mutlu olup olmadığımı sordu." Shakespeare'in uçuk mavi gözleri Flamel'inkilere kilitlenmişti. "Olmadığımı söyledim, bunun üzerine o da bana kendi yanında çıraklık teklif etti. İş bir kitapçının yanında düşük seviyeli bir pozisyonla İngiltere'nin en güçlü adamlarından birinin yanında çıraklık arasında seçim yapmaya gelince, nasıl reddedebilirdim ki?"

Josh onayladı. Kendisi de olsa aynı seçimi yapardı.

"Böylece Dee'nin çırağı oldum. Belki daha da fazlası. Zamanla beni oğlu gibi gördüğüne inanmaya bile başladım. İnkâr edilemeyecek bir şey varsa o da beni onun yarattığıdır."

Sophie masanın üzerine doğru eğildi, aklı karışmıştı. "Seni yarattığını söylerken tam olarak ne kastediyorsun?"

Shakespeare'in gözleri hüüzünle buğulandı. "Dee bende bir ışık gördü; bir heyecan açlığı, bir macera özlemi belki. Ve beni Fleminglerin, yani Flamellerin yapmayacağı ya da yapamayacağı şekillerde eğitip yetiştirmeyi önerdi bana.

Büyücü gerçekten de sözünü tuttu ve bana çeşit çeşit harikalar gösterdi! Beni algının ötesinde diyarlara götürdü, hayal gücümü besledi, o inanılmaz kütüphanesini kulanmama izin verdi; bu da bana tecrübe ettiğim o diyarları

biçimlendirip tasvir edecek dili kazandırdı. Dr John Dee sayesinde ben yazar William Shakespeare *oldum*.”

“Senden gecenin köründe evimize gizlice girip Codex’i çalmanı istediği kısmı atladın,” dedi Nicholas Flamel buz gibi soğuk bir edayla. “Ve başarısız olduğunda da, bizi İspanyol casusu olmakla suçladı. Kraliçe’nin adamlarından ellisi kitapçıyı kuşatıp hiçbir uyarıda bulunmaksızın saldırıya geçtiler. Sebastian yaralandı, Perenelle’in omuzuna da bir tüfek bilyesi isabet etti, az kalsın ölüyordu o.”

Shakespeare bu sözlerle kulak verdi ve sonra yavaşça başını salladı. “Bunlar olduğunda Dee ve ben Stratford’da değildik; olanlardan ancak sonra, çok çok sonra haberim oldu,” dedi çiğ bir mırıltıyla. “O zaman da iş işten geçmişti tabii. İyiden iyiye Dee’nin etkisi altındaydım: Beni olmak istediğim yazar olabileceğime ikna etmişti. Bu kulağa imkânsız gelse de, ona inandım. Babam bir eldivenci ve yün tüccarıydı; ailemde yazar, şair veya oyun yazarı, hatta aktör bile yoktu.” Başını hafifçe salladı. “Belki de babamın izinden gidip aile işini sürdürmeliydim.”

“Dünya yoksun bir yer olurdu o zaman,” dedi Palamedes usulca. Şark Şövalyesi, Shakespeare ve Simyacı’yı yakından izliyordu.

“Evlendim. Çocuklarım oldu,” diye devam etti Shakespeare.

Artık tümüyle Flamel’e odaklanmış, daha hızlı konuşuyordu. “Önce bir kız, güzel Susanna’m, iki yıl sonra da ikizler, Hamnet ve Judith.”

Sophie ve Josh doğruldular, hızla birbirlerine baktılar. Daha önce Shakespeare'in ikizleri olduğunu hiç duymamışlardı.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra ölümsüz Ozan derin, sarsıcı bir nefes aldı. Uzun parmaklı ellerini tahta masanın üzerine yaydı ve gözlerini dikip onlara baktı. "İşte Dee'nin neden benimle ilgilendiğini o zaman anladım. Her nasılsa bir gün ikiz çocuklarım olacağını keşfetmiş ve onların Codex'te geçen efsanevi ikizler olduğuna inanmıştı. 1596 yılında, Londra'daydım; artık memleketimde, Stratford'da yaşamıyordum. Dee karımı ziyaret etmiş ve ikizleri eğitmeyi teklif etmiş. Karım da, her ne kadar o sıralarda artık Doktor'a dair çirkin söylentiler ortalıkta dolaşmaya başlamışsa da, akılsızca bu teklifi kabul etmiş. Birkaç gün sonrasında, Hamnet'i uyandırmaya yeltendi. Uyandırılma onu öldürdü," diye yalınlıkla bitirdi sözlerini. "Oğlum on bir yaşındaydı."

Bunu takip eden sessizliği kimse bozmaya yeltenmedi. Duyulan tek ses metal çatının üzerinde pıtırdayan yağmur damlalarıydı.

Nihayet Shakespeare başını kaldırıp gözlerini Flamel'e dikti. Gözleri dolmuştu, yanaklarında da yaşlar vardı. Masanın etrafından dolaşıp doğrudan Simyacı'nın önünde durdu. "Akılsız bir oğlan cahillik ve aptallıktan sana ihanet etti. Nihayetinde o hareketin bedelini oğlumun hayatıyla ödedim. Nicholas, ben senin düşmanın değilim. Dee'den senin idrak edemeyeceğin şekillerde nefret ediyorum." Shakespeare, Simyacı'nın

kolunu kavradı, parmaklarını sıkıca doladı. “Seninle karşılaşmayı uzun süre bekledim.

Sen ve ben birlikte Büyücü hakkında bu gezegen üzerindeki herkesten daha fazla şey biliyoruz. Ben kaçmaktan ve saklanmaktan yoruldum. Bildiklerimizi bir araya getirmenin ve birlikte çalışmanın vakti geldi. Dee’ye ve onun Karanlık Atalarına kafa tutmanın vakti geldi. Ne diyorsun?” diye sordu.

Daha Flamel cevap veremeden, “Bence güzel bir plan,” dedi Josh. Oğlan –bu sözleri söylerken bile– ne dediğine dair hiçbir fikrinin olmadığını biliyordu. Konuşan Mars’tı. “Sizler bir ömrü kaçarak geçirdiniz, Dee taktik değiştireceğinizi tahmin etmez.”

Palamedes dev kollarından birini masaya dayadı. “Delikanlı doğru söylüyor,” diye iç çekti. “Büyücü sizi burada Londra’da kapana kısırdı doğrusu. Kaçarsanız, sizi ele geçirecektir.”

“Burada kalırsak da yine ele geçirecektir bizi,” dedi Josh hemen.

Nicholas Flamel etrafına bakındı, belli ki duydukları canını sıkmıştı. “Emin değilim...” dedi sonunda. “Pernelle ile bir konuşabilseydim; ne yapmak gerektiğini o bilirdi.”

Shakespeare oraya geldiklerinden beri ilk kez memnuniyetle sıırıttı. “Sanırım bunu ayarlayabiliriz.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*P*erenelle Flamel kapıyla çerçevenilmiş hâlde esikte durup karanlığın içine doğru baktı. Bir zamanlar açıldığı örten ağır metal kapı arkasında yere devrilmiş hâlde duruyordu, haşadı çıkmış, ezilip bükülmüş, aşağıdaki hapisane hücrelerinden akın eden örümceklerin ağırlığıyla menteşelerinden fırlamıştı. Areop-Enap'ın kozasına çekilmesiyle, hayatta kalmayı başarmış örümcekler de ortadan kaybolmuş; Alcatraz'ın yüzeyinde yalnızca ölü sineklerin kurumuş iskeletleriyle, örümceklerin kabukları kalmıştı. Sinekleri kimin ya da neyin oraya yolladığını merak etti. Güçlü bir şeydi kuşkusuz; muhtemelen şu anda da bir sonraki hamlesini tasarlayan biri...

Perenelle başını bir yana eğdi ve uzun siyah saçlarını kulağının arkasına attı, gözlerini kapadı ve kulak kesildi. İşitme duyusu keskindi, fakat hiçbir kıpırdanma

gelmiyordu kulağına. Ne var ki Efsuncu hücrelerin boş olmadığını biliyordu.

Adanın hücrelerinin kan içiciler ve et yiyenlerle, vetalâ, minotor, Windigo ve onilerle, troller, cluricaunlarla dolu olduğunu ve elbette öldürücü sfenksin de oralarda bir yerlerde bulunduğunu biliyordu. Gün ışığı Perenelle'in aurasını yeniden yüklemişti ve bir nebze daha ufak yaratıklarla başa çıkabileceğini biliyordu; gerçi minotor ve Windigo başını biraz ağrıttı ya! Sfenks'le baş edemeyeceğininse tümüyle farkındaydı. Kartal kanatlı aslan, büyülü enerjiyle besleniyordu; sırf yakınında olmak bile aurasını tüketip onu çaresiz kılardı.

Perenelle elini guruldayan karnına bastırdı. Açıkmişti. Efsuncu bu yaşında artık nadiren yemek yemeye ihtiyaç duyuyordu, fakat bolca enerji harcadığının ve bunu sağlayabilmek için yeterli kaloriye ihtiyacı olduğunu da farkındaydı. Eğer Nicholas orada olsaydı sorun olmazdı; seyahatleri sırasında birçok kez onun simya becerilerini kullanarak taşı ekmeğe, suyu da çorbaya çevirmişlerdi. Aslında vaktiyle Yunanistan'da öğrendiği, kendisine yetecek kadar yiyecek sağlayacak bir-iki bereket boynuzu sihiri vardı aklında, fakat onları uygulamak aurasını kullanması anlamına gelirdi, o zaman da aurasının o belirgin niteliği sfenksi üzerine çekerdı.

Adada hiçbir insanla karşılaşmamıştı; kimsenin Alcatraz'da aklını yitirmeden ya da bedensel bir zarara maruz kalmadan tek bir geceyi bile atlatabileceğini sanmıyordu. Yakınlarda, aşağı yukarı altı ay önce, gazete-de, Alcatraz'ın özel bir şirket tarafından satın alındığını

ve halka kapatıldığı okumuştı. Eyalet parkı bir yaşayan tarih müzesine dönüştürülecekti. Artık Dee'nin adaya sahip olduğunu bildiğinden, bunun doğru olmadığını tahmin edebiliyordu.

Daha da kötüsü, adanın üzerinde en az altı aydır hiçbir insan bulunmamış olduğuna göre, geride kalmış yenebilecek bir şey bulması ihtimali giderek daha da imkân dışı görünüyordu. Uzun yaşamında aç kaldığı ilk sefer olmayacaktı.

Büyücü hücrelerde her milletin yaratıklarından, her ırkın efsanelerinden bir ordu toparlamıştı. Bunlar, istinasız, binyıllardır insanoğlunun kâbuslarının kaynağı olan canavarlardı. Ve eğer bir ordu oluşturulmuşsa; bu, savaşın yaklaştığı anlamına geliyor olmalıydı. Perenelle'in dolgun dudakları buruk bir gülümsemeyle büküldü. Demek Alcatraz'ın üzerindeki tek insan kendisiydi... Beraberinde de çeşit çeşit efsanevi yaratık, kâbuslardan fırlama canavarlar, vampirler ve yarı hayvan varlıkları... Denizde Nereidler vardı, adanın derinliklerindeyse intikam arzusuyla yanıp tutuşan, hapis tuttuğu Karga Tanrıça. Bunların yanında, inanılmaz güçte bir Ata veya İkinci Nesil de ana karada bir yerlerden kendisine saldırmaktaydı.

Perenelle'in gülümsemesi soldu. Geçmişte bundan daha kötü durumlarda bulunmuş olduğuna şüphesi yoktu, ne var ki bunlardan herhangi birini şimdi çıkaramıyordu. Ve önceden yanında her zaman Nicholas da olmuştu. Birlikte, yenilmezlerdi onlar.

Son derece hafif bir rüzgâr aşağıdan eserek saçlarını havalandırdı, sonra toz zerrecikleri uçtu ve loşluğun içinde

bir şekil titreşti. Perenelle hemen güneşin altına doğru fırladı; orada en güçlü hâlinde olurdu. Bunun sfenks olacağını sanmıyordu; o olsa, önceden o belirgin kokusunu almış olurdu – aslan, kuş ve yılanın hayvansı kokusu.

Kapı girişinde bir şekil belirginleşti; ışık üzerine vurdukça derinlik kazandı, cisim buldu. Kızıl pas taneciklerinden ve örümcek ağlarının ıslıl ıslıl parçacıklarından vücut bulmuş bir figür: Bu Alcatraz'ın kâşifi ve muhafızı, hayalet Juan Manuel *de Ayala*'ydı. Ruh, eğilerek selamladı kadını.

“*Sizi böyle iyi görmek çok güzel Madam,*” dedi eski, resmi bir İspanyolca ile.

Perenelle gülümsedi. “Neden, bir hayalet olarak sana katılacağımı mı sanmıştın?”

Yarı şeffaf Ayala havada süzülerek soruyu dikkatle değerlendirdi, sonra başını salladı. “Eğer bu adada ölseniz, burada kalmayacağınızı biliyordum. Ruhunuz başka yerlerde dolanmaya giderdi.”

Perenelle onaylayarak başını salladı, gözleri hüznle doldu. “Nicholas'ı bulmaya giderdim.”

Hayalet gemicinin hayattayken asla sahip olmadığı mükemmel dişler bir sırtışıla parladı. “Gelin Madam, gelin... Sanırım görmeniz gereken bir şey var.” Dönüp merdivenlerden aşağıya süzüldü. Perenelle duraksadı; *de Ayala*'ya güveniyordu, fakat hayaletlere yaratıkların en zekileri denemezdi, kolayca kandırılırlardı. Ve tam o sırada hafifçe, azıcık da olsa, Perenelle tuzlu, rutubetli havada nane konusunu aldı, belli belirsiz bir kokuydu bu. Efsuncu tereddüt etmeksizin, hayaleti gölgelerin içine doğru takip etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicholas Flamel, birbirinin eşi iki LCD bilgisayar ekranının önünde oturmuştu. William Shakespeare solunda oturuyor; Josh ise her iki adamın omuzları üzerinde doğru eğilmiş, İngiliz ölümsüzden mümkün olduğunca uzak durmaya ve yalnızca ağzından nefes almaya çalışıyordu. William Shakespeare hareket ettiğinde kokusu ardından onu takip ediyordu, fakat oturduğu zaman koku yoğun bir bulut gibi etrafına toplanıyordu. Palamedes ile Sophie, köpekleri beslemek üzere dışarıya çıkmışlardı.

“Güven bana, oldukça basit,” diye sabırla açıkladı Shakespeare, gözleri gözlük camları ardında kocamandı. “Dee’nin bana dört yüz yıldan uzun süre önce öğrettiği gözetleme büyüsünün saf bir türü.”

Josh aniden, görünüşe göre ötekilerin farkında olmadığı şeyi fark ederek “Şu anda bilgisayarın kapalı ol-

duğuna dikkatinizi çekebilir miyim?” diye araya girdi. “Sadece ekranlar çalışıyor.”

“Bize sadece ekranlar gerek zaten,” dedi Shakespeare gizemli gizemli. Simyacı’ya baktı. “Dee gözetleme işleri için her zaman yansımali bir yüzey kullanırdı...”

“Gözetleme derken neyi kastediyorsun tam olarak?” Josh somurttu. Aynı sözcüğü Flamel’in de kullandığını duymuştu.

“‘Gözler önüne serme’, yahut ‘gösterme’ de diyebiliriz,” diye mırıldandı Shakespeare. “Dee’nin durumunda ‘ortaya çıkarma’ anlamına gelirdi. Daha onun yanında olduğum yıllarda, bu iş için her zaman yanında bir ayna taşırdı.”

Flamel başıyla onayladı. “Onun o ünlü ‘gösteri taşı’ ya da büyülü lensi. Buna dair bir şeyler okumuştum.”

“Onu, kendisinin Mortlake’deki evinde, Kraliçe Elizabeth’e, bizzat kendisi gösterdi,” dedi Shakespeare. “Kraliçe gördükleriyle öylesine dehşete düşmüştü ki, evden koşarak kaçmış bir daha da dönmemişti. Doktor lense bakıp dünyanın öbür ucundaki insanlara veya yerlere odaklanabiliyordu.”

Flamel başını salladı. “Çok kez merak etmiştim onun ne olduğunu.”

“Kulağa televizyon gibi geliyor,” dedi Josh hemen-
cecik. Ve sonra aslında on yedinci yüzyılda olmuş bir
şeyden bahsettiklerini fark etti.

“Evet, aynen televizyon gibi, ama elbette öte uçtan
görüntüyü ileten bir kamera yok. Bu Ata teknolojisin-
den kalma bir yöntemdi. Ata’sından ona bir hediye.

Benim anladığım kadarıyla, aurasının gücüyle harekete geçen bir organik kristaldi.”

“Ne oldu ona?” diye sordu Flamel.

Shakespeare dudaklarını sıkıca kenetleyerek gülümsemi. “Ondan kaçtığım gece çaldım onu. Kendime saklayıp belki de ona karşı kullanacaktım.

Fakat sonra düşündüm ki, kristal Dee’yi Ata’sına bağlıyorsa, o zaman büyük ihtimalle Ata’yı da bana bağlıyor olmalıydı. Southwark’da, yıllar sonra Globe Tiyatrosu’nu inşa edeceğimiz yerin yakınlarında bir yerlerde Thames Nehri’ne attım.”

“Acaba hâlâ orada mı?” diye mırıldandı Flamel.

“Şüphesiz yüzyılların kum ve çamuru altında kaybolup gitmiştir. Fakat onu boş verin şimdi; Dee gözetleme için herhangi bir iyice cilalı yüzeyi kullanabilirdi, kullanırdı da. Ayna, pencere, cam, cilalı kristal... Fakat sonra sıvıların daha iyi işlediğini keşfetti. Aurasını bir sıvının üzerinde yoğunlaştırarak sıvının niteliklerini değiştirebiliyor, ona yansıtıcı bir yüzey verebiliyor ve dünyanın dört bir yanından ya da başka dönemler ve diyarlardan insanlara ve yerlere bakmakta kullanabiliyordu bunu. Yeterli zaman ve hazırlıkla, en yakınlardaki Gölge Alemlerinin içlerine bile bakabiliyordu. Ayrıca sıvıyı hayvanların veya kuşların gözlerinden dünyaya bakmakta da kullanabiliyordu. Bu şekilde bu canlılar onun casusları oluyordu.”

“Gerçekten parmak ısırtıcı,” diye onayladı Flamel, şaşkınlıkla başını sallayarak. “Ah keşke bizimle, Karanlık Atalara karşı savaşmayı seçmiş olsaydı!”

“Doktor genellikle saf kaynak suyu kullanırdı, gerçi kar-buz, şarap, hatta bira kullandığını da gördüm. Her tür sıvı olur.” Shakespeare öne eğilerek bilgisayar ekranını kuşatan plastik çerçeveye hafifçe vurdu. “Eh, burada da sıvı kristal var işte!”

Simyacı’nın solgun gözleri irileşti ve adam yavaşça başını salladı. Tişörtünün yakasının altından boynuna dolanmış ipin ucundaki ufacık kelebek gözlüğü çıkarıp taktı. “Elbette ya,” diye fısıldadı. “Sıvı kristalin nitelikleri de elektrik ya da manyetik yük uygulamasıyla değiştirilebilir. Bu da kristallerin yönelimini değiştirir.”

Parmaklarını şakırdattı ve iğne ucu kadar ufacık, yeşil bir kıvılcım işaret parmağının üzerinde belirdi. Pis kokulu kulübede nanenin keskin aroması hissedildi ve hemen peşine kıvrımlı, dumanımsı bir desen ekranlardan geçmeye başladı. Flamel parmağını oynattı; her iki ekran birden, önce beyaza, sonra yeşile ve sonra aniden, yanı başında Shakespeare ve Josh’unkilerle birlikte adamın kendi yüzünü yansıtan donuk birer aynaya dönüştü. “Bunu asla düşünemezdim. Dâhice!”

“Teşekkür ederim,” diye homurdandı Shakespeare, görünen o ki bu övgü onu mahcup etmiş, solgun yanaklarına renk gelmişti.

“Öteki uçta ayna olarak ne kullanacaksın?” diye sordu Flamel.

“Örümcek ağı,” dedi Ozan, beklenmedik bir cevapla. “Zaman içinde öğrendim ki, ister saray olsun ister virane, bir yerde her zaman örümcek ağı vardır. Telleri

her zaman sıvıyla yapış yapıştır, bu da onları mükemmel birer büyülü ayna yapar.”

Flamel bir kez daha başını salladı, belli ki çok etkilendi.

“Artık tek ihtiyacımız, seni Madam Perenelle’e bağlayan bir şey.”

Nicholas sağ bileğine dolanmış ağır gümüş bileziği çıkardı. “Perenelle bunu kendi elleriyle yapmıştı bana,” diye açıkladı, bileziği masaya bırakırken. “Yüz yıldan azıcık daha uzun bir süre önce, maskeli bir kelle avcısı Amerika’nın her yanında kovalamıştı bizi. Silahları gümüş mermilerle doluydu. Galiba bizi kurt-adam sanıyordu.”

“Kurt-adamlar ve gümüş mermiler!” Shakespeare hızlı bir gülüşle öksürdü ve başını salladı. “Tanrı aşkına, şu ölümlüler de amma budala olabiliyor!”

“Ben gümüş kurşunun kurt-adamlara karşı işe yaradığını sanıyordum,” dedi Josh. “Ama herhâlde yaramıyor, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Flamel. “Ben her zaman için sirkeyi yeğlerim.”

“Ya da limon,” dedi Shakespeare, “biber de makul bir seçenek.” Josh’un yüzündeki şaşkınlığı görüp ekledi: “Üzerilerine fıskırtacak ya da gözlerine ve burunlarına doğru sıkacaksınız. Durup hapsirirler, bu da sana kaçacak zaman tanır.”

“Sirke, limon ya da biber,” diye homurdandı Josh. “Bunları kurt-adam avlama çantama eklemeyi unutmuyayım o hâlde. Kurt-adam bulamazsam da, salata yaparım olmadı,” dedi alaycılıkla.

Shakespeare başını salladı. “Yok yok olmaz, salata için iyi bir zeytinyağı lazım,” dedi ciddiyetle, “Gel gör ki zeytinyağı şekil değiştiren türlere karşı etkisizdir.”

“Öte yandan *bruxa* ve *stregaya* karşı son derece faydalı olabilir,” diye mırıldandı Flamel dalgın dalgın. Bir yandan da iki LCD ekranda kıvrım kıvrım, kırık kırık desenler yaratmakla meşguldü.

“Bunu bilmiyordum,” dedi Shakespeare. “Peki nasıl kullanılır tam olarak?”

Josh, konunun dağılmasına engel olmaya çalışarak “Kelle avcısına ne oldu?” diye araya girdi; sabırsızlanmıştı.

“Ah, sonunda Perenelle onu bir Oh-mah kabilesinin elinden kurtardı.”

“Oh-mah mı?” diye bir ağızdan soru Josh ile Shakespeare.

“Sasquatch... Saskehavis,” dedi Flamel. Ve bir anlığına ekranda, uzun boylu, ilkel görünümlü, kuvvetli bir yapıda bir adamın görüntüsü belirdi.

Bedeni uzun, kızılımsı kıllarla kaplıydı ve elinde boğum boğum ağaç köklerinden yapılmış bir sopa tutuyordu. “Koca Ayak,” diye ekledi.

“Koca Ayak. Elbette.” Josh başını salladı. “Yani diyorsun ki, Amerika’da yaşayan bir, hatta birden fazla Koca Ayak gerçekten de mevcut, öyle mi?”

“Elbette,” dedi Flamel ilgisizce. “Perenelle kelle avcısını Oh-mah’dan kurtardığında, adam ona bu gümüş mermileri hediye olarak verdi,” diye ekledi, bileziği okşayarak. Yeşil bir kıvılcım metalin üzerinde gezindi.

“Perenelle’in gümüş mermileri aurasıyla eritip her bir halkayı şekillendirdiğini bizzat seyrettim...” Nane kokusu bir kez daha kulübeyi doldurdu. Simyacı bileziği kaldırıp yumruğunu metal bantın etrafında sıktı. “Her zaman, bu bilezikte kendinden de ufacık bir parçanın bulunduğunu söylerdi.”

Ve aniden her iki LCD ekranı kırıştı ve üçlü, ekranda Perenelle Flamel’i gördü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

De Ayala'nın rehberliği olmasa bile, Perenelle'i hücrelerin derinliklerine götürmeye nane kokusu yeterdi. Keskin serah koku, çürümekte olan binanın pis kokusuyla her daim mevcut tuz tadını örtüyordu. Gerçi Alcatraz'da, şimdi bir başka koku daha vardı: Bir araya toplanmış, yerlerine zar zor sığan bolca hayvandan yükselen, bir hayvanat bahçesininkini andıran o koku.

De Ayala bir hücrenin girişinde durdu ve açıklığı örten dev, karmaşık bir örümcek ağının önünden yana çekildi. Dairesel ağ, titrek sıvı damlacıklarıyla ışıltıyordu. Nane kokusu burada en yoğun hâline ulaşmıştı.

"Nicholas?" diye fısıldadı Perenelle, kafası karışmıştı. Bu kocasının aurasının o belirgin, hoş bir aşinalıktaki kokusuydu... Fakat o burada ne arıyor olacaktı ki? Ağın ötesine, hücrenin içine bakmaya çalıştı. Bir kez daha "Nicholas?" diye fısıldadı.

Aniden, ağın üzerindeki her bir damlacık ışıldayıp bir oldu.

Örümcek ağı bir anlığına yansıtıcı bir yüzeye dönüştü; Perenelle âdeta dev bir aynaya bakıyordu. Sonra soldu ve karararak ardındaki karmaşık desenleri ortaya çıkardı. Çatır çutur yeşil bir hat her bir tutamı üzerinde kıvrılarak katetti ve kadın belirgin bir şekilde Nicholas'ın sesini duydu – “*O her zaman bu bilezikte ondan da ufacık bir parçanın bulunduğunu söylerdi*” – hemen bir an sonra ağ tekrar ıslıl ıslıl canlandı ve üç şaşkın yüz karanlığın içinden belirip gözlerini Perenelle’e dikti.

“Nicholas!” Perenelle’in sesi bir fısıltıydı. Aurasının alevlenmesini engellemek için yoğun çaba sarfediyordu. Bu imkânsızdı, gelin görün ki içinde yaşadığı dünya imkânsızlıklardan ibaretti. İçgüdüsel olarak bunun örümcek ağına üzerindeki sıvıyı bir görüntüleme kaynağı olarak kullanan bir tür gözetleme yöntemi olduğunu biliyordu... Kocasının bunu yapamayacağını da biliyordu; Nicholas bu sanatta hiçbir zaman ustalaşamamıştı. Ne var ki, altı yüz yıldan uzun evlilik hayatlarından sonra bile, Nicholas onu şaşırtıp duruyordu. “Nicholas,” diye fısıldadı. “Sensin gerçekten de!”

“Perenelle! Ah, Perenelle!”

Nicholas'ın sesindeki sevinç, kadının nefesini kesti. Efsuncu gözlerini kırpıştıra kırpıştıra gözyaşlarını defetti, sonra iyice kocasının yüzüne odaklanıp adamı eleştirel bir gözle incelemeye koyuldu. Alnındaki çizgiler derinleşmişti, gözlerinin ve burnun çevresinde de yeni kırışıklıklar vardı, gözlerinin altındaki torbalar çürük

gibi mosmordu, saçlarıysa tümüyle gümüş rengine dönmüştü. Ama bunların hiçbirisi mühim değildi – hayattaydı o! İçinde bir şeylerin sarsılıp gevşediğini hissetti. Sfenks, Nicholas'ın ölümüne mahkûm olduğunu söyleyip durmuş, alay etmişti onunla; üstüne bir de Morrigan, Nidhogg'un Paris sokaklarına salıverilmiş olduğunu söylemişti. Perenelle –neredeyse– Nicholas'ı ve başına neler gelmiş olabileceğini aklına getirmeye bile korkmuştu.

Ama karşısındaydı işte... Epey yaşlanmış ve bir o kadar da yorgun görüyordu şüphesiz; ama yine de capcanlıydı işte!

Oğlan, yani Josh da orada, hemen Nicholas'ın arkasındaydı. O da yorgun duruyordu. Alnına bir şeyler bulaşmış, saçları başı dağılmıştı, fakat bunlar dışında iyi görünüyordu. Sophie'yi göremiyordu. Peki ya Scathach neredeydi? Perenelle, bakışlarını kocasının yanında oturan adama çevirirken, yüzünün belli herhangi bir ifadeye bürünmemesine dikkat etti. Adam hayal mayal tanıdık geliyordu.

“Seni özledim,” dedi Nicholas. Sağ elini kaldırıp parmaklarını iyice açtı. Dünyanın bambaşka bir köşesinde, Perenelle, farkında olmaksızın hareketi taklit etti, parmakları onunkilerle hizaya girdi. Örümcek ağına dokunmamaya özen gösteriyor, bunu yaparsa bağlantının kopabileceğini biliyordu.

“Sen iyi misin?” Nicholas'ın sesi usulcacık bir fısıltıdan ancak biraz daha yüksekti; görüntüsüye ağ, koridorun öbür ucundaki açık kapıdan süzülen esintiyle dalgalandıkça titreşiyordu.

“Bana bir zarar gelmedi, iyiyim,” dedi kadın.

“Çabuk ol Perry, çok vaktimiz yok. Neredesin?”

“Evden çok uzakta değilim; Alcatraz’dayım. Ya sen?”

“Sana kıyasla epeyce uzaktayım korkarım. Londra’da.”

“Londra mı? Morrigan, Paris’te olduğunuzu söylemişti.”

Nicholas gülümsedi. “Ah o dündü canım. Bugünse Londra’yız, ama umarım çok uzun kalmayacağız burada; becerebilirsem. Adadan ayrılman mümkün mü?”

“Ne yazık ki hayır.” Hüzünle gülümsedi. “Burası Dee’nin adası. Hapishane koridorlarında serbestçe dolaşan bir sfenks var, hücreler canavarlarla dolu, deniziye Nereidler kolluyor.”

“Dikkatli ol. Seni kurtarmaya geleceğim,” dedi Nicholas güvenle.

Perenelle başıyla onayladı. Simyacı’nın onu kurtarmaya geleceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu, fakat vaktinde yetişebilir miydi, işte o başka meseleydi. “Biliyorum geleceksin.” O kadar uzun zaman bir yaşam sürmüş, üstelik bunun son yüzyılının büyük bir kısmını da eskisine göre öyle bir rahatlık ve gizlilik içinde, Atalar veya İkinci Nesil ile o kadar az bağlantıda olarak geçirmişlerdi ki, Nicholas’ın bilgisinin haddi hesabı olmayan bir enginlikte olduğunu ister istemez bazen unuttuyordu. “Bir planın var mı?”

“Paris’teyken dünyanın ley hatlarını gösteren eski haritamızı geri aldım,” dedi hemencecik, gözleri haylazca ışıldadı. “Salisbury Düzlüğü üzerinde bir yerde

bizi doğrudan Tamalpais Dağı'na götürecek bir hat var. Oraya gideceğiz, ama önce..." Duraksadı.

Perenelle kocasının tereddütünü sezdi ve bir an telaşa kapıldı. "Önce ne? Ne işler karıştırıyorsun Nicholas?"

"Önce Londra'da yapmam gereken bir şey var," dedi. "Çocukların tanışmalarını istediğim biri."

Kadının aklına anında bir düzine isim geldi, hiçbiri de hayra alamet değildi. "Kim?"

"Gılgamış," Perenelle itiraz etmek üzere ağzını açacak oldu, fakat kocasının yüzündeki taş gibi ifade onu durdurdu. Adamın gözleri çakmak çakmak parladı ve başı neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareketle Josh'a yöneldi. "Ondan, çocuklara Su Büyüsü'nü öğretmesini isteyeceğim."

"Gılgamış," diye tekrarladı Perenelle, "Kral." Zoraki bir gülümsemeyle, "Saygılarımı iletirsin."

"Elberte," diye başıyla onayladı Flamel. "Eminim seni hatırlayacaktır. Ayrıca bizi eve geri getirecek ley hattına yönlendirebileceğini de umuyorum," diye ekledi.

"Hızlıca anlatıver Nicholas; her şey yolunda mı? Çocuklar güvendeler mi?"

"Evet. İkizler burada benimle," dedi Nicholas. "Her ikisi de uyandırıldı, ayrıca Sophie hem Hava hem de Ateş Büyülerinde eğitildi. Ne yazık ki Josh henüz bir eğitim alamadı."

Perenelle, kocası konuşurken, Josh'u izliyordu. Gidip gelen görüntü olmaksızın bile, görmekten ziyade, hissedebiliyordu oğlanın düş kırıklığını.

"Anlatacak çok şey var," diye devam etti Flamel.

“Eminim öyledir. Fakat ayıp ediyorsun Nicholas,” diye azarladı onu Perenelle. “Beni yanındaki beyefendiyle tanıştırmadın...” Daha cümlesini bitirirken dahi çözmüştü adamın kim olduğunu: “O Bay Shakespeare mi?”

Nicholas’ın yanındaki adam oturduğu yerden kıpırdayabildiği kadarıyla reverans yaparak selam verdi. “Emrinizdeyim, hanımefendi.”

Perenelle sessiz kaldı. Shakespeare’in ihaneti sonrasında uğradıkları saldırıda kurşun yiyen omuzu hafifçe sızladı, fakat Nicholas’ın aksine, o hiçbir zaman adama karşı kin beslememişti. Dee’nin ne denli tehlikeli bir ikna kuvvetine sahip olduğunu biliyordu. Nihayet başını öne uzattı. “Will. İyi görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim hanımefendi. Neredeyse dört yüz yıl önce, sizin şerefimize şu satırı yazmıştım: ‘Onu ne yaş kırıştırabilir, ne de alışkanlık o sonsuz değişkenliği bayatlaştırabilir.’ Görünen o ki, bu sözler hâlâ geçerli. Tıpkı eskisi kadar güzelsiniz.” Derin, ürpertici bir nefes aldı. “Size bir özür borçluyum hanımefendi. Yaptığım şeyler yüzünden neredeyse ölüyordunuz. Bir hata yaptım.”

“Yanlış tarafı seçtin Will.”

“Bunu biliyorum hanımefendi.” Ölümsüzün sesindeki hüznün neredeyse elle tutulacak kadar belirgindi.

“Fakat hata yaptın denilemez: Kuşkusuz, hata yapmak, o tarafta *kalmak* olurdu, öyle değil mi?” diye sordu Perenelle, kaygısızca.

Ozan gülümsedi ve başını eğdi, sessizce teşekkür ediyordu ona.

“Perry, Bay Shakespeare’e haksızlık ettim. Büyücü’nün dostu filan değil o.” Nicholas elini salladı. “Üstelik bu bağlantıyı da o mümkün kıldı.”

Perenelle başıyla selam verdi. “Teşekkürler Will. Nicholas’m iyi ve güvende olduğunu görebildiğim için sana ne denli minnettar olduğumu anlatamam.”

Shakespeare’in önce yanakları sonra da kelleşmekte olan başı mahcup mahcup kızardı. “Benim için bir zevk, hanımefendi.”

“Ya sen Josh, nasılsın?”

Oğlan başım salladı. “İyi, sanırım. Çok iyi.”

“Sophie nasıl?”

“Harika. Ateş ve Hava Büyülerini öğrendi. Notre Dame’daki *gargoyle*lara yaptıklarımızı görecektin.”

Perenelle yeşil gözlerini kocasına çevirdi, kaşları onu sorgularca kalktı.

“Dediğim gibi, anlatacak çok şey var.” Simyacı öne eğildi. İngilizce konuşmaya başladı fakat sonra gençliğin Fransızcasına döndü. “Kapana kısılmıştık, Şehrin Muhafızları çevremizi kuşatmıştı. Oğlan kızın aurasını kendisinininkiyle besledi. Gümüş ve Altın bir araya geldi. Güçleri inanılmazdı. Dee ve Machiavelli’nin büyülerinin toplamını alt ettiler. Perenelle, onları bulduk!.. Nihayet, efsane ikizleri bulduk!”

Koridorda aniden pis kokulu bir rüzgârın esişiyile, örümcek ağı dalgalandı. Nicholas’ın görüntüsü çözünerek her biri ağın üzerindeki damlacıklardan yansıyan milyonlarca miniminnacık yüze dönüştü. Sonra damlalar tekrar bir araya geldiler ve yansıtıcı yüzey bir kez daha belirdi.

“Madam...” diye aceleyle fısıldadı *de Ayala*, “Bir şey yaklaşıyor...”

“Nicholas,” dedi Perenelle aceleyle. “Gitmeliyim.”

“Mümkün olduğunca kısa zamanda gelip seni kurtaracağım,” diye karşılık verdi Simyacı.

“Biliyorum. Ama dikkatli ol Nicholas. Yüzünden yaşlandığını görebiliyorum.”

“Perry, son bir konuda tavsiyene ihtiyacım var, lütfen,” diye ekledi Nicholas. “Bay Shakespeare kalıp savaşmamız gerektiğini düşünüyor. Fakat Dee’nin Londra’sının göbeğindeyiz, sayımız da onlara göre az. Ne yapmalıyız sence?”

“Ah Nicholas,” dedi Perenelle usulca, çok uzun zaman önce yitmiş gençliğinin unutulmuş Breton dilinde. Yüz hatlarında hafif bir değişim oldu, ifadesi sertleşti. Yeşil gözleri cam gibi bir görüntüye büründü, sonra dili İngilizceye döndü. “Kaçmanın da vakti vardır, olduğun yerde kalıp düşmana meydan okumanın da. Nicholas, defalarca durup savaşmanı istedim senden. Dee ve onun Karanlık Atalarına karşı kullanılabilecek yarım binyıllık bir bilgi birikimine sahipsin. Sense bunu yapamayacağını, ikizleri bulmayı beklediğini söyleyip durdun. Eh, şimdi yanındalar. Üstelik bana gayet güçlü olduklarını söyledin. Kullan o güçleri. Dee’nin imparatorluğunun yüreğine bir darbe indir, bizim de tümüyle savunmasız olmadığımızı görsün. Onlara meydan okumanın ve savaşmanın vakti geldi Nicholas.”

Simyacı başıyla onayladı. “Peki ya sen? Ben oraya ulaşınca ya kadar sen güvende olacak mısın?”

Perenelle tam başıyla onaylıyordu ki; dehşetin ta kendisi, kadının yüzüne doğru uzanan dişler ve pençelerle örümcek ağının içinden fırlayıverdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sinyacı, Josh ve Shakespeare, Perenelle'in başını sallamaya başladığını gördüler... Sonra görüntü çözünüp piksellerine ayrıldı. Fakat o arada, bir anlığına, yıldırım hızıyla oalerinden savrulup geçen o kıvrımlı pençeleri de görmüşlerdi. İçgüdüsel olarak, her üçü de ekrandan geriye sıçradılar.

"Ne... Ne oldu?" diye sordu Josh, kafası karışmıştı. Soldaki ekran tümüyle kapkaranlıktı, sağdaykiyse ıslıl ıslıl kırmızı ve yeşil beneklerle öbek öbek bezeliydi.

Flamel'in sol eli gümüş bileziği diğer eli bembeyaz olacak denli sıkı, sımsıkı kavramıştı. Nane yeşili bir ateş sağ elinin parmak uçlarının ekrana kuvvetle basışıyla, metalin üzerinde dans ediyordu. LCD ekrandan gökkuşağının tüm renkleri geçti, sonra dar, rastgele renklerde on çizgi siyahlığın üzerinde belirdi; dünyanın

öte yanındaki o boş koridora dair sersemletici anlık görüntüler sunan uzun, dikey, dalga dalga hatlardı bunlar. Perenelle görünürde yoktu.

“Neydi o?” diye sordu Josh.

Shakespeare başını salladı. “Hiçbir fikrim yok.” Sonra parmaklarını bir pençe gibi kıvırdı ve ekrana doğru uzandı. Dar, renkli şeritlerin beşi uzanıp eliyle örtüştü. “Bir şey Madam Perenelle’in üzerine atlayıp ona bir pençe darbesi indirdi. Ağın içinden üzerine fırlamış olmalı.” Tırnağıyla, cama hafifçe vurdu. “Ağın kopuk hatları üzerinden hâlâ bağlıyız görüşüne göre. Tekrar deneyebilirim.”

“O... O iyi mi?” diye sordu Josh, endişelenmişti. Gümüş bileziğin artık iki parçaya ayrılmış, merkezinin eriyip gümüş damlacıklara dönüşmüş olduğunu fark etti. “Nicholas?”

Flamel hiçbir şey demedi. Tir tir titriyordu; yüzünden kanı çekilmiş, rengi atmış, dudakları mosmor olmuştu. Dudaklarında Perenelle bir sözcük olarak şekillendiyse de, sesi çıkmadı.

Ekrandaki görüntü dalgalandı... Ve sonra Perenelle’i gördüler.

Elleri kendini korumak istercesine önünde, onlardan geri çekilmekteydi. Çıplak omuzu ve tek kolu üzerinde uzun bir sıyrık vardı, derisi kıpkırmızı, alev alevdi.

“Perenelle,” diye fısıldadı Flamel, ses perişan bir nefesle kaçırvermişti sanki ağzından.

Sonra ne olduğunu gördüler. Bir yaratık, koridorda yavaş yavaş Efsuncu’ya doğru ilerlemekteydi. Josh daha

önce hiç böyle bir şey görmemişti: Aynı oranda, hem güzel hem de korkunçtu. Yaratık aşağı yukarı onun boyundaydı, dolgun, kırmızı yanaklı yüzü genç bir adaminkiydi. Bedeni iskelet gibiydi; kemikleri, kaburgaları gri-beyaz teni ardında gayet belirgindi. İnsan ayağıyla kuş pençesi arası tırnakları yerde takırtılar çıkarıyordu; her ne kadar elleri insan eliydiyse de, tırnakları uzun ve siyah, bir kedininki gibi keskince kıvrımlıydı.

Kemik kemik omurgasından dev, kayış gibi yarasa kanatları çıkararak büyüdü ve ardından yerde sürünmeye başladı.

Ve sonra ikinci bir yaratık belirdi. Bu seferki dişiydi. Tığ gibi incecik telli siyah saçları narin, güzel yüzünü çevreliyordu. Bunun yanında bedeni, oğlanınkinden de cılızdı. Kanatları yırtık pırtık, saçak saçaktı, sol bacağı-nı da arkasında sürüklüyordu.

“*Vetala,*” diye dehşet içinde fısıldadı Flamel. “Kan içiciler, et yiyiciler.”

Perenelle’in önünde bir şey daha belirdi. Belli belirsiz, cisimsiz olan bu seferki, insan ve erkekti görünüşe göre. Yumruklarını tehditkârca sıktı ve inledi.

Flamel’in aurası bedeni etrafında parlak yeşil renginde canlandı ve nane konusu baskınlaştı. Adam, “Ona yardım etmeliyim,” dedi çaresizce.

Aniden Palamedes kulübenin kapısından hızla içeri girdi. “Auran! Çabuk söndür onu!” diye buyurdu.

Sophie, gözleri fal taşı gibi açılmış, Şövalye’nin hemen arkasında duruyordu; onun arkasındaysa kırmızı gözlü köpekler kapı girişinde toplanmış, havlayıp ulumaya başlamışlardı.

“Perenelle’in başı belada,” dedi Josh, Sophie’ye bakarak. Kız kardeşinin, kadını gerçekten de çok sevdiğini biliyordu.

“Flamel, dur!” diye bağırdı Şövalye.

Fakat Simyacı onu umursamadı. Mahvolmuş gümüş bileziğin parçalarını sol elinin avucunda yuvarladı, parmaklarını parçaların üzerine doladı ve ıslıl ıslıl zümrüt yeşili ışık avucunu tamamen sarmaladı. Sonra sağ elini LCD ekrana bastırdı. “Perenelle!” diye seslendi.

Flamel’in nane kokusu, Şövalye’nin elleriyle Simyacı’nın omuzlarını kavramasıyla karanfilin sıcak kokusuyla örtüldü.

“Durmak zorundasın Nicholas. Bizi mahvedeceksin!”

Aniden, Simyacı’nın aurası daha kuvvetli parlayarak önce ıslıl ıslıl bir zümrüt yeşiline sonra parlak yeşim taşı tonlarına ve nihayet, koyu bir zeytin yeşiline döndü. Şövalye sıçrayarak Nicholas’tan geriye çekildi; daha metali ezecek kadar kuvvetle duvara yapışırken bile, bedeni etrafında bir zincir zırh şekillenmeye başlamıştı. Yeşil alevler zırhının halkaları üzerinde sürünerek ilerledi. “Will! Durdur onu!” diye bağırdı Palamedes, şivesi, korkuyla kuvvetlenmişti. “Bağlantıyı kes!”

“Efendim, lütfen...” Shakespeare, Simyacı’nın kolunu kavrayıp çekiştirmeye koyuldu. Ufacık yeşil alevler anında kollarından yukarıya doğru yükselmeye başladı ve onu soğuk alevlerle mücadele ederek yalpalaya yalpalaya geri çekilmeye zorladı.

Josh, Simyacı’nın yanına çömelerek ekrana baktı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu.

“Kendi auramla Perenelle’in aurasını güçlendirmeye,” dedi Nicholas çaresizce. “Vetala onu paramparça edecek. Fakat korkarım ki yeterince güçlü değilim.” Sesindeki korku iyice belirgindi.

Josh başını kaldırıp kız kardeşine baktı ve kızın da başının olabildiğince hafif bir hareketiyle onay verdiğini gördü. Oğlan bunun üzerine Nicholas’a döndü ve “İzin ver de ben yardım edeyim,” dedi.

“Biz yardım edelim,” diye ekledi Sophie.

İkizler, Sophie sağında, Josh solunda kalacak şekilde Simyacı’nın iki yanına geçtiler ve birer ellerini adamın omuzuna koydular. Josh kız kardeşine baktı ve sordu: “Peki ya şimdi ne yapıyoruz?”

O sırada odadaki kokuların karışımı giderek güçlü, neredeyse mide bulandırıcı bir hâl aldı:

Portakal ve vanilya, karanfil ve nane kokuları, kı-zartma kokularıyla ter ve ıslak köpeklerin ekşimsi kokusuna karıştı.

Şark Şövalyesi bağırdı, fakat sözcükleri ikizlerin auralarının bedenleri etrafında çatırdamaya başlama-sıya kaybolup gitti. Altın ve gümüş Simyacı’nın artık donuklaşmış olan yeşil aurasına cızırtılarla değdikçe adamın aurası da alevlenip altın zerrecikler ve gümüş yollarla ışıltılı parladı.

“Simyacı,” diye bağırdı Palamedes çaresizce. “Bitir-din bizi!”

“Perenelle!” diye seslendi Nicholas, parmaklarını monitöre dayayarak. Kıvrır kıvrır yeşil, sarı ve gümüş rengi hatlar kollarından akıp her bir parmağa dolandı ve oradan da ekranın içine doğru kayboldu.

Sağdaki ekran ortasından çatladı, yoğun siyah bir duman yükselmeye başladı ve sonra, Perenelle'in sesi, ince ve tiz, açıkça duyuldu.

“Nicholas! Dur! Hemen dur!” Korkudan ölecek gibiydi sanki.

Sol yandaki monitörde kadının buz beyazı aurasının titreşerek bedeni etrafında canladığı ve sonra hemen solduğu görüldü.

“Nicholas!” diye bir çığlık attı Perenelle. “Öldürdün beni!”

Ve sonra ekran eriyip pis kokulu, fokur fokur kaynayan bir plastik ve erimiş cam havuzcuğuna dönüştü.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dr John Dee, London City Havalimanı'nın geliş terminali salonuna çıktı. İki parça siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, koyu renk güneş gözlüklü, üzerinde düzünce DEE yazılmış bir kart tutan bir adam görünce şaşırmadı. Büyücü önceden telefon açıp Enoch Holding'in Londra ofisini gelişinden haberdar etmişti.

Dizüstü bilgisayar çantasını elinden bırakmaksızın adama ufak bavulunu uzatarak "Ben Dr John Dee," dedi.

"Evet efendim, tanıdım sizi. Lütfen beni takip edin."

Dee'ye adamın aksanında hafif bir Orta Doğu izi seçiliyormuş gibi geldi; bunun Mısır şivesi olduğundan neredeyse emindi. Adamı takip ederek geliş kısmının hemen çıkışında, park edilmesi yasak olan alanda duran, üzerinde herhangi bir yazı ya da simge bulunma-

yan siyah limuzine vardı. Sürücü arka kapıyı açıp geriye çekildi ve anında Dee'nin burun deliklerine tanıdık bir koku geldi; bu araba ve sürücünün şirketi tarafından gönderilmediğini derhâl anladı.

Bir anlığına aklından arkasını dönüp koşup kaçmak geçti... Fakat sonra fark etti ki, gidecek bir yeri yoktu. Kibarca "Teşekkürler," dedi ve arabanın karanlık arka koltuğuna geçiverdi. Kapı, yumuşak bir lastik sesiyle kapandı. Arabanın içindeki koku nefesini kesecek kadar kuvvetliydi. Sessizce oturdu ve bavulunun bagaja konuluşunun patırtısını duydu. Hemen sonra, araba yumuşak bir hareketle yola çıkıp kaldırımdan uzaklaştı.

Büyücü dizüstü bilgisayar çantasını yanına koydu, sonra dönüp deri koltuğun öbür ucunda oturuyor olacağını adı gibi bildiği başlıklı varlığa baktı. Zoraki bir gülümsemeyle hafifçe selam verdi. "Madam, kabul etmeliyim ki sizi burada gördüğüme şaşırdım... Tabii bir o kadar da memnun oldum!"

Loşluğun içinde zar zor seçilen silüet kıpırdandı ve bir kumaş hışırtısı duyuldu. Sonra içerisinin ışığı yandı ve Dee, koku sayesinde neler göreceğine dair uyarılmış olsa da, başının birkaç santim ötesindeki dev dişi aslan başının korkunç görüntüsüyle karşı karşıya kalınca irkildi. Işık o yabani dişlerin üzerinde ışıldıyor, kalın bıyıklarının üzerinde parılıyordu. Karanlık Ata Bastet başını kaldırıp dev, sarı, şerit gibi göz bebekli gözleriyle ona delici bir bakış attı. "Sana giderek sinir olmaya başlıyorum Dr John Dee," diye kükredi.

Doktor kendini zorlayıp gülümsedi, sonra bakışlarını sivri dişlerden aşağıya indirip kolundan görünmez bir toz zerreciğini silkelercesine bir harekette bulundu. “O zaman çoğunluktasınız. Birçok kişi beni sevmez. Ama doğruya doğru,” diye ekledi umarsızca “Ben de birçok kişiyi sevmem. Hatta çoğu kişiyi. Fakat inanın bana hanımefendi, kendimi tümüyle sizin menfaatinize adanmış bulunuyorum.”

Işık bir tıkrıtyla söndü ve Bastet loşluğun içinde görünmez oldu.

Dee’nin aklına bir fikir düştü: “Demire karşı nefretiniz sizi araba gibi modern kolaylıkları kullanmaktan alıkoyuyor sanıyordum.”

“Demir benim için bazı başka Ataların durumunda olduğu gibi zehirli değil. Kısa süreler için katlanabiliyorum. Ayrıca bu aracın büyük bölümü karbon elyafından imal edilme.”

Dee demirin Ataların hepsi için zehirli olmadığı bilgisini aklının bir köşesine not ederek ciddiyetle başını salladı. Her zaman, Ataları bu dünyadan uzaklaştıran şeyin demirin keşfi olduğunu sanmıştı. Hizmetlerinde geçirdiği dört yüz yıldan sonra bile, onlar hakkında bilmediği hâlâ öyle çok şey vardı ki!

Araba yavaşladı, sonra da durdu. Karartılmış camlardan, Dee kırmızı trafik ışığını zar zor seçebiliyordu. Konuşmak için cesaretini toplamak üzere, ışık yeşile dönünceye kadar bekledi. “Seni öfkeli edeceğim ne yaptığımı sorabilir miyim acaba?” diye mırıldandı; sesi titremeden sorusunu tamamlayabildiğine memnundu.

Bastet bir İlk Nesil Ata ve dolayısıyla Danu Talis'in asıl hükümdarlarındandı. Adanın batışından sonra, insanlar kendisine Eski Mısır'da yüzyıllarca tapmış, İnkalar'dan Çinlilere birçok ülke ve halk da o, ezeli humani dünyasında dolaştığı zamanların anısına kedilere itibar etmişti.

Dee kâğıt hışırtılarıyla çevrilen sayfaların sesini duydu ve Ata'nın tümüyle karanlıkta olduğunu fark etti.

"Sen ayaklı belasın Dr Dee.

Tıpkı her nedense seçtiğin o saçma sapan kükürt kokulu aura gibi, üzerinden bela kokusu alıyorum neredeyse." Kâğıtların yavaş yavaş, özenle parça parça edilişi duyuldu. "Senin dosyanı iyice inceledim. Okuması pek ilham verici değil. Bu dünyadaki önde gelen temsilcimiz olabilirsin, ama bana sorarsan epey bir beceriksiz çıktın. Flamelleri ele geçirme görevinde tekrar tekrar başarısız oldun, üstelik ardında da bir ölüm ve yıkım hattı bıraktın. Senin görevin Ataların varlığını korumak, gel gör ki üç gün önce sadece bir değil, birbiriyle bağlantılı tam üç Gölge Alemi'ni birden imha ettin. Paris'teki şu son macera, az kalsın varlığımızı humaniye açık edecekti. Her şeyin yanında, bir de Nidhogg'u sokaklara saldın."

"Şey... Aslında o Machiavelli'nin fikriydi..." diye söze başladı Büyücü.

"Birçok Ata senin yok edilmeni talep etti," diye derin bir hırıltıyla devam etti Bastet.

Bu cümle Dee'yi şaşkına çevirdi, adamın sesi kesildi. Ağlamaklı ağlamaklı, "Fakat ben Karanlık Atalara tüm

bağlılığımla hizmet ediyorum. Yüzyıllardır yapıyorum bunu,” diye ısrar etti.

“Yöntemlerin kaba saba ve çağ dışı,” diye sözlerine devam etti kedi başlı Ata. “Machiavelli’yi ele alalım mesela – o âdeta düzgün ve keskin bir neşter. Sense hantal ve sarsak bir pala! Bir keresinde neredeyse bu şehri yakıp dümdüz ediyordun. Yaratıkların İrlanda’da bir milyon humaniyi öldürdü. Tokyo’da yüz otuz bin kişi öldü. Ve bu kadar humani hayatının kaybına rağmen yine de Flamelleri ele geçirmeyi başaramadın.”

“Bana Flamelleri ve Codex’i her ne yoldan olursa olsun ele geçirmem söylenmişti. Öncelik buydu,” diye çıkıştı Dee.

Öfkesi onu pervasızlaştırıyordu. “Ben de o hedefe ulaşmak için ne yapmam gerekiyorsa yaptım. Ayrıca izin ver de hatırlatayım: Üç gün önce, Büyücü Abraham’ın kitabını sizlere teslim ettim.”

“Ama işte onda da başarısız oldun,” diye soğukça fısıldadı Bastet. “Codex tam değildi, son iki sayfa eksikti.” Ata’nın nefes alış verişi değişti ve Dee bir anda, karanlığın içinde, o et kokan nefesin yüzüne son derece tehditkâr bir yakınlıkta bulunduğunu hissetti. “Büyücü, güçlü bir Ata’nın, belki de hepimiz içinde en güçlü olanın koruması altında olmanın sefasını sürüyorsun. Bu zamana dek o sayede hayatta kaldın zaten,” diye devam etti Bastet. Işık saçan, dev sarı gözler karanlığın içinde belirginleşti; göz bebekleri birer bıçak gibi daracıktı. “Diğerleri cezalandırılmanı veya öldürülmeni talep ettiğinde, efendin seni hep korudu. Fakat merak

etmeden duramıyorum ve bu merakta yalnız da değilim – neden bir Ata böylesi *kusurlu bir alet* kullanır ki?”

Bu sözcükler doktorun tüylerini diken diken etti. “Bana ne dedin?” diye fısıltıyla sorabildi nihayet. Ağzı kurumuş, boğazı düğümlenmişti.

Bastet’in gözleri alev alev tutuştu. “Kusurlu bir alet.”

Dee, nefesinin kesildiğini hissetti. Gümbür gümbür atan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Bu sözcükleri son duyusunun üzerinden dört yüz yıldan uzun süre geçmişti; ne var ki hafızasına mutlak bir berraklıkla kazanmış, capcanlı duruyorlardı. Asla unutmamıştı. Birçok yönden, hayatını şekillendirmişti bu sözcükler.

Başını Bastet’in pis kokan nefesinden öbür yana çevirip alnını serin cama dayadı ve yol yol ışıklarla yanı başından geçip giden gecenin karanlığına dikti gözlerini.

Yirmi birinci yüzyıl Londra’sının göbeğinden arabayla geçmekteydi; ne var ki gözlerini kapatıp son kez kendisini böyle hissettiği zamanı, bu sözcükleri son duyusunu hatırladığı zaman kendini bir kez daha 8. Henry’nin şehrindeymiş gibi hissediyordu.

Derinlere gömülmüş, ama hiç unutulmamış hatıralar, bir sel gibi zihnine akın etti ve Dee, Ata’nın o acı sözcükleri kullanmasının tesadüfi olamayacağını anladı. Kendisini, onun hakkında ne denli çok şey bildiğinden haberdar ediyordu açıkça.

Günlerden 23 Nisan 1542’ydi, Londra’da soğuk, sağanak yağışlı bir gündü. John Dee, Thames Street’teki

evlerinde, babası Roland'ın önünde duruyordu. Dee on beş yaşındaydı, üstelik de yaşından büyük gösteriyordu, ama o sırada on yaşında bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Ellerini yumruk yapıp sıkıyordu, kıpırdamıyordu; konuşmaktan korkuyordu, nefesi kesilmişti; öte yandan kalbi öyle kuvvetli atıyordu ki, âdeta tüm bedeni sarsılıyordu her atışta. Eğer kıpırdarsa yere kapaklanacağını ya da bir çocuk gibi koşup odanın dışına kaçacağını, konuşursa da kendini koyverip ağlamaya başlayacağını biliyordu. Fakat Roland Dee'nin önünde hiçbir zayıflık emaresi göstermeyecekti. Babasının sağ omuzunun üzerinden, ufacık, karo camlı pencerelerden John, yakınlarındaki Londra Kulesi'nin tepesini görebiliyordu. Kıpırdamadan, kitabını okumakta olan babasını kendi hâline bırakarak öylece durdu.

John Dee farklı olduğunu her zaman hissetmişti.

Tek çocuktu ve erken yaşta matematik ve yabancı dil öğrenme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu belli olmuştu. Yalnızca İngilizce değil, Latince ve Yunancada da okuyup yazabiliyordu, üstelik kendi kendine Fransızca ile biraz da Almanca öğrenmişti.

John annesi Jane'e gönülden bağlıydı; annesi her zaman zorba babasına karşı onun tarafını tutardı. John, annesinin de yüreklendirmesiyle, Cambridge Üniversitesi'ndeki St John's College'a gitmeyi kafasına koymuştu. Babasının bundan memnuniyet duyacağını düşünmüş, daha doğrusu ummuştu. Ne var ki Roland Dee, Henry'nin sarayında ufak bir görev sahibi olan bir

kumaş tüccarıydı ve eğitimin fazlası neredeyse korkutuyordu onu. Roland eğitilmiş adamların başına neler geldiğine sarayda tanık olmuştu: Kral'ı kızdırmak çok kolaydı ve bunu yapanların sonu da ya hapis ya ölüm oluyor, toprakları ve tüm varlıkları ellerinden alınıyordu. John, babasının aile işini sürdürmesini istediğini biliyordu; o iş için de okuma yazma bilmenin ve basit toplama işlemleri yapabilmenin ötesinde bir eğitime ihtiyacı yoktu.

Ne var ki John Dee bundan çok daha fazlasını istiyordu.

1542 yılındaki o Nisan günü, nihayet, onun rızası olsun olmasın, üniversiteye gideceğini babasına söyleyecek cesareti toplayabilmişti. Büyükbabası William Wild eğitim masraflarını karşılamayı kabul etmiş, Dee de babasının haberi olmadan okula kaydolmuştu.

“Peki bu okula gideceksin de ne olacak?” diye sordu Roland, çalı gibi sakalı öfkeyle diken diken olmuştu. “Kafanı lüzumsuz saçmalıklarla dolduracaklar. Latince, Yunanca öğreneceksin, sonra matematik ve felsefe, tarih ve coğrafya, peki ama tüm bunların bana ne faydası olacak? Ya da sana? Bunlarla tatmin olmayacaksın. Daha fazla bilgiye sahip olmak isteyeceksin, bu da seni bazı karanlık yollara sürükleyecek evladım. Asla tatmin olamayacaksın, çünkü asla yeterince şey bilemeyeceksin.”

“Sen ne dersen de,” diyebilirdi on beş yaşındaki oğlan. “Gideceğim okula.”

“Sonra da fazlasıyla sık bilendiğinden körelmiş bir bıçağa döneceksin – kusurlu bir alet olacaksın... Kusurlu alet benim neyime gerek?”

Dr John Dee gözlerini açtı ve bir kez daha günümüz Londra’sının sokaklarına odaklandı.

O günden sonra, babasıyla, yaşlı adam Londra Kulesi’ndeki hapishaneye atıldığı zaman bile, nadiren konuşmuştu. Dee, Chelmsford’a, sonra da o zamanlar daha yeni kurulmuş olan Trinity College’a gitmiş ve çağının en parlak kişisi olarak ün salmıştı. Zaman zaman babasının sözlerini hatırlamış ve Roland Dee’nin haklı olduğunu anlamıştı – bilgi arayışında doyumsuzdu ve bu, onu bazı son derece karanlık ve tehlikeli yollara sürüklemişti. Nihayetinde de Karanlık Atalara götürmüştü onu.

Aklının bir köşesindeyse, yalnızca en acı veren hatıraların gömülü olduğu o karanlık, gizli yerde, o üç kelime pusuda bekliyordu.

Kusurlu bir alet.

Neler elde ederse etsin, olağanüstü başarıları, inanılmaz keşifleri ve esrarengiz bir doğruluktaki tahminleri, hatta ölümsüzlüğü veya nesillerce tanrı yahut efsane diye kendilerine tapınılan varlıklarla ilişkisi olsun, o sözcükler hâlâ onunla alay ediyorlardı sanki; çünkü babasının bu hususta da haklı çıkmasından korkuyordu işin doğrusu. Belki gerçekten de kusurlu bir aletti.

Boğazını temizleyip alnını camdan kaldırdı, yüzüne muzip bir gülümseme oturttu ve başını tekrar arabanın karanlık iç kısmına doğru çevirdi.

“Bana dair bir dosyanız olduğunu bilmiyordum.”

Bastet’in pozisyonunu değiştirmesiyle deri gıcırdadı. “Hizmetimizde olan her ölümlü ve ölümsüz humaniye dair birer dosyamız vardır. Gel gör ki seninki geri kalan hepsinin toplamından daha kalın.”

“Onur duydum.”

“Duyma. Dediğim gibi bir başarısızlık anıtı âdeta.”

“Olayları bu şekilde görmeyi beni düş kırıklığına uğrattı açıkçası,” dedi Dee usulca. “Neyse ki sana hesap vermiyorum. Çok daha yüksek bir güce veriyorum hesabımı,” diye ekledi, yüzünde hâlâ o aynı gülümsemeyle.

Bastet kuyruğu kapana kısılmış bir kedi gibi tısladı.

“Neyse bu kadar hoşbeş yeter,” diye sözlerine devam etti Büyücü, avuçlarını hızla birbirine sürterek. “Seni Londra’ya getiren nedir? Mill Valley’deki mace-ramızdan sonra Bel Air’deki malikâneye döndüğünü sanmıştım.”

“Bugün, geçmişimden biri benimle irtibata geçti.” Karanlık Ata’nın sesi derin, kızgın bir gurultuydu. “Uzun zaman önce öldüğünü sandığım, asla tekrar konuşmak istemediğim biri...”

“Bunun benimle ne alakası var emin değilim...” diye söze girecek oldu Büyücü.

“Mars Ultor benimle iletişime geçti.”

Dee doğruldu. Gözleri artık karanlığa alıştığından, Bastet’in kedi başının, pencerenin daha açık renk dik-dörtgeni üzerinde kapkara silüetini az çok seçebiliyordu. “Mars seninle mi konuştu?”

“Yüzyıllardır ilk kez. Ve benden sana yardım etmemi istedi.”

Dee başıyla onayladı. Katakomplardan ayrıldığında, Ata henüz ikizleri Paris’e getirip Sophie’yi laneti kaldırmaya zorlamak konusundaki teklifini yanıtlamamıştı.

Bir kumaş hışırtısı duyuldu ve yaratığın kedi kokusu daha bir kuvvetlendi. Dee’yi pis nefesinden geri çekilmeye itecek kadar yakından, “Dedikleri doğru mu?” diye sordu.

Büyücü başını çevirerek, yanan gözlerinde beliren yaşları savuşturdu. “Ne...” Öksürdü. “Ne doğru mu?”

“Onu gerçekten serbest bırakabilir misin? Cadı onu lanetledi. Bu onun asla kaldırmayacağı bir lanet.”

İngiliz Büyücü’nün Kraliçe Elizabeth’in ölümcül sarayında ve sonrasında yüzyıllarca daha hayatta kalabilmesinin nedenlerinden biri, asla tutamayacağı bir söz vermemesi ya da gerçekleştirmeye niyetli olmadığı bir tehdit savurmamasıydı. Bir an durup vereceği cevabı değerlendirdi, yüzünü herhangi bir ifadeden yoksun tutmaya özenliydi. Her ne kadar arabanın arka kısmı karanlıktaysa da, bunun kedi-başlı Ata için hiçbir fark yaratmayacağını biliyordu. O, karanlıkta rahatlıkla görebilirdi. “Cadı tüm bilgi ve irfanını kıza, artık efsane-deki ikizlerden biri olduğunu bildiğimiz Sophie’ye aktardı. Laneti nasıl bozacağını bildiğini kız kendisi bile kabul etti; fakat Mars bunu ondan istediğinde, hatta ona yalvardığında, yapmayı reddetti. Tek yapmam gereken bir dahaki soruşumuzda reddedememesi için iyi bir sebep sunmak.” Dee’nin haince dudakları bükülüp

bir gülümsemeye dönüştü. “Ben son derece ikna edici olabilirim.”

Karanlık Ata homurdandı.

“Bundan pek memnun olmadın sanırım. Mars Ultor gibi birinin saflarınızda yer almasından çok mutlu olacağını sanırdım.”

Ata güldü, çirkin bir sestü bu. “İntikamcı Mars Ultor hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle değil mi?”

Büyücü cevap vermeden önce bir an düşündü. “Bazı efsanelerden haberdarım,” diye kabul etti.

“O bir zamanlar bir kahramandı, sonra bir canavara dönüştü,” dedi Bastet yavaşça. “O doğal afet gibi bir şeydir; evcilleştirilemez, sağı solu belli olmaz, adam akıllı ölümcüldür.”

“Görünüşe bakılırsa ondan pek hoşlanmıyorsun.”

“Hoşlanmak mı?” diye sordu Bastet. “Onu tüm kalbimle seviyorum. Zaten tekrar dünyaya salıverilmesini de onu böyle çok sevdiğim için istemiyorum.”

Dee başını salladı, kafası iyice karışmıştı. “Önümüzdeki savaşta Mars’a ihtiyacımız olur diye düşünmüştüm.”

“Onun öfkesi bu dünyayı ve bitişiğindeki her bir Gölge Alemi’ni yerle bir edebilecek güçte. Sonunda illa ki ya kahraman ruhlu bir humani ya da savaşçı bir Ata onu tümüyle yok etmek zorunda kalacaktır. En azından katakompların içindeyken, yerini ve güvende olduğunu biliyorum.”

Dee duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı. “Nasıl olur da hem onu sevdiğini hem de canlı canlı gömülü kalmaya mahkûm olmasını istediğini söyleyebilirsin?”

Dee, yüzünün hemen önünden ılık gibi bir sesle geçen tırnakları duymaktan ziyade hissetti. Deri koltuktan, sanki delinmiş gibi bir pıtırtı ve bir tıs sesi çıktı. Konuştuğunda Ata'nın sesi hisli hisli titriyordu. "Humani ulusları çağlar boyunca Mars'a birçok farklı isim verdiler. Ben ona Horus derdim... O benim küçük erkek kardeşim."

Şaşkına dönmüş Dee koltuğunda arkasına yaslandı. "Peki ama Cadı neden onu lanetledi?" diye sordu. "Sen bu büyüünün onu koruduğunu iddia ediyorsun."

"Çünkü Cadı onu benim sevdiğimden bile çok sevdi. Endor Cadısı, onun karısı."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Vetala.

Efsuncu, ağdan fırlayan yaratıktan geriye kaçtı. Bel-
li ki yaratık, o zamana kadar ilerideki hücrenin için-
de uyumaktaydı. Perenelle, yaratığın ortaya çıkışından
hemen önce, son anda bir hareketlenme görüngüsü ol-
muş, fakat savrulan pençelerinden kurtulacak kadar
hızlı davranamamıştı. Tırtıklı bir tırnak, etini yarmıştı,
omuzu ve kolu sanki yanmış gibi sızlıyordu. Mümkün
olduğunca çabuk güneş ışığına çıkması ve yarayı yıka-
ması gerektiğini biliyordu. Perenelle, Vetala'nın tırnak-
larının altında kim bilir ne gibi pisliklerin birikmiş ol-
duğunu düşünerek ürperdi.

Vampirin arkasında, örümcek ağı paramparça ol-
muş sarkıyordu. Ufacık yeşil kıvılcımlar ağın dört bir
yanında oynas-maktaydı; acaba yaratığı uyandıran bu

mu olmuştu? Her bir şeritte hâlâ Nicholas, Josh ve Shakespeare'den bir kesit görünüyordu.

Ve sonra saçak saçak ağıın içinden ikinci bir yaratık daha fırladı.

İki yaratığın birbirlerine ikiz olabilecek kadar benzediği Perenelle'in dikkatini çekti. Yüzleri bir Hintli'nin zarif hatlarına, kusursuz bir tene ve dev gibi, ısıll ısıll, kahverengi gözlere sahipti ve gerçekten de çok güzeldi. Kadın bu yaratıkların, genellikle kara yarasa kanatlarını bedenlerine dolayarak sıskacık, gri tenli vücutlarıyla pençeli elleri ve ayaklarını hamle yapacakları ana dek saklı tuttuklarını biliyordu.

Perenelle, koridorda gerileyerek yavaşça Vetala'yla arasına mesafe koymaya başladı, bir yandan da çaresizce onlar hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Bunlar, ilkel ve canavarımsı, geceye ve karanlığa ait yaratıklardı; geceleri yaşayan vampir kavminin çoğu bireyi gibi de ışığa duyarlıydılar ve günün aydınlığına tahammül edemezlerdi.

Arkasında kalan basamaklara ulaşması gerekiyordu... Ne var ki koşmak üzere onlara sırtını dönmeye de cesaret edemiyordu.

De Ayala birden iki *Vetala*'nın arasında beliriverdi. Hayalet her iki elini birden kaldırıp yaratıkların arasından süzüldü. Nemli taşlardan tekrar tekrar yankılanacak, uzun, dehşet verici, mutlak bir çaresizlik ve katıksız bir yalnızlıkla dolu bir feryatla inledi. *Vetala* hayaleti görmezden geldi. Kocaman gözleri Efsuncu'ya odaklanmış, ağızları bembeyaz dişlerini gösterecek şe-

kilde hafifçe aralanmış, çeneleri salyalarıyla ıslanmıştı. *De Ayala* gözden kayboldu ve sonra tepelerinde bir yerde kapılar üzerilerine tozlar yağdırarak denli hızla çarpılıp takırdadı. Vetala en ufak bir tepki bile vermedi. Öylece ilerlemeyi sürdürdüler.

De Ayala, Efsuncu'nun yanında belirip "*Hanımefendi, korkarım size yardım edemeyeceğim,*" dedi çaresizce. "*Sanki benim bir hayalet olduğumu ve onlara herhangi bir zarar veremeyeceğimi biliyorlar...*"

"Aç görünüyorlar," diye mırıldandı Perenelle, "ve seni yiyemeyeceklerini biliyorlar." Durdu, aniden vampirlerin arkasındaki örümcek ağın saçaklarının, yeşilin donuk bir tonunda aydınlanmaya başladığını gördü. Kocasının, aurasıyla çevrili, parça parça görüntüleri ilişti gözüne.

"*Perenelle.*"

Nicholas'ın sesi çok hafif bir fısıltıydı. Yanı başında bir şey titreşti, sonra aurası alevlendi ve Alcatraz'daki koridoru örümceği ağı saçakları üzerinde o donuk yeşil ışıkla aydınlatacak kadar kuvvetlendi.

Efsuncu, vampirleri alt etmesini sağlayacak bir sürü sihir biliyordu, fakat bunların her biri aurasını harekete geçirirdi. Bu da, sfenksi olduğu yere çağırırdı. Gerilemeyi sürdürdü. Merdivenlere ulaştığında dönüp koşmaya başlayacaktı; yaratıklar onu yakalamadan kapıya ulaşmayı umuyordu. Bunu başarabileceğini düşünüyordu. Bunlar orman yaratıklarıydı; pençeleri yumuşak toprağa ve ağaç kabuklarına uygundu, zira uzun tırnaklarının taş yerlerin üzerinde nasıl da kayıverdiğini kendi

gözleriyle görmüştü. Katlı duran kanatları da bir o kadar hantal ve ağırdı. Perenelle bir adım daha gerileyerek arkasındaki aydınlık dikdörtgen kapıya doğru yol aldı. Artık sırtında güneşin sıcaklığını hissedebiliyor, böylece basamaklara yakın olduğunu kestirebiliyordu.

Ve sonra, sarkık örümcek ağı tutamlarının içinden Sophie ve Josh'un kocasının her iki yanına geçtiğini gördü.

Her biri de somurtarak dikkatle ona bakıyorlardı. Nicholas'ın aurası parlak zümrüt renginde aydınlandı. Sağ tarafında, Sophie gümüş renginde ışıldadı, solunda da Josh altın renginde canlandı. Örümcek ağı bir fener gibi yandı ve bütün koridor aydınlandı.

“Perenelle.”

İki Vetala döndü, ses ve ani ışık karşısında birer kedi gibi tısladılar. O sırada Perenelle kocasının parmaklarını aralamış, ona uzanmakta olduğunu gördü. Işık zerrecikleri adamın parmak uçlarında oynadı... Ve o anda, Perenelle adamın ne yapacağını anladı.

“Nicholas! Dur! Hemen dur!” diye çığlık attı.

Kıvrım kıvrım, çatır çutur gümüş, yeşil ve altın enerji, paramparça ağdan yükselmeye başladı. Tıslayarak, fışkırarak duvarlardan ve tavandan sekip Perenelle'in ayaklarına dolandı ve yavaş yavaş taşlara sızan bir ışık birikintisi yarattı. Efsuncu, sıcak bir enerji dalgası bacaklarından göğsüne doğru yükselip başına doğru fışkırırken nefesini tuttu. Zihninin bir köşesinde birtakım görüntüler titreşiyordu; ona ait olmayan düşünceler ve hatıralardı bunlar.

Işıklar içinde Eiffel Kulesi...

Nidhogg'un sokakları yıkıp geçmesi...

Beyaz zırhları içinde Valkürler...

Aynı kadın bu kez buz içine hapsolmuş hâlde...

Notre Dame'dan kayıp inen gargoyeller...

Saldırıya geçen korkunç Genii Cucullati...

Kendi isteği dışında, aurası bedeni etrafında buz beyazı rengiyle hayat buldu ve saçları arkasına karanlık bir örtü gibi yayıldı.

“Nicholas,” diye bağırdı Perenelle, ağın kavrulup toza dönüşü ve aurasının sönüp yok oluşuyla. “Öldürdün beni!”

Ve sonra, Alcatraz'ın taşları içinden sfenksin muzafferane haykırışı duyuldu.

Vetala bile dönüp kaçtı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eski kokular yayan kanat çırpışların karmaşası içinde, koridorun ucunda, dev aslan patilerini yerde sürüye sürüye sfenks belirdi. İyice sinmiş, göbeğini yere yapıştırmış hâlde, kartal kanatlarını açtı ve Eski Mısır'ın illüstratörlerinden da önceki dönemlere ait bir dilde bir zafer çığlığı attı. “Artık benimsin Efsuncu.

Hafızanla kendime bir ziyafet çekeceğim, sonra da kemiklerini mideye indireceğim.” Sfenksin başı güzel bir kadının başıysa da, göz bebekleri birer şerit gibi, havada oynayan dili ise uzun, siyah ve çatallıydı. Gözlerini kapatıp başını geriye attı ve derin, ürpertici bir nefes aldı. “Fakat bu da... Bu da ne?” Dili ileri atılıp havanın tadını aldı. Pençelerini takırdata takırdata, koridorda birkaç adım daha ilerledi. “Bu nasıl olabilir? Gücün var... gerçekten de güçlüsün... Fazla güçlü.” Ve sonra

durdu, kusursuz yüzü kırışıp asıldı. “Kuvvetlisin!” Sesi boğuklaştı. “Olman gerekenden daha kuvvetli.”

Perenelle basamaklara doğru atılmak üzere hafiften arkasına dönmüştü, fakat sonra aniden durdu ve yüzünü tekrar sfenkse çevirdi. Gözlerinin kenarları kırıştı ve dudaklarında en hafifinden bir gülümseme belirdi, yüzü hain bir ifadeye büründü. Yakından bakmak üzere elini gözlerinin önüne getirdi ve şaşkınlık içinde parmakları üzerinde cam bir eldivenin şekillenerek avucuna doğru ilerleyişini izledi. Cam tümüyle şeffafken yarı bulanık bir hâl aldı ve sonra tümüyle opaklaştı. “Eh, elbette öyleyim,” diye fısıldadı. Ve sonra öyle bir kahkaha kopardı ki, bu şaşırtıcı ses epeyce bir süre yankılandı durdu. “Teşekkürler Nicholas; teşekkürler Sophie ve Josh!” diye bağırды.

Kadının gülümsemesi sfenksi ürkütmüştü; kahkahasıysa büsbütün kanını dondurdu. Yaratık tereddüt içinde bir adım attı, sonra tekrar geri çekildi. Korkunç görünüşüne ve ürkütücü şöhretine rağmen, sfenks aslında ödleğin tekiydi. Canavarlar çağında büyümüşü, binyıllar boyunca hayatta kalmasını sağlayan da zaten korku ve bu ödleklik olmuştu.

Efsuncu yaratığın karşısına geçti ve iki elinin parmaklarını hizaya getirerek avuçlarını birbirine bastırdı. Aniden aurası beyaz ışıkla aydınlandı, koridoru tümüyle ağarttı ve sonra çatırdayarak etrafında aynamsı kristallerden, oval biçimli, çevresini kabaca yansıtan bir koruma tabakasına dönüştü. Ufalanmakta olan her bir tuğla, pas tutmuş her bir boru, küfle kaplı tavan,

paramparça örümcek ağıları ve hücrenin haşadı çıkmış madeni kapısı bir anda son derece ayrıntılı bir şekilde seçilir olmuştu. Perenelle'in kendisinden bir gölge düşmese de uzun, başka birçok sert açılı gölge koridorda sfenkse doğru uzanıyordu.

Kadın sağ elini uzattı. Avucunda neredeyse bir kar topunu andıran beyaz ışık küresi vücut buldu ve yerde bir-iki sekip üçüncü sekişinde yuvarlandı ve sfenksin pis patileri arasında durdu.

“Bununla ne yapmamı bekliyorsun?” diye hırladı yaratık. “Ağzımla yakalayıp geri mi getireyim sana?”

Perenelle'in gülümsemesi, saçlarının ardında kapkara bir bulut gibi havalanmasıyla daha da ürkünç bir hâl aldı.

Küre büyümeye başladı. Işıl ıslıl buz kristalleri, döne döne, kıvrıla kıvrıla, eğile büküle kürenin üzerini katman katman kaplamaya başladılar. Sıcaklık aniden düştü ve sfenksin her bir nefesi havada beyaz bir dumana dönüştü.

Sfenks bir çöl yaratıyordu. Uzun yaşamı boyunca kurak sıcakları ve yakıcı güneş ışığını iyi tanımıştı. Alcatraz'ın muhafızlığına getirildiğinden beri geçen haftalar içinde hapisane adasının serinliğine, körfezin nemli sisine, yağmurun o iğne gibi batan darbelerine, sert rüzgârlara alışmış olmalıydı muhakkak. Fakat daha önce bunun gibi bir soğuğu hiç yaşamamıştı. Bu öyle sert bir soğuktu ki, tenini yakıyordu âdeta. Işıl ıslıl küreden sayısız ufacık kristal fışkırıp kızgın küller gibi tenine düştü. Bir toz zerreciği kadar ufak bir kar tanesi dili-

ne oturdu: Kor bir kömür parçasını emmek gibiydi bu. Öte yandan küre büyümeyi sürdürüyordu.

Perenelle bir adım yaklaştı. “Sana teşekkür etmeliyim.” Sfenks geriledi.

“Dönüp koşmaya başlasaydım beni kovalayıp yakarlardın. Fakat bana son gördüğüne göre daha kuvvetli olduğumu hatırlattığında, kocam ve ikizlerin bana sunduğu armağanı keşfetmiş oldum.”

Sfenks, buz gibi havanın insansı yüzünü yakışıyla bir sokak kedisi gibi ciyakladı.

“Güçlerini uzun süre koruyamayacaksın. İççeğim onları.”

“Dene bakalım,” dedi Perenelle usulca, neredeyse şefkatle. “Fakat bunu yapabilmek için bana odaklanman, kuvvetini bana yoğunlaştırman lazım. Ben şahsen hava soğuk olduğunda odaklanmakta çok zorlanıyorum.” Tekrar gülümsedi.

“Auran solacak.” Sfenksin iğne gibi keskin dişleri takırdamaya başladı. Duvar yol yol buzlanmaya başlamıştı.

“Doğru. Auram tekrar solup eski hâline dönmeye başlayıncaya kadar bir dakikam, belki daha da az zamanım var. Bu kadar zaman da yeter bana zaten.”

“Yeter mi?” Yaratık ürperdi. Artık sfenksin göğsü ve bacakları buzla kaplanmış, solgun yanakları kızarmış, dudakları mosmor olmuştu.

“Bunu yapmaya yeter!”

Kar topu artık iri bir bal kabağı kadar olmuştu. Sfenks ona patisiyle vurdu; o dev aslan patisiyle donuk

kristalleri vardı. Patisini geri çektiğinde, derisi ve tırnakları yoğun soğuktan yanıp simsiyah olmuştu.

Perenelle sfenkse yaklaşarak “Aleut Adaları’nda bir şaman öğretmişti bu sevimli sihiri bana,” dedi. Yaratık hemen geri çekilecek oldu, ne var ki yerler çatır çatır buzlarla iyice kayganlaşmıştı; ayakları bedeni altında kayıp onu yere yapıştırdı. “Aleut halkı kar ve buz bü-yülerinde ustadır. Karın birçok çeşidi vardır,” dedi Ef-suncu. “Yumuşak...”

Kuş tüyü gibi yumuşacık kar taneleri dönüp duran küreden kıvrıla kıvrıla çıkarak sfenksin üzerine üşüştü, tenine değdikçe cızlayarak anında deriyi yakıp eridiler. “Sert...”

Taş gibi sert buz parçacıkları dans edercesine küre-den yükselip sfenksin insansı yüzüne saplandı.

“Bir de tipi var...”

Küre infilak etti. Üzerine fışkıran karlar, yaratığın göğsünü ve yüzünü kapladı. Sfenks, donan kristallerin kıvrıla kıvrıla ağzına doluşuyla öksürdü. Bocalayan ayakları üstünde gerilemeye çabaladı, fakat koridor artık tümüyle bir buz tabakasından ibaretti. Sfenks kanatlarını kaldırmaya çalıştı, fakat kanatlar artık kalın bir buz katmanıyla ağırlaşmış olduklarından zar zor kıpırdıyorlardı.

“Ve elbette dolu...”

Bezelye tanesi kadar buz yongaları ve topakları asırlık yaratığı hırpalıyor, kar ve dolu taneleriyse fırıl fırıl dönen toptan seke seke üzerine sıçrayarak kanatlarında ufacık delikler açıyordu.

Sfenks arkasını dönüp uluya uluya kaçmaya koyuldu.

Peşine bir buz fırtınası takıldı; dolu taneleri yerden sekip zıplıyor, tavana çarpıp parçalanıyor, madeni hücre kapılarına takır tukur vuruyordu. Koridor boyunca buz giderek kalın bir tabaka hâlini aldı, metal çubuklar soğuğun keskinliğiyle parçalandı, tuğlalar toza döndü ve tavan yer yer buzun ağırlığı altında kocaman parçalar hâlinde çöktü.

Sfenks neredeyse koridorun ucuna ulaşmıştı ki, duvarlar ve tavan etrafında yerle bir olarak onu tonlarca taş ve metalin altına gömdü. Ve sonra çıtır çıtır buz, yığının üzerini tümüyle kaplayarak yıkıntıları yarım metre kalınlığında, demir gibi sert, donmuş toprakla örttü.

Perenelle aurasının sönüşüyle yalpaladı.

“*Bravo Madam!*” diye mırıldandı, loşluğun içinde beliriveren hayalet Juan Manuel *de Ayala*.

Efsuncu duvara yaslanıp derin derin nefes alarak soluklanmaya çalıştı. Yorgunluktan tir tir titriyordu; bu iş için sarf ettiği çaba geriye ağrıyan eklemler ve tutulmuş kaslar bırakmıştı.

“*Onu öldürdün mü?*”

“Yok canım,” dedi Perenelle yorgun argın. “Onu ancak biraz yavaşlatmış, sinir etmiş ve korkutmuş oldum. Korkarım bir sfenksi öldürmek için bundan çok daha fazlası gerek.” Dönüp ağırlığını duvara vererek yavaş yavaş basamakları çıkmaya koyuldu

Koridorun ucunu kapayan buzdan tıkaçı hakkıyla takdir edebilmek üzere merdivenleri geri geri tırmanan *de Ayala* “Kar ve buz çok etkileyiciydi,” dedi.

“Başka bir şey deneyecektim, fakat sonra, her nedense, gözümün önünde, buzun içine hapsolmuş iki kadın savaştının görüntüsü belirdi. Valkürlere benziyorlardı...”

“Geçmişten bir hatıra mıydı bu?” diye önerdi *de Ayala*.

“Bana ait bir hatıra değil,” diye fısıldadı Perenelle, sonra da o müthiş sabah güneşine çıkışıyla rahatlatarak iç geçirdi. Aurasının son kalıntılarıyla parmaklarını yaraları üzerinde gezdirerek onları temizledi. “Sanırım Sophie’nin hafızasındandı o sahneler,” dedi şaşkınlık içinde. Sonra durdu, ani bir düşünceyle tüyleri diken diken olmuştu. “Valkürler ve Nidhogg tekrar dünya üzerinde...” dedi şaşkınlıkla. İçgüdüsel olarak doğuya dönüp gözlerini açtı. Nicholas ve çocuklara neler oluyordu? Nasıl bir belaya düşmüşlerdi?

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Simyacı!” diye çaresizce bağırdı Palamedes. “Nepimizi ölüme mahkûm ettin!”

Flamel mahvolmuş ekranların önüne, yere yığılmış. Teni sararmış parşömen rengindeydi, gözleri etrafında yeni kırıksıklıklar belirmiş, alnına kazılı çizgilerle derinleşmişti. Şark Şövalyesi’ne bakmak üzere başını çevirdiğinde, gözleri cam gibi ve odaksızdı, beyazları da hafiften yeşile bulanmıştı.

“Sana auranı kullanmamamı söylemiştim,” diye hırladı Şövalye. “Seni uyardım.” Palamedes, Shakespeare’e döndü. “Savaşa hazırlan. Muhafızları uyar.” Ozan başıyla onay verdi ve aceleyle dışarı çıktı. Kırmızı gözlü köpekler artık susmuş, Shakespeare’in etrafında koruyucu bir kalkan gibi dolanıp duruyorlardı. Şövalye’nin zincir zırhı devasa bedeni etrafında bir hayalet gibi be-

lirdi, sonra katılaştı. “Ben ne dedim Simyacı? Ölüm ve yıkım peşin sıra gelir dedim. Acaba bu gece senin yüzünden kaç kişi ölecek?” diye bağırıp kapıdan hızla çıktı.

Josh gözlerini kırıpıştırmak gördüğü kara noktacıklardan kurtulmaya çalıştı. Kız kardeşinin yalpaladığını gördü ve kolunu yakaladı. “Yorgunluktan ölüyorum,” dedi.

Sophie başını sallayarak ona katıldı. “Ben de.”

“Enerjinin bedenimde yükselip kollarımdan akışını gerçekten de hissedebiliyordum,” dedi şaşkınlık içinde. Parmak uçlarına baktı. Derisi kırmızıydı ve parmak uçları su toplamıştı. İkizine gidip bir sandalyeye oturmasında yardım etti, sonra kızın önünde diz çöktü. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bitmiş tükenmiş gibi,” diye mırıldandı Sophie. Josh, kızın gözlerinin hâlâ yassı, aynalı gümüş diskler hâlinde olduğunu fark etti. Üzerlerinde yamuk yumuk bir yansımasını görmek rahatsız etmişti onu. Kızın bedeninde son derece ufak bir değişiklikti, ne var ki yüzüne tekinsiz ve neredeyse yabancı bir görünüm veriyordu. Bakışları altında, gümüş rengi giderek soldu ve yerini her zamanki mavilik aldı. “Perenelle?” dedi. Fakat ağzı kurumuştu, sözcükler zar zor çıkıyordu. “Ona ne oldu?” diye fısıldadı boğuk bir sesle, sonra ekledi: “Biraz suya ihtiyacım var.”

Josh tam ayağa kalkıyordu ki, Shakespeare rengi çamur gibi bir sıvıyla dolu iki bardakla yanında bitiverdi.

Josh her iki bardağı da aldı, fakat kız kardeşine uzatmadan kendisinininkinden ihtiyatla bir yudum aldı. Sıra-tını buruşturdu. “Tatlı bu. Ne var içinde?”

“Sadece su. Size sormadım gerçi ama birer kaşık katkısız bal ekledim içine,” dedi ölümsüz. “Bolca kalori harcadınız ve vücudunuzun doğal şeker ve tuz stoklarının epeyini erittiniz. Bunları mümkün olduğunca çabuk yenilemeniz gerekecek.”

Kötü dişlerini gösteren sarsak bir hareketle gülümsemi. “Büyünün bedeli diyelim.” Diğerlerinden daha büyük, kahverengi balla rengi bulanmış üçüncü bir bardağı da masanın üzerine, Simyacı’nın yanına koydu. “Çabuk iç. Yapılacak çok iş var.” Sonra dönüp aceleyle karanlığın içinde kayboldu.

Sophie ve Josh, Nicholas’ın bardağı dudaklarına götürüp yapış yapış sıvıyı içişini izlediler. Sağ eli titriyordu; onu sol eliyle tutup sabitledi. Çocukların kendisine baktığını görüp gülümsemeye çalıştı fakat büründüğü ifade daha ziyade acıyla buruşmuş bir yüzünkiydi. “Teşekkürler,” diye fısıldadı. Sesi yaralıydı. “Onu kurtardınız.”

“Perenelle,” diye tekrarladı Sophie. “Ne oldu?”

Nicholas başını salladı. “Bilmiyorum,” diye kabul etti.

“O yaratıklar...,” diye başladı Josh.

“Vetala,” dedi Nicholas.

“Bir de hayalete benzer bir şey vardı,” diye ekledi Sophie.

Nicholas suyunu bitirip bardağı bir ürpertiyle masaya bıraktı. “Aslına bakarsan, o kısım bana umut veriyor,” dedi; bu sefer gülümsemesi sahiciydi. “Perenelle bir yedinci kız evladın yedinci kızı. Ölülerin gölgeleriyle ile-

tişim kurabilir, onu hiç korkutmaz onlar. Alcatraz bir hayaletler adası. Hayaletler de çoğunlukla zararsızdır.”

“Çoğunlukla mı?” diye sordu Josh.

“Çoğunlukla,” diye onayladı Nicholas. “Fakat kimse benim Perenelle’ime zarar veremez,” diye güvenle ekledi.

“Sence ona bir şey oldu mu?” diye sordu Sophie; Josh da ağzını tam bu soruyu sormak üzere açmıştı.

Bir sessizlik oldu, sonra Flamel yanıt verdi: “Sanmıyorum. Aurasının aydınlandığını gördük. Bizim auralarımızla –bilhassa da sizinkilerle– daha da takviye edilince, kısa bir süreliğine güce sahip olmuştur.”

“Peki ya onu öldürdüğünü söylerken ne demeye çalışıyordu?” diye sordu Sophie. Sesi biraz daha kuvvetlenmişti artık.

“Bilmiyorum,” dedi adam usulca. “Fakat şundan eminim – ona kötü bir şey olmadı. Olsa bilirdim. Hissederdim bunu.” Yavaşça, ellerini beline dayayıp tutuklukla ayağa kalktı. Boş kulübede etrafa bakındı ve başıyla ikizlerin sırt çantalarına işaret etti. “Eşyalarınızı toparlayın, buradan gitmemiz lazım.”

“Ama nereye?” diye sordu Josh.

“Buradan uzaklarda neresi olursa,” dedi Nicholas. “Auralarımızın birleşimi bir işaret ışığı gibi bir etki yaratmış olmalı. İddiaya varım Londra’daki her bir Ata, İkinci Nesil ve ölümsüz şu anda buraya doğru yol almaktadır. Palamedes de o yüzden böyle sinirlendi.”

Sophie durdu. Josh kardeşine destek çıkmak için uzandı fakat kız başım salladı. “Burada kalıp savaşa-

çağımızı sanıyordum,” dedi Nicholas’a. “Perenelle’in yapmanı istediği şey buydu, ayrıca Shakespeare ve Palamedes de böyle yapmamız gerektiğini söylememişler miydi?”

Flamel basamaklardan inip cevap vermek için ikizlerin dışarıda, gecenin serinliğinde ona katılmalarını bekledi. Josh’a baktı. “Peki sen ne düşünüyorsun? Kalıp savaşmak mı kaçmak mı?”

Josh şaşkınlıkla ona baktı. “Bana mı soruyorsun? Neden ki?”

“Sen bizim strateji uzmanımızsın, ilhamın Mars’ın ta kendisinden geliyor.

Savaşta ne yapılması gerektiğini bilen biri varsa sensin o. Üstelik, Perenelle’in de hatırlattığı gibi, siz ikiniz efsanedeki ikizlersiniz: Gerçekten de güçlüsünüz. O yüzden söyle bana Josh, ne yapmalıyız?”

Josh karşı çıkıp hiçbir fikri olmadığını söyleyecekti. Fakat daha başını sallarken bile, yanıtı bildiğini hissetmişti. “Üzerimize gelenin ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmadığı düşünülürse, kestirmek çok zor.” Etrafına bakındı. “Bir yandan, akıllıca tasarlanmış ve bubi tuzağı döşenmiş bir kalenin ardındayız. Şatonun etrafında bir koruma bölgesi bulunduğunu ve evlerin Şövalye’ye sadık yaratıklarla dolu olduğunu biliyoruz. Shakespeare ve Palamedes’in başka savunma yöntemleri de vardır eminim. Fakat eğer kalıp savaşacaksak burada mahsur kaldık demektir ve burası Dee’nin ülkesi olduğuna göre onun ek kuvvetler getirtmeye vakti olacaktır. O zaman da tümüyle kapana kısılmış oluruz.” Kız karde-

şine baktı. “Ben kaçalım derim. Savaşacağımız zaman, bunu kendi seçtiğimiz koşullarda yaparız.”

“İyi dedin.” Simyacı başıyla onayladı. “Katılıyorum. Şimdi kaçarsak, başka savaşlar için hayatta kalabiliriz.”

Palamedes beraberinde getirdiği karanfil kokusuyla karanlığın içinde belirdi. Kral Arthur’un yanında savaşan Şark Şövalyesi’ne dönüşümü tamamlanmıştı. Baştan aşağıya pürüzsüz siyah metal bir zırh kuşanmıştı, onun altında da siyah bir zincir zırh vardı. Zincir bir başlık başını ve boynunu tümüyle koruyor, omuzlarına doğru uzanıyordu. Bunun üzerinde, uzun burun siperiyle pürüzsüz bir çelik miğfer vardı. Yanından kıvrımlı bir pala sarkıyordu, sırtınaysa iki ağızlı dev bir kılıç bağlıydı. Zırh, hâlihazırda yeterince iri olan adamı iyice devleştirmişti. Adam daha ağzını açamaya fırsat bulamadan, Shakespeare kendisini sessizce takip eden kırmızı köpeklerden beşiyle birlikte telaş içinde orada bitiverdi.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordu Palamedes.

“Kötü,” diye mırıldandı Shakespeare. “Biraz evvel birkaç kişi larva ve lemurlarca korunan sokaklara girdi. Çoğu ölümsüz, bir kısmı da humani kelle avcıları. Çok ileri gidemediler.” Shakespeare’in aurası donuk bir sarı tonunda çatırdayarak aydınlandı ve havaya limon kokusu bulaştı. Ölümsüzün pis tamirci tulumunun üzerinde modern bir polis zırhı oluştu. Sol elinde gevşekçe bir gürz ile zincir tutuyor, gürzün çivili başı çamurun içinde sürükleniyordu. Köpeklerden biri bunu çatallı dişiyle yaladı. Adam bakışlarını Simyacı’dan

ikizlere çevirerek “Larva ve lemurlar bizim ilk savunma hattımız,” diye söze devam etti. “Sadıklar ama pek zeki oldukları söylenemez. Üstelik bir kere beslendiler mi, uykuya yatarlar. Oysa saldırganlar gece yarısı olmadan surlara varacaklardır.”

“Kale düşmez,” dedi Palamedes güvenle.

“Ele geçirmesi tümüyle imkânsız olan kale yoktur,” dedi Josh basitçe ve sonra kırmızı gözlü dev bir varlığın gece karanlığında belirmesiyle durdu. Herkes dönüp oğlanın bakışlarını takip etti. Bu köpeklerin en büyüğüdü. Tüyleri pislikten keçe gibi olmuştu; sırtındaysa, omurgasını âdeta sıyrıp geçmiş, uzun bir kesik vardı.

“Gabriel!” diye haykırdı Shakespeare.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanda, bir adımla bir sonraki arasında, köpek bir dönüşüm geçirdi. Kasları şişti, kemikleri pıtırdayıp çatladı ve köpek iki arka ayağı üzerine kalktı, boynu kısaldı, yüzünün hatları ve çenesinin biçimi değişti. Köpek neredeyse insan görünümlü, kır saçlı genç bir adama dönüşmüştü.

Kıvrımlı mavi-mor dövmeler yanaklarını çeşitli şekillere buluyor, boynundan aşağıya doğru uzanıyor ve çıplak göğsünü kaplıyordu. Ayakları çıplaktı, üzerinde de sadece kırmızı-siyah kareli örme bir pantolon vardı. Kötü kesimli perçemlerin altında, kan kırmızısı gözleri alev alevdi.

“Gabriel, yaralanmışsın,” dedi Ozan.

“Bir sıyrık sadece,” diye cevap verdi köpek-adam. “Başka bir şeyim yok. Zaten bunu bana yapan yaratıktan da bundan böyle bir şey olacağı yok.” Sophie’nin

Galler şivesi olarak tanımlayabildiği tekdüze bir aksanla konuşuyordu.

Birer birer, Shakespeare'in etrafındaki köpeklerin her biri insan biçimi aldılar.

Josh, Hekate'nin Gölge Alemi'nin muhafızlığını yapan yaratıkları hatırlayarak "Siz Torc Allta mısınız?" diye sordu.

"Akrobamız olur onlar," dedi Gabriel. "Bir Torc Madra'yız."

"Gabriel Köpekleri," dedi Sophie, gözleri gümüş renginde ısl ısl. "*Ratchetlar*."

Gabriel dönüp kıza baktı, bir yandan da çatallı dişi bir yılanınki gibi havanın tadına bakmaya çalışıyordu. "Bize bu isimle hitap edilmeyeli uzun zaman olmuştu." Dil tekrar belirdi. "Fakat sana da tümüyle insan denemez, öyle değil mi Sophie Newman? Sen Ay İkizi'sin ve içinde asırların bilgeliğini taşımak için çok çok çok gençsin." Arkasını dönerek, kızı hor görürcesine "O pis Cadı Endor gibi kokuyorsun," dedi. Burnu, iğrentiyle büzüşmüştü.

"Dur bakalım, kız kardeşimle öyle konuş..." diye söze başladı Josh, fakat Sophie oğlanın kolunu tuttuğu gibi onu geri çekti.

Gabriel, oğlanın çıkışını umursamaksızın Palamedes'e döndü. "Larva ve lemurların işi bitik."

"Bu kadar çabuk ha!" diye haykırdı Şark Şövalyesi. Hem o hem de Shakespeare gözle görülür bir şekilde sarsılmışlardı. "Hepsi değil herhâlde?"

"Hepsi. Artık yok onlar."

“Ama neredeyse beş bin...” diye söze başladı Shakespeare.

“Dee burada,” dedi Gabriel. Sesi bir hırıltıdan farksızdı. “Bir de Bastet.” Omuzlarını yuvarladı ve sırtındaki yaranın açılmasıyla yüzünü buruşturdu.

“Başka bir şey daha var, öyle değil mi?” dedi Flamel yorgun yorgun. “Karanlık Ataların adamlarıyla Dee’nin şehirdeki ajanları, zıt gruplardan oluşan karman çorman bir ittifak sonuçta. Birlikte savaşmaya gelinceye kadar birbirleriyle dövüşür onlar. Larva ve lemurları öldürmekse, tek bir lidere sadık, eğitilmiş ve düzenli bir ordu gerektirir.”

Gabriel başını hafifçe eğdi. “Yaban Sürüsü geri döndü.”

“Olamaz.” Palamedes derin, rahatsız bir nefes aldı ve sırtındaki uzun kılıcı sarsıldı.

“Ve de efendileri,” diye acı acı ekledi Gabriel.

Josh, Torc Madra’nın neden bahsettiğini biliyor mu görmek için kız kardeşine baktı. Gözleri yassı gümüş disklerle dönmüştü yine, yüzünde de korkudan ziyade huşu gibi bir ifade vardı.

Gabriel şüphe götürmez bir dehşet içinde, “Cernunos geri döndü,” dedi. Ve sonra, birer birer, her bir Ratchet başını geri atıp yürek parçalayan bir sesle uludu.

“Boynuzlu Tanrı,” diye fısıldadı Sophie ve titremeye başladı. “Yaban Sürüsü’nün efendisi.”

“Bir Ata mı?” diye sordu Josh.

“Bir Archon.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Billy the Kid, tıraşsız çenesi boyunca uzanan kablo-
lu mikrofona tüm kararlılığıyla “Bana bu Perenelle
denilen kadın kapana kısırılmış hâlde, zayıf ve sa-
vunması olduğu söylenmişti,” dedi. “Alakasız yok.”
Ford *Thunderbird* marka arabasının böcek ölüleriyle
dolu ön camından körfezin öte yanındaki Alcatraz’ı
açıkça seçebiliyordu. “Üstelik sanırım bir sorunumuz
var. Büyük bir sorun.”

Dünyanın diğer ucunda, Niccolò Machiavelli el ba-
gajını hazırlarken, bir yandan da hoparlörden gelen sesi
dinliyordu. Bavulunu en son ne zaman kendisi hazırla-
mıştı, çıkaramadı; bu işleri her zaman Dagon halleder-
di. “Peki beni neden arıyorsun?” diye sordu Machia-
velli. Üçüncü bir çift el yapımı ayakkabıyı daha bavula

yerleştirdi, sonra iki çiftin yeterli olacağına kanaat getirip tekrar çıkardı.

Billy, “Seninle açık konuşayım,” dedi isteksizce. “Sana ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Bu kadının icabına kendi başıma bakabileceğime emindim.”

“Birçoklarının hayatına mal olan bir hatadır,” diye İtalyanca mırıldandı Machiavelli, sonra tekrar İngilizceye döndü. “Fikrini değiştiren şey ne oldu?”

“Birkaç dakika önce, Alcatraz’da bir şeyler oldu. Tuhaf bir şeyler... Güçlü bir şeyler.”

“Nereden biliyorsun? Adada değilsin ki!”

İtalyan, Amerikalı ölümsüzün sesindeki şaşkınlığı açıkça hissedebiliyordu. “Hissettim! Üç mil öteden hissettim!”

Machiavelli doğruldu. “Ne zaman? Tam olarak ne zaman?” diye sordu saatine bakarak. Odanın öbür ucuna gidip dizüstü bilgisayarını açtı ve işaret parmağını parmak izi okuyucusunun üzerinde gezdirerek ekranı çalıştırdı. Londra’daki casuslarından bir düzine kadar şifreli e-posta gelmişti; her biri de olağanüstü bir şeyler olduğunu belirtiyordu. E-postalar 8.45’te, bir çeyrek saatten azıcık daha uzun zaman önce gelmişlerdi.

“On beş dakika önce,” dedi Billy.

“Tam olarak ne olduğunu anlat bana,” dedi Machiavelli. Telefonun yan kısmında bir tuşa basarak, konuşmayı kaydetmeye başladı.

Billy the Kid arabadan indi ve haşat olmuş, asker yeşili dürbününü koyu mavi gözlerine götürdü. Araba-

yı Golden Gate Köprüsü'nün yakınlarına park etmişti; sağ tarafta uzaklardaki ada bulutsuz bir öğlen göğü altında sakın ve huzurlu görünüyor. Ama o, bu görünüşün büsbütün bir aldatmaca olduğunu biliyordu.

Tam olarak neler olduğunu hatırlamaya çalışarak somurttu. "Bir auranın aydınlanması gibiydi," diye açıkladı. "Fakat güçlü, hayatımda karşılaştıklarımın hepsinden daha güçlü."

Denizaşırı telefon hattından, Machiavelli'nin sesi şaşırtıcı bir berraklıkta geliyordu. "Güçlü bir aura..."

"Çok güçlü."

"Bir koku geldi mi burnuna?"

Billy duraksadı ve içgüdüsel olarak havayı kokladı, fakat burnuna her daim mevcut deniz tuzu kokusu ve hava kirliliğinin kattığı o acımsı koku dışında bir şey gelmedi. Başını salladı, sonra Machiavelli'nin kendisini göremeyeceğini hatırlayarak konuştu. "Vardıysa da hatırlamıyorum. Hayır eminim, yoktu."

"Nasıl hissettin olanları?"

"Soğuktu, çok soğuk. Ve benim kendi auramı tutuşturdu. Auram kısa bir süreliğine kontrolümden çıktı." Sesi hafiften titredi. "Yanıp tutuşacağım sandım."

"Başka?" diye sordu Machiavelli, Amerikalı'nın olaylara iyice odaklanabilmesi için sesinin sakinliğini korumaya özen gösteriyordu. Her ölümsüz insan kontrol edilemeyen bir auranın, çevrelediği insan bedenini tümüyle yakıp tüketebileceğini bilirdi; buna kendiliğinden yanma fenomeni denirdi. "Anlat bana."

"Neyse ki park etmişim o sırada; sürüş hâlinde olsaydım, arabayı haşat ederdim. Bir an tümüyle kör ve

sağır oldum. Kendi kalp atışımı bile duyamıyordum. Ve tekrar duyabildiğim zaman da, şehirdeki her bir köpek bir ağızdan uluyordu sanki. Kuşlar da çığlıklar atıyordu.”

“Belki olan olay sfenksin Efsuncu’yu öldürüşüdür,” diye mırıldandı İtalyan. Billy somurttu, hassas kulakları, adamın sesinde pişmanlığı andıran bir tınıyı yakalamıştı. “Anladığım kadarıyla kendisine kadını öldürmesi için izin verilmiş.”

“Ben de başta öyle sandım,” dedi Billy. “Bir gözetleme kâsem var. Anasazi çömlek işçiliği, çok nadir, çok kuvvetli bir parça.”

“En iyi türmüş derler,” diye ona katıldı Machiavelli.

“Auramı tekrar kontrol altına aldığımda, derhâl adayı gözetlemeye çalıştım. Bir anlığına bir görüntü elde ettim; kısacık bir süre için Efsuncu’nun avluda bir duvara dayanmış durduğunu gördüm. Tüm sakinliğiyle güneşleniyordu sanki. Sonra –ki biliyorum bu imkânsız– ama gözlerini açtı ve başını kaldırıp baktı... Yemin ederim gördü beni.”

“İmkânsız olmayabilir,” diye homurdandı Machiavelli. “Efsuncu’nun güçlerinin kapsamını kimse bilmez. Ya sonra?”

“Gözetleme kabımdaki su donup bir buz kütesine döndü.” Kid asırlık kâsenin yolcu koltuğunun üzerinde o günün gazetesine sarılı bir şekilde duran parçalarına baktı. “Parçalandı,” dedi sesinde bir çaresizlik tınısıyla. “Uzun zamandır benimleydi o kâse.” Sonra sesi haşın-

leşti. “Efsuncu hâlâ hayatta, fakat sfenksi hissedemiyorum. Sanırım Perenelle öldürdü onu,” dedi hayranlık içinde.

“Bu da mümkün olabilir,” dedi Machiavalli yavaşça. “Ama çok da olası değil. Kendimizi fazla kaptırmayalım. Şu anda tek bildiğimiz Efsuncu’nun hâlâ hayatta olduğu.”

Kid derin bir nefes aldı. “Perenelle Flamel’i tek başıma alt ederim sanmıştım, ama şimdi edemeyeceğimi biliyorum. Herhangi bir Avrupa usulü büyün veya sihirin varsa, yanında getirsen iyi olur.” Billy the Kid güldü, ama çıkan seste neşeden eser yoktu.

“Bu Efsuncu’yu öldürmek için sadece bir şansımız var. Eğer başarısız olursak o zaman bize Alcatraz’dan canlı çıkış yok.”

Niccolò Machiavelli, hattaki sesi onaylarcasına başını sallamakta olduğunu fark etti. Acaba Amerikalı’nın Morrigan’ın da ortadan kaybolduğundan haberi var mıydı? Billy the Kid’in bilemeyeceği şeyse, adada o aura dalgalanmalarının gerçekleştiği sırada, benzer bir enerjinin de Kuzey Londra’da canlanmış olduğuydu. Machiavelli çabucak gelen e-postalara göz gezdirdi; hepsi de inanılmaz güçlü bir auranın patlayarak canlandığını rapor ediyordu.

... bayatımda karşılaştığım her şeyden daha kuvvetli...

... bir Ata’nın aurasına eş kuvvette...

... Hampstead Heath, Camden Road ve Highgate Cemetery’de aniden tutuşan aura raporları geldi...

İlginçtir ki, e-postaların ikisinde, belirgin bir nane kokusundan bahsediliyordu.

Flamel'in imzası.

Machiavelli hayranlıkla başını salladı. Simyacı, Perenelle'le bağlantıya geçmiş olmalıydı. Gözetleme az çok basit bir işlemdi; gerçi genellikle kısa mesafelerde daha iyi işlerdi ama Flameller 1350'de evlenmiş, 650 yıldan uzun süredir birlikte yaşamışlardı. Aralarındaki bağ çok güçlüydü, bu bağlantıyı binlerce mil öteden gerçekleştirebilmeleri mantık dâhilindeydi. Fakat gözetleme Flamel ve Perenelle'in auraların böylesi olaylı bir şekilde canlandırmazdı.

Ancak... Ancak Perenelle tehlikedeyse ve Simyacı da kadının aurasını kendisinininkiyle beslediyse... Machiavelli yüzünü buruşturdu. Ne var ki Nicholas gittikçe güçten düşüyordu; böyle bir işlem öldürürdü onu.

İkizler!

Niccolò Machiavelli iğrentiyle başını salladı. İleri yaşında, hızından bir şeyler kaybetmişti belli ki. İş illa ki ikizlerle alakalı olacaktı. Notre Dame'da nasıl da beraber çalışıp *gargoyle*ları yendiklerini görmüştü. Flamel'e güçlerinden bir miktar aktarmış, karşılığında o da her nasılsa Alcatraz'a, Perenelle'e bağlanmayı başarmıştı. Auranın imzası da bu yüzden o kadar güçlüydü.

"Beni neden aradın?" Merak etmişti Machiavelli.

"İlk seni aramadım," diye itiraf etti Kid. "Fakat efendime ulaşamıyorum. Seni uyarmam gerekir diye düşündüm... Bir de belki senin bu Perenelle Flamel'i yenmek için bir yolun vardır diye umdum. Onunla hiç karşılaştın mı?"

“Evet.” Machiavelli, hatırlayarak acı acı gülümsedi. “Sadece bir kez. Uzun zaman önce, 1669’da. Dee, Büyük Londra Yangını’ndan sonra Flamellerin izini kaybetmişti, Kıta Avrupası’na kaçmışlardı. Sicilya’da tatil yapıyordum ki tümüyle şans eseri gözüme iliştiler. Nicholas hastaydı, midesini bozmuştu. Yöre doktorunun, ilacına biraz uyku ilacı eklemesini sağladım. O zamanlar ki kibirimle, önce Perenelle’i yener sonra Simyacı’nın peşine düşerim diye düşünmüştüm.” İtalyan sol elini ışığa tuttu. Teninin üzerinde incecik hatlar hâlindeki yara izleri hâlâ belirgindi, omuzunda ve sırtında daha başkaları da vardı. “Bütün bir gün boyunca dövüştük; benim büyü ve simyama karşı onun sihiri, efşunu...” Sesi giderek kısıldı ve sonra adam sessizliğe gömüldü.

“Ne oldu?” diye sordu Billy nihayet.

“Saldığımız enerjiler Etna Dağı’nın patlamasına yol açtı. O gün o adada neredeyse ölüyordum.”

Billy the Kid dürbününü indirdi, sonra sırtını körfeze verip alçak bir taş duvarın üzerine oturdu. Harap olmuş kovboy botlarına baktı; derileri aşınmış, neredeyse yırtık pırtık olmuştu. Yeni bir çift almanın zamanı gelmişti, ama bu ta New Mexico’ya, bildiği şu hâlâ geleneksel desenlerle çizme ve ayakkabı yapan ayakkabıcıya gitmesi demekti. Billy’nin Albuquerque ve Las Cruces’te, ayrıca büyüdüğü kent olan Silver City’de ve Pat Garrett’in kendisini vurduğu Fort Sumner’da da arkadaşları vardı.

“Bir çete toparlayabilirim,” dedi yavaşça. İtalyan’ın itiraz etmesini bekliyordu, hiçbir karşılık almayınca şa-

şırdı. “Eski günlerdeki gibi olur. Bize sadık tanıdığım ölümsüzler var; bir çift kovboy, bir İspanyol fatihi ve iki müthiş Apaçi savaşçısı. Belki hep birlikte adaya saldırıya geçsek...”

“Bu iyi fikir, fakat muhtemelen arkadaşlarını ölümüne mahkûm etmiş olursun,” dedi Machiavelli. “Başka bir yol var.” Hat cızırdandı. “Adada mevcut bir ordu var. Bir canavarlar ordusu. Bence, Perenelle’e saldırmak yerine uykudaki canavarları uyandırmamız yeterli olacaktır. Çoğu bir aydır, yahut daha uzun süredir bir tılsımın etkisiyle uyuyorlar, aç olacaktırlar. O yüzden de en yakındaki sıcakkanlı canlıya yönelecekler: Madam Perenelle.”

Billy the Kid başıyla onayladı. Sonra aklına bir şey geldi. “Bir dakika, biz de adada olmayacak mıyız?”

“Güven bana,” dedi Machiavelli. “Uyuyan orduyu uyandırdık mı, orada hiç oyalanmayacağız. Seninle yarın yerel saatle on iki buçukta, uçağım indiğinde görüşmek üzere. Eğer her şey plana uygun giderse, Perenelle o yarının gecesini göremeyecek.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Dr John Dee dehşete kapılmıştı.

Yanında duran Bastet derin bir nefes alıp ürperdi ve böylece Dee onun da korkmakta olduğunu anladı. Bu, adamı daha da korkuttu.

Dee korkunun ne demek olduğunu bilir, her daim hoş karşılardı onu. Korku onu canlı tutan şeydi; başkaları yerlerinde kalıp savaşıarak ölürken onu kaçmaya iten şeydi korku. Fakat bu seferki sıradan bir korku değildi: Bu, insanın ilğine işleyen, midesini altüst eden, etini kemiren, onu buz gibi bir tere bulayan bir tiksinti idi. Zihninin, soğuk, çözümcü kısmı bunun mantıklı bir korku olmadığını görebiliyordu; bu daha güçlü, kadim ve ezeli bir şeydi, insan beyninin en eski parçası olan limbik sisteminin derinliklerine çöreklenmiş bir şey. İlkel bir korkuydu bu.

Dee, uzun yaşamı çerçevesinde, Ataların en korkunçlarından bazılarıyla karşılaşmıştı. Bunlar, insanla yakından uzaktan alakası olmayan feci yaratıklardı. Araştırmaları ve seyahatleri onu en karanlık Gölge Alemlerinden kimilerine, kâbuslardan çıkma ürkünç yaratıkların zümrüt göklerde süzüldüğü yahut bolca dokunaçlı korkunç varlıkların kan kırmızı denizleri dalgalandırdığı yerlere götürmüştü.

Fakat daha önce hiçbir zaman bu kadar korkmamıştı. Görüş sahasının sınırlarında siyah noktalar uçuyordu, ayrıca soluğu kesilecek kadar hızlı nefes alıp verdiğini de fark etmişti. Çaresizce nefesini sakınleştirmeye çalışarak korkusunun kaynağına odaklandı; boş Kuzey Londra sokağında onlara doğru ilerleyen yaratığa.

Sokak lambalarının çoğu bozuktu; öyle olmayanlar da yaratığın üzerine solgun bir ışık salıyor, onu sarı ve siyah tonlarına boyuyordu. Boyu iki buçuk metre kadardı, kolları ve bacakları bir keçininkini andıran toynaklarla son buluyordu. Altı uçlu dev birer çatal boy-nuz kafatasının iki yanından çıkıyor, boyuna en az bir buçuk metre daha ekliyordu. Nesli çok evvel tükenmiş hayvanların postlarına sarılıydı, öyle ki Dee hayvan derilerinin nerede bitip yaratığın kıllı bedeninin nerede başladığını kestirmekte zorlanıyordu. Sol omuzuna, bir dinozorun çene kemiğinden oyulmuş, tek yanı bir dizi sivri dişle çıkıntılı, neredeyse iki metrelik bir sopa dayanmıştı.

Bu, Cernunnos'tu – Boynuzlu Tanrı.

On beş bin yıl önce, bir Paleolitik ressam, korku içinde, Güneybatı Fransa'da bir mağara duvarına bu yaratığı çizmişti: Ne insan ne hayvan, ikisi arasında kalmış bir varlık. Dee fark etti ki, muhtemelen o anda kendisi de o ilkel adamın onca yıl önce hissettiği şeyleri hissetmekteydi. Yaratığa sırf bakmak bile kendisini küçük, ehemmiyetsiz, çelimsiz hissetmesine yol açmıştı.

O güne dek Boynuzlu Tanrı'nın Atalardan biri, belki de Yüce Atalardan biri olduğunu sanırdı; fakat günün erken saatlerinde, Mars Ultor onu şaşkına çeviren, epeyce korkunç bir şey açıklamıştı:

Boynuzlu Tanrı, Ata filan değildi. O çok daha eski, çok çok daha eski, efsanelerin sınırında varlığını sürdüren bir şeydi.

Cernunnos efsanevi Archonlardan biriydi; yani gezegene inanılmayacak kadar eski bir dönemde hâkim olmuş ırktan. Boynuzlu Tanrı bu dünyada ilk adımını attığında, Yggdrasill daha bir tohumdu, Nidhogg ve benzerleri ancak daha yeni yumurtadan çıkıyorlardı, ilk humaninin dünyaya gelişine ise yüzlerce binyıl vardı daha.

Boynuzlu Tanrı öne çıktı ve ışık yüzünü aydınlattı.

Dee sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti kendini. Yüz olarak korkunç bir maske görmeyi bekliyordu, oysa yaratık çok güzeldi. Şaşkına çeviren, doğaüstü bir güzellikteydi. Yüzünün derisi koyu bir renkte, sanki taştan oyulmuş gibi düz ve pürüzsüzdü, oval kehribar rengi gözlerse, derin oyukların içinden parlıyordu. Konuştuğunda dolgun dudaklı ağzı neredeyse hiç oynamadı ve uzun boynunda da hiçbir kıpırdanma olmadı.

“Bir Ata ve bir humani, bir kedi ve efendisi, hangisi daha tehlikeli acaba?” Sesi, herhangi bir histen tümüyle arınmış olsa da şaşırtıcı bir yumuşaklıkta, neredeyse nazikti ve her ne kadar Dee yarattığın İngilizce konuştuğunu duymuşsa da, aynı sözcüklerin, zihninde yüzlerce başka dilde vızırdayışını da duyabildiğine emindi. Cernunnos yakınlardı ve sonra tek dizi üzerine çömelip önce Bastet’e, sonra da başını aşağıya eğip Dee’ye baktı. Büyücü, Boynuzlu Tanrı’nın gözlerine baktı. Göz bebekleri kapkara birer şeritti, fakat bir yılanda olduğunun aksine, şeritler yataydı; yatay birer siyah çizgi.

“Demek Dee sensin.” Vızır vızır lisanlar Dee’nin zihninde döndü durdu.

Büyücü eğilerek selam verdi, o kehribar gözlerin içine bakmaya isteksizdi; çaresizce korkusunu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Tuhaf, belirgin, miski andıran bir koku kuşatıyordu Archon’u; vahşi ormanların ve çürüyen bitkilerin kokusu. Dee kokunun etkisiyle büsbütün sarsılmıştı; bunun muhtemelen hissettiği şeylerle bir alakası olduğunu fark etti. Ondan daha kötü, şüphesiz daha şaşırtıcı yaratıklar görmüştü; o hâlde Boynuzlu Tanrı’da kendisini bu kadar korkutan şey neydi? Kadim yarattığın dayandığı kaba asaya yoğunlaştırdı dikkatini. Kretase Dönemi’nin filmlere konu olan timsahımsı yarattığı *sarcosuchus*un çenesine benziyordu bu. Acaba Archon tam olarak kaç yaşındaydı?

“Varlığınızla bizi çok mutlu ettiniz,” diye tısladı Bastet. Dee, yarattığın sesindeki korku dolu titreyişi duyur gibi oldu.

“Hiç de sanmam,” dedi Cernunnos, doğrularak.

“Biz...” diye söze başladı Bastet, fakat aniden devasa savruldu ve dişleri Ata’nın kedi başının hemen önüne gelecek şekilde durdu.

“Bak yaratık. Bir daha benimle konuşma. Buraya keyfimden gelmedim. Sen...” Cernunnos kehribar gözlerini Dee’ye çevirdi. “Senin Ata efendilerin onlara olan bir borcumu hatırlattılar, fi tarihinden beri aramızda olan bir şey. Eğer sana yardım edersem, borcum ödenmiş olacak. Burada olmamın tek nedeni bu. Ne lazım?”

Dee derin bir nefes aldı. Tekrar eğilip reverans yaptı, sonra gülümsemesini bastırmak için yanağının içini iyice ısırdı.

Bir Archon, kendisini emrine sunuyordu. Konuştuğunda, sesinin kontrollü ve sakin çıkmasına sevindi. “Ne kadarı anlatıldı sana?” diye başladı.

“Ben Cernunnos’um. Senin düşüncelerin ve hatıralarını gönlümce okurum. Sen ne biliyorsan biliyorum, senin nerelerden geldiğini, şimdi ne olduğunu biliyorum. Simyacı Flamel ve çocuklar, Şark Şövalyesi ve Ozan’la onların şu derme çatma metal kalesinin ardındalar. Benim, Yaban Sürüsü’yle birlikte, içeri girişini mümkün kılmamı istiyorsun.” Archon’un yüzü tek bir kırıma olmadan, bir maske gibi hareketsiz kalmışsa da; Dee, Boynuzlu Tanrı’nın sesinde bir alaycılık sezer gibi oldu.

Büyücü tekrar eğilerek düşüncelerini kontrol etmeye çalıştı. “Aynen öyle.”

Archon devasa başını çevirip kullanılmış araba hurdalığını süzdü. “Bana vadedilmiş şeyler var,” diye guruldadı. “Köleler. Taze et.”

Dee hemen cevap verdi. “Elbette. Flamel’i ve başka kimi istersen alabilirsin. Bana gereken çocuklar ve Codex’in Flamel’de olan son iki sayfası.” Dee tekrar eğildi. Boynuzlu Tanrı ve buyruğundaki Yaban Sürüsü’nün gücüyle, başarısızlığa uğraması imkânsızdı.

“Sana şunu iletmem söylendi,” dedi Cernunnos usulca. Başını hafifçe kıpırdatıp koyu teni üzerinde parlayan kehribar rengi gözleriyle Büyücü’ye bakarak konuştu: “Eğer başarısız olursan, Ata efendilerin seni bana teslim ediyorlar. Beni uyumdan uyandırmanın karşılığında bir hediye, ufak bir tazminat.” Dev boynuzlu başı yana eğildi ve yatay göz bebekleri genişleyip gözlerini karanlık bir sonsuzluğa bürüdü.

“Binyıllardır yeni bir oyuncağım olmamıştı. Genellikle çok uzun zaman geçmeden dönüşüm geçiriyorlar.”

“Dönüşüm geçiriyorlar derken?” Dee güçlükle yutkundu.

Işıklarla sarıya boyanmış leş kokulu bir tüy, pençe, diş ve göz dalgası evlerden fışkırarak, pencelerden sıçrayarak, çitleri yamyassı edip lağımlardan fırlayarak sokakları doldurmaya başladı. Pis kokulu yaratıklar Archon’un etrafında kocaman, sessiz bir yarım daire hâlinde toplandılar. Her biri devasa gri kurt bedenlerine sahipti... Fakat yüzleri, insan yüzleriydi.

“Dönüşüyorlar,” dedi Cercunnos. Bedeni kıpırdamadan, başı imkânsız bir açıyla dönüp arkasındaki sessiz orduya baktı, sonra tekrar Dee’ye döndü. “Sen epey güçlüsün. Yaban Sürüsü’ne katılıncaya kadar en az bir yıl dayanırsın.”

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Palamedes, Simyacı'ya çıkıştı: "Neler yaptığını görüyor musun?" Öfkesi aksanını daha da kuvvetlendirdi, dedi kleri zar zor anlaşıyordu.

Flamel ona kulak asmadı. Shakespeare'e döndü. "Bir kaçış yolu var mı?" diye sordu, gayet sakin.

Ozan onayladı. "Elbette. Kulübenin hemen altında bir tünel var. Bir mil kadar öteye, artık kullanılmayan bir tiyatroya açılıyor." Çarpık çarpık gülümsedi. "Orayı bizzat ben seçtim."

Flamel, Sophie ve Josh'a döndü. "Eşyalarınızı alın. Haydi gidelim, Boynuzlu Tanrı gelene kadar epeyce uzaklaşabiliriz." Biri ya da diğeri itiraz edemeden, Simyacı ikisini birden kollarından tutup kulübenin içine itti. Josh öfkeyle ölümsüzü itti, Sophie de çekip kolunu kurtardı. Simyacı onlara karşı çıkacaktı ki, Palamedes'in

de Shakespeare'in de yerlerinden oynamamış olduklarını gördü. Dönüp ufak tefek adama baktı. "Çabuk olun. Boynuzlu Tanrı'nın neler yapabileceğini biliyorsunuz, üstelik Yaban Sürüsü bir kere kanın tadını aldı mı o zaman o bile doğru dürüst kontrol edemez onları."

"Siz gidin," dedi Shakespeare. "Ben burada kalacağım. Onları oyalayıp size kaçmak için gereken zamanı sağlayabilirim."

Nicholas başını salladı. "Bu delilik," dedi çaresizce. "Onların elinden kurtulamazsın. Cernunnos seni mahveder."

"Belki bedenimi, evet." Shakespeare gülümsedi. "Ama benim adım ölümsüzdür ve daima da öyle kalacak. Benim yazdıklarım, bir insan ırkı var olduğu sürece, asla unutulmayacak."

"Eğer Karanlık Atalar geri dönerlerse, insan ırkı sandığından çok daha erken yok olabilir," diye çıkıştı Flamel. "Gel bizimle," dedi ve sonra ekledi: "Lütfen."

Fakat Ozan başını iki yana salladı. Aurası bedeni etrafında ılık ılık, solgun solgun çatırdayarak havayı limon kokusuyla doldurdu. Üzerindeki modern zırh önce plaka ve zincir zırha, sonra da nihayet Orta Çağ'ın o bezemeli, grotesk zırhına dönüştü. Diz ve dirseklerden fırlayan sivri çivilerle her tür saldırı hamlesini püskürtmek için tasarlanmış, ıslıl ıslıl, pürüzsüz ve kıvrımlı sarı metalden bir zırhla tümüyle çevrelenmişti. Başını kuşatan miğferin siperini kaldırdı; soluk renk gözleri, hâlâ yerinde duran gözlükleri ardında ışıltıyordu. "Ben kalıp Gabriel Köpekleriyle birlikte dövüşeceğim. Onlar

yüzyıllardır bana sadık kaldılar, şimdi de ben onlara sadık olacağım.” Gülümsedi, dişleri berbat bir hâldeydi.

“William...” diye fısıldadı Flamel, başını sallayarak.

“Simyacı, ben tümüyle savunmasız değilim. Bu kadar uzun süre hayatta kalıp birazcık olsun büyü öğrenmedim değil elbet. Unutma, her büyüünün özünde hayal gücü vardır... Ve benimkinden üstün bir hayal gücü gelmedi bu dünyaya.”

“Egon için de aynısı söylenebilir,” diye araya girdi Palamedes. “Will, bu kazanamayacağımız bir dövüş. Gitmeli, sonra tekrar toplanıp o zaman savaşmalıyız. Bizimle gel.” Şark Şövalyesi’nin sesinde neredeyse bir yakarış vardı.

Ölümsüz Ozan kararlılıkla başını salladı. “Kalıyorum. Kazanamayacağımı biliyorum. Fakat onları burada saatlerce oyalayabilirim... Kim bilir belki hatta şafak söküneye kadar. Yaban Sürüsü güneş ışığının hüküm sürdüğü saatlerde açıkta gezemez.” Simyacı’ya baktı. “Bunu yapmak zorundayım. Sana bir kez ihanet ettim, izin ver de şimdi telafi edeyim.”

Nicholas öne çıktı ve Ozan’ın zırhla kaplı kolunu, her ikisin de auralarını cızır cızır aydınlatacak kadar kuvvetle tuttu. “Shakespeare, artık neyin neden olduğunu bildiğime göre, kalıp senin yanında dövüşmekten onur duyarım. Fakat gel Palamedes’in dediği gibi yapalım. Gel savaşacağımız vakti biz seçelim. Benim için bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ah, ama bir tek senin için yapmıyorum ki,” dedi Shakespeare. Başını hafifçe çevirip sessiz duran ikizlere

baktı. “Bunu onlar için yapıyorum.” Zırhının gıcirtısı eşliğinde Sophie ve Josh’a bir adım yaklaşıp teker teker yüzlerine baktı. Artık keskin ve temiz limon kokusuna tümüyle bulanmıştı. İkizler, zırhında kendi yansımalarını görebiliyorlardı. “Onların güçlerine şahit oldum. Bunlar efsanedeki ikizler, ona şüphem yok. Bu ikizleri eğitmek, onları kollamak ve yapabilecekleri şeyleri tümüyle gerçekleştirebilmelerini sağlamak, Atalara sadık olan bizlerin bir görevi. Güçlerine ihtiyaç duyacakları zaman yaklaşıyor... Hatta tüm dünyanın onların güçlerine ihtiyaç duyacağı bir zaman.” Bir adım gerileyip başını salladı, gözleri gözlükleri ardında kocaman ve nemliydi.

“Bunu ayrıca Hamnet için yapıyorum, gencecikken yitirdiğim oğlum için. İkizlerden oğlan olanı. Kız kardeşi, onun ölümünden sonra uzun yıllar yaşadıysa da asla aynı olmadı. Orada bulunup ona yardımcı olamadım ama size yardım edebilirim.”

“Bize, buradan bizimle beraber ayrılarak yardımcı olabilirsin,” dedi Sophie usulca. “Yaklaşan şeyin ne olduğunu biliyorum, olacakları biliyorum.” Karanlık, rahatsız edici görüntülerin bilincinin sınırlarında belirmesiyle ürperdi.

“Cernunnos ve Yaban Sürüsü,” diyerek başını salladı Shakespeare; sonra kimileri hâlâ köpek biçiminde olsa da çoğu insan kılıklarına bürünmüş olan Gabriel Köpeklerine baktı. “Kurt-adamlara karşı köpek-adamlar. İlginç bir dövüş olacak.”

“Sana ihtiyacımız var,” dedi Josh ısrarla.

“İhtiyacınız mı var?” Shakespeare şaşırmıştı. “Neden?”

“O kadar çok şey biliyorsun ki! Bize bir şeyler öğretebilirsin,” deyiverdi.

Ozan başını salladı, zırhı ısıldadı. Sesini alçaltıp, doğrudan Josh ve Sophie’ye hitap etti. “Simyacı, benim bildiğimden çok daha fazla şey biliyor, hem de çok çok daha fazla. Sophie’ninse çağların bilgeliğine erişimi var; sandığından daha fazla şey biliyor aslında. Bana ihtiyacınız yok. Ben size temel büyüleri öğretemem. Önceliğiniz bu olmalı. Eğer önümüzdeki günlerden sağ çıkacaksanız, beş saf büyüde ustalaşmanız lazım.”

“Beş mi?” Josh şaşırmıştı. “Sadece dört unsur var sanıyordum.” Dönüp Sophie’ye baktı. “Hava ve Ateş, Su ve Toprak.”

“Dört unsur mu?” Shakespeare gülümsedi. “*Esîr*, yani beşinci büyüü unutuyorsun. İçlerinden en gizemlisi, en güçlüsü. Fakat onda ustalaşabilmek için önce diğer dördünü sökmek gerek.”

Başını kaldırıp Simyacı’ya döndü ve sesini yükseltti. “Haydi gidin şimdi. Onları Kral Gilgamiş’a götür,” dedi ve ciddiyetle ekledi: “Nicholas, dikkatli ol. Kral’ın ne hâlde olduğunu biliyorsun.”

“Ne hâlde?” diye sordu Josh hemen, bir anda endişelenmişti.

Ozan soluk mavi gözlerini Flamel’e çevirdi. “Onlara söylemedin mi?” İkizlere baktı ve sonra siperini indirerek yüzünü tümüyle kapladı. Tekrar konuştuğunda, sesi boş boş yankılandı. “Kral’ın o asil zihni çökmüş hâlde. Kendisi delirdi. İyiden iyiyeye delirdi.”

Josh, Simyacı'ya çıkıştı. "Bize hiç böyle..."

Sonra gecenin sessizliğini bir ses doldurdu. Bir geyiğin feryadıydı bu. Yıllanmışlığı ve ilkelliğiyle, barbarca çığlık metal duvarlardan yankılandı, yerden dalga dalga yayılarak su birikintilerini titreştirdi.

Karşılığında, Sophie'nin aurası bedeni etrafında kendiliğinden belirerek, doğrudan koruyucu bir zırh hâlini aldı. Josh'un aurasıysa, altın rengi zayıf bir gölge gibi başı ve elleri etrafında canlandı.

Paslı arabaların nemli, yağlı kokusuyla Gabriel Köpeklerinin ıslak postlarının kokusunu bir anda tiksindirici başka bir koku bastırdı. İkizler anında bu kokuyu anne babalarının işi nedeniyle Peru'da geçirdikleri tatilden anımsadılar. Bu, balta girmemiş ormanların, ölüp balçıklaşan ağaçların ve zehirli, ölümcül çiçeklerin çürüme ve rutubetle ağırlaşmış boğucu kokusuydu.

Ve sonra Cernunnos ve Yaban Sürüsü saldırıya geçti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josh, harita tüpünden çıkarışını kesinlikle hatırlamaya da, bir anda Clarent'in elinde olduğunu fark etti. Deri kaplı kabza, terden nemli ellerinde sıcak ve kuruydu. Teninde sanki bir böcek yürüyormuş gibi bir gıdıldanma hissetti. Ezeli silah çatırdadı, taşa kakılmış ufacık kristallerin kızıl ve kara ışıklarla kırışmasıyla, bıçaktan gri-beyaz bir duman yükseldi.

Bir his ve düşünce seli neredeyse kendinden geçirecekti onu. Bunlar onun düşünceleri değildi; ayrıca kılıcı daha önce de eline almış ve onun hislerini tecrübe etmiş olduğundan, bunların Clarent'e ait olduğunu da sanmıyordu. Bu duygular yeni ve tuhaftı. Kendini çok farklı hissediyordu: Kendinden emin, güçlü, kuvvetli. Ve öfkeli. Her şeyin ötesinde, korkunç bir öfke hissediyordu. Midesinde alev alev yanıyor, acıdan iki büküm

ediyordu onu bu öfke. Bir sıcaklık dalgasının karnından göğsüne yükselip, oradan kollarına akışını an be an hissedebiliyordu.

Elleri neredeyse rahatsız edecek kadar ısındı, sonra Clarent'ten tüten duman renk değiştirip kızıl-kara, pis bir renge döndü. Kılıç ellerinde seğirdi.

Acı yok oldu ve doğrulduğunda, Josh artık korkmadığını fark etti. Son beş günün tüm korkuları uçup gitmişti.

Etrafına bakarak tüm savunma hatlarını ve muhafızların sayılarını iyice aklına kazıdı. Karşılarındaki ordunun boyutlarına dair hiçbir fikri yoktu; ayrıca metal kalenin, gayet iyi inşa edilmiş olsa da, şafak sökünceye kadar dayanmacağını içten içe biliyordu. İnsan saldırganlara karşı inşa edilmişti ne de olsa. İstemsizce başını yukarıya çevirip yıldızların konumundan saati kestirmeye çalıştı, fakat bir katman kehribar rengi bulutun ardına saklanmışlardı... Sonra aklına kolundaki saat geldi. Sekiz yirmi beş. Yaban Sürüsü'nün alaca karanlık Gölge Alemlerine çekilecekleri şafak vaktine kadar en azından dokuz saatlik bir zaman söz konusuydu.

Taş bıçağı sol elinin avucuna hafifçe vura vura, gözlerini kısıp etrafına bakındı. Kendisi olsa böyle bir yere nasıl saldırırdı? Scathach olsa bilirdi; Savaşçı Kız neyle karşı karşıya olduklarını, ilk saldırının nereden gerçekleşeceğini söyleyebilirdi ona. Saldırganların beraberlerinde kuşatma silahları getirmediıklarını tahmin ediyordu; dolayısıyla duvarları aşmak hem vakit alırdı, hem de masraflı olurdu. Boynuzlu Tanrı'nın bir giriş açması gerekecekti...

Ve sonra Josh aslında kendisini yönlendirmesi için Savaşçı Kız'a ihtiyaç duymadığını fark etti. Zaten biliyordu bileceğini. Sophie haklıydı: Mars onu uyandırdığında, tüm askeri bilgisini de aktarmıştı ona.

Josh, Palamedes ve Shakespeare'i gözlemlemek üzere onlara döndü. Gabriel Köpekleri metal duvarların üzerine tırmanıp hâlihazırda siperlerin üzerinde bekleyenlere katılmışlardı. Toplamda herhâlde yüz kadar savaşçıları vardı. Josh bunun yeterli olmadığını biliyordu. Hepsi de ok ve yaylar, yaylı tüfekler ve mızraklar kuşanmışlardı. Neden hiç modern silahları yoktu acaba? Okçuların sadaklarında bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda okları, mızrakçılarınsa adam başı iki yahut üç mızrağı vardı. Yaylarını ve oklarını fırlattılar mı, tümüyle faydasız olacaktı. Durup saldırganları beklemek dışında yapabilecekleri bir şey kalmayacaktı.

Josh istemsizce kapıya döndü, neredeyse kendiliğinden eli yukarı kalkıp kılıcın ucunu girişe doğrulttu. Her kalenin en zayıf noktasının girişi olduğunu biliyordu. Dudakları büzüşüp çirkin bir gülümseme hâlini aldı. "Saldırısını bu noktaya yoğunlaştıracak," dedi, belli birine hitap etmeksizin. Gözlerini kapıya dikmişti, bıçaktan da, âdeta sözlerini onaylarcasına gri-siyah bir duman yükseldi. Boynuzlu Tanrı'nın giriş yolunu açmaya çalışacağı nokta orasıydı.

Tam o sırada kapılara, duvarları çınlatacak denli kuvvetli bir darbe indi. Arabalar kule gibi yığınları içinde kıpırdanıp oynadılar. Bir koçbaşınınkini andıran ikinci bir darbe geceyi inletti. Sağ tarafta bir yerlerde,

bir araba devrilip yere yapıştı. Camlar paramparça oldu.

Geyik bir kez daha haykırdı; katıksız gücün sesiydi bu.

Clarent, görünen o ki, sese tepki veriyordu. Josh'un avucunda sekti, hatta bütünüyle döndü. Bir sıcaklık oğlanın bileğini sarmaladı ve aniden aurası çatırdayarak tupturuncu canlandı.

"Josh..." diye fısıldadı Sophie.

Josh dönüp ikizine baktı ve kızın gözlerini onun ellerine dikmiş olduğunu gördü. O da bakışlarını oraya çevirdi. Taş kılıcın kabzasına dolanmış ellerinde, bir çift zırh eldiveni şekillenmişti. Yumuşak deri eldivenlere benziyorlardı ve lekeli, eskimiş hâldeydiler: Deri yırtılmış, kir ve çamur gibi bir şeylerle leke leke olmuştu. Kapıya muazzam bir darbe daha indi.

"Duvarları tutmaya yetecek kadar birliğimiz yok," dedi Josh, sesli düşünüyordu. Clarent ile işaret etti. "Palamedes ve Shakespeare kapıları açmalı. Gabriel Köpekleri dar girişte toplanan saldırganların icabına bakabilirler."

Flamel öne çıkıp Josh'a uzandı. "Buradan uzaklaşmamız lazım."

Adamın parmaklarının oğlanın omuzuna değdiği anda, Josh'un aurası bedeni etrafında yoğunlaştı, sarı güç hatları göğsü ve kolları üzerine uzanmaya başladı. Simyacı parmaklarını sanki yanmışlar gibi hızla geri çekti. Taş kılıç bir anlığına altın renginde parladı, sonra soluk, çirkin kırmızı benekli bir karartıya döndü; bir yandan da bir duygu seli Josh'u hazırlıksız yakaladı.

Korku. Canavar gibi yaratıklara ve tekinsiz insanlara karşı, dehşet verici, hissedeni yiyip bitiren bir korku.

Verilen kayıplar. Sayısız yüzler, kadın- erkek, çocuklar, aile, arkadaşlar ve komşular. Hepsi ölü.

Öfke. Ağır basan duygu öfkeydi; kaynayan, tümüyle tüketen bir öfke.

Oğlan yavaşça dönüp ölümsüze baktı. Göz göze geldiler. Josh anında bu yeni hislerin kılıçla bir alakası olmadığını anladı.

Clarent'i daha evvel de elinde tutmuş, kılıcın hatıraları ve izlenimlerinin o bilhassa tiksindirici niteliğine aşina olmuştu. Az önce tecrübe ettiklerinin Simyacı'nın düşünceleri olduğunu biliyordu. Adam ona dokunduğunda, Flamel'in korkusunu, onun kayıplarını ve öfkesini hissetmişti. Fakat bunların yanında bir şey daha vardı: Bir an için belli belirsiz, hayalet gibi beliren bir görüntü, çocuklarla doluydu... Bir sürü çocuk, yüzyıllar içinde, on kadar farklı ülkenin kılık kıyafeti içinde, bir sürü çocuk. Ve tam da ölümsüz adam elini hızla çekerken, Josh'da tüm bu çocukların hepsinin ikiz olduğuna dair bir iz kalmıştı.

Josh, Simyacı'ya doğru bir adım attı ve parmaklarını açıp elini uzattı. Belki Nicholas'a bir dokunsa, sıkıca bir tutsa onu, nihayet aklındaki soruların cevabını alabilirdi. Ölümsüz Nicholas Flamel hakkındaki hakikati öğrenebilirdi.

Simyacı, Josh'dan bir adım geriledi. Dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardıysa da, Josh yaşlı adamın ellerini yumruk yaptığını gördü, ayrıca tırnakları yeşile

dönerken de gözüne hafif bir ışık ilişti. Havaya hafif bir nane kokusu bulaştı, ama ekşi ve acıydı bu seferki koku.

Yeni bir darbe hurdalığı sarstı ve kapı çerçevesinde titreşti. Yaban Sürüsü'nün yaratıkları kapıya doğru atılıp duvarları tırmaladıkça metal gıcırdayıp inliyordu. Josh tereddüt etti, Simyacı'yı kendisiyle yüzleşmeye zorlamak ile saldırıyla ilgilenmek arasında kalmıştı. Bir anda aklına bir keresinde babasının dediği bir şey geldi. Tennessee Nehri'nin kıyısında yürüyor, İç Savaş'taki Shiloh Muharebesi'nden bahsediyorlardı.

“Her zaman için, yapılacak en iyi şey, bir seferde tek bir savaş yürütmektir oğlum,” demişti babası. “O şekilde daha çok şey kazanırsın.”

Josh diğer tarafa döndü. Sophie'yle konuşması, tecrübe ettiği şeyi ona anlatması gerekiyordu; sonra ikisi birlikte Flamel'le yüzleşirlerdi. Palamedes'e doğru atıldı. “Dur,” diye seslendi, “Ateş etme!”

Fakat o daha Palamedes'i durduramadan, Şark Şövalyesi'nin o kalın sesinin hurdalığın her yanında, tüm berraklığıyla gümbür gümbür çınladığını duydu.

“Ateş!”

Siperlerdeki okçular oklarını fırlattılar. Oklar havayı yarıp tıslayarak gecenin karanlığında kayboldular.

Josh dudaklarını ısırdı. Cephanelerini sonraya saklamaları gerekirdi, öte yandan Şark Şövalyesi'nin uyguladığı taktikleri iyi bildiğini de kabul etmek gerekti. Önce oklar, sonra mızraklar kullanılacak, etkili fakat kısa menzilli yaylı tüfeklerse göğüs göğüse dövüşe saklanacaktı.

“Mızraklar!” diye seslendi Şark Şövalyesi. “Fırlatın!”

Gabriel Köpekleri uzun, yaprak bıçaklı mızraklarını duvarların tepesinden aşağıya fırlattılar.

Josh başını eğip güçlenmiş duyularıyla odaklanarak kulak kesildi, fakat saldırı kuvvetlerinden hiçbir ses gelmedi. Bu mümkün görünmüyordu, ama Yaban Sürüsü mutlak bir sessizlik içinde ilerliyor ve savaşıyordu gerçekten de.

“Gitmemiz lazım,” dedi Nicholas aceleyle.

Josh onu duymazdan geldi. Sonra tırtık tırtık pençelerin ve dişlerin metali hırpalayışım, çitten parçalar koparıp yığın hâlindeki arabalara darbeler indirişini duydu.

“Oklar,” diye seslendi Shakespeare duvarın başka bir kısmından. “Serbest!”

Kapı muazzam bir darbeye bir kez daha sarsıldı.

“Kapı,” diye bağırdı Josh, sesi güçlü ve hükmediciydi. “Kapıdan gelecekler!”

Hem Palamedes hem de Shakespeare dönüp oğlana baktılar.

Kapıyı gösterirken, Clarent oğlanın elinde kızıl-kara yanıyordu. “Kapıya yoğunlaşın. Oradan içeri dalmaya çalışacaklar.”

Palamedes başını salladı, fakat Ozan derhâl buyruğundaki Gabriel Köpeklerini kapıya doğru yığmaya başladı.

Clarent elinde seğirerek kıpkırmızı parladı. Josh, sanki kılıç onu düşmana doğru çekiyormuşçasına, öne istem dışı bir adım attı.

“Bir hamle daha,” diye mırıldandı.

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

*B*ir hamle daha,” diye homurdandı Dee.

Dee ve Bastet, sessizce durmuş, Yaban Sürüsü kurt-adamlarının kendilerini metal duvarlara tıstıklarını seyrediyorlardı. Sıradan kurtlardan farklı olarak, bu yaratıklar ulumaksızın, hatta hırlamaksızın hareket ediyorlardı; tek ses pençelerinin kaldırımın üzerinde çıkardığı tıkırtıydı. Çoğu dört ayak üzerinde ilerliyor, kimileriye kamburlarını çıkarmış, eğilmiş hâlde iki ayak üzerinde koşuyordu. Dee, kurt-adam efsanesinin kökeninin bunlar olabileceğini düşünmeden edemedi. Köpekler, yani Gabriel Köpekleri hep humaniyi korurlardı, Yaban Sürüsü’nün kurtları içinse humani av demekti.

Daha çevik olan kurtlardan bir yüz kadarı pençelerinin gücüyle çitin üzerinden atlayıp üst üste yığılı arabalar boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Sonra siperlerde

muhafızlar belirdi. Oklar Yaban Sürüsü'nün ilk sırasına doğru ıslık çalarcasına uçtu; insan yüzlü kurtlara değdikleri anda da yaratıklar değişim geçirmeye başladılar.

Dee'nin gözüne maymunsu adamlar, Roma komutanları, Moğol savaşıları, Neandertal mağara adamları, Prusya subayları ve o kısacık kesimli saçlarıyla bir zamanların İngiliz parlamento yanlıları ilişti... Ve sonra hepsi birden un ufak olup toza döndüler, havaya karıştılar.

"Cernunnos birliklerini ziyan ediyor," dedi Bastet kısaca. Tekrar gölgelerin içinde çekilmişti, uzun siyah deri paltosuna sarınmış hâliyle, neredeyse görünmezdi.

"Dikkatlerini başka yöne çekmek için yapıyor," dedi Büyücü yüksek sesle, Ata'ya bakmaksızın. Bastet, Archon tarafından azarlandığından beri ilk kez konuşuyordu; Dee ondan ağır dalgalar hâlinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu. Büyücü hiç kimsenin, yahut hiçbir şeyin daha önce bir Ata ile öyle konuşup da hayatta kalmayı başarmış olduğunu sanmıyordu. Ayrıca yaratığın küçük düşüşüne bizzat tanık olduğunun da bilincindeydi; Bastet işte bunu asla unutmayacaktı. Göz ucuyla, dev kedi başının yukarıdan ona bakmak üzere döndüğünü gördü.

"Şu duvarlara saldıranlar sırf ilgilerini dağıtmak için," diye ekledi adam hemen, dediklerini açıklamak üzere. "Asıl saldırı kapıda gerçekleşecek." Duraksadı ve sonra ekledi: "Archon'a hiçbir şey zarar veremez herhâlde, yanılıyor muyum?"

Bastet'in gözleri kısılıp incecik birer çizgiye döndü. "Yaşıyor sonuçta," diye tısladı. "Öyleyse ölebilir de."

“Archonların birer hikâyeden ibaret olduğunu sanıyordum,” deyiverdi hemen Dee. Acaba kedi başlı tanrıça, yaratık hakkında ne kadar çok şey biliyordu?

Ata bir an için sessizliğini korudu, sonra cevap verdi: “Gençliğimde, her hikâyenin özünde bir gerçeklik yattığı öğretilmişti bana,” dedi.

Dee kedi başlı tanrıçanın gençlik hâlini hayal etmekte zorlanıyordu, bir anda aklında beyaz pofuduk bir kedi yavrusu gibi abuk saçma bir görüntü canlandı. Bastet hiç genç olmuş muydu? Ya da tümüyle gelişmiş hâlde mi doğmuş yahut yumurtadan çıkmıştı?

Bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Gözleri sokağın öte yanına, Cernunnos’a doğru bakarken kısıldı. Ve şimdi yeni bir gizem daha vardı: Archon. Dee, Ataların efsanelerini inceleme uğrunda birkaç ömürlük zaman harcamıştı. Ara ara, Yüce Ataların Danu Talis’i denizin tabanından yükseltmelerinden uzun zaman önce, çok uzak geçmişte dünyada hüküm sürmüş gizemli bir ırka dair hikâyeye parçacıklarına rastlamıştı. Ataların, imparatorluklarını, Archon teknolojisinin kalıntıları üzerine inşa ettikleri, hatta bu ezeli ırkın terk ettiği şehirlerden kimilerini ele geçirip oralara yerleştikleri söyleniyordu. Fakat nasıl olmuştu da bu ırktan biri, bir Ata’ya borçlanmıştı? İlla ki Archonlar kendilerinden sonra gelenlerden daha güçlü olmalıydılar. Ne de olsa Atalar—hatta İkinci Nesil bile—Dünya üzerine onların peşine gelmiş olan humaniden binlerce kat daha güçlüydüler.

Büyücü, Archon’un dev sopasını kaldırıp öne getirerek sağlam görünen metal kapıya muazzam bir darbe

indirişini seyretti. Ses gecenin sessizliği içinde patladı ve akkor hâlinde kıvılcımlar havaya saçıldı. Kapı sarsıldı, gıcırdadı ve Cernunnos'un geri çekişiyile, sopa uzun metal parçalarını yerlerinden koparıp salkım saçak sarkar hâlde bıraktı. Boynuzlu dev yaratık sopayı elinden bıraktı, metali sanki kâğıt gibi incecikmişçesine yırtarak, parçalanmış kapıyı iki yanından kavrayıp yerinden çekip çıkardı.

Cernunnos geri çekilip Yaban Sürüsü'nün salkım saçak açıklıktan içeriye akmasına izin verdi. Yaratık dönüp Dee ve Bastet'e baktı, o güzel yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Yemek vakti," dedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Josh öne atılıp kapıyı izleyebileceği bir noktaya konuşlandı. Kalın metal kapının içeri doğru çöktüğünü ve sonra yarılıp tümüyle açıldığını gördü; savunma kapılarını çıplak elleriyle yarmış olan dev boynuzlu yaratık bir anlığına gözüne ilişti. Clarent tekrar avucunu titreyerek onu öne, dövüşün içine çekmeye yeltendi; olduğu yerde kalmak için Josh'un epey çaba sarf etmesi gerekti.

Ve sonra Yaban Sürüsü belirdi.

Hayalinde canlandırdığından daha ufaktı boyları, fakat yine de gördüğü her tür kurttan daha iriydiler şüphesiz. Tüm o tüylerin ve pisliğin ardında, yüzlerin insan yüzü olduğuna şüphe yoktu. Yabani yaratıklar, açıklıktan üst üste alt alta kontrolden çıkmışcasına içeriye doluşuyor, ileri atılırken dişleri ve pençeleriyle saldırıya geçiyorlardı. Ne var ki, dar metal duvarlar onları birbirlerine doğru sıkıştırıyordu.

Herhangi bir havlama yahut uluma duyulmuyordu, çıkan tek ses pençelerinin takırtısı ve dişlerinin zangırdamasıydı.

“Oklar,” diye fısıldadı Josh.

Sanki onu duymuşçasına, sol taraftaki siperden “Oklar serbest!” diye bağırdı Palamedes.

Oklar, ikinci bir dalga hâlinde Yaban Sürüsü’nün üzerine yağdı. Bir an için, yaratıklar insan biçimlerine döndüler: Spartalı savaşılar, mavi boyalar sürünmüş Keltler, heybetli Vikingler, upuzun boylu Masai avcıları... Sonra tüyleri, etleri ve kemikleri çözünüp asırlık birer toz yığınına dönüştü. Arkalarından gelenler, gözlelerini kırpiştırarak sarı gözlerinden toz toprağı defetmeye çalıştılar, tozun burunlarını kaplamasıyla hapşırmaya başladılar.

“Vur!” diye bağırdı Shakespeare sağ taraftan.

Üçüncü bir ok dalgası kurtları tırpanladı. Silahlarını kuşanmış Samuraylar, kamuflaj giysileri içinde korkusuz Gurkalar ve ilkel insansılar göz açıp kapayıncaya kadar kurttan insana, sonra da toza dönüştüler. Metal zırhları içinde Haçlı Şövalyeleri ile gri üniformaları içinde Alman İkinci Dünya Savaşı subayları, maviler içinde Fransız lejyonierler ile kürkler kuşanmış yabancı Vandallar bir anlığına insan biçimlerine kavuşup sonra da tümüyle yok oldular. Josh her birinin yüzlerinde birer gülümseme gördü; sanki nihayet özgür olacakları için rahatlamışlardı.

“Üç el atış yaptılar, Gabriel Köpeklerinin okları tü-kendi,” diye mırıldandı Josh.

“Hemen şimdi gitmemiz lazım,” diye çıkıştı Flamel, gelip Josh’un önünde durarak.

“Hayır,” dedi Josh usulca. “Hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Gitmemizin daha iyi olacağı fikrine sen de katılmıştın,” diye söze başladı Flamel. “Bir gün onlarla savaşa-
cağız, evet, fakat bugün değil.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Josh kısaca.

Bir yandan soğukkanlılıkla mantıklı düşününce, pratik açıdan akla uygun olan şeyin şimdi kaçıp saklanıp sonra tekrar toplanmak olduğunu biliyordu. Gözleri Shakespeare’i aradı, onu etrafında Gabriel Köpekleriyle, bir siperin tepesinde buldu. Ozan, ötekilere kaçacak zaman tanımak üzere kendini feda etmeye hazırdı başından beri. Bunun mantıkla hiçbir alakası yoktu, tümüyle duygusal bir karardı. Bazen, duyguların mantıktan daha çok savaş kazandığı olurdu. Clarent elinde titreşti ve ilk kez olarak Josh ezeli kılıcı o güne dek tutmuş, korkunç zorluklarla karşı karşıya kalmış, canavarlar ve cinlerle savaşmış, koskoca ordularla dövüşmüş nesillerce savaşçıya dair anlık izlenimler yakaladı. Bazıları, hatta çoğu ölmüştü. Fakat hiçbirisi de savaşmaktan kaçınmamıştı. Taş kılıç Josh’un zihninden geçenleri onaylayarak fısıldadı. Savaşçı dediğin kaçmazdı.

“Josh...” Simyacı’nın öfkesi sesine yansımaya başlamıştı.

“Kalıyoruz!” diye bağırdı Josh. Dönüp Flamel’e baktığında, oğlanın yüzündeki, gözlerindeki bir şey Simyacı’ya bir adım gerilemeye itti.

Adam buz gibi soğuk bir edayla “O hâlde kendini ve ikizini korkunç bir tehlikeye atıyorsun,” dedi.

“Bana kalırsa seninle tanıştığımız andan beri korkunç bir tehlikenin içindeyiz,” dedi Josh. İstem dışı, dumanı tüten kılıcı kaldırıp havada dalga dalga iki çizgi çizerek ikisi arasında tuttu. “Son birkaç günü seninle birlikte tehlikeden tehlikeye koşarak geçirdik.” Dudakları dişleri üzerinden çekildi, ürkütücü bir ifadeyle sırttı. “Sanırım asıl senden kaçmalıydık.”

Simyacı kollarını kavuşturdu, ama öncesinde Josh’un burnuna bir kez daha o acı nane kokusu geldi. “Bu sözleri söylememiş sayacağım seni.”

“Ne var ki söyledim. Ciddiyim de.”

“Çok yorgunsun,” dedi Nicholas usulca. “Daha yeni uyandırıldın ve henüz buna alışacak vaktin bile olmadı. Belki Mars’ın bilgisinden bir parça sana sızdı ve aklını karıştırıyor,” diye ekledi, başıyla kılıca işaret ederek. “ÖdleK Kılıcı’nı taşıyorsun. Ben onun neler yapabileceğini, yarattığı hayalleri, verdiği sözleri biliyorum. Bir oğlana adam olduğunu bile düşündürebilir.” Durup hızlı bir nefes aldı, sesinden öfkeyi defederek, tonunu değiştirdi. “Josh, sağlıklı düşünmüyorsun.”

“Aksine,” diye sertçe karşılık verdi Josh. “İlk kez olarak son derece sağlıklı düşünüyorum. Bunlar, tüm bunlar bizim yüzümüzden.” Simyacı’nın omuzu üzerinden Yaban Sürüsü’ne odaklandı gözleri.

Flamel, Josh’un bakışlarını takip etti ve arkasına bir bakış attı. “Evet,” diye katıldı ona. “Ama sizin yüzünüzden değil, yani Sophie ve Josh Newman yüzünden değil. Bu sizin olduğunuz ve olabileceğiniz şeyler yü-

zünden. Binyıllardır süren bir savaşta tek bir muharebe bu sadece.”

“Muharebeleri kazana kazana kazanılır savaşlar,” dedi Josh. “Babam bir keresinde yapılacak en iyi şeyin bir seferde tek bir şeyin savaşını vermek olduğunu söylemişti. Şu andaki savaşımız da bu.”

“Belki kız kardeşine de danışmalısın,” diye karşılık verdi Flamel.

“Gerek yok,” dedi Sophie usulca. Tartışma onu o noktaya çekmişti, gelmiş erkek kardeşinin arkasında duruyordu.

“Yani bu konuda ona katılıyorsun, öyle mi?” diye sordu Flamel.

“İki tektir,” dedi Sophie, Simyacı’nın yüzüne bakarak. “Öyle değil miyiz biz?”

Josh dönüp saldırıya yoğunlaştı.

Gabriel Köpekleri mızraklarını fırlatmış, yaylı tüfeklerin sonuncularını da ateşlemişlerdi. Metal koridor artık fırıl fırıl, boğucu toz yığınlarından geçilmiyordu. Toz bulutunun içinde belli belirsiz şekiller kıpırdanıyordu, fakat düşmandan kimse henüz savunma hattını delmemişti. Palamedes ve Shakespeare duvarlardan inmiş, köpekleri geçidin girişine doğru yönlendiriyorlardı. Josh aniden duvarların savunmasız olduğunu fark ederek başını yukarıya dikti ve kurt başlarından ilkinin siperin üzerinden fırlayışını gördüğüne şaşırmadı.

“Şimdi ikinizden birinin başına herhangi bir şey gelirse,” dedi Flamel çaresizce, Josh’a arkasını dönüp Sophie’ye yoğunlaşarak. “O zaman yaptığımız, başardığı-

mız her şey boşa gitmiş olacak. Sophie, sende Cadı'nın hafızası var. Karanlık Ataların geçmişte insanlığa neler yaptığını biliyorsun. Ve eğer seni ve erkek kardeşini yakalayıp Codex'in son iki sayfasını da ele geçirirlerse, işte yine bunları ve çok daha kötülerini yapacaklar bu dünyaya.”

Ölümsüzün sözleri Sophie'nin zihninde korkunç hatıralar uyandırdı ve gözlerini kırptırtıra kırptırtıra mahvolmuş, seller içinde kaybolmuş bir dünyanın kâbus gibi görüntülerini aklından çıkarmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. “Fakat herhangi bir şey yapmadan önce, Karanlık Ataların bizi yakalaması gerekiyor.” Sol elini öne uzattı ve eli katı, gümüş rengi bir eldivene döndü. “Ne var ki biz artık ne sıradan varlıklarız, ne de tümüyle insanız,” diye ekledi acı acı.

“Herkesi geri çekin!” diye bağırdı Josh. Dönüp kız kardeşine baktığında, kız oğlanın göz bebeklerinin altın rengine dönmüş, elindeki kılıcın siyah ve kırmızı tonlarıyla beneklenmiş olduğunu görerek şaşkına döndü. Mars'ın gözlerinin de kırmızı olduğunu hatırladı. Josh ona doğru uzandı ve daha kız bir şey diyemeden, kolunu yakaladı.

“Onları hendeğin gerisine çekeceğiz,” dedi. “Sonra da hendeği ateşe vereceğiz.”

Sophie gözlerini kırptırtırdı. Karşısında, Clarent sol elinde, dindik duran Josh'u gördü ve sonra gözleri Cadı'nın hatıralarının zihnine akın edışıyle gümüş rengine döndü: Altın yaldızlı kırmızı zırhı içinde Mars'ın erkek

kardeşi üzerine eklenmiş hayaletimsi görüntüsü gördü. O da kılıcını sol elinde tutuyordu.

Josh, Ozan'ın olduğu yeri saptayıp derin bir nefes aldı. "Shakespeare!" Güçlü ve buyurgan sesi sessizliğin içinde yankılandı ve hem Ozan hem de Palamedes başlarını ona çevirdiler. Josh elini sallayıp artık mazgallı siperlerin üzerinden akın eden kurtlarla griye dönmüş duvarlara işaret etti. "Geri  ekilin! Hendeğin arkasına gelin!"

Ozan başını sallayarak itiraz etmeye yeltendi, ama iri yarı şövalye ufak tefek adamı belinden kavradığı gibi omuzunun üzerine attı. şark şövalyesi, tekmeleri ve itirazları umursamaksızın, Flamel ve ikizlere doğru hızla koştu; kimi insan kimi köpek biçiminde Gabriel Köpekleri de hemen dibinden takip ediyorlardı onu.

"Aferin," dedi Palamedes, Josh ile aynı seviyeye geldiğinde. "Ezilip gidecektik. Kurtardın bizi." şark şövalyesi, Shakespeare'i omuzundan ayakları üzerine indirdi. Miğferini geriye itip ölümsüze sırttı. "Ah hâlâ yazıyor olacaktın Will, ne hikâyeler çıkardı bundan ama!" Josh'a baktı. "Tamamdır, Gabriel Köpeklerinin tamamı burada. Haydi hendeği ateş  verelim."

Josh kendine güvenerek, "Henüz değil. Bırak da ateş  vermeden önce iyice yaklaşsınlar," dedi.

"Bu onları uzak tutar." Sonra durup Palamedes'e baktı; içinde hayal meyal bir şüphe kabarmaya başlamıştı. "Daha doğrusu, tutar değil mi? Daha  nce Yaban Sürüsü'yle hiç d v şt n m ?"

İri yarı Şövalye başıyla onay verdi. “Dövüştüm. Kendi rızasıyla ateşe atılacak bir yaratıkla bugüne dek hiç karşılaşmadım. Ve görünüşüne karşın, Cernunnos da yarı hayvandır.”

“Geçmeyecekler.” Yüzü kıpkırmızı olmuş Shakespeare dönüp onlara baktı. Gözlükleri yüzünde yamuk bir şekilde duruyordu. “Yağlara bir-iki şey kattım. Ataların ve İkinci Nesil’in her nedense rahatsız edici bulduğu bazı mineral, ot ve egzotik baharatlar. Hendekte ayrıca cıva var, bir de sıvıya biraz demir cevheri ve çeşitli oksitler de ekledim. Alevlerden Cernunnos bile geçemeyecek.”

Sophie, “Archon geliyor,” diye fısıldadı, fakat kimse duymadı onu. Titremesini durdurmak için kollarını sıkıca bedenine doladı. Endor Cadısı, Cernunnos’u tanıyor, ondan korkuyor ve nefret ediyordu. Cadı yüzyıllarını Archon teknolojisinden geri kalanları bulup düzenli bir şekilde yok etmekle; metal kitapları yakmak, geriye bıraktıkları eserleri eritmek, öyküleri yeni nesillere aktaran masalcıları öldürmeye adanmıştı. Atalardan önce hüküm sürmüş olanlara dair hatıralarını silmeye çalışıyordu. Şimdiyse, Sophie işte o hatıralara yenilme tehlikesi altındaydı.

Yaban Sürüsü’nden arta kalan tozlar içinde canavarımsı bir şekil ilerledi; Cernunnos metal kapıdan içeriye girdi. Yaratık yavaş yavaş, acele etmeksizin ilerliyor, dev sopası hafifçe sol omuzuna dayalı duruyordu. Beyaz ateş filizleri boynuzları üzerinde kıpırdanıyor, bir uçtan diğerine kıvılcımlar sıçratıyor, o heykel gibi güzel yüzü yumuşak bir ışığa buluyordu.

“Neden yalan söyleyeyim ki sana?” Ses tonuna bakılırsa, Cernunnos’un gerçekten de akli karışmıştı. “Ben ne Ata’yım ne de İkinci Nesil. Benim humaniye yalan söylemek için hiçbir sebebim yok.”

Sophie öne çıkıp ikizinin hemen arkasında durdu.

Oğlanın arkasında, kızın başparmağı, bileğine dağlanmış dövmeyle dayalı duruyordu. Tek yapması gereken altın rengi çemberin merkezindeki kırmızı noktaya dokunmaktı, bu Ateş Büyüsü’nü alev alev canlandıracaktı. Boynuzlu Tanrı kıza baktı, gözleri, göz bebekleri kısılıp birer çizgiye dönüşürken parladı. Bakışlarını birinin yüzünden ötekine geçiren “Daha önce karşılaştık,” dedi hayretle.

İkizler, şaşkınlık içinde başlarını salladılar.

“Karşılaştık,” diye ısrar etti Boynuzlu Tanrı.

“Hatırlardık bence,” dedi Sophie.

“Pek kolay unutulabilecek bir tipin olduğu söylenemez,” diye ekledi Josh.

“Ben sizi tanıyorum,” dedi Cernunnos; kendinden son derece emindi. Nicholas’ın, peşinde Palamedes ve Shakespeare ile telaş içinde ikizlerin yanına gelişiyle, “Ama bu daha sonra çözeceğimiz bir gizem,” diye ekledi. Simyacı’yla başlayıp yine onunla bitirecek şekilde, Boynuzlu Tanrı sırayla teker teker her birine baktı. Doğrulup dinazor sopasını kaldırdı ve Flamel’i gösterdi. “Akşam yemeği,” dedi, sonra sopayı Palamedes’e doğrulttu. “Öğlen yemeği.” Sopa tekrar Simyacı’nın göğsünden geçip öbür yanındaki Shakespeare’i gösterdi. “Atıştırmalık.”

“Bunu hakaret kabul etmem gerekir gibi geliyor,” diye mırıldandı Ozan.

Boynuzlu Tanrı ona baktı. “Ve senin şu Gabriel Köpekleri de Yaban Sürüsü’ne katılacak, iki kadim kabile tekrar buluşacak.” Sopasını kaldırdı. Archon’un ardındaki loşluğun içinde bir hareketlenme oldu ve aniden kurtlar çeneleri aralanmış hâlde topluca ileri atıldılar.

Sophie gözlerini kapattı, odaklanarak başparmağını yuvarlak dövmeye bastırdı ve avucunda ufakık bir alev topu yarattı. Parmaklarını Josh’un omuzuna saplayarak onu hendeğin kenarından çekti ve alev alev, altın rengi küreyi yoğun siyah sıvının içine fırlattı.

Küre yağın yüzeyine cup diye düştü ve bir an öylece süzüldü, sonrasındaysa beyaz bir dumanın tıslamasıyla yok olup gitti.

“Olamaz,” diye fısıldadı kız. Ciğerlerindeki tüm hava bir anda çekilip onu nefessiz, soluk soluğa bırakmıştı âdeta. Ateş Büyüsü’nü daha yalnızca bir gün önce öğrenmiş olsa da, büyü çoktan onun bir parçası olmuştu. Onunla Disir ve gargoyllara karşı savaşmıştı, fakat şimdi aslında büyüünün doğasına dair pek az şey bildiğini fark ediyordu. Öğrenmesi gereken daha öyle çok şey vardı ki!

Sessiz Yaban Sürüsü hendeğe doğru koştu. Josh aniden tek dizi üzerine çöküp Clarent’i yoğun sıvıya daldırdı. Kılıç anında havaya yapış yapış kara alevler sıçratan donuk bir gümbürtüyle, kükrercesine aydınlanarak patladı. Patlamanın kuvveti hem Josh’u hem de Sophie’yi havada uçurarak geriye, çamurun içine fırlat-

tı. Hendeğin öte yanındaysa, Yaban Sürüsü alevlerden uzaklaşmaya çalışırken birbirleri üzerine yuvarlanıyorlardı. Kimileri ıslak yerde öne doğru kaymaya devam ediyor, kimileriye arkadan gelen bedenlerin kuvvetiyle ateşe sürükleniyordu. Bunlar, anında kapkara küllere dönüşüyorlardı.

“Bunun bedelini ödeyeceksin!” diye sopasıyla Josh’u gösterdi Cernunnos: “Ve sen... Kılıcımı geri alacağım!”

“Bırak da tekrar deneyeyeyim.” Sophie parmaklarım şakırdatıp Boynuzlu Tanrı’nın dev sopasına doğru sarı ateşten kalın bir çubuk fırlattı. Sopa o iğrenç yanan kemik kokusuyla birlikte alevlere boğuldu. “Annen sana parmakla göstermenin ayıp olduğunu hiç söylemedi mi?”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Perenelle Flamel paslı merdivenin son basamağını da tırmanıp başını kaldırarak tepesindeki ufacık mavi gökyüzü parçasına baktı. Sonra somurttu. Bulut gibi bir şey üzerine doğru düşmekteydi; Alcatraz'ın yüzeyini adanın derinliklerindeki eski kaçakçı tünellerine bağlayan uzun bacadan geliyordu bu şey doğrudan. Bulut kendi üzerine doğru katlanıp bükülerek Juan Manuel *de Ayala*'nın biçimine büründü.

Denizci, resmi İspanyolcasıyla "*Madam Perenelle?*" diye sordu. "*Burada ne yapıyorsunuz?*"

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti Perenelle. "Karga Tanrıça'yı ziyaret edeyim diyordum." Ancak o kadarcık zaman geçtiğine inanmak zordu ama önceki gün Perenelle ve Areop-Enap, Karga Tanrıça Morri-
gan ve onun kuşlar ordusunu mağlup etmişlerdi. İhti-

yar Örümcek, Morrigan'ı örümceklerinden kuş yiyen bazılarına yem etmek istemişti, fakat Perenelle buna karşı çıkmış ve onun yerine Ata'mın ağlara sarılı yarattığı adanın derinliklerindeki ışısız hücreye taşınmasını istemişti.

Perenelle, Areop-Enap'ı hapisneden ilk kurtardığında, kapının önündeki çamura karmaşık bir dizilimle saplanmış bir sıra mızrağı yerlerinden sökmüştü. Her bir mızrak başına ezeli bir Güç Sözcüğü boyanmıştı, bu da Ata ırkın herhangi bir mensubu için aşılabilir bir engel teşkil ediyordu. Areop-Enap sıkıca sarmalanmış Morrigan'ı hücreye getirdiğinde, Perenelle o olağanüstü hafızasına başvurarak mızrakları baştan aynı şekilde mağaranın ağzına sıralamıştı. Sonra, çamur ve deniz kabukları kullanarak, yassı mızrak başlarına aynı karmaşık desenleri tekrar çizmiş ve Morrigan'ı Güç Sözcükleri ve Atalardan daha eski simgelerin ardına hapsetmişti. Onu ancak bir insan kurtarabilirdi artık; bir Ata veya İkinci Nesil o görünmez ve ölümcül ilkel efsuna yaklaşamazdı bile.

"Madam," dedi de Ayala aceleyle. "Seni adadan uzaklaştırmaklıyız."

"Biliyorum," dedi Perenelle. Ayağının bileğine kadar pis, çürümüş balık kokulu çamura batışıyla dudakları tiksintiyle büküldü. "Üzerinde çalışıyorum. Nereidlerden hiçbirini gördün mü?"

"Bir düzine kadarı deniz tarafındaki kayalarda güneşleniyorlardı, iskelenin orada da iki tane daha gördüm."

Babaları Nereus'un izine rastlayamadım, ama eminim yakındadır.” Kollarını sıkıca bedenine dolayısıyla hayaletten tutamlar çözünüp dağıldı. “Nereidler kıyıya çıkmazlarsa da babaları çıkabilir. Çıkacaktır da.”

Perenelle koridorda bir dizi vıcık vıcık adımla ilerledi. Dönüp hayalete bir bakış attı, şaşırmıştı doğrusu. “Bunu bilmiyordum.”

“Nereidler birer kadın bedeninde olsalar da kuyrukları balık kuyruğudur. Nereus'unsa bacağı benzer uzuvları var. Bazen kıyıya, ücra balıkçı köylerine çıkar... Beslenmek için... Ya da gecenin köründe teknelerden birine tırmanırıp dikkatsiz bir gemiciyi kapı verir.”

Perenelle durup koridorun ucuna doğru baktı. Tünelin ucu denize doğru kıvrılıyordu, bir anda gözünün önünde Denizin Yaşlı Adamı'nın tünelde ona doğru süründüğü görüntüsü canlandı. Başını sallayıp görüntüyü savuşturarak parmaklarını şakırdattı ve alnının orta yerinin az üzerinde havada süzülen, iki buçuk santimetre yüksekliğinde, mum gibi bir alev yarattı. Bir madencinin kaskındaki ışık gibi, önüne sarı-beyaz bir ışık düşürdü bu. Perenelle tekrar *de Ayala'*ya döndü. “Burada durup benim için gözcülük yapar mısın? Herhangi biri veya bir şey gelecek olursa uyarır mısın?”

“Elbette.” Hayalet, o baktıktan yoksun bedeniyle eğilip reverans yapmaya çalışarak ikiye katlandı. *“Fakat neden buradasınız madam? Burada Karga Tanrıça'dan başka bir şey yok.”*

Perenelle'in gülümsemesi loş ortamı aydınlattı. "Ben de onu görmeye geldim zaten."

"Böbürlenmeye mi geldin?" Morrigan'm sesi boğuktu, bir kapı gıcirtısı gibiydi; aynı zamanda neredeyse erkeksi bir sestti.

"Hayır," dedi Perenelle dürüstçe. Girişin orta yerinde durup kollarını göğsünde kavuşturdu ve hücrenin içine bir göz attı. "Seninle konuşmaya geldim."

Areop-Enap yer altı hücresinin orta yerine küre şeklinde, çok güzel bir ağ örmüştü.

Ağın ipliklerinin her biri Perenelle'in küçük parmağı kalınlığındaydı ve kadının başı üzerinde kırpışan alevin ışığıyla sıvı gümüş gibi parlıyorlardı. Ağın hemen ortasında, kolları uzanmış, siyah tüylü pelerini etrafına yayılmış hâlde Karga Tanrıça bulunuyordu. Sanki havada bir noktaya tünemiş de her an süzülerek havalanabilirmiş gibi duruyordu.

"İyi görünmüyorsun," dedi Perenelle bir an sonra. Loş ışıktta, Perenelle, yarattığın mermer beyazı teninin yeşilimsi bir renk almış olduğunu görebiliyordu. Siyah deri elbisesi elbisesi kuruyup uzun kesikler hâlinde çatlayarak yarattığın solgun tenini yer yer açığa çıkarmıştı. Kısa yeleğinin üzerindeki gümüş zimbalar kirlenip kararmıştı, beline dolanmış ağır deri kemer nemlenmiş, kemerin üzerine kakılmış yuvarlak armalar da lekelelenip aynı yüzününki gibi yeşil bir renge dönmüştü.

Morrigan gülümsedi ve dilinin ucuyla kapkara dudaklarını yaladı. "Sen de son konuşmamızdan beri

geçen saatler içinde yaşlanmışsın. Sen ve ben, beraber öleceğiz.”

Perenelle elini oynattı ve alev süzülüp Morrigan’a yaklaştı. Karga Tanrıça başını öbür yana çevirmeye çalıştı, fakat gümüşi, yapışkan ağ ile sabitlenmişti. Simsiyah gözlerinde yansımalar belirerek bir an için sanki insanınki gibi göz bebekleri varmışçasına bir görünüm ortaya çıkardılar. Yüzünün etleri ardında kemikleri sezilebiliyordu.

“Hasta görünüyorsun,” dedi. “Sen belki de benden daha önce gidersin.”

“Esaret Simgeleri beni zehirliyor,” diye çıkıştı Morrigan. “Ama sen zaten biliyorsundur bunu şüphesiz.”

Perenelle dönüp en yakınında duran mızrağın başına boyamış olduğunu kıvrımlı kare simgeye baktı. “Bilmiyordum. Areop-Enap’ı burada hapsetmişlerdi. Ama burada hapis kalmanın dışında kendisine hiçbir zarar gelmemiş gibi görünüyordu.”

“Areop-Enap bir Ata. Bense İkinci Nesil’denim. Simgeleri nasıl keşfettin?” diye sordu Morrigan ve kuru kuru öksürdü. “Ataların ve İkinci Nesil’in çoğu Esaret Simgeleri’nin ve Güç Sözcükleri’nin söylenceden ibaret olduğuna inanıyor.”

“Ben keşfetmedim. Senin o arkadaşın Dee, Areop-Enap’ı bu hücrenin içine hapsetmek için kullanmış onları,” dedi Efsuncu.

Morrigan’ın koyu renk dudakları iğrentiyle büzüldü. “Dee mi? Dee bu kadim sözcükleri mi biliyormuş?” Bir an sessizleşti ve sonra yavaşça başını salladı.

“Bana inanmıyor musun?” diye sordu Perenelle.

“Ah hayır, aksine. Sana kesinlikle inanıyorum. Sanırım İngiliz Büyücü’yü hayatta olan herkesten daha iyi tanıyorum; ne var ki yeni bir şeyler keşfettikçe, aslında ona dair ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Bu kadim bilgiye sahip olduğunu çıtlatmadı bile bana,” diye bitirdi sözlerini.

“Sen de şimdi ona bunları kimin öğretmiş olabileceğini merak ediyorsun,” dedi Perenelle kurnazca. “Are-op-Enap, Dee’nin yanında başka birinin daha olduğunu söylemişti. Bunun bir Ata olduğunu tahmin ediyordu, ama öyle güçlüymüş ki İhtiyar Örümcek bile görememiş onları. Karmaşık bir gizlenme tılsımıyla korunuyorlardı muhakkak. Dee’nin efendileriydi bunlar muhakkak.”

“Dee’nin Ata efendisinin kim olduğunu kimse bilmiyor.”

Perenelle şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Sen bile mi?”

Morrigan, uzun beyaz dişlerini kara dudaklarına bastırdı. “Ben bilmiyorum. Kimse bilmiyor, merak edenler de, ister Ata ister İkinci Nesil ya da humani olsun, ortadan kayboluyorlar.

Bu, en büyük gizemlerden biri. Gerçi daha büyük bir gizem varsa o da efendilerinin yarattığı tüm bu felaketlere rağmen neden hâlâ onu koruduğu. Yüzyıllardır seni ve kocanı ele geçirmeyi beceremedi.” Hızlıca, gürlercesine öksürdü. “Atalar ne şefkatlidir ne de cömert. Bağışlayıcı olmadıklarına zaten şüphe yok. Yeterince iyi reverans yapmadı diye toza çevrilen humaniler bilirim.”

“Dee’nin adadaki tüm bu yaratıklarla neler yapmaya niyetli olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Morrigan sessizce kadını süzdü.

Perenelle gülümsedi. “Madem ikimiz de yakında öleceğiz... Bilsem ne fark eder?”

Karga Tanrıça başıyla onaylamaya yeltendi, ama olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. “Dee’ye yaratıkları toplaması emredildi, fakat eminim ki Ataların onlarla ne yapmayı umduklarını bilmiyordur.”

“Ama sen biliyorsun,” diye tahmin yürüttü Perenelle.

“Daha önce böyle bir şeyin olduğunu gördüm. Siz humaninin zamanı ölçtüğü şekilde bile çok uzun zaman önce. Bir nevi ordu,” dedi Karga Tanrıça yorgun yorgun. “Vakti geldiğinde şehrin üzerine salınacaklar.”

Perenelle’in ağzı açık kaldı. Aniden San Francisco semalarının gözü dönmüş vampirlerle, lağımaların hortlak ve trollerle dolduğu, körfeze *Peist*lerin doluğu, *Windingo* ve *Cluricain*lerin de sokakları istila ettiği canlandı gözünde. “Katliam olur bu.”

“Amaç da o zaten,” diye fısıldadı Morrigan. “Mitler ve efsanelerden fırlama canavarları sokaklarda ve gökte görünce humani nasıl tepki verecek sence?”

“Dehşete düşecekler, gözlerine inanamayacaklar.” Perenelle derin, ürpertici bir nefes aldı. “Uygarlık yıkılacak.”

“Daha önce de yıkıldı,” dedi Morrigan kayıtsızca.

“Ve tekrar yükseldi,” dedi hemen Perenelle.

“Bu kez tekrar yükselmeyecek. Her kıtada aynı bunun gibi başka koleksiyonlar olduğu geldi kulağıma; ordu ya

da hayvanat bahçesi, ne dersen artık. Tahminimce aynı günde hepsi birden dünyaya salıverileceklerdir. Humani orduları bu yaratıklara karşı kendilerini ve silahlarını ziyan edecekler... ve sonra, bitkin düşüp zayıfladıklarında o senin Karanlık Atalar dediklerin dünyaya geri dönecekler.” Karga Tanrıça güldü, sonra gülüşü gıdıklarcasına bir öksürüğe dönüştü. “En azından plan öyle. Elbette Dee, Codex’in son iki sayfasını ele geçirmeyi başaramazsa bunların hiçbirisi olamaz. Son Çağırma olmadan, Gölge Alemleri aynı hizaya getirilemez.” Tekrar öksürdü. “Acaba Dee’nin efendisi başarısız olduğu takdirde ona neler yapmayı planlıyor? Gaddarca bir şeydir şüphesiz,” diye ekledi, neredeyse neşeyle.

“Onun senin dostun olduğunu sanıyordum oysa?” dedi Perenelle, bir kez daha şaşırmıştı. “Yüzyıllardır onunla birlikte çalışıyorsun.”

“Bu, kendi seçimimle olmadı asla,” diye çıkıştı Morrigan. “Dee’nin dediklerini yapmam, hizmet ettiği şu efendilerinin emri.” Yapışkan ağın içinde dönmeye çalıştı, fakat iplikler gerilerek onu daha da sıkı kavradılar. “Bak bana neye mal oldu sonunda.” Gözünün kenarında ıslıl ıslıl siyah bir gözyaşı belirdi. “Bugün, burada Esaret Simgeleri tarafından zehirlenerek öleceğim ve bir daha asla gökyüzünü göremeyeceğim.”

Perenelle siyah gözyaşının Morrigan’ın çenesine akışını seyretti.

Gözyaşı yaratığın teninden ayrıldığı anda kar beyazı bir kuş tüyüne dönüşüp usulca süzülerek yere düştü. “Belki Dee seni kurtarmak için birini gönderir.”

“Hiç sanmam.” Karga Tanrıça öksürdü. “Eğer ölürsem ona az bir zahmet olur ancak. Ata efendisinden yeni bir hizmetkâr verilir ona, ben de unutulur giderim.”

“Öyle görünüyor ki ikimiz de Büyücü’nün ihanetine uğramışız,” diye fısıldadı Perenelle. Karga Tanrıça’nın yüzünden bir siyah yaşın daha süzülüşünü ve çenesinden damladığı anda beyaz bir kuş tüyüne dönüşünü izledi. “Morrigan... keşke... Keşke sana yardım edebilsaydım,” diye itiraf etti Perenelle, “ama sana güvenebileceğime emin değilim.”

“Elbette güvenemezsin bana,” diye hemen cevabı yapıştırdı Morrigan. “Şimdi beni serbest bıraksan mahvederim seni. Tabiatım böyle.” Solgun teni kararıp koyu mavi ile yeşil arası bir renk almış, alnı ve yanaklarında da ufacık benekler belirmişti. Ağın içinde çırpınmaya başladı, siyah tüyler pelerininin kopup ayağının dibindeki ufak beyaz tüy yığınının katılıyorlardı. “Ölme vakti geldi...” Gözleri, siyah ve bomboş, iyice açıldı ve sonra yavaşça kırmızı ve sarı tutamlar siyahlığın üzerinden kıvrım kıvrım geçerek, onu solgun bir turuncuya çevirdi. Yaratık göğsünü iyice şişiren bir nefes alıp gözlerini kapadı ve bir an kıpırtısızca yattı öylece.

“Morrigan?” diye fısıldadı Perenelle.

Yaratık kımıldamadı.

“Morrigan?” diye tekrar sordu Perenelle. Bu yaratık nesillerdir onun düşmanıydıysa da, orada öylece durup bir efsanenin ölmesine izin verdiği için kendini üzgün ve dehşet içinde hissediyordu.

Aniden Morrigan'ın gözleri şak diye açıldı. Artık siyah değil, parlak kırmızıydılar; kan kırmızısı.

“Morrigan?..” Perenelle bir adım geriledi.

Karga Tanrıça'nın dudaklarından çıkan ses her zamanki sesinden hafifçe farklıydı. Bir İrlanda ya da İskoç aksanı açıkça hissediliyordu. “Morrigan şimdi uyuyor... Ben Badb'im.”

Yaratığın gözleri yavaşça kapandı ve sonra tekrar açıldı. Bu kez ıslıl ıslıl bir sarı rengindeydiler.

“Ve ben de Macha.” Kelt aksanı bu kez daha da kuvvetliydi; ses ise daha derin, daha bir kulak tırma- layıcıydı.

Yaratığın gözleri tekrar kapandı ve bir kez daha açıldıklarında, tek göz koyu, parlak bir kırmızıydı, öte- kiyse ıslıtlı bir sarı. İki ses, aynı ağızdan, tam olarak senkronize olamadan çıkıyordu.

“Biz Morrigan'ın kız kardeşleriyiz.” Kırmızı ve sarı gözler Efsuncu'ya çevrildi. “Konuşmamıza izin ver.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Sizin ikinizin de öldüğünü sanıyordum,” dedi Perenelle Flamel. Korkması gerektiğini biliyordu, ne var ki tek hissettiği bir rahatlamaydı. Bir de merak.

Başının üzerinde havada salınan alev, dev örümcek ağına yapışık Karga Tanrıça’nın karanlık bedenine sıcak, sarı bir ışık düşürüyordu. Pütür pütür, yeşil tenli yüzünde biri kırmızı biri sarı iki göz Efsuncu’ya tepeden baktı ve siyah dudaklar oynadığında o tek ağızdan iki ses birden çıktı: “Uyuyorduk desek daha doğru. Ölmedik.”

Perenelle başıyla onayladı, olmayacak şey değildi. O, hayaletlerle dolu bir dünyada büyümüş, her gün yaşayan ölümler görmüş ve sık sık onlarla konuşmuştu; ne var ki Morrigan’ın ağzından gelen sesler o ruhların seslerinden değildi. Bu başka bir şeydi. Karga Tanrıça hakkında bil-

diklerini hatırlamaya çalıştı. Yaratık İkinci Nesil'di, yani Danu Talis'in batısından sonra doğmuştu.

Sonradan İrlanda ve Britanya adlarını alacak topraklara yerleşmiş ve kısa zamanda Keltlerce kendisine bir savaş, ölüm ve kıyım tanrıçası olarak tapınılır olmuştu. Ataların ve İkinci Nesil'den olanların bir çoğu gibi, o da üç varlıklı bir tanrıçaydı: Üç hâli vardı. Bazı Atalar zamanın geçişiyle gözle görünür şekilde değişirlerdi. Örneğin Hekate her gün içerisinde fiziksel olarak genç bir kızıdan yaşlı bir kadına dönüşmeye mahkûmdu. Başkaları Ay'ın veya mevsimlerin etkisiyle değişir, kimi üç varlıklı tanrıçalarsa sadece aynı kişinin farklı hâllerinden ibaret olurdu. Fakat hatırladığı kadarıyla, Macha, Badb ve Morrigan farklı kişiliklere sahip üç farklı yaratıktı; gerçi her üçü de vahşi ve amansızdı ya...

"Nicholas ve ben on dokuzuncu yüzyılda İrlanda'dayken, yaşlı bir bilge kadın bize Morrigan'ın her nasılsa sizin ikinizi birden öldürdüğünü söylemişti."

"Tam olarak öyle sayılmaz." Bir an için her iki göz de kırmızıya döndü ve yaratık tek bir sesle konuştu. "Biz aslında hiçbir zaman için üç farklı şey olmamıştık, hep birdik."

Perenelle yüzünde herhangi bir ifadenin şekillenmesine özen gösterdi. "Bir beden, üç farklı kişilik mi yani?" diye sordu. Sonra başıyla onayladı. "Demek o yüzden üç kız kardeş hiçbir zaman bir arada görülmemişti."

"Bir ay içinde, Ay'ın hâllerine bağlı olarak her birimiz sırayla bu bedene hükmederdik."

Gözler kırpışıp sarıya döndü, ses değişti ve etin altındaki kemik yapısı başkalaşp yüzü hafifçe farklı bir görünüme büründürdü. “Bir de yılın belli zamanlarında içimizden biri bedene tümüyle hâkim olurdu. Kış ortası hep benim zamanımdı.”

Sol göz kırmızıya, sağ göz parlak sarıya döndü ve her iki ses birden duyuldu. “Fakat bu beden genellikle küçük kız kardeşimiz Morrigan’ın hükmünde olurdu.” Yaratık ağı sarsacak denli kuvvete öksürmeye başladı ve dudaklarında yoğun, siyah bir sıvı toplandı. Kırmızı ve sarı gözler Perenelle’in arkasında dizili mızraklara doğru ışıldadı. “Efsuncu, Esaret Simgeleri’ni kır... Bizi zehirliyorlar, öldürüyorlar.”

Perenelle başını çevirip arkasına baktı. Mağaranın hemen dışına, koridoru katedecek şekilde dizilmiş on iki tahta mızrak, birbirine kenetlenen bir dizi üçgen ve kare şekil meydana getiriyordu. Göz ucuyla, üstlerine ıslak çamurla kadim Güç Sözcükleri’ni yazdığı metal mızrak başları arasında vızırdayan belli belirsiz siyah ışığı seçebiliyordu.

“Efsuncu... Lütfen. Sihiri boz,” diye fısıldadı Karga Tanrıça. “Kız kardeşimiz Morrigan seni tanıyor ve sana saygı duyuyor. Senin güçlü ve kudret sahibi olmakla birlikte asla zulüm etmediğini biliyor.”

Perenelle koridora doğru bir adım geriledi ve mızraklardan birini çamurdan çekerek diziyi bozdu. Anında hayal meyal farkında olduğu çınlama kesildi ve acı, madeni tattakî hava yer altı tünelinin olağan kokularına büründü: Tuz ile pis çamur, çürük balık ve yosun

kokuları. Mızrağı her iki eliyle birden kuvvetle tutarak hücreye geri döndü. “Bu bir hile olmasa iyi olur,” diye uyardı. Mızrağı Karga Tanrıça’ya yaklaştırdıkça, mızrak başı korlaşmaya başladı.

Sonra ufak bir patlamayla aydınlandı; soğuk, siyah beyaz bir ışık salmaya başladı. Perenelle ışıldayan mızrağın ucunu ağın altında kalan ufak tüy yığınınına değdirdi ve tüyler cızırdadı, dumanlar tüttürüp kıvrıla kıvrıla kavruluverdiler. Yanan kuş tüylerinin kokusu Perenelle’in gözlerini sulandırdı ve onu tekrar hücrenin dışına çıkmaya zorladı.

Yaratığın gözleri kıvrım kıvrım yükselen dumanla kırıpıştı. “Hile yok...”

Ve sonra ağın içinde mahsur olan beden sarsıldı ve gözlerdeki kırmızı ve sarı renkler akıp giderek onları kapkara, bomboş bıraktılar. “Yalan söylüyorlar!” diye bağırdı. “Dinleme onları!”

Perenelle mızrağı havaya kaldırıp parlak metal mızrak başını neredeyse Karga Tanrıça’nın göz hizasına getirdi. Siyah beyaz ışık yaratığın yeşilimsi tenini aydınlattı ve Morrigan gözlerini sıkıca yumup başını çevirmeye çalıştıysa da başarısız oldu. Gözlerini tekrar açtığı anda, Badb ve Macha’nın kırmızı ve sarı renkleri geri dönmüştü. Gözler iki kız kardeş konuştukça renkten renge geçti.

“Morrigan bizi kandırdı,” dedi Badb.

“Bizi zindanlara attı, büyüledi, lanetledi...” diye ekledi Macha.

“Dee’nin selefinden öğrendiği iğrenç bir ölü diriltme büyüğü kullanarak ruhlarımızı birleştirdi, bizi esir etti ve bizi tümüyle güçsüz kıldı.”

“Yüzyıllardır büyü tesiri altındayız,” dedi kırmızı gözlü Macha. “Kız kardeşimizin her görüp duyduğunu biz de görüp duyabiliyoruz, fakat herhangi bir şey yapmaktan, hareket etmekten, herhangi bir davranışta bulunmaktan aciziz...”

“Fakat Esaret Sihiri’nin aşındırıcı etkisi büyüyü gevşetti ve tekrar bu bedene hükmedebilmemizi sağladı.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Perenelle. Meraklanmış, bir yandan da tuhaf bir şekilde bu hikâyeye hüzünlenmişti.

“Özgür olmak istiyoruz.” Sesler birleşti, sol göz hâlâ al al parlıyor, sağ göz ise sarı sarı yanıyordu. “Kız kardeşimiz kendini feda etmeye hazır olabilir. Fakat biz değiliz. Kız kardeşimiz, Dee ve Ataların uşağı olabilir. Biz değiliz. Biz Danu Talis’in düşüşünden sonra humaninin tarafını tutmadık, fakat onlara karşı savaş da vermedik. Zamanla, humani bize tapar bile oldu, onların tapınmasıysa bizi daha da güçlü kıldı. Savaşıkları her savaş, kazandıkları yahut kaybettikleri her muharabe de bizi acı ve anılarıyla beslediler. İnsanoğlunun aleminden yitip gittiğimizde yasımızı dahi tuttular. Bu da kendi kabile, dost ve akrabalarımızın yaptığının çok daha fazlası. Morrigan bizi esir ettiğinde, hapsettiğinde, büyü altına aldığı anda hiçbiri umursamadı veya itiraz etmedi. Efsuncu, bizim hiçbir Ata ya da İkinci Nesil mensubuna bağlılığımız yok.”

Perenelle mızrağın sapını çamurlu yere saplayarak tahtayı hemen metal başın altından tutup ona yaslandı. Çamurdan boyadığı mühür, yüzünün hemen yanında

sıcacık, yavaşça atan bir kalp gibi usulca sarsıldı. Tah-ta sapın uzunluğu boyunca son derece hafif bir tıngırtı hissedebiliyordu.

“Bizi serbest bırak,” diye aceleyle sözlerine devam etti Karga Tanrıça. “Sana borçlu kalacağız.”

“Çok cazip bir teklif,” dedi Perenelle. “Fakat size güvenip güvenemeyeceğimi nasıl bilebilirim? Sizi serbest bıraktığım an üzerime atılmayacağınızı nereden bileceğim?”

Ağa hapsedilmiş yaratık gülümsedi, siyah dudakları uzun beyaz dişlerinin üzerinden çekildi.

“Çünkü sana sözümüzü veriyoruz, bir savaşçı sözü, Karga Tanrıça’nın bozulmaz sözü,” dedi sarı gözlü tanrıça pat diye.

“Tabii bunun yanında Archon simgesinin üzerinde olduğu mızrak sende,” diye ekledi kırmızı gözlü tanrıça.

“Archon mu?” diye sordu Perenelle. Uzun yaşamı içerisinde bu sözcüğü herhâlde ancak iki kere duymuştu.

“Atalardan önce, bu gezegende on iki Archon hüküm sürüyordu.”

“Atalardan önce mi?”

“Dünya senin düşündüğünden daha eski ve vahşi.” Karga Tanrıça gülümsedi. “Çok daha eski. Çok daha vahşi.”

Perenelle başıyla onayladı. “Buna her zaman inanmışımdır.” Archonlar’ın fikri bile büyüleyiciydi, Nicholas duysa bayılırdı buna. Fakat şimdi daha pratik konulara odaklanması gerekiyordu. “Beni taşıyarak adadan uzaklaştırabilir misiniz?” diye sordu yüksek

sesle. Mızrağı sıkıca kavradı. Birçok şey yaratığın cevabına bakıyordu.

Bir anlık bir duraksama oldu ve sonra tanrıça “Bunu yapamayız,” dedi. “Ne kadar hafif olsan da yine de taşıyamayacağımız kadar ağırsın. Bizlerin, yani Atalar ve İkinci Nesil’den uçma kabiliyeti olanların kemikleri neredeyse tümüyle koftur. Kuvvetli değiliz.”

Efsuncu başını sallayıp gevşedi. Cevabı zaten biliyordu; neredeyse iki yüzyıl önce, İtalya’da, Roma’da bir İkinci Nesil vampir kadın çetesiyle dövüşmüştü. Yırtıcı görünümüne ve ölümcül pençelerine rağmen, fiziksel güçten yoksun olduklarını keşfetmişti.

Nicholas bavullarının içinden bir kılıçla bir mızrak bulup yanına geri gelinceye kadar, Perenelle onları deri peleriniyle yere yapıştırıp Medusa’nın saçlarından çekip kopardığı bir avuç yilandan örülmüş kırbacını kullanarak yaratıkları taşla çevirmişti. Eğer Karga Tanrıça onu taşıyabileceğini söyleseydi, o zaman yalan söylediklerini anlamış olacaktı.

“Kız kardeşimizin öldüğünü sandığın anda,” diye devam etti Karga Tanrıça, “senin üzüntünü, onun vefatı için pişmanlığını duyumsadık. Bizi serbest bırak Efsuncu. O zaman biz de, bu bedene hükmettiğimiz sürece sana veya senin bedenine karşı bir harekete geçmeyeceğiz. Bu sana sözümüz.”

Bir bilim adamı olan kocası Nicholas’ın aksine, Perenelle Flamel önsezileriyle hareket eden bir varlıktı. Her zaman içgüdülerinin izinden gitmişti, onlar da kadını nadiren yarı yolda bırakmışlardı. Eğer şimdi yanılıyorsa ve Karga Tanrıça ona saldırırsa, o zaman da ken-

di gücü ile ölümcül mızrağının bileşiminin yaratığa karşı etkili olacağını umuyordu.

“O hâlde söz verin.” diye talep etti Perenelle.

“Sözümüz senindir,” diye vızırdadı her iki ses birden. “Sana zarar vermeyeceğiz. Şeref sözü.”

“Gözlerini kapat,” diye komut verdi Perenelle. Öne bir adım atıp mızrağı ağız hizasına getirdi. Gri-beyaz duman uzun, dikey hatlar hâlinde yükseldi, mızrağı yapışkan ipliklere değdirdikçe ağlar cızlayıp tısladı. Karga Tanrıça’yı yavaşça yere indirecek şekilde iplikleri kesmeye çalıştı, fakat sonra bunun zaten acıya neredeyse tümüyle dayanıklı bir yaratık olduğunu hatırladı. Mızrak dev bir çarpı işareti çizdi ve yaratık en ufak bir ses çıkarmaksızın yere yuvarlandı.

Ağdan kurtulmuş olsa da, ipliklerine sıkıca dolanmış bir hâldeydi.

Kırmızı ve sarı gözler açıldı. “Dikkat et Efsuncu,” diye homurdandı Karga Tanrıça, Perenelle mızrağı her iki eliyle tutarak yaklaşırken. Gözler dumanı tüten bıçağa odaklanmıştı. “Tek bir sıyrık bile ölümcül olabilir.”

Neredeyse görünmez olan kozayı özenle, nazikçe yarıp Karga Tanrıça’yı kurtarıırken “Bunu hatırlayacağım,” diye söz verdi Efsuncu.

Yaratık ayaklandı ve deri göğüsünün üzerindeki yapışkan ağ parçalarını silkeledi. Sonra gerindi, kollarını iyice açıp sırtını arkaya doğru esnetirken deri çatırıyordu. “Oh, tekrar canlı olmak gerçekten de güzel!”

“Morrigan’ın tekrar belirme ihtimali var mı?” diye sordu Perenelle, mızrağı sıkı sıkı tutarak doğrulurken.

Tek bir hareket ile silahı Karga Tanrıça'mın tepesine indirebilecek konumdaydı.

Gözler kırmızıdan sarıya sonra tekrar kırmızıya döndü. "Küçük kız kardeşimizi kontrol altında tutacağız." Sonra baş, Perenelle'in omuzu üzerinden bir şeye bakmak üzere döndü.

Kadın, onun peşine arkasına dönerken bile, acaba bilinen en uyduruk oyuna mı geliyor diye düşünmeden edemedi.

Juan Manuel *de Ayala* hücrenin girişiyle çerçevelenmiş hâlde durdu. Hayaletin gözleri ve ağzı birer boşluktu, özünün uzun, kıvrım kıvrım hatlarıysa ardındaki tünele doğru, dalga dalga bir bayrak gibi uzanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Perenelle. Bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anlamıştı.

Kadın mızrağı şöyle bir salladı ve hayalet, başını Karga Tanrıça'dan öte yana çevirip parlayan metal mızrak başına odaklanırken, bir anlığına cisim buldu. "Bir sorun mu var?"

"Nereus burada." Hayaletin sesi korkuyla iyice incelmisti. "Denizin İhtiyar Adamı burada."

"Nerede?" diye sordu Perenelle.

"Burada!" diye bağırды hayalet, döndü, sol kolu kalkıp loşluğun içine işaret etti. "Tünelin diğer ucunda denizden karaya çıktı. Senin peşinde!"

Ve sonra, ölüp de çoktan çürümüş balıkların ve ekşimiş balık yağının leş gibi kokusu tünel boyunca onlara doğru süzüldü.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İp kırmızı alevler, kıvılcımlar saçarak, çatırdayıp patırdayarak kükrercesine havaya yükseldi; pis, siyah, yağlı bir duman da hurdalığın üzerine, gecenin karanlığına doğru kıvrıla kıvrıla havalandı. John Lee başını geriye atıp derin bir nefes aldı. Burnuna sadece yanan lastik ve yağ kokusu geliyordu, havada herhangi bir büyü kokusu alamıyordu. “İçeri giriyorum,” dedi, Bastet’e bakarak.

“Bunu hiç tavsiye etmem,” diye uyardı kedi başlı tanrıça.

“Neden?”

Karanlık Ata herhâlde gülümseme niyetiyle yapılmış korkunç bir hareketle dişlerini gözler önüne serdi. Uzun siyah paltosunu dar omuzlarına daha da sıkıca doladı. “Yaban Sürüsü’nden biri seni düşmanlardan biri zan-

neder ya da Archon seni çetesine katmaya karar verirse çok yazık olur. Bu gece epey kurt kaybetti, onların yerine yenilerini bulması gerekecek.”

“Ben de tümüyle savunmasız değilim Madam,” dedi Dee. Paltosunun altından taş kılıç Excalibur’u çıkarıp boş sokakta hurdalığa doğru ilerlemeye başladı. Kalın kapılara gelince durdu. Ağır metal, Archon’un sopasının üzerindeki dişlerle delik delik olmuştu; yarıldığı yerlerde metal kopup alüminyum folyo gibi kıvrım kıvrım bükülmüştü. Dee kılıcı Archon’un metale değdiğini kestirdiği yere yaklaştırdı, fakat hiçbir şey olmadı. Cernunnos herhangi bir büyülu güç kullanmış olsaydı, Excalibur tepki gösterirdi. Oysa metal soğuk ve renksiz kaldı öylece. Dee başını salladı; yaratık kapıları açmak için kaba kuvvet kullanmıştı. Merak etmeye başlıyordu: Cernunnos tam olarak ne kadar aura ya da büyü gücüne sahipti? Efsanelerde Archonlardan, hatta onlardan sonra gelen o ilk Atalardan, yani Yüce Atalardan da, ya birer dev ya da çok çirkin birer canavar olarak bahsedilirdi, kimi zaman da ikisi birden. Fakat hiçbir zaman birer büyücü ya da efsuncu olarak tasvir edilmezlerdi. Bu becerileri ilk geliştirenler, Yüce Atalar olmuştu.

Dee dudaklarını ısıırıp gülümsemesini saklamaya çalıştı, Cernunnos’un ya çok az büyülu gücü olduğundan ya da böyle bir şeye hiç sahip olmadığından şüphelendiği için kendine daha bir güven duymaya başlıyordu. Yaratık zihnini okuyabildiğini ileri sürmüştü, ama pekâlâ yalan söylemiş olabilirdi. Archon’un, ilk belirdiğinde tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı.

“Senin düşüncelerin ve hatıralarını gönlümce okurum. Sen ne biliyorsan biliyorum, senin nerelerden geldiğini, şimdi ne olduğunu biliyorum.”

Eh, bu hiçbir şey demek değildi.

Cernunnos, Dee’nin düşüncelerini bildiğini iddia etmiş ama bunu herhangi bir şekilde kanıtlamamıştı. Dee Ata’sının Archon’u önceden bilgilendirdiğini biliyordu.

“Simyacı Flamel ve çocuklar Şark Şövalyesi ve Ozan’la onların şu derme çatma metal kalesinin ardındalar. Benim, Yaban Sürüsü’yle birlikte, içeri girişini mümkün kılmamı istiyorsun.”

Cernunnos yeni bir şey de söylememişti ayrıca. Basitçe, Dee’nin hâlihazırda bildiği bir bilgiyi tekrar ediyor ve Ata’dan aldığı komutları belirtiyordu. Bunları sanki Dee’nin düşüncelerini okuyormuş gibi dile getirmişti, o kadar.

Dr John Dee usulca güldü. Yaratık elbette çok yaşlı, güçlü ve şüphesiz öldürücüydü. Fakat bir anda, artık o kadar da korkutucu gelmemeye başlamıştı.

Kılıcı sıkıca kavrayarak girişten dar, metal aralığa geçiverdi. Yangının seslerini duyabiliyordu; artık çatırdayarak ve inleyerek, duvarları oynaşan gölgelerle boyayarak iyice yaklaşmıştı. Dee her adımda dalga dalga toz bulutları çıkarttığının farkındaydı. Dudaklarını sıkı sıkıya kenetleyerek cebinden beyaz bir mendil çıkardı ve ağzına bastırdı. Yaban Sürüsü’nün kuma dönmüş kalıntılarını içine çekmek istemiyordu. Çok uzun zamandır bir büyücü, efsuncu, ölü diriltici ve simyacıydı; dolayısıyla tozun içeriğindeki iğrenç maddeleri kolay-

lıkla hayal edebiliyordu. Bunları kesinlikle ciğerlerine çekmek istemiyordu.

Uçları taştan tahta okların ve yaprak bıçaklı mızrakların üzerinden yürüdü ve yerin kısa yaylı tüfek sürgüleriyle kaplı olduğunu fark etti. Bu görüntü onu gençliğine götürdü. Kuşatmalara katılmış, Elizabeth sarayında savaş sanatlarını öğrenmişti, hâliyle paramparça kalıntılardan neler yaşanmış olduğunu kestirebiliyordu:

Savunma hattı Yaban Sürüsü'nün büyük bölümünü dar geçitte kısıtıyor onları toza çevirmişti. Fakat neden bu konumda kalıp saldırganları hedef almaya devam etmemişlerdi acaba? *Cephaneleri bitmiş olmalıydı*, diye düşündü, kendi sorusuna cevap olarak. Herhâlde daha korunaklı bir konuma çekilmek zorunda kalmışlardı. Mendilinin ardında, Dee'nin dudakları kocaman bir gülümseme hâlini aldı. Tarih ona, bir kez savunma hattı gerilemeye başladı mı, bunun kuşatmanın sona yaklaştığı anlamına geldiğini öğretmişti. Flamel ve diğerleri kapana kısılmışlardı.

Metal geçitten çıkınca alevler içindeki hendeği gördü. Kampın merkezindeki kaba saba metal kulübeyi tümüyle çevreliyordu. Dee hızla ileri atıldı, ateşi söndürecek bir düzine kadar sihir biliyordu, yahut yağı kuma çevirip sonra da farklı bir Pers büyü kulanarak kumu da cama dönüştürebilirdi.

Simyacı ve ikizler ateşin öte yanında duruyorlardı, kızla oğlan hemen yan yanaydılar. Ateşin ışığı sarı saçlarını kırmızı ve altın rengi tonlarına çevirmişti. Diğer iki humani hemen yanlarında duruyordu; bunlardan

biri siyah zırhı içinde uzun boylu ve yapılıydı, ötekiyse oradan buradan toplama zırhı içinde ufak tefek bir adamdı belli ki. Kızıl saçlı Gabriel Köpekleri, hem insan hem de köpek biçimlerinde, onu korurcasına minyon adamın etrafına toplanmışlardı.

Oynaşp duran alevlerin önünde Archon'un ancak silüeti seçiliyor, ateşin ışığı yarattığın boynuzları üzerinde oynuyor, arkasında ise Yaban Sürüsü'nden geriye kalanlar sabırla bekliyordu. Kurtların insan yüzleri, delik deşik çamur deryasında dikkatle ilerleyen Dee'nin hareketlerini takip ediyordu.

Cernunnos, vücudunu kıpırdatmaksızın başını çevirip Büyücü'ye baktı. Boynuzlu Tanrı'nın gözleri, adamın elindeki, artık soğuk mavi bir duman sızdırmaya başlamış olan taş kılıca kilitlendi.

Cernunnos'un bir vızıltıyı andıran sesi "Excalibur ve Clarent bir arada, aynı yerde," diye mırıldandı Dee'nin beyninde. "Bunlar gerçekten de çok mühim zamanlar. Bu iki kılıç en son ne zaman bir araya gelmişti biliyor musun?"

Dee tam ona önceki gün her iki kılıcın birden Paris'te olduğunu söyleyecekti ki, yarattığı sinirlendirmemek için hiçbir şey dememekte karar kıldı. Aklının bir köşesinde iyiden iyiye haince bir plan şekillenmeye başlıyordu; bu öyle akıl almaz bir şeydi ki, olur da Cernunnos düşüncelerini gerçekten okuyabiliyorsa diye, neredeyse fikre odaklanmaya korkuyordu. Yarattığın sol tarafına konuşlanıp Excalibur'u sağ eline aldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Kor hâlindeki mavi bıçak yüzünün sol

yanını o soğuk renge boyadı. “Yanılmıyorsam burada, İngiltere’deydi,” dedi Dee. “Arthur yeğeni Mordred ile Salisbury Düzlüğü’nde dövüştüğünde. Mordred, Clarent’i kullanarak Arthur’u öldürmüştü,” diye de ekledi.

“Arthur’u ben öldürdüm,” dedi Cernunnos usulca. “Mordred’i de. Ayrıca o Arthur’un oğluydu, yeğeni değil.” Boynuzlu Tanrı’nın başı tekrar ateşe doğru döndü. “Sen bir büyücüsün, bu alevleri söndürebilirsin diye tahmin ediyorum?”

“Elbette.” Hâlihazırda pis kokan havaya yeni bir koku karıştı: Çürük yumurtaninki gibi kükürt kokusu. “Sen ateşin içinden geçemiyor musun?” diye sordu, bilhassa Boynuzlu Tanrı’nın gücünün haddini sınamak için.

“Alevlerin içine metal katılmış,” dedi Cernunnos kısaca.

Dee başıyla onayladı. Deneyimlerine dayanarak, bazı metallerin, bilhassa da demirin, Atalar için zehir etkisinde olduğunu biliyordu. Archonlar için de durumun aynı olduğunu böylece öğrenmiş oluyordu. Acaba bu iki ırkın arasında herhangi bir akrabalık bağı var mıydı? Bu ırkların –tıpkı Atalar ve humani gibi– benzer olsalar da aslında çok farklı olduklarını varsaymıştı her zaman için.

Dee kendine güvenle, “Ateşi söndürebilirim,” dedi.

Archon öne eğildi, ateşe ve ötesine gözlerini dikip pür dikkat bakmasıyla, o ergin orman kokusu aniden kuvvetlendi. Dee yaratığın bakışlarını takip ederek gözlerini oğlana, Josh’a dikmiş olduğunu gördü. “İkizleri

alabilirsin Büyücü, kitap yapraklarını da. Üç ölümsüz humani ile Gabriel Köpekleri ise benimdir.”

“Anlaştık,” dedi Dee derhâl.

“Ve Clarent. Ateş Kılıcı benim olacak.”

“Elbette alabilirsin,” dedi Dee tereddüt etmeksizin. Aurasının sarı sarı filizlenmesine ve kokuşmasına bil-hassa izin verdi; bunun düşüncelerini örteceğini biliyordu. Kılıcı Cernunnos’a vermeye hiç niyeti yoktu. Dee, Excalibur’un ikiz bıçağını ele geçirmek için yüzyıllarını harcamıştı ve Boynuzlu Tanrı’nın ellerinde ücra bir Gölge Alemi’nin tekine dalıp kayboluşunu görmeye hiç niyeti yoktu. Zalimce planı bir anda yerine oturdu. “Kılıcı sana bizzat takdim etmekten onur duyacağım.”

Sesinde hafif bir kibirle, “Buna izin verebilirim,” dedi Archon.

Dee gözlerindeki zaferi yaratığın görmemesi için başını eğdi. Sağ elinde Excalibur, solunda Clarent, Archon’un önünde duracaktı.

Boynuzlu Tanrı’yı eğilerek selamlayıp öne bir adım atacak... Ve sonra her iki kılıcı biren Cernunnos’a saplayacaktı. Büyücü’nün kükürt aurası heyecandan gide-rek daha da parladı. Archon’u öldürdükten sonra kendini nasıl hissedirdi acaba? Neler öğrenir, neler bilirdi?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sophie, Josh ve üç ölümsüz, öksüre öksüre, gözleri yaşara yaşara, güçlkle ilerleyerek çamurun üzerinde düşe kalka yakıcı sıcaktan uzaklaşmayı başardılar. Ateşin kuvarın ardında güvendeydiler, fakat aynı zamanda orada mahsur kaldıkları anlamına geliyordu bu tabii.

Josh, kız kardeşinin ayağa kalkmasına yardım etti. Kızın kâküleri uçlardan kavrulup çıtır çıtır kıvrılmış, elmacık kemikleri kıpkırmızı olmuştu, kaşlarından geriye kalanlarsa birkaç lekeden ibaretti.

Sophie uzanıp elini Josh'un gözlerinin hemen üstünde gezdirdi. "Kaşların gitmiş."

"Seninkiler de." Oğlan sırttı. Elmacık kemiklerine dokundu. Yüzü gergin, dudakları kuru ve çatlaaktı. Bir anda ne kadar şanslı olduklarını fark etti. Hendeğin

birkaç santim daha yakınında duruyor olsalardı, iyiden iyiye kavrulmuş olacaktı. Sophie uzanıp küçük parmağını oğlanın yanağına bastırdı ve yanık tenine o yatıştırıcı serinliğin değişiyiyle oğlanın burnuna vanilya kokusu geldi. Kız kardeşinin elini yakaladı ve yüzünden itti, küçük parmağın ucu gümüş kaplıydı.

“Güçlerini kullanmamalısın,” dedi, kaygıyla.

“Basit bir şifa verme işlemi sadece, elle iyileştirme diye adlandırmıştı bunu Joan. Hemen hemen hiç aura gücü kullanmıyor. Artık hiçbir kesiğimiz ya da morlulumuz olmayacak.” Gülümsedi.

“İçimden bir ses, endişeleneceğimiz, sıyrıklardan filan daha ciddi şeyler olduğunu söylüyor,” dedi Josh. Dönüp alev alev ateş perdesine baktı. Boynuzlu Tanrı, sabırla alevlerin öbür yanında beklemekteydi. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, asasının için için yanan kalıntılarıysa hemen ayağının dibindeydi. Yaban Sürüsü’nün yüzlercesi toza dönmüş olsa da, bunun en az iki misli kadarı hâlâ hayattaydı. Çoğu, Cernunnos’un etrafında bir yarım daire şeklinde toplanmış, kimi oturmuş, kimi uzanmış, şaşkına çevirecek denli insansı yüzleri kıpırdamaksızın efendilerine bakıyorlardı. Josh tam bir daire çizerek arkasına döndü. Yaban Sürüsü’nün geri kalanı da karargâhın etrafında yerlerini almışlardı. Tümüyle kuşatılmışlardı demek. “Ne yapıyorlar?” dedi sesli düşündü.

“Bekliyorlar,” diye gürledi Palamedes arkasından.

Josh ona döndü. “Bekliyorlar mı?”

“Ateşin çok da uzun süre yanmaya devam edemeyeceğini biliyorlar.”

“Daha ne kadar yanar?”

“Bir saat. Belki iki.” Yüzünü gökyüzüne çevirip saati kestirmeye çalıştı. “Belki gece yarısına kadar, ama bu da yeterli değil.” Omuz silkti. Şövalye’nin kapkara zırhı çamur ve kir ile yol yol olmuştu, yağ kokuyordu bir de üstüne. Adamın her hareketiyle gıcırdıyordu. “Bizi bu topraklara dadanan birçok sevimsiz yaratıktan koruduysa da, bu kaleyi aslen savunmadan ziyade mahremiyet niyetiyle inşa etmiştik.

Hiçbir şekilde, Cernunnos gibi bir şeyi yıldırarak şekilde tasarlanmadı.” Aniden aklına gelen bir fikirle, Sophie’ye yandan bir bakış attı; gözleri ateşin yansımasıyla akışkandı âdeta. “Sen Ateş’e hükmetmeyi öğrendin. Alevleri canlı tutmayı başarabilirsin.”

“Hayır,” dedi Josh derhâl, içgüdüsel olarak kız kardeşinin önünde geçerek. “Böyle bir şeye kalkışmak dahi öldürebilir, için için yakıp kavurabilir onu.”

Simyacı başıyla onayladı. “Sophie’nin ateşi şafak sökünceye dek canlı tutması gerekir; buna yetecek gücü yok. Henüz değil. Başka bir çözüm bulmalıyız.”

“Birkaç büyü biliyorum...,” diye söze başladı Shakespeare. “Sen de biliyorsun Palamedes. Ya sen Nicholas? Beraber çalışırsak illa ki...” Birden Ozan ani bir hareketle başını çevirdi, burun delikleri sızlamış, gözleri kısılmıştı.

“Ne var?” diye sordu Palamedes, gözlerini kısıp ateş duvarının öte yanına bakmaya çalışarak.

Shakespeare ve Flamel bir ağızdan “Dee,” dediler. Daha konuşurlarken bile, Archon’un yanında duran

de cansız yatıyor... Dee yanı başında, bir elinde Clarent, diğerinde Excalibur. Kılıçlar kızıl-kara ve mavi-beyaz alevlerle ışıltıyor.

Bu düşünceler ve hislerin her biri Josh'u zihnine inen birer darbe gibi sarmalıyordu. Sarsıcı görüntülerin her biriyle başının seğirdiğini hissedebiliyordu. Görüntüler içinde onu en çok hayrete düşüren ise Archon'un çamurun içinde yığılmış hâliydi. Dee, Cernunnos'u öldürmeye niyetliydi. Fakat bunu yapmak için Clarent'e ihtiyacı vardı. Josh'unsu Ateş Kılıcı'nı ona vermeye hiç niyeti yoktu. Kabzayı daha da sıkıca kavradı ve kuvvetle Excalibur'a doğru itti, ne var ki bu taş bir duvarı itmeye çalışmak gibi bir şeydi. Kılıcı her iki eliyle birden tutarak bir kez daha Dee'nin kılıcına doğru abandı; taş gıcırdayıp kıvılcımlar çıkarsa da, kılıç kıpırdamadı bile. Yansıyan ışık, Dee'nin yüzünü otuz iki diş sırtan bir kafatasına çevirmişti.

Josh, Sophie'nin aurasını odaklandığını görmüş, bedeni etrafında şekillendiğini izlemişti, yatıştırıcı özelliklerini kendi teni üzerinde de bizzat hissetmişti; ne var ki bunu *nasıl* yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Joan eğitmişti onu. Onunsa, kendisini eğitecek kimsesi yoktu şimdi. "Sophie'ciğim?"

"Buradayım." Sophie bir anda yanı başında bitivermişti.

"Auranı..." Doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu. "Auranın yoğunlaşmasını nasıl sağlamıştın?"

"Bilmiyorum. Sadece... Sanırım sadece gerçekten tüm dikkatimle odaklanarak."

Josh derin bir nefes alıp dudaklarını büktü, alnı kırıştı, kaşları birbirlerine sokuldu; tüm gücüyle, dikkatini olabildiğince odaklamaya çalışıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

“Gözlerini kapat,” dedi Sophie. “Olmasını istediğin şeyi tüm berraklığıyla gözünde canlandır. Küçük bir şeyle başla, ufacık bir şeyle...”

Josh başını salladı. Derin bir nefes daha alıp gözlerini sıkıca yumdu. Sophie aurasını serçe parmağına yoğunlaştırabildiğine göre, kendisi neden böyle bir şey yapamayacaktı ki?

Bir anlığına midesinde bir şeyin altüst olduğunu hissetti, bu his sonra göğsüne doğru yükseldi, her iki koluna birden akıp kılıcın kabzasına dolanmış ellerine ulaştı. Aurası birden canlanıp alev alev, kör edici bir ışığa dönerek kılıca aktı.

Clarent inledi, taş bıçağı olduğu gibi altına dönerken ısırap dolu bir haykırışı kopardı. Dee'nin kılıcına değdiği anda, Excalibur'un soğuk mavi-beyaz ateşini söndürerek onu alelade gri bir taş parçasına çevirdi.

Josh şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı.

Aurası sönüverdi.

Anında, Clarent'in altın rengi ateşi soldu ve yerini tekrar o kızıl-kara ateş aldı. Excalibur, dev kıvılcımlarla yeniden tutuştu. Josh, sendeleyip tir tir titreyedursun Clarent'i elinden bırakmamayı başardı. Öte yandan, az evvelki olayın sarsıntısı Dee'yi geriye doğru uçurmuş, bir fıskiye kuvvetiyle her yana bolca çamur fışkırtmıştı.

Sonra adam boylu boyunca kayıp sırtüstü pis, yağla kaplı yere düştü ve Excalibur havalanıp döne döne başının yakınlarında bir yerde çamura dimdik saplandı.

Clarent'i ateşten geriye çekmek için Josh'un inanılmaz bir çaba sarf etmesi gerekti. Çeker çekmez, alevlerin içindeki açılmış olan aralık anında kapandı. Oğlanın yüzü sapsarı kesilmiş, gözlerinin altına mavi-siyah gölgeler çökmüştü, ama yine de sarsakça ikizine gülümsemeyi başardı. "Gördün mü; hiç de zor olmadı."

Sophie uzanıp elini erkek kardeşinin omuzuna koydu. Oğlan kızın aurasından birkaç damlanın kendi bedenine sızdığını ve bacaklarının titremesini durduğunu hissetti.

"Acaba Dee şimdi ne yapacak?" dedi kız.

Bir an sonra, gök gürledi ve neredeyse hemen tepelerinde şimşekler çaktı. Peşi sıra gelen yağmur, gökten boşalan bir seldi âdeta.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Perenelle çamurla kaplı tünelde, bata çıka tekrar medivene doğru ilerliyordu. Bir eliyle mızrağı kavramış, ötekine de burnunu tıkamıştı; fakat yine de o mide bulandıran çürük balık kokusunun dilini kaplayışını hissedebiliyor, her yutkunduğunda boğazında tadını alabiliyordu.

Juan Manuel *de Ayala*, yüzü tünelin derinliklerine dönük, yanı başında süzülüyordu. Karga Tanrıça'dan eser yoktu.

"Neden korkuyorsun ki?" diye inatla sordu Perenelle. "Sen bir hayaletsin, sana hiçbir şey zarar veremez." Sonra gülümsedi, sesi yumuşadı. "Affedersin. Çıkışmak istememiştim. Mağaranın ağzına ulaşıp beni uyarmaman sana ne denli olağanüstü bir çabaya mal olduğunu biliyorum."

“Esaret Sihiri’ni bozdun mu daha kolay oldu,” dedi hayalet. Varlığının çoğu dağılarak geriye ancak havada asılı yüzünün son derece hafif bir gölgesini ve başının ana hatlarını bıraktı. Kapkara, parlak gözleri loşluğun içinde ışıltı ışıltı.

“*Nereus her denizcinin kâbusudur,*” diye itiraf etti. “*Kaldı ki ben kendi adıma korkmuyorum, korkum senin için Efsuncu.*”

“En kötü ne olabilir ki?” diye sordu Perenelle umursamazca. “Alt tarafı öldürebilir beni. Ya da en azından elinden geldiğince dener.”

Hayaletin gözleri sıvılaştı. “*Ah seni öldürmeyecektir. En azından hemen değil. Seni denizler altındaki krallığımıza sürükleyip yüzyıllarca canlı tutar. İşi bitti mi de, seni denizayısı veya deniz ineği gibi bir canlıya çevirir.*”

“Bu sadece bir efsane...” diye söze başladı Perenelle, ama sonra dediği şeyin ne kadar gülünç olduğunu fark ederek durdu: Yanında bir hayaletle, bir yer altı tüneline, bir Eski Çağ Kelt tanrıçasını kovalıyor, peşinden de Denizin Yaşlı Adamı geliyordu. Tünelin sonuna ulaştığında başını kaldırıp yukarıya baktı. İyice yukarılarda, mavi gökten bir daire görebiliyordu.

“*Perenelle!*” diye uludu *de Ayala*, havalanırken.

“Bu kadar erken mi ayrılıyorsun Efsuncu?” diyen bir ses fokur fokur, bir çalkantı, bir lıkırtı gibi yankılandı koridorda.

Perenelle dönüp tünele doğru ufacık bir kıvılcım fırlattı. Bu, bir lastik top gibi tavandan sekti, duvarın birine çarptı, sonra yere de çarpıp tekrar sekti.

Nereus karanlığın içini doldurdu.

Perenelle'in gözüne bir anlığına tıknaz, sık kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülüp, iki sık bukle hâlinde biçimlendirilmiş kısa sakalına karışan, şaşırtıcı derecede sıradan bir adam ilişti. Hemen sonra adam uzanıp parmak araları perdeli eliyle ışığı yok etti. Üzerinde birbirlerine iliştilirilmiş yosun tutamlarından yapılma bir yelek, sol elindeyse tüyler ürperten üç dişli zıpkını vardı. Işık sönüp tünel tekrar karanlığa gömüldüğünde, Perenelle, Denizin Yaşlı Adamı'nın vücudunun alt tarafında herhangi bir insan uzvu bulunmadığını fark etti. Belden aşağısındaki sekiz ahtapot bacağı koridorda kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Çürük balık kokusu iyice yoğunlaştı, bir anlık bir hareketlenme oldu ve sonra vantuzlu bir bacak Perenelle'in ayak bileğine dolanıp onu sıkı sıkıya kavradı. Yapış yapış, vıcık vıcık ikinci bir bacak da kaval kemiğine dolanıverdi.

"Biraz daha kalsana," diye lıkır lıkır konuştu Nereus. Bir başka bacak Perenelle'in dizini kavradı, vantuzlar tenini âdeta ısıırıyordu. Adamın gülüşü ıslak bir süngerin kuruyuncaya dek sıkılığı gibiydi. "İsrar ediyorum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

İteş duvarı, yoğun, bembeyaz bir buhardan, dalga dalga yükselen bir buluta dönerek yiterken; Josh şaşkınlık içinde öylece oturmuş kalmıştı. Yağmur tıpracı köprüte köprüte yoğun, yapış yapış bir çanur çeviriyor, öte yandan tepelerinde gök durmaksızın gürlüyordu. Şimşekler çakıyor, her şeyi kül beyazıyla abanoz karasına boyuyordu.

Palamedes kararlılıkla "Gitme vakti," dedi, yağmur suları miğferinden süzülüyordu. Dönüp Sophie ve Josh'a, Nicholas ve Shakespeare'e baktı. Her biri sırlıklam olmuş, ikizlerin saçları kafalarına olduğu gibi yapışmıştı. "Savaşmanın vakti ayrı, kaçmanın vakti ayrıdır. İyi bir asker hangisinin ne zaman yapılacağını bilir. Burada kalıp Dee ve Cernunnos'la savaşırsak, hiçbirimiz sağ kurtulamayabiliriz." İkizlere hitap ederek

“Belki siz hariç,” diye ekledi. Ateşin ışığı koyu teni ve uyumlu zırhını kehribar rengine buluyordu. “Öte yandan Karanlık Ataların hizmetinde yaşam kaliteniz nasıl olur ya da sizinle işleri bittiğinde sizi ne kadarlığına sağ bırakırlar onu bilemem.”

Etraflarındaki yoğun, tiksindirici, zehirli, acı bir duman kıvrıla kıvrıla onları geriye, metal kulübeye doğru sürüklüyordu.

“Will sen Gabriel Köpeklerini toparla...”

“Ben kaçmayacağım,” dedi Ozan hemen.

“Senden kaçmanı istemiyorum,” diye çıkıştı Palamedes. “Senden istediğim kuvvetlerimizi tekrar bir araya toplaman, böylece onları gereksiz yere feda etmemen.”

“Kuvvetlerimiz mi dedin?” diye sordu Nicholas. “Şark Şövalyesi nihayet bir taraf seçti deme bana!”

“Geçici olduğuna emin olabilirsiniz,” dedi Palamedes. Tekrar Ozan’a döndü. “Will, Gabriel Köpeklerini kulübenin altındaki tünele götür. Gabriel,” diye seslendi. Köpek adamların en irisi hemen yanlarına geldi. Yanaklarındaki mavi dövmeler çamur ve benek benek kanla kaplanmış, kır saçları darmadağın olmuştu. “Efendini koru. Onu Londra’dan çıkarıp Koca Taş’a götür. Beni orada bekleyin.”

Shakespeare itiraz etmek üzere ağzını açmaya yeltense de, Şark Şövalyesi’nin kendisine ateş püsküren gözlerle bakmasıyla tekrar kapattı.

Gabriel başını salladı. “Olmuş bil. Taşın orada ne kadar bekleyelim?”

“Yarın gün batımından önce gelmemişsem, Will’i yakınlardaki Gölge Alemlerinden birine götür; Avalon veya Lyonesse’e mesela. Orada güvende olursunuz.”

Gabriel, Simyacı’yı yok sayarak kan çanağına dönmüş gözlerini ikizlere çevirdi. “Peki ya tek olan ikiye ne olacak?”

Josh ve Sophie, Palamedes derin bir nefes alırken sessizce beklediler.

“Ben onları Londra’ya geri götüreceğim.” Simyacı’ya baktı. “Onları Kral’a götüreceğiz.”

Köpek adamın yabani dişleri bir gülümsemeyle parladı. “Cernunnos’la bırakmak bile daha güvenli olabilir.”

Sophie ve Josh siyah Londra taksisinin arka koltuğunda oturmuş, içinde tahta parçaları ve siyah araba lastiği parçaları yanan alev alev bir varilin başına üşüşen Simyacı, Shakespeare ve Palamedes’i seyrediyorlardı. Yağmur alevlerin üzerinde buharlaşıyor, tıslıyor, hendekteki sönmekte olan ateşten yükselen yoğun, beyaz duman, varilden çıkan yağlı, kapkara ise karışıyordu.

“Auralarını görebiliyorum,” diye bitkin bitkin mırıldandı Josh. Kendi aurasının beklenmedik aydınlanması onu yorgun düşürmüştü. Feci bir baş ağrısı gözlerinin hemen üstünü dövüyor, kol ve bacak kasları sızlıyor, midesiyse her an kusacakmış gibi bulanıyordu. Elleri, az evvel Clarent’in kabzasına değen noktalarda hissizleşmişti.

Sophie başını çevirip buharlanmış pencereden dışarıya baktı. Josh haklıydı: Üç ölümsüz, son derece hafif

bir şekilde auralarıyla çevrenmişlerdi. Flamel'in zümrüt yeşiliyle Palamedes'in zeytin yeşili, Shakespeare'in soluk limon sarısının iki yanını tutmuştu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Josh.

Sophie pencere açma tuşuna bastı, fakat motor çalışmadığından otomatik pencereler de işlemiyordu. Avucuyla camı silerek temizledi, sonra nefesini tuttu. Ölümsüzlerin auraları parlaklaşmıştı; kız, gücün insanların ellerinden yapışkan bir sıvı gibi varile damlayışını hissedebiliyordu.

"Nicholas ve Palamedes güçlerini Shakespeare'e aktarıyorlar gibi görünüyor. Ozan'ın dudakları oynuyor, bir şeyler söylüyor..." Onları işitebilmek üzere kapıyı açtı, yağmur damlalarının arabanın içine sıçrayışıyla gözlerini kırptırdı.

"... hayal gücü elzemdir ölümsüz kardeşlerim," dedi Shakespeare. "Sizden tek istediğim odaklanmanız. O zaman kuvvetli bir bela tılsımı yaratabilirim."

"Bağlanım," dedi Sophie hayranlık içinde. Bir anda, bunun birkaç gün evvel olsa asla kullanmayacağı, hatta anlamını bile bilmeyeceği bir sözcük olduğunu anladı.

Josh kardeşine doğru kayarak ıslak gecenin içine doğru dikti gözlerini. "Nedir bu bağlanım? Yoksa bağlam mı demiştin?"

"Yoktan bir şey var ediyor, bir şeyi bütünüyle hayal gücüyle şekillendiriyor, yaratıyor." Yüzüne düşen yağmur damlalarını umursamaksızın kapıyı iterek azıcık daha açtı. Cadı'nın bilgeliği vesilesiyle bunun tüm büyüler içinde en çetin ve en zahmetlilerinden olduğu-

nu, olağanüstü bir beceri ve odaklanma gerektirdiğini biliyordu.

“Hızlı davran,” dedi Simyacı kenetlenmiş dişleri ardından. “Ateş sönmek üzere ve ne kadar gücüm kaldığını bilmiyorum.”

Shakespeare onayladı. Her iki elini birden alevler saçan varile soktu. “Kayna ve fokurda, kayna ve fokurda,” diye fısıldadı. Aksam iyice kuvvetlenerek giderek gençliğinin Elizabeth Dönemi İngilizcesine dönüyordu. “İlk olarak Nil yılanı gelsin...”

Duman etrafında kıvrıla kıvrıla yayılırken, varilin içi de bir anda yüzlerce kıpır kıpır yılanla dolmuştu.

Yılanlar varilden toprağın üzerine doğru akmaya başladılar.

Josh, “Eyvah, yılan! Nereden çıktı bu yılanlar?” diye sızlanarak başını diğer tarafa çevirdi.

“... çatal dişli, benekli yılanlar...” diye devam etti Shakespeare.

Varilden daha başka yılanlar da çıkarak ölümsüzlerin ayaklarının dibinde sürünmeye, kıvrılmaya koyuldular. Gabriel Köpekleri sessizce gerilediler; kırmızı gözleri yılanlara kilitlenmişti.

“Ve şimdi biraz da oklu kirpi, semender ve kör yılan gelsin,” diye devam etti Shakespeare, sesi tekdüzeliikle, sanki bir nakaratı tekrarlayıp duruyormuş gibi, alçalıp yükseliyordu. Başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı. “... ve kurbağalar, çirkin, zehirli olanlarından,” diye ekledi, sesi iyice boğuklaştı.

Yaratıklar varilden dalga dalga taşıyordu: Yüzlerce şişko kirpi, acayip acayip kurbağalar, vıcık vıcık semenderler ve kıvrım kıvrım yılanlar...

“... ve nihayet, cüce baykuşlar...”

Bir düzine baykuş alevlerin arasından bir kıvılcım sağanağı eşliğinde havalandı.

Shakespeare bir anda yere yığılacak oldu; Şark Şövalyesi tutmasa yere düşecekti. “Yeter bu kadar,” dedi Palamedes.

“Yeter mi dersin?” Ozan gözlerini açıp etrafına bakındı. Bileklerine kadar, alevler içindeki varilden fışkırmış yaratıklara batmış hâlde duruyorlardı. Zemin, kıvrım kıvrım yılanlar, sekip duran kurbağalar, yapış yapış sürünen semenderler ve kıvranan solucanlarla kaplıydı. “Hay hay, tamamdır.” Tepelerinde şimşekler çakadursun, Shakespeare uzanıp Simyacı’nın kolunu sıkıp hızlıca Şark Şövalyesi’ni kucakladı. “Sağ olun kardeşlerim, dostlarım. Üçümüz tekrar ne zaman buluşacağız?”

“Yarın gece,” dedi Palamedes. “Şimdi git, git haydi.” Dikkatle bacağına kaldırdı. Bir engerek yılanı bileğinin üzerinden yere düştü. “Bunların etkisi ne kadar sürer?” diye sordu.

“Yeterince.” Shakespeare gülümsedi. Gözlerinin üzerine düşmüş cılız saç tellerini itip elini kaldırarak arabanın içindeki ikizlere doğru salladı. “Ayrılık yalnızca tekrar buluşana dek.”

“Bu satırları sen yazmadın ki,” deyiverdi Palamedes.

“Biliyorum, ama keşke ben yazmış olsaydım.” Sonra köpeklerle kuşatılmış hâlde, William Shakespeare metal

kulübenin altına doğru kayıverdi ve gözden kayboldu. Gabriel, tüm diğer köpekler onun peşinden gidinceye dek bekledi.

“Ona göz kulak ol,” diye seslendi Palamedes.

“Onu hayatım pahasına koruyacağım,” dedi Gabriel, yumuşak bir Galler aksanıyla. “Fakat söylesene...” Başıyla çamurdaki yaratıkları işaret etti. “Bu şeyler...” Soruyu yarım bıraktı.

Palamedes haince gülümsedi. “Yaban Sürüsü için ufak bir hediye.”

Gabriel Köpeği başıyla onayladı, sonra çömelip o devasa köpek biçimine bürünerek kulübenin altına doğru kıvrıldı ve gözden kayboldu.

Sonra, son bir cızırtıyla sesiyle, hendekteki alevler söndü. Flamel, Shakespeare’in yoktan var ettiği yaratıklar arasından özenle ilerleyerek “Gitme vakti,” dedi. “Bunu yapabileceğini bilmiyordum.”

“Bunları tümüyle hayal gücünden yarattı,” dedi Palamedes. Taksinin kapısını açıp Simyacı’yı arka koltuğa yönlendirdi. “Kemerlerinizi takın,” diye tavsiyede bulundu; siyah zırhı yok olmuştu. “Epey sarsıntılı bir yolculuk olacak.”

Sağanak yağış başladığı gibi aniden dindi ve hemen sonra Yaban Sürüsü’nün kurtları gri dumanın içinden ileriye sıçrayıverdiler.

Hemen ardından Cernunnos, boynuzları arasından süzülen dumanlarla hendeğin öte yanına geçti. Başını geriye atıp bir zafer kahkahası kopardı. “Peki siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu, arabaya doğru ilerlerken. “Boynuzlu Tanrı’dan kaçış yoktur.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Perenelle, bir eliyle metal basamağa sıkıca tutunarak mızrağı çekip çıkardı ve bedenine dolanmış ahtapot bacaklarında birine kuvvetle sapladı. Metalin yaratığın vücuduna derisine sadece azıcık değişikle bacak aniden geri çekildi ve kadını teninde bir dizi vantuz iziyle de olsa serbest bıraktı. Perenelle daha yaratığa karşı ikinci bir hamlede bulunamadan, öteki iki bacak karanlık tünelin içine doğru çekilerek gözden kayboldu.

“Efsuncu, bu gerçekten de çok kaba bir davranıştı. Beni yaralayabilirdin. Biraz daha derine saplasan bacağımı kesip koparırdın.”

“Amacım da oydu zaten,” diye mırıldandı Perenelle, mızrağı tekrar uyduruktan kemerine sokuşturup ayağa kalkarken.

“Bacaklarımdan birini kaybetmeyeli yüzyıllar oldu. Yeni bir tanesinin büyümesi de çok uzun zaman alı-

yor,” diye Yunanca ekledi yaratık huysuzca. Telaffuzu berbattı.

Perenelle ona kulak asmaksızın bir basamak daha çıkarak, ışığa doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Acaba Nereus bu dar bacanın içine sığabilir miydi? Yaratığın mide bulandırıcı kokusu ona kadar ulaşır gözlerini sulandırdı. Midesinin kalktığını hissettikçe yutkundu. Dar geçidin içinde yana doğru kayarak aşağıya baktı. Nereus bacanın hemen dibinde duruyordu. Yukarıdan gelen loş ışık sayesinde başını ve omuzlarını ancak seçebiliyordu; çok şükür adamın bedeninin alt tarafı tümüyle karanlıktaydı. Adam zıpkınını kaldırıp havada salladı. “Görünen o ki kapana kısılmışsın Efsuncu. Aynı anda hem tırmanıp hem de şu kürdanım bana saplaman mümkün değil. Öte yandan erişemeyeceğim kadar da uzaklaşmış değilsin...”

Perenelle’in gözüne, bacanın dibinde, kıpır kıpır ah-tapot bacakları ilişti. Önce biri, sonra ikisi, sonra dördü bir arada ona doğru kıvrılamaya, nemli taşları yapışkan birer parmak gibi yoklaya yoklaya yükselmeye başladılar. Kadın, İngilizce olarak “Benim tam olarak kim olduğuma dair herhangi bir fikrin var mı?” diye sordu meydan okurcasına. Soruyu Antik Yunan dilinde tekrarladı.

Nereus omuz silkti, her bir bacağına dalga dalga oynatan bir hareketti bu. “İtiraf etmeliyim ki yok.”

Perenelle kendini paslı merdivenin bir üst basamağına çekerek, “O hâlde neden buradasın?” diye sordu. Adamın konuşması kulağına bezgin bir üniversite hocasınıninki gibi geliyordu.

“Asırlık bir borcu ödemek için,” diye fokurdadı Nereus. “Yüce Atalardan biri bana bu dünyaya dönüp kızlarımla beraber bu adaya gelirim borçlarımın olduğu gibi silineceğini söyledi. Seni alıkoyabileceğim ve hizmetkârlığın muhtemelen vasat olsa da, belki bir-iki yüzyıl sonunda iyi bir eş olabileceğin söylendi bana. Tek bildiğim senden Efsuncu diye bahsedildiği.”

“Peki ama hangi Efsuncu, onu biliyor musun?” diye sordu Perenelle.

Yaratık güldü. “Ah humani, bilmiyorum, umrumda da değil. Benim zamanımda sözcüklerin anlamı vardı. Bir efsuncu, güç sahibi, korkulacak, kendisine saygı duyulacak biriydi. Fakat burada, bu devirde ve bu dünyada, eski sözcükler, eski unvanlar hiçbir şey ifade etmiyor. Mesela, duydum ki, bugünlerde büyücü deyince kastedilen şey, çocukları eğlendiren, şapkadan tavşan filan çıkaran birinden ibaretmiş.”

Perenelle’in kahkahası Karanlık Ata’yı dehşet düşürerek sessizliğe gömdü. “O hâlde şunu bilsen iyi olur İhtiyar: Benim kimseyi eğlendirmekle filan işim olmaz. Ata’nın sana burada kiminle karşı karşıya geleceğini söylemediğine şaşırdım. Aslında düşünüyorum da, şaşırtıcı değil belki. Kim bilir, bilsen belki bu budalaca maceraya atılmazdın.” Perenelle’in sesi bacanın içinde yankılandı. “Ben bir yedinci kız evladın yedinci kızıyım. Ben neredeyse yedi yüz yıldır bu dünya üzerinde yaşıyorum ve içimde asırların bilgeliğini taşıyorum. Gelmiş geçmiş en iyi efsuncu ve büyücülerin, sihirbaz ve tılsımcıların bazıları tarafından eğitildim. Bazılarını

sen de duymuşsundur. Endor Cadısı'nın yanında çıraklık yaptım ve tarihin en müthiş efsuncularından ikisinin, Circe ve Medea'nın öğrencileri oldum.”

“Circe mi?” Nereus huzursuzca kıpırdandı, bacakları titredi. “Medea mı dedin?” diye ekledi, acınacak bir sesle.

“Sen hocalarımın namını herkesten iyi biliyor olmalısın.”

“Peki ya iyi bir öğrenci miydin?” diye ihtiyatla sordu Nereus.

“En iyisi. Şundan emin ol Denizin Yaşlı Adamı: Ben asla senin karın olmayacağım. Ben Simyacı Nicholas Flamel ile evliyim.”

“Haa,” dedi Ata, usulca.

“Ben ölümsüz Perenelle Flamel'im.”

“Haa, o efsuncu,” diye geveledi Nereus.

“Evet, o efsuncu.” Perenelle duvardan metal bir çivi büküp çıkardı, aurasını avucunda yoğunlaştırdı ve paslı metalin kıvrılıp bükülerek, eriyerek kahverengi, pis bir sıvıya dönüşmesini seyretti. “İzin ver de sana bizzat Circe'nin öğrettiği bir numarayı göstereyim.” Elini açıp metal damlacıkların avucundan akmasını sağladı. Çok sayıda, ufacık altın sarısı küre gölgelerin içine döküldü. Ergimiş metal yağmuru tıslayarak, cızırdarak Nereus'un bedeni üzerine yayıldı ve hava bir anda tavada kızarmış balık gibi koktu. Denizin Yaşlı Adamı insanoğluna ve insan dışı varlıklara ait sayısız dilde uluyup ciyaklayadursun, ahtapot bacakları savrulup taşlara çarpıyordu. Perenelle son damlacığı da

parmak uçlarından bıraktı. Gözleriyle, altın damlanın dümdüz aşağıya doğru hızla düşüşünü takip etti. Damla doğrudan Nereus'un alnının orta yerine, hemen burunun yukarısına düştü. Bu sefer adam öyle yüksek bir sesle haykırdı ki, adaya toplanmış binlerce su kuşunun, âdeta bir patlamanın gürültüsü gibi, ani kanat çırpışlarıyla, çığlıklar ve bağırışlar eşliğinde birden havaya yükselişi Perenelle'in kulağına kadar geldi.

Nereus gölgelerin içinde gözden kaybolarak ardında yanık balık kokusunu bıraktı. "Seninle işim bitmedi Efsuncu Perenelle," diye içli içli seslendi. "Asla sağ kurtulamayacaksın elimden!"

Bedenini ele geçiren yorgunluk dalgasına direnmeye çalışarak, Perenelle tekrar merdivene döndü ve kendini yukarıya çekti. "Herkes de bunu söyleyip duruyor," diye mırıldandı. "Ne var ki hâlâ hayattayım."

"Yardım edebilirdiniz." Perenelle idman avlusundaki basamaklardan birine oturmuştu. Yüzünü öğleden sonra güneşine çevirip sıcaklığın bedeninin içine işlemesini ve aurasını yenilemesini sağladı.

"Neden?" Perenelle'in sağına doğru bir basamak aşağıya tünemiş olan Karga Tanrıça, siyah pelerinini çevresine yaymış, o da yüzünü gün ışığına çevirmişti; gözleri aynalı siyah güneş gözlükleri ardında saklıydı. Teni o eski kaymak taşı rengine dönmüş, ancak çok hafif bir yeşillik kalmıştı geriye, dudaklarının çevresindeyse çökük çökük sivilce izleri vardı.

Perenelle bir an durup bu yanıtı değerlendirdi. Buna verecek bir karşılığı yoktu. Nereus onların düşmanı değildi.

“Ona bakarsan uçup buradan uzaklaşabilirdik de,” dedi Karga Tanrıça, başını oynatmaksızın.

Perenelle farklı sesleri tanımaya başlamıştı. Badb’inki Macha’nın daha sert ve erkeksi sesine göre biraz daha yumuşaktı.

“Neden yapmadınız bunu o hâlde?” diye sordu Perenelle. Nihayet pislik içinde, yorgunluktan neredeyse hasta düşecek bir hâlde bacadan tırmanıp dışarıya çıkmayı başardığında, Karga Tanrıça ile savaşıacak hâlde olmadığını biliyordu. Yaratığın hâlâ adada olacağını hiç mi hiç tahmin etmemişti zaten, ne var ki yaratık paslı su kulesinin altındaki bacanın girişinin hemen yanına çökmüş, dökülmüş siyah kuş tüylerini özenle tekrar pelerinine dikiyordu. “Neden kaldınız?”

Karga Tanrıça kıpırdandı. “Uzun zamandır Morri-gan’ın içinde hapistik. O kaç ömürlük eğlence yaşadı; şimdi sıra bizde. Ve biz de önümüzdeki saatlerde dünyada Alcatraz’dan daha heyecan verici bir yer olamayacağına karar verdik.”

Perenelle gücünü dirsekleri üzerine verip yaratığa baktı.

“Heyecan verici mi? Sanırım bu sıfat için ikimizin tanımları çok farklı.”

Karga Tanrıça başını oynatıp uzun, siyah tınaklı bir parmakla koyu renk gözlüklerini burnunun ucuna doğru indirdi. Bir kırmızı bir de sarı göz kadına doğru bakarak kırıştı. “Unutma humani, biz Badb ve Macha’yız. Öfke ve Kıyım. Kız kardeşimiz ise Ölüm. Bin-yıllardır, dünyanın her yanındaki savaş alanları çeker

bizi, ölülerin ve ölmekte olanların acıları ve hatıralarıyla besleniriz.” Siyah dudaklar aralanarak dehşet verici bir sırtışıla bembeyaz, upuzun dişlerini meydana çıkardı. “Ve şu anda, bu ada tam da olmak istediğimiz yer.” Dudaklarını yaladı. “Sanırım çok yakında bizim için tam bir ziyafet olacak!”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

*H*antal taksi, tekerleklerinin çamurun içinde dönüşüyle öne atıldı. Sophie, emniyet kemerinin sırtındaki bir hâlde sabitlenip bedenini koltuğa yapıştırmaya nefesini tuttu. Josh ise kendi kemerinin ağrıyan karnına bastırışıyla inledi.

“Affedersiniz!” diye bağırdı Palamedes. “Durun, şimdi geliyorlar işte...”

Nicholas kapının tepesindeki lastik kayışı kavrayıp öne eğildi. “Doğrudan üstlerine doğru gidiyoruz!” dedi, sesi telaş içinde yükselmişti.

“Biliyorum.” Palamedes’in ısıltı ısıltı dişleri loşluğun içinde parladı. “En iyi savunma...”

“... saldırının ta kendisidir,” diye onun sözünü bitirdi Josh.

İnsan yüzlü kurtlardan sağlam bir hat, olduğu gibi taksinin üzerine atıldı. Hâlâ dumanı tüten ateşin için-

den sıçrayarak geçtiler; fakat zemini bir halı gibi örten yılanları gördüklerinde artık çok geçti. Yılanlar, ağızları açık, bedenleri birer soru işareti şeklini almış hâlde, başlarını oynata oynata yükseldiler.

Yaban Sürüsü'nün ön hattı olduğu gibi pis bir toza dönüştü, bu toz da arabanın camına sıçrayarak onu tümüyle kapladı. Palamedes sakın sakın cama su fışkırttı ve silecek düğmesine bastı, fakat bunun tek sonucu gri tozu, yoğun bir macuna çevirmek oldu.

Dev kurtlardan, ötekilerin hepsinden daha iri ve geniş bir üçlü hendeğin üzerinden atlayarak doğrudan oklu kirpilerin üzerine indi. Sert dikenler doğrulup kurtların bacaklarını ve patilerini delik deşik etti. Yaratıklar yüzlerinde mutlak bir şaşkınlık ifadesiyle un ufak oldular.

Cernunnos sendeleyip yılanlardan ve kirpilerden vücut bulmuş bir tabakanın üzerine yapışırken uluyup böğürdü. Yılanlar üzerine saldırdı, kirpilerin dikenleri bedenine saplandı, ne var ki görünür pek bir etkisi olmadı bu darbelerin. Yılanların Boynuzlu Tanrı'nın birer ağaç kütüğünü andıran bacakları etrafına dolanıp kıvrıla kıvrıla yükselişlerini seyrederken, Josh'un tüyleleri diken diken oldu, midesi altüst oldu âdeta.

Palamedes gaza bastı, sonra ileri vitesle takıp aracı hendeğin öte yanına uzanan dar metal köprüünün üzerine doğru gürlete gürlete sürdü ve Yaban Sürüsü'nden ikinci bir üçlüye tosladı. Yaratıkların ikisi lastiklerin altında, kumlar saça saça kaybolup gittiler, üçüncüyse motor kapağının üzerinde sıçraya sıçraya sivri pençele-

riyle cama vurup durmaktaydı. Ön cam çatladı ve Şark Şövalyesi frene bastı. Araba gıcırtyla durdu, kurdu tepesinden uçurup dosdoğru bir yılan yuvasının içine fırlattı.

Josh koltuğunda dönüp Yaban Sürüsü'nden bolca başka yarattığın daha zehirli kurbağaların yağlı derilerine sürtündükçe düşüp kayboluşlarını, kimilerininse semenderlerin üzerine yuvarlanır yuvarlanmaz, yahut solucanlara bastıkça toza dönüşünü gördü. Hava, mat toz taneleriyle doldu, yoğun ve kumlu bir hâl aldı.

Baykuşlar pençelerini çıkardılar, gece göğünde yükselip arkalarında toz bulutları bırakarak yaratıkları biçip geçtiler.

“Bunların hepsini Shakespeare mi yarattı?” diye hayranlık içinde sordu Sophie. Arka camdan dışarıya bakıyor, yerin bütünüyle kıpır kıpır canlı ordusuyla kaplı olduğunu görebiliyordu.

“Her birini,” dedi Palamedes gururla. “Her biri onun hayal gücü tarafından üretildi ve aurasının gücüyle hayat buldu. Üstelik unutma ki, o büyük ölçüde kendi kendini eğitmiş biridir.” Şövalye dikiz aynasına bir bakış atarak Simyacı'yla göz göze geldi. “Adam gibi eğitilse kim bilir neler başarabilirdi.”

Nicholas huzursuzca omuz silkti. “Ben ona bunu öğretemezdim.”

“Yeteneğini fark etmeliydin ama.”

“Dee!” diye bağırdı Josh.

“Aynen öyle, Dee fark etti işte,” diye onayladı Palamedes.

“Onu demiyorum. Dee. Hemen önünde!” diye bağırdı Josh.

Dr John Dee dumanların içinden sürüne sürüne çıkmış sol elindeki Excalibur’u gevşekçe çeviriyor, onunla fırıl fırıl bir mavi ateş çemberi çiziyordu. Sağ elindense sarı renkli enerjisi akmaktaydı. Yerleşimin girişinin hemen önünde konuşlanmış, yollarını kapatmıştı.

“Ne yani? Onu ezip geçmem mi sanıyor?” dedi Palamedes.

Dee kılıcı taksiye doğrulttu ve sonra yavaşça bir enerji topu fırlattı. Top sıırıslıklam olmuş zemine çarptı, bir kez sekti ve sonra arabanın altına doğru yuvarlandı. Motorun gücü kesildi ve araçtaki elektrik tümüyle kaybolarak arabayı durdurdu, hidrolik direksiyon kilitlendi, kullanılamaz hâle geldi.

Sophie bir hareketlenme hissetti ve arkasına döndü. Tam da o sırada Archon, bedenine dolanmış yılanlarla, yoğun, gri bulutların içinden çıktı. “Bu hiç de iyi değil,” diye mırıldandı, Josh’un kolunu çekiştirerek.

“Bu kötü işte,” diye ona katıldı ikizi, Archon’u görünce. “Çok kötü.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Her zaman yapılacak en iyi şey, bir seferde tek bir şeyin savaşını vermektir. O şekilde kazancın daha fazla olur.”

“Kimin lafı bu?” diye sordu Sophie. “Mars’ın mı?”

“Babamın.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Josh!" diye seslendi Nicholas.

Josh Newman soldaki kapıyı itip açtı, ayağını atacağı noktada yılan olmadığından emin oldu. Sonra dışarıya fırladı. Kılıcı Dee'ye karşı hamlede bulunmak üzere öne çıkarışıyla, Clarent inledi, sızlandı. "Bu, onu oyalar," diye bağırdı oğlan. "Arabayı çalıştırabilir misin?" diye sordu Şövalye'ye.

"Denerim," dedi Palamedes ciddiyetle. Dönüp Simyacı'ya baktı. "Akü bomboş. Doldurabilir misin?"

"Josh Newman," dedi Dee memnuniyetle, oğlan kendisine yaklaşırken. "Ciddi ciddi benimle dövüşmeyi düşünüyor olamazsın!"

Josh onu umursamadı. Clarent'i, her iki eli kabza-ya dolanmış hâlde sıkı sıkı tuttuğunda, kılıcın rahatça avuçlarına yerleştiğini hissetti.

Dee sırtıp sabırla sözlerine devam etti. “Bir an durup yapmayı düşündüğün şeyi şöyle bir değerlendirmeni istiyorum.

Ben ömrümü bu silahla geçirdim; Clarent ise olsun olsun bir günden biraz daha uzun süredir seninle. Beni yenmenin imkânı yok.”

Herhangi bir uyarıda bulunmaksızın Josh, Büyücü’ye karşı öfkeli bir saldırıya girişti. Clarent, Excalibur’a çarptığında adamakıllı bir feryat kopardı; tiz bir zafer çığlığıydı bu. Josh, Joan ve Scatty’nin kendisine öğrettiği hareketleri hatırlamaya dahi yeltenmedi; kılıcın kontrolü ele alarak öne atılıp ötekini dürtmesine, savrulup üzerine gelen hamleleri savuşturmasına izin verdi. Zihninin derinliklerinde bir yerde, Dee’nin her bir hareketini incelemekte, adamın ayak hareketlerini, kılıcı nasıl tuttuğunu, bir hamle yapmadan önce gözlerini nasıl kıstığını aklının bir köşesine kaydetmekte olduğunu biliyordu.

Clarent, havayı kamçılادıkça, Josh’u öne doğru çekiştiriyordu. Oğlanın elinden gelen tek şey her iki elini birden kabzanın etrafında tutmaktı. Öne atılıp duran bir köpeği kontrol altına tutmak gibi bir şeydi bu – gözü dönmüş, kuduz bir köpek.

Ve bir an için Josh’un aklına Clarent’in canlı ve aç olduğu gibi gülünç bir fikir geldi.

“Sophie!” diye kükredi Nicholas.

Fakat kız onu duymuyordu. Onun tüm dikkati erkek kardeşi üzerinde yoğunlaşmıştı. Sophie sağ yandaki

kapıyı açıp dışarıya çıktı, aurası ayaklarının yere bastığı anda hemen aydınlanarak onu Joan'un üzerinde gördüğü zırhın kopyası bir görüntüyle kapladı. Josh'un aksine onun bir silahı yoktu, öte yandan kendisi Hava ve Ateş Büyülerinde eğitilmişti. Kız, Jeanne d'Arc'ın onu Endor Cadısı'nın hatıralarından korumak üzere yerleştirdiği engelleri kasıtlı olarak indirdi. Şu anda, Cadı'nın Archon Cernunnos'a dair bildiği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Söylentiler, kesik kesik hikâyeler, ancak fısıltıyla dilendirilen öyküler...

Bir zamanlar çok güzeldi o. Uzun boylu, gururlu ve kibirli bir dev. Saygıdeğer bir bilim adamı. Önce başkaları üzerinde gerçekleştirmişti deneylerini, sonra da, bunu yapması yasaklandığında, kendi üzerinde. Sonunda itici bir şeye dönüşmüş, kafatasında kemiksi çıkıntılar belirmeye, ayak parmakları birleşerek toynak hâlini almaya başlamıştı. Geriye, o eski güzelliğinin korkunç bir yadigârı olarak yüzü kalmıştı sadece. Zamanın akıl almaz akışı o muhteşem zihnini tahrip etmişti, artık bir hayvandan pek de farklı sayılmazdı. Kadim, kudretli ve insanları kurt türüne çevirme yetisine hâlâ sahip hâliyle, nemli, çürüyen ormanlardan ibaret uzak bir Gölge Alemi'ni mesken tutmuştu...

Hiçbir hayvan ateşi sevmez, diye akıl yürüttü Sophie, Archon nemli bir orman aleminde yaşadığına göre, ateşten korkuyor olmalıydı. Bir anlığına içinde hafif bir korku belirdi: Ya ateş gücü yine onu yarı yolda bırakırsa? Ama bu fikri sertçe bastırdı. Büyüsü bu kez onu yarı

yolda bırakmayacaktı. Ateş Büyüsü'nü harekete geçirmek üzere parmağını dövmesine bastırmadan hemen önce, aurasından azıcık bir miktar kullanarak Hava Büyüsü'ne hayat verdi.

Archon'un etrafında havayı âdeta kamçılayan bir hortum beliriverdi. Yaban Sürüsü'nden geriye kalan toz ve kumun her bir zerreciği hortumun içine çekilerek Cernunnos'u kalın, vızır vızır bir örtüyle kuşattı. Görüşü tümüyle kapanıp ağzı ve burun deliklerine toz toprak dolan yaratık yüzünü örttü. Sonra Sophie başparmağını yuvarlak dövmeye bastırdı ve toz bulutunu ateşe verdi. Bilinci kapalı hâlde yere yığılmadan önceki o son anda Boynuzlu Tanrı'nın çılgılığı çalındı kulaklarına. Bu, o güne dek duyduğu en korkunç sestti.

Dee nefes nefese, çaresizce kollarını büsbütün uyuşturan muazzam darbeleri savuşturmaya çalışarak "Josh," diye seslendi. "Bilmediğin öyle çok şey var ki! Sana öğretebileceğim öyle çok şey... Yanıtlayabileceğim sorular..."

"Senin hakkında yeterince şey biliyorum Büyücü." İkiz kılıçların her çarpışmasında mavi-beyaz ve kırmızı-kara kıvılcımlar fışkırıyor, bunlar savaşçıların üzerine akkor hâlde zerrecikler yağdırıyordu. Josh'un yüzü siyah noktalarla benek benekti, Dee'nin haşadı çıkmış takım elbisesiyle delik deşik olmuştu. "Sen. Archon'u. Öldürmeyi. Düşünüyordun." Josh her sözcüğü bir darbeyle taçlandırdı.

"Clarent'i elinde tuttun," diye püskürdü Dee. "Kılıcın gücünün tadını aldın. Neler yapabileceğini biliyor-

sun. Düşün bir: Archon'u öldürürsen binlerce yıllık, yüz binlerce yıllık bilgeliği tecrübe edersin. Dünyanın tarihini ta en başından itibaren öğrenirsin. Sadece bu dünyanın da değil. Sayısız dünyanın..."

Birdenbire, vanilya kokulu bir ısı dalgası dev bir patlama gibi etrafa yayılarak her ikisini de dizleri üzerine düşürdü. Dee'nin yüzü Archon'a dönüktü, adam geriye yuvarlandı, ışıktan gözleri kamaşmıştı. Josh yere yuvarlandığındaysa Boynuzlu Tanrı'nın altın ve yeşil karışımı bir renkte alevlere gömülmüş, kız kardeşinin de baygın bir şekilde yere yığılmış olduğunu gördü. Korkudan midesi altüst olmuş bir hâlde elleri ve dizleri üzerine kalktı ve o sırada Excalibur'un hemen sağ elinin yanında, çamurun içinde öylece durduğu gözüne çarptı. Parmakları anında kabzanın etrafına dolandı ve sol elinde, Clarent'i tuttuğu yere ok gibi bir acı saplandı. Ödlele Bıçağı'nı elinden bırakmaya yeltendi, fakat bunu yapamadı. Kılıç avucuna yapışmış, yumruğunun içine mühürlenmişti âdeta.

Parmaklarının arasından parlak kırmızı bir kan sızıyordu. Sıçrayarak Excalibur'dan geri çekildi ve sol elindeki keskin acı dindi. Ayağa kalkarak kabzasının ucunu Clarent'in bıçağıyla yakalayıp Excalibur'u uzağa fırlattı, sonra da arabanın öbür tarafına, kız kardeşinin yanına koştu.

Dee dizleri üstüne kalkıp gözlerini kırıştırarak geriye kalan ışıllı ışıllı görüntüleri savuşturmaya çalıştı. Josh'un Excalibur'u havaya fırlattığını gördü, gözleriyle kılıcın dumanı tüten hendeğin vıcık vıcık kalıntıları üzerine cup

diye düşüşünü takip etti. Kılıç bir an için yoğun siyah yağ tabakasının yüzeyinde süzüldü, sonra yağ azgınca fokurdamaya başladı ve bıçak yağın içine gömüldü.

Josh dizleri üzerine çöktü. Dehşet içindeydi. Sophie'yi kollarına alıp kaldırarak arabanın arka koltuğuna yerleştirdi, tam da o sırada motor gürültüyle çalıştı. Hasta gibi görünen Nicholas Flamel arabanın içine âdeta düştü, arabanın aküsünü doldurmakta kullandığı yeşil enerji ellerinden yol yol damlıyordu.

Araba tüm kapıları hâlâ açık hâlde, tekerlekleri altına takılan ok ve mızrakları ezerek daracık geçitte gürleye gürleye öte atılınca, John Dee yoldan çekilmek üzere yana sıçradı. Büyücü çaresizce düşüncelerini odaklayıp taksiyi durduracak kadar güç toparlamaya çalıştı fakat bedenen ve ruhen tükenmişti. Zar zor ayağa kalkarak Archon'un yere yığılıp yapış yapış çamurun içinde yuvarlana yuvarlana bedenini sarmalayan kürklerin içinde ışıldayıp titreşen alevleri söndürmeye çalışmasını seyretti. Yaban Sürüsü'nde saldırıdan geriye kalanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu, bunlardan ikisi de Cernunnos'un kazara ezişiyle toza dönüp yok oldular.

Siyah taksi, metalin gıcirtısı ve ön çamurluklarla açık kapılarından fışkıran kıvılcımlar eşliğinde paramparça olmuş kapıdan güç bela geçerek nemli sokağa atıldı ve gürleye gürleye gecenin içine daldı.

Gölgelerin içinde gizlenmiş duran Bastet cebinden ince bir cep telefonu çıkararak hızlı arama tuşuna bastı. Telefon daha ilk çalışta açıldı. "Dee başarısız oldu," dedi kısaca ve aramayı sonlandırdı.

KIRKINCI BÖLÜM

Sophie, taksi bir rampanın üzerinden gürültüyle geçerken uyandı. Kafası iyice karışmıştı, başta bir rüyadan kesitler olduğunu sandığı ama sonra birer gerçek yaşadığı olaylar olduğunu idrak ettiği şeylerin yaşması biraz zaman aldı. Zihninde Cernunnos'un çığırını hâlâ duyabiliyordu ve bir anlığına açıkçası yaratığa acıdı. Yavaşça, tutuklukla kalkıp oturdu; etrafına bakındı. Josh yanındaki koltuğa yığılmış yatıyor, derin derin nefes alıyordu. Kıvılcımların geldiği yerlerde yüzü kararmış ve şişmişti. Simyacı gölgede kalıyordu; pencereye dayanmış, gecenin içine dikmişti gözlerini. Kızın hareket ettiğini duyunca başını çevirdi, bitkin gözleri şehrin ışıklarını yansıtıyordu.

"Bir süre daha uyursun diye umuyordum," dedi usulca.

“Neredeyiz?” diye sordu şaşkın şaşkın.

Ağzı dili kupkuru olmuştu, Yaban Sürüsü’nün pütür pütür tozunu dilinin üzerinde hissedebiliyordu sanki.

Flamel bir su şişesi uzattı. “Millbank’teyiz.” Parmagını hafifçe cama vurdu, kız dışarıya baktı. “Az önce Parlamento Binası’nın yanından geçtik.”

Arka pencereden bakınca, Sophie müthiş bir şekilde aydınlatılmış İngiliz Parlamento Binası’nı gördü. Işıklandırma binaya sıcak, neredeyse hayal gibi bir görünüm veriyordu.

Nicholas “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Yorgunluktan ölüyorum,” diye itiraf etti Sophie.

“Az evvel yaptığın o numaradan sonra hiç şaşırıyorum. Bugün yaptığın şeyin insanoğlunun tarihinde eşî olmadığını biliyorsun değil mi? Bir Archon’u yendin.”

Kız biraz daha su içti. “Öldürdüm mü onu?”

“Hayır,” dedi Flamel; Sophie içten içe rahatladığını hissetti. “Gerçi tahminimce tümüyle eğitilmiş olsan onu da yapabilirdin ya...” Simyacı bir anlığına durdu, sonra ekledi: “Eğitildiğiniz takdirde, senin veya erkek kardeşinin yapamacağınız bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Nicholas,” dedi Sophie. Bir anda üzerine bir hüznün çökmüştü. “Ben eğitilmek istemiyorum. Ben sadece eve gitmek istiyorum. Tüm bunlardan bıktım; kaçmaktan, savaşmaktan... Kendimi hasta hissetmekten bıktım, dinmek bilmeyen baş ağrılarından, gözlerimdeki, kulaklarımdaki acıdan, midemdeki yumrudan.” Ağlamak üzere olduğunu fark ederek yüzünü elleriyle ovuşturdu. Hayır, şimdi ağlamayacaktı. “Ne zaman eve gidebiliriz?”

Uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet cevap verdiğinde, Flamel'in aksam yoğunlaşmış, Fransız kökeni açıkça seçilir hâle gelmişti. "Sizi yakında Amerika'ya geri götürebilmeyi umuyorum, hatta belki yarın. Fakat evinize döneemezsiniz. Henüz değil."

"O hâlde ne zaman? Sonsuza dek kaçıp saklanamayız. Annemler şimdiden sorular sorup duruyorlar. Onlara ne diyeceğiz?" Elini kaldırıp pürüzsüz, ayna gibi gümüş bir tenin kendi teni üzerini kaplayışını seyretti. "Onlara bunu nasıl anlatabiliriz?"

"Anlatmayacaksınız," dedi Nicholas basitçe. "Belki zaten anlatmanıza gerek de kalmaz. Olaylar çok hızlı ilerliyor Sophie." Aksanı kızın ismine gizemli bir hava veriyordu. "Hayal ettiğimden veya beklediğimden çok daha hızlı. Bir dönüm noktasına varmak üzereyiz. Karanlık Atalar, sizi ve Codex'in eksik sayfalarını ele geçirebilmek için her türlü tedbiri elden bırakmış gibi görünüyorlar. Yaptıkları şeylere bir baksana: Nidhogg, Yaban Sürüsü ve hatta Archon Cernunnos'u dünyaya salıverdiler. Bunlar bu dünyaya yüzyıllardır adım atmamış yaratıklar. Asırlardır Codex'e ve ikizlere dair bilgilerimiz için Perenelle ve beni canlı ele geçirmeye çabaladılar, ama artık bizi öldürmek istiyorlar. Artık bize ihtiyaçları yok, çünkü Kitap'ın çoğu ellerinde, ayrıca sen ve kardeşinin kehanetteki ikizler olduğunu biliyorlar." Nicholas iç geçirdi, bitkin bir sesteki. "Bir noktada en fazla bir ayımız kaldığını düşünüyordum; yani ölümsüzlük sihiri bitip Perenelle ve ben aniden

yaşlanıncaya kadar... Artık öyle düşünmüyorum. İki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra Litha olacak, yaz dönümü yani. Bu son derece önemli bir gündür, Gölge Alemleri bu dünyaya yaklaşır. Her şeyin öyle ya da böyle o gün sona ulaşacağını tahmin ediyorum.”

“Sona ulaşmak derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Sophie, ürpermişti.

“Her şey değişecek.”

“Her şey çoktan değişti bile,” diye çıkıştı, korkusu onu öfkeliendiriyordu. Josh uykusunda kımıldandı fakat uyanmadı. “Bunların hepsi senin için olağan şeyler tabii. Sen canavarlarla, yaratıklarla, masallarla dolu bir dünyada yaşıyorsun. Ama Josh ile benim için aynı şey geçerli değil. En azından eskiden değildi,” diye son anda düzeltti sözlerini. “Sen ve karın bizi seçmeden önce...”

“Ah Sophie,” dedi Nicholas son derece yumuşak bir ses tonuyla. “Bunun Perenelle veya benimle hiç alakası yok.” Kendi kendine usulca güldü. “Sen ve kardeşin çok uzun zaman önce seçilmiştiniz.” Öne eğildi, gözleri karanlıkta ışıldadı. “Siz gümüş ve altınsınız, Ay ve Güneş. Siz içinizde on binyıl önce Danu Talis üzerinde savaşmış o ilk ikizlerin genlerini taşıyorsunuz. Sophie, sen ve erkek kardeşin tanrıların soyundan geliyorsunuz.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Yardım isteyebileceğin biri var mı?" diye sordu Juan Manuel de Ayala.

"Sanmıyorum." Perenelle, adaya gelen ziyaretçileri karşılayan resmi tabelanın neredeyse hemen üzerinde bir tahta korkuluğa yaslanmıştı.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ CEZAEVİ
ALCATRAZ ADASI - ALAN 9 HEKTAR
NAKLİYE İSKELESİNE UZAKLIK 1 ½ MİL
DEVLET TEKNELERİ HARİCİNDE YANAŞMAK YASAKTIR
TÜM DİĞER TEKNELERİN 200 YARDA AÇIKTA
DURMASI GEREKMEKTEDİR
GİRİŞ KARTI OLMAKSIZIN KIYIYA ÇIKMAK YASAKTIR

Lehvanın üzerine kırmızı boyayla AMERİKAN YERLİLERİNE KAPIMIZ AÇIKTIR yazılmıştı, hemen altında da, daha büyük, solmuş kırmızı harflerle AME-

RIKAN YERLİLERİNE AİT ARAZİDİR yazılıydı. Perenelle bunların 1969'da Amerikan Yerli Hareketi adayı işgal ettiğinde yazılmış olduğunu biliyordu.

Efsuncu öğleden sonranın geri kalanını belli bir sırayla adayı inceleyip bir kaçış yolu bulmaya çalışarak geçirmişti. Görünürde tekne yoktu, bununla birlikte bolca tahta ve kereste mevcuttu. Bir an için, tahta parçalarını iliştmek için hücre sergilerindeki havlu ve çarşafı kullanarak bir sal yapmayı geçirdi aklından. İddialara göre, 1962 yılında üç mahkûm kendi yaptıkları salla adadan kaçmayı başarmışlardı. Fakat Perenelle, Nereus ve o yabancı kızlarını atlatmayı hiç kimsenin başaramayacağını biliyordu. Kitapçının üzerindeki terastan, ikinci kat hizasındaki konumundan, Nereidlerin hemen önünde suya batıp çıkan başlarını, arkalarında yosun gibi tutam tutam süzülen upuzun saçlarını görebiliyordu. Uzaktan, ilk bakıştan onları birer fok zannetmek mümkündü, fakat bu yaratıklar farklı olarak kıpırtısız, soğuk, kırpışmayan gözlerini ona sabitlemiş hâlde batıp çıkıyorlardı. Ara ara, hâlâ kıvranan bir balığı çiğnemeye koyulduklarında, tırtıklı dişleri ilişiyordu kadının gözüne. Babalarına neler yaptığını duymuşlardı şüphesiz.

Adayı dolaşırken birtakım giysiler bulmuştu, bu sayede şimdi üzerinde kaba kumaştan hapisane pantolonu ve gömleği vardı. Bunların her ikisi de en az iki beden büyüktü ona, üstelik her yerini de kaşıdırıyorlardı. Giysiler bir zamanlar adaya gelen bolca ziyaretçiyi bekleyen sergilerden birinin parçalarıydı. Fa-

kat Dee'nin şirketi adayı devraldığından beri, aylardır adaya kimse gelmemişti. Perenelle hücrelerin çoğunun bir zamanlar mahkûmlara ait olduklarını tahmin ettiği nesnelerle süslenmiş olduğunu keşfetmişti. Hücreleri gezerken, birinin içinde bir kancaya asılmış kalın, siyah bir palto bulup üzerine almıştı.

Küf koksa ve biraz nemli olsa da, ipekli elbisesine göre çok daha sıcak tutuyordu onu, böylece bedenini sıcak tutmaya enerji harcamak zorunda kalmıyordu. Yiyecek bir şey bulamamışsa da mutfakta toz içinde bir metal fincana rast gelmişti. Bunu temizledi mi, adanın dört bir yanındaki yağmur suyuyla dolu havuzların herhangi birinden su içebilirdi. Suyun tadı hafif tuzluydu, fakat hasta edecek kadar da değildi.

Günün ilerleyen saatlerinde, sonunda iskelede, yani Alcatraz'a gelen tüm ziyaretçilerin, hem mahkûmların, hem de turistlerin, yolculuklarına başladıkları ve onu sonlandırdıkları yerde bulmuştu kendini. Kitapçının sol tarafında ikinci kata çıkan bir dizi basamak bulup oraya tırmanmıştı. Şimdiyse tırabzana sırtını vermiş, dalgaların üzerinden ileriye bakıyordu. Şehir boşa ümitlendirecek denli yakında, sadece bir buçuk mil ötesindeydi. Perenelle, Fransa'nın soğuk kuzeybatı sahilinde, Brittany bölgesinde büyümüştü. İyi bir yüzücüydü, suya da bayılırdı, fakat Nereus ve kızları yerlerini almış onu bekliyor olmasalar bile körfezin tehlikeli ve soğuk sularında yüzmek söz konusu olamazdı. Düşündü de, Babür İmparatorluğu döneminde Hindistan'da bulundukları sırada uçmayı öğrenecekti işte!

Sular rıhtıma çarparak patlıyor, havaya gümüşü beyaz damlacıklar saçıyordu... Işıl ışıl su damlacıklarından *de Ayala*'nın hayaleti vücut buldu.

"*San Francisco'da yardım isteyeceğin birileri olmalı,*" dedi hayalet. "*Başka bir ölümsüz yok mu?*"

Perenelle başını salladı. "Nicholas ve ben her zaman insanlara fazla ilişmeden kendi hâlimizde bir yaşam sürdürdük. Unutma ki ölümsüzlerin çoğu Karanlık Ataların hizmetkârları, hatta köleleri."

"*Her ölümsüz de illa bir Ata'ya bağlı olacak değil ya!*" dedi *de Ayala*.

"Hepsi değil," diye ona katıldı kadın. "Biz değiliz mesela, Saint-Germain ile Joan da değiller. Bizim gibi başkalarının da olduğuna dair söylentiler geldi kulağıma."

"*Peki bu başkalarından bazıları San Francisco'da yaşıyor olabilir mi?*" diye ısrarını sürdürdü hayalet.

"Burası büyük bir şehir. Ölümsüzler, her daim değişen bir nüfusa sahip olan, içinde tanınmadan, bilinmeden yaşayıp gitmenin daha kolay olduğu büyük şehirleri tercih ederler. O yüzden evet, olabilir."

Hayalet yer değiştirip kadının sol yanına geçti. "*Sokakta başka bir ölümsüzün yanından geçsen, öyle olduğunu anlar mısın?*"

"Ben anlarım." Perenelle gülümsedi. "Nicholas anlayamayabilir."

Hayalet, Efsuncu'nun hemen önüne geçti. "*Peki madem bu şehirde sizin türünüzden başkalarıyla hiçbir bağlantınız yoktu, o hâlde Dee sizi nasıl buldu?*"

Perenelle omuz silkti. “Bu çok iyi bir soru gerçekten de. Biz her zaman son derece dikkatli davranmışızdır, ama Dee’nin her yanda casusları var. Er ya da geç, her seferinde bizi buluyor. Doğrusunu istersen, burada, San Francisco’da nasıl bu kadar uzun süre saklanabildiğimize şaşıyorum.”

“*Peki şehirde hiç dostunuz var mı?*” diye sıkıştırdı hayalet.

“Tanıdığımız bazı insanlar var,” dedi Perenelle. “Fakat çok değil, çok da iyi tanımıyoruz zaten.” Yüzüne düşmüş gümüş rengi saç tutamlarını eliyle iterek, gözlerini kısıp ölü denizciye baktı. Öğleden sonra güneşinde, *de Ayala* neredeyse tümüyle görünmezdi.

Havada süzülen bir izden ibaretti, konumunu yalnızca akışkan gözleri ele veriyordu. “Ne kadar zamandır hayaletsin?” diye sordu kadın.

“*İki yüz yıldan uzun süredir...*”

“Peki tüm bu zaman içinde, ölümsüz olmayı dilediğin oldu mu hiç?” diye sordu kadın.

“*Hiç düşünmedim,*” dedi hayalet yavaşça. “*Hâlâ hayatta olmayı dilediğim zamanlar oldu. Sisin körfezin üzerini kapladığı, yahut rüzgârın havaya su zerrecikleri uçurduğu günlerde, bu hisleri duyumsamak için bir bedenim olmasını özledim. Ama ölümsüz olmayı isteyeceğimi sanmıyorum.*”

“Ölümsüzlük bir lanettir,” dedi Perenelle katıyetle. “İnsanın kalbini kırar. İnsanlarla yakınlaşamazsın. Bizim varlığımız bile başlı başına onlar için bir tehlike teşkil eder. Dee bizi yakalayabilmek için kaç şehri yerle

bir etti, bizi durdurabilmek için yangınlar, kıtlıklar hat-
ta depremlere yol açtı. Nicholas ve ben de, hayatlarımızı
kaçarak, saklanarak, devamlı tetikte olarak geçirmiş
olduk”

“*Kaçmak istemiyor muydun?*” diye sordu hayalet.

“Olduğumuz yerde kalıp savaştık,” dedi Per-
renelle, başıyla onaylayarak. Kollarını ahşap tırabzana
dayayarak rıhtımın üzerinden aşağıya baktı. Hava ıslık
ıslık ve bir anlığına geçmişten, kostümleri ve ünifor-
maları içinde, sayısız insanın anlık görüntüleri ilişti gö-
züne. Odaklandı ve Alcatraz’ın hayaletleri gözden kay-
boldu. “Savaştık. Dee’yi durdurabilirdik. 1945’te
New Mexico’da elimize bir fırsat geçmişti, ondan yirmi
yıl önce, 1923’te de Tokyo’da kaderi ellerimizdeydi,
yol açtığı depremin peşine neredeyse ölecek kadar güç-
ten düşmüştü.

“*O hâlde bunu neden yapmadınız?*” diye sordu *de*
Ayala.

Perenelle, ellerinin üzerini inceleyerek bir zamanlar
dümdüz olan tenini kaplayan yeni kırışıklıkları ve çizgi-
leri gözden geçirdi. Yaşlılığın mavi-yeşil damarları artık
açıkça görünüyordu, halbuki daha dün böyle değildi
görüntüleri. “Çünkü Nicholas, öyle yaparsak Dee ve
onun gibilerden farkımız kalmayacağını söyledi.”

“*Sen ona katılmıyor muydun?*”

“Hiç Niccolò Macchiavelli adında bir İtalyan’ın
bahsini duydun mu?” diye sordu Perenelle.

“*Duymadım.*”

“Muhteşem bir beyin, kurnaz, acımasız ve ne yazık

ki – ve ne tuhaftır ki – Karanlık Ataların emrinde,” dedi Efsuncu. “Fakat uzun yıllar önce şunun gibi bir şey demişti: Birini yaralayacaksan, o hâlde bunu öyle sert yap ki, intikamından korkmak zorunda kalmayasın.”

“Pek de iyi bir insan gibi gelmedi bana,” dedi de Ayala.

“Değildir. Ama haklı. Üç yüzyıl önce ölümsüz insan Timuçin, Dee’yi uzak bir Gölge Alemi’nde sonsuza dek hapis tutmayı önerdi. O teklifi kabul etmeliydik.”

“Sen de istiyor muydun bunu?” diye sordu de Ayala.

“Evet, ben onu Timuçin’in Moğol İmparatorluğu Gölge Alemi’nde hapis tutma taraftarıydım.”

“Ama kocan hayır dedi, öyle mi?”

“Nicholas bizim görevimizin Karanlık Atalarla savaşmak değil, Codex’i korumak ve kehanetteki ikizleri bulmak olmak olduğunu söyledi. Ne yalan söyleyeyim, Dee devamlı peşimizde olmasa, bu çok daha kolay olurdu.

Tokyo’da elimize Dee’yi tüm güçlerinden, hafızasından hatta belki ölümsüzlüğünden bile mahrum bırakma fırsatı geçmişti. Ondan sonra bizim için hiçbir tehlike oluşturmazdı. Bunu yapmalıydık.”

“Peki Karanlık Ataları durdurur muydu bu?” diye sordu hayalet.

Perenelle bir an durup düşündü. “Onlara zorluk çıkarırdı, işlerini biraz yavaşlatırdı, ama hayır, onları durduramazdı.”

“Her ikiniz de tümüyle izinizi kaybettirmeyi başarmış olur muydunuz?”

Perenelle acı acı gülümsedi. “Sanmam. Kendimizi nerede bulmuş olursak olalım, yer değiştirmemizi gerektirecek bir zaman illa ki gelecekti. Er ya da geç yer değiştirip durmaya mahkûmuz biz.” İç çekti. “San Francisco’da çok uzun zaman geçirmiştik zaten. Bizim kitapçının karşısındaki kafeyi işleten kadın bile tenimin pürüzsüzlüğü hakkında yorum yapmaya başlamıştı.” Perenelle güldü. “Eminim Botox iğnesi yaptırdığımı sanıyordur.” Her iki elini birden gözlerinin önüne götürüp onları dikkatle inceledi. “Acaba beni şimdi görse ne der?”

“*Bu kadın bir dost mu?*” diye sordu *de Ayala* hemen. “*Yardım edebilir mi?*”

“Bir tanıdık, dost denemez. Ayrıca bir insan. Ona tüm bunların en ufak bir kesitini bile anlatmaya kalkışmak imkânsız,” dedi Perenelle. “Yani hayır, ona sora-mam. Onu tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz.”

“*İyi düşün Madam, iyi düşün: Yardıma çağırabileceğin biri illa ki olmalı,*” diye çaresizce ısrar etti *de Ayala*. “*Ya sizin davanıza sıcak bakan bir Ata veya Karanlık Atalara müttelik olmayan bir ölümsüz? Bana bir isim ver. Gidip bulayım.*”

Sen güçlüsün, kudretlisin, fakat sen bile şfenks, Deniznin Yaşlı Adamı ve hücrelerdeki canavarlara tek başına direnemezsin. Ve bu sabah o sinekleri gönderen her kimse, mutlaka başka, çok daha tehlikeli bir şeyler gönderecektir.”

“Biliyorum,” dedi Perenelle kasvetli kasvetli. Efsuncu denizde batıp çıkan Nereidlere bakarak düşüncele-

re dalıp gitti. San Francisco'da yaşayan ölümsüzler illa ki olmalıydı. Hatta olduklarını biliyordu; o gün daha erken saatlerde bir anlığına, genç görünümlü, ölgün bakışlı bir oğlanın görüntüsünü yakalamıştı. Kendisini izlemek için bir gözetleme kâsesi kullanıyordu. Efsuncu'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi; bir daha o kâseyi kullanamayacaktı. Ne var ki oğlanda bir şeyler vardı; hareket edişinde, onu izleyişinde yabani, ölümcül bir şey. Perenelle'e birisini hatırlatıyordu, ama kimi...

"Biri var aslında," dedi aniden. "On yıllardır burada yaşıyor, eminim şehirdeki her bir İkinci Nesil ve Ata'yı biliyordur. Kime güvenilebileceğimizi o bilir."

"Bırak da bu kişiye gideyim," dedi *de Ayala*. "Ona nerede olduğunu söylerim."

"Ah, ama kendisi şu anda San Francisco'da değil." Perenelle gülümsedi. "Fakat fark etmez."

Hayaletin kafası karışmıştı. "O *hâlde ona nasıl ulaşacaksın?*"

"Gözetleme büyüleriyle."

"*Kime ulaşmak istiyorsun?*" diye sordu hayalet, meraklanmıştı.

"Savaşçı Kız – Gölge Scathach."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Çizikler ve göçüklerle kaplı taksi, Millbank üzerinde Parlamento Binası'nın yanından geçip trafik ışıklarında durdu. Esmamda, kat kat giysilere bürünmüş, saçları darımadazın, sakalı kabarık ve karmakarışık evsiz bir adam, siyah metal parmaklıkların yanından sıçrayıp hızla arabaya doğru geldi. Bir lastik cam sileceğini kovasına batırıp taksinin çatlak ön camına şak diye yapıştırdı ve üç hızlı hareketle ileri geri oynatarak Yaban Sürüsü'nün camın üzerine çökmüş tozlarını ve tüm o çamuru ustalıkla temizlemeye koyuldu. Palamedes pencereyi açıp yaşlı adama iki sterlinlik bir madeni para uzattı. "Anlaşılan bu gece ikimiz de geç saatlere kadar çalışıyoruz, ihtiyar. İyi misin?"

"Soğukta değilim, yağmurda değilim, karnım aç değil, Pally. Daha ne isterim? Hiçbir şey. Belki bir köpek.

Evet, aslına bakarsan bir köpek isterim.” Sesi tuhaf, tekdüze bir ritimle yükselip alçalıyordu. Adam gürültüyle burnunu çekti, yüzü tiksintiyle buruştu.

“Offf! Bir şey çok fena kokuyor. Bir şey ezmiş filan olabilirsin. İddiaya varım arabanın altına yapışmıştır. En iyisi kazıtıp çıkar, yoksa pek kimse binmez arabana.” Güldü, göğsünde sıvı bir şeyler guruldandı. Odaklanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı, bir anda taksinin arka koltuğunda yolcu olduğunu fark etmişti. “Hoppala, görmemişim onları.” Palamedes’e doğru eğildi ve boğuk fakat açıkça duyulabilen bir fısıltıyla “Koku filan almıyor bunlar herhâlde,” dedi.

“Ah, ne olduğunu gayet iyi biliyorlar,” dedi Palamedes umarsızca. Işık yeşile döndü ve adam yolu kontrol etti, fakat arkalarında hiçbir şey yoktu, o yüzden kavgakta olduğu yerde kaldı. “Yaban Sürüsü’nün kalıntıları. En azından yolumdan yeterince hızlı çekilemeyenlerin.”

“Yaban Sürüsü demek ha!” Adam başparmağını yan cama sürüp kirden bir parça kazadı ve ağzına götürdü. Dügüm düğüm sakalın içinden pembe bir dil çıkıp tozu yaladı. “Biraz Hitit, biraz Romalı karışmış içine, azıcık da Macar var.” Tükürdü. “O boynuzlu hilkat garibesi hâlâ sürünün efendisi olduğunu mu sanıyor?”

“Öyle.”

“Hiçbir zaman sevmemişimdir onu,” dedi adam kısaca. “Nasıl kendisi?”

“Son bıraktığımda alev alev yanıyordu.”

Adam elini sürücü yanının kapısı üzerinde gezdirdi. “Bu, cilayla geçecek gibi değil.” Sırıtip göz kırptı. “İyi bir hurdalık biliyorum, oradan bir çift kapı alabilirsin belki.”

“Hurdalık artık yok,” dedi Palames sessizce. “Cernunnos ve Yaban Sürüsü birkaç saat evvel bir ziyarette bulundular. Biz ayrılırken, Cernunnos hurdalığın orta yerinde yanıyordu. Korkarım seni aramaya geldiğimizi tahmin edecek,” diye nazıkçe sözlerini sürdürdü Palamedes. Değişen trafik ışığı yüzünü kırmızıya boyuyor, gözlerinin beyazlarını kızıla çeviriyordu.

“O ancak yaygara koparır, bir şeycik yapamaz,” diye kıkırdadı adam. Sonra aniden ciddileşti. “Biliyorsun, benden korkar.”

“İngiliz Büyücü Dee de onunla,” diye ekledi Palamedes.

Muhteşem bir gülümsemeyle adamın şaşırtıcı mükemmellikteki dişleri açığa çıktı. “Onun da benden ödü kopar.” Sonra gülümsemesi söndü. “Ama bunu bilemeyecek kadar da aptaldır.” Sileceği kovaya sokuşturup parmaklıkların oraya doğru koşturdu, eşyalarını bir çalının arkasına itti. “Bu günlerde iyi silecek bulunmuyor,” dedi, tekrar arabanın yanına dönünce. “Adam gibi temizleyecek hâle getirmek çok zaman alıyor.” Arka kapıyı açıp içeri bir göz attı.

“Ee burada kimler var bakayım?”

Adamın kapıyı açışıyla iç ışık aydınlandı, Josh gözlerini kırpıştıra kırpıştıra uyandı, gözlerini kısıp ışıktan korumaya çalıştı. Doğruldu, arabaya paçavralar içinde,

pis görünümlü evsiz bir adamın binmekte olduğunu gö-
rerek irkildi. “Neler oluyor? Sen... Sen kimsin?” diye
mırıldandı.

Adam, mavilikleriyle insanı hayretler içinde bıra-
kan gözlerini oğlana çevirdi, sonra somurttu. “Ben...
Ben...” Sophie’ye baktı. “Benim kim olduğumu sen
biliyor musun?” Kız başını iki yana sallayınca bu kez
gölgede kalan Simyacı’ya döndü. “Sen bilge bir adama
benziyorsun. Ben kimdim, bir söylesen?” diye talep etti.

“Sen Kral Gılgamış’sın,” dedi Nicholas Flamel neza-
ketle. “Dünyadaki en yaşlı ölümsüz.”

Adam, Sophie ile Josh’un arasına sıkıştı; memnu-
niyetle gülümsüyordu. “Hah, oyum işte.” İç geçirdi.
“Kral’ım.”

Işık yeşile döndü ve taksi tekrar yola koyuldu. Arka-
larında Big Ben gece yarısını vurdu.

5 Haziran Salı

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie korkmuş, bitkin, her yanı ağır bir hâlde evsiz adamdan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı. İki izlerin arasına geçip sıkıştırmıştı adam; kız adamın katkır pantolarından serin bir ıslaklığın kendi kot pantolonuna sıızıp sol koluna yayıldığını hissedebiliyordu. Adamın diğer yanında, erkek kardeşinin de aynı şekilde adamdan hafifçe uzaklaştığını fark etti; ayrıca gözüyle, Nicholas'ın da kendini iyice gölgelerin içine doğru çekmiş olduğunu görebiliyordu. Simyacı'nın sağ elini kaldırıp gelişigüzel ağzının üzerine koyarak yüzünün alt yarısını kapatışını seyretti; kıza Flamel yaşlı adamdan saklanmaya çalışıyormuş gibi geldi.

"Böyle olmaz ki ama." Gılgamış kalkıp ikizlerin hemen karşısındaki katlanıp açılan koltuğa geçti. "Hah, şimdi sizi doğru dürüst görebiliyorum." Ellerini hafifçe çırdı. "Bakalım neler varmış burada."

Sodyum buharlı sokak lambaları ve öteki arabaların farları bir anlığına taksinin içini aydınlattı.

Sophie başını yana eğerek dikkatini evsiz adam üzerinde yoğunlaştırdı, pekişmiş duyularıyla her bir ayrıntıyı özümsemişti. Londra'ya sırf kendisini görmeye geldikleri, Gilgamış adındaki bu adamın, yeryüzünün en yaşlı ölümsüzü olabileceğine inanamıyordu. Nicholas ondan Kral diye bahsetmiş, Palamedes akıl hastası olduğunu söylemişti. Ne var ki bunların ikisine de benzer bir hâli yoktu; bir sürü kıyafeti üst üste giymiş, saçlarını kestirip sakalını tıraş etse iyi olacak, zararsız, yaşlı bir berduştu sadece. Fakat şu son birkaç günde bir şey öğrendiyse, o da kimsenin görüldüğü gibi olmadığıydı.

“Eh bu çok hoş,” dedi Gilgamış, ellerini kucağında kavuşturarak. Neşeyle gülümsedi. İngilizceyi hafif, tanımlaması zor bir aksanla konuşuyordu; belli belirsiz bir Orta Doğu tınısı vardı telaffuzunda. “Her zaman derim ki, sabah uyandığında günün nasıl biteceğini asla bilemezsin. Seviyorum bunu: İnsanı genç tutuyor.”

“Peki kaç yaşındasın?” diye sordu derhâl Josh.

“Yaşlıyım,” dedi Gilgamış basitçe ve sırtıttı. “Göründüğümünden yaşlıyım, ama hissettiğim kadar değil.”

Sophie'nin zihninde rastgele görüntüler belirdi. Bunlar Cadı'nın hatıralarıydı. Jeanne d'Arc ona bunları nasıl göz ardı edeceğini, kafasının içindeki daimi vızır vızır sesleri ve gürültüleri nasıl savuşturacağını öğretmişti, fakat bu kez, Sophie savunma önlemlerini kasten elden bıraktı...

Gilgamış, yaşlanmaz, değişmez.

Gilgamiş, bir düzine devrin ve bir o kadar uygarlığın kılık kıyafeti içinde, gururla dimdik duran bir hükümdar: Sümer ve Akad, Babil, Mısır, Yunan ve Roma, sonra da Galya ve Britanya'nın kürk ve deri giysileri.

Savaşçı Gilgamiş, Keltlere ve Vikinglere, Ruslara ve Hunlara insanlara ve canavarlara karşı savaşlarda öncülük ediyor.

Hoca Gilgamiş, yalın, beyaz keşiş kaftanı içinde, ellerinde meşe ve ökse otu.

Sophie'nin gözleri gümüş rengi kırpıştı ve boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Sen Günlerin Kadimi'sin."

Gilgamiş hızlıca bir nefes aldı. "Bana biri böyle hitap etmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi yavaşça. "Sana kim söyledi bunu?" Sesinde neredeyse hafif bir korku vardı.

Kız başını salladı. "Biliyorum işte."

Josh gülümsedi. "Piramitler kadar yaşlı mısın?"

"Daha yaşlı, çok çok daha yaşlı," dedi Gilgamiş mutlulukla.

"Kral'ın yaşı yüzyıllarla değil binyıllarla ölçülür," diye açıkladı Palamedes ön koltuktan.

Sophie'nin tahminince Gilgamiş'in boyu Josh'unkinden uzun değildi, ama kat kat giysileri, üst üste giyilmiş paltoları, polar montları, tişörtleri ve kapüşonlu kazakları, adamı daha yapılı hâle getiriyor, karmakarışık saçları ve taraz taraz sakalı onu yaşlı bir adam gibi gösteriyordu. Sophie, adama dikkatle bakarak saçların ve sakalın ardındaki yüzü görmeye çalıştığında, adamın geniş alnı, uzun düz burnu ve yanık teni üzerinde ışılda-

yan parlak mavi gözleriyle ona babasını anımsattığını fark etti. Yaşlarının da aşağı yukarı aynı olduğunu kestirebiliyordu; kırklarının ortalarındaydılar.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış bir mağazanın yanından geçtiler. Bu, arabanın içini ılık ılık sarı-beyaz bir ışığa buladı ve Sophie kralın kat kat giysileri üzerinde önceden kir ve leke olduğunu sandığı şeylerin aslında kumaşın üzerine görünüşe göre siyah keçeli kalemle yazılmış tuhaf simgeler ve el yazısı harfleri olduğunu fark etti. Gözlerini kısarak baktığında, çivi yazısı ve Mısır hiyeroglifleri gibi bir şeyler çarptı gözüne; ayrıca önceden kumaşın yırtık veya sökükleri sandığı izler de neredeyse erken dönem yazılarına benzeyen kalın, zikzaklı birer dikişti.

Anne babasının çalışma odasında üzerinde bunlara benzer çizikler olan eski çağlardan kalma toprak levhalar gördüğüne emindi.

Sophie yaşlı adamın kendisine ve kardeşine bakmakta olduğunu farkındaydı; mavi gözleri yüzüyle Josh'un ki arasında gidip geliyor, alnındaki ve burnunun her iki yanındaki çizgiler dikkatini yoğunlaştırdıkça derinleşiyordu. Adam daha konuşmaya başlamadan, Sophie onun ne diyeceğini biliyordu.

“Sizi tanıyorum ben.”

Sophie erkek kardeşine bir bakış attı. Boynuzlu Tanrı birebir aynı sözcükleri söylemişti. Josh kızın bakışını gördü, dudaklarını sıkı sıkıya kenetleyip başını hafifçe salladı. Bu, küçüklüklerinden beri, aralarında defalarca kullandıkları bir işaretti. Sophie'ye hiçbir şey söyleme-

mesini salık veriyordu bu şekilde. “Nerede karşılaşmıştık?” diye sordu.

Gılgamış dirseklerini dizlerine dayadı ve öne eğildi. Avuçlarını birleştirdi, parmaklarını uzattı ve iki işaret parmağını burnunun hemen altındaki yarığa dayayıp onlara baktı. “Uzun zaman önce karşılaştık,” dedi nihayet, “Ben gençken, çok çok gençken.” Mavi gözleri bulandı. “Hayır, bu doğru olamaz. Ben sizin savaşıp yenik düştüğünüzü gördüm...” Bir anda sesi kesildi ve gözleri yaşlarla parladı. Sesi, hissettiği acıyla boğuklaştı. “Ben her ikinizin de ölüşünü gördüm.”

Sophie ve Josh irkilerek birbirlerine baktılar, fakat Flamel karanlık köşesinde kıpırdanarak erken davranıp onlar daha bir şey soramadan söze girdi. “Kral’ın hafızası çoğu zaman sorunludur,” dedi hemen. “Dediği her şeye inanmayın.” Bunu bir uyarı gibi söylemişti.

Sophie, Flamel’i umursamaksızın “Öldüğümüzü mü gördün?” diye sordu. Gılgamış’ın sözleri incecik hafıza tutamlarını harekete geçirmişti, ne var ki bunlar daha o üzerilerine odaklanmaya çalışırken yok oluveriyorlardı.

“Gökler kanayıp ateşten gözyaşları döktüler. Okyanuslar fokurdadı ve yeryüzü parçalara ayrıldı...” dedi Gılgamış yitik bir fısıltıyla.

“Ne zamandı bu?” diye sordu Josh hemen, daha fazla bilgiye ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

“Zamandan önceki o zamanda, tarihten önceki zamanda.”

“Kral’ın dediği hiçbir şeyi gerçek olarak algılamak lazım,” dedi Flamel serinkanlılıkla. Sesi, aniden

sessizliğe bürünmüş olan takside epey yüksek çıkmış, sıkıntıya düştüğünde olduğu üzere Fransız aksanı ko-yulaşmıştı. “İnsan beyninin on binyıllık bilgiyi kapsayıp saklayabilmeye uygun olduğunu sanmıyorum. Majestelerinin akli sık sık karışır.”

Sophie koltuğun diğer yanına uzanıp erkek kardeşinin elini sıktı. Oğlan ona baktığında, bu sefer kız dudaklarını sıkı sıkı kenetleyip başını sallayarak onu bir şey dememesi için uyardı. Cadı’nın hatıralarını ve düşüncelerini keşfetmek için biraz daha zaman istiyordu ondan. Bilincinin sınırında karanlık ve kötü bir şeyin varlığını hissediyordu; Gılgamış ve ikizlerle ilgili bir şeydi bu. Erkek kardeşinin başının belli belirsiz bir hareketiyle onay verdiğini ve sonra bakışlarını tekrar adama çevirdiğini gördü. “Yani... Yani sen on bin yaşındasın öyle mi?” dedi özenle.

“Birçok insan bunu söylediğimde gülüyor,” dedi Gılgamış. “Ama sen gülmedin. Neden?”

Josh sırtıttı. “Son birkaç gün içinde gömülü bir efsane tarafından duyularım uyandırıldı, bir ejderhanın sırtına bindim ve Boynuzlu Tanrı’yla savaştım. Bir Gölge Alemi’ne gittim ve dünyanın kendisi kadar büyük bir ağaç gördüm. Adamların kurtlara ve köpeklere dönüş-tüğüne tamk oldum, kedi başlı bir kadınla ya da belki kadın vücutlu bir kediyle karşılaştım.

Kısacası, dürüst olmak gerekirse, on bin yaşında bir adam o kadar da tuhaf bir şey değil. Ve aslına bakarsan, sen muhtemelen karşılaştığımız en sıradan görünüm-lü kişilerden birisin. Yanlış anlama,” diye ekledi sonra hemen.

“Rica ederim.” Gilgamiş başını salladı. “On bin yaşında olabilirim.” Sonra sesi değişti, bir anda bitkinleşmişti. “Veya sadece bunak, yaşlı bir budala olabilirim. Bugüne dek birçok kişi öyle olduğumu söyledi. Gerçi şimdi hiçbiri hayatta değil ya.” Sırıttı, sonra koltuğunda dönüp cam bölmeye hafifçe vurdu. “Nereye gidiyoruz Pally?”

Şark Şövalyesi, loşluğun içinde belli belirsiz bir şekilden ibaretti. “Eh önce seni görmek istiyorduk...”

Gilgamiş mutlu mutlu gülümsedi.

“... ve sonra bu insanları adadan yollamak istiyorum. Onları Henge’e götürüyorum.”

“Henge mi?” diye sordu adam suratını buruşturarak. “Biliyor muyum orayı ben?”

“Stonehenge,” dedi Flamel karanlığın içinden. “Biliyor olmalısın, yapımına yardım ettin.”

Gilgamiş’in parlak mavi gözleri bulandı. Gözlerini kısarak Simyacı’ya baktı. “Öyle mi? Hatırlamıyorum.”

“Uzun zaman önceydi,” diye mırıldandı Flamel. “Sanırım taşları dikmeye dört bin yıldan daha uzun bir süre önce başlamıştın.”

“Ah yok daha önce,” dedi Gilgamiş aniden, canlanarak. “O iş üzerinde çalışmaya ondan en az bir bin yıl kadar daha önce başlamıştım. Oralar, o zaman bile kadim topraklardı...” Sesi alçalarak kesildi, önce Sophie’ye sonra Josh’a baktı. Sonra tekrar Palamedes’e döndü. “Peki niye oraya gidiyoruz?”

“Kadim güç hatlarından birini etkinleştirmeye ve bu insanları ülkeden göndermeye çalışacağız.”

Gılgamış başını salladı. “Güç hatları. Evet, Salisbury’de bir sürü güç hattı vardır. Kapıları oraya dikmenin sebeplerinden biri de buydu zaten. Peki neden bu ülkeden ayrılmalarını istiyoruz?”

“Çünkü bu çocuklar Güneş ve Ay,” dedi Flamel. “Saf altın ve gümüş auralara sahipler. Ve Karanlık Atalar peşlerinde, daha bu gece dünyaya bir Archon’u geri getirdiler. İki gün önce de Nidhogg’u Paris sokaklarına saldılar. Bu, ne demek biliyorsun.”

Kral’ın sesinde bir şey değişti. Soğuk ve sağduyulu bir hâl aldı. “Tedbiri elden bıraktılar demek. Son yaklaşıyor demek. Üstelik çok yakında.”

“*Tekrar* geliyor,” dedi Nicholas Flamel. Öne eğildi, ışık yüzünü kehribar tonlarına bulayarak eski bir parşömenin rengine çevirdi; gölgeler alınındaki kırıışıkları vurguluyor, gözlerinin altındaki torbaları belirginleştiriyordu. “Sen bunun durdurulmasına yardımcı olabilirsin.”

“Simyacı!” Gılgamış’ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam telaş içinde âdeta tısladı. “Palamedes! Ne yaptın sen?” diye bağırdı, sesi tiz ve vahşiceydi. “Bana ihanet ettin!”

Ve bir anda, uzun, siyah bir bıçak belirdi adamın elinde. Gılgamış’ın onu Flamel’in göğsüne doğru savuruşuyla, bıçak ışığın altında parladı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dr John Dee, yanından polis ve itfaiye arabalarıyla ambulanslar inleyen sirenleriyle hızla geçip gidedursan, üstü başı kir içinde, saç başı darmadağın olmuş, giysileri ırtılıp lekelenmiş bir hâlde, kuytu köşelere sığınmış ya boş sokaklarda gizlice ilerliyordu. Karanlık gökyüzü, gaz dolu varillerin tutuşmasıyla ardında bir dizi tangır tungur patlamayla aydınlanmıştı. Haziran gecesinin serinliğinde, yanık lastik ve fokurdayan yağ ile alazlanan metal ve eriyen camın kokuları vardı.

Flamel ve ötekiler arabaya atlayıp kaçarken, Dee de telaşla hendeğe doğru atılmış, kendini göbek üstü çamurun içine bırakıp sol kolunu Excalibur'un içine battığı yağlı tortuya daldırıvermişti. Birikinti beklediğinden daha derindi, kolunu neredeyse omuzuna kadar yutmuştu. Sıvı yoğun ve alevlerin eriştiği yerlerde hâlâ

sıcaktı. Leş gibi kokan baloncuklar burnunun dibinde patlıyor, midesini bulandırıyor, başını döndürüyordu. Gözleri fena hâlde yanıyordu. Etrafı yoklayarak deliye dönmüşçesine kılıcı bulmaya çalıştı, fakat eline hiçbir şey gelmiyordu.

Uzaklarda siren seslerini duyabiliyordu; hendek yangını Kuzey Londra'nın dört bir yanından görülmüş olmalıydı, acil yardım hizmetlerine de sayısız telefon gelmişti şüphesiz. Sağ elinin parmaklarını yumuşak, çamurlu toprağa daldırıp sıkıca tutunarak hendeğin kıyısı üzerinden daha ileriye uzandı. Yüzünün bir yanı artık iyiden iyiye sıvıya değişiyordu. Neredeydi bu kılıç? Onu bulmadan gidecek değildi. Nihayet, parmakları soğuk taştan uzunca bir şeyin etrafına dolandı. Excalibur'u yoğun sıvının içinden çıkarabilmek muazzam bir çaba gerektirdi. Kılıç, bir şapırtıyla yerinden ayrıldı. Dee sırtı üzerine yuvarlanıp kılıcı göğsüne bastırdı. Yorgun düşmüş olsa da, avucunu aurasıyla yükleyerek sarı gücü taşın üzerine sürdü ve pis çamuru temizledi.

Ayağa kalkıp etrafına baktı. Fakat Boynuzlu Tanrı'dan veya Yaban Sürüsü'nden eser yoktu. Shakespeare'in yarattığı hayvan keşmekeşinin, yılanların, kırılganların ve semenderlerin son kalıntıları da patlayan baloncuklar gibi birer birer sönerek yok oluyor, geriye havada kurumlu izler bırakıyorlardı. Hurdalık harabe-ye dönmüştü, orada burada ufak ufak ateşler yanıyor, metal kulübenin altından da siyah bir duman tütüyordu. İçerisi yanıyor olmalıydı. Sağ tarafta bir yerlerde bir araba yığını hiç de hayra alamet olmayan bir sesle

gıcırdadı, sonra salınıp dev bir metal patlamasıyla yerle bir oldu. Metal ve cam parçacıkları uğuldayarak havada uğuştular.

Dee dönüp hızla sokağa çıktı. Bastet'in ve gelirken kullandıkları arabanın yerlerinde yeller esmesine şaşırmadı.

Terk edilmişti. Dahası, artık tümüyle bir başınaydı.

Dee, Karanlık Ata efendilerine karşı fena hâlde çuvallanmış olduğunun çok acı bir şekilde farkındaydı.

Üstelik, bu durumda başına neler geleceğine dair çok açık konuşmuşlardı. Bastet'in, başarısızlığını çoktan onlara iletteğine şüphesi yoktu. Dudaklarına pis bir gülümseme yayıldı. Artık bir ara o kedi kafalı yaratığın icabına bakması gerekecekti. Fakat şimdi değil, henüz değil. Başarısızlığa uğramıştı evet, fakat her şey elden gitmiş değildi, tabii efendisi ölümsüzlük lütfunu geri çekmezse. Efendisinin onu tekrar sıradan bir insana çevirmesi için de ona dokunması, her iki elini birden ona değdirmesi gerekiyordu. Bu da demekti ki, ya efendisi Gölge Alemlerinden çıkıp gelecekti, yahut Dee'yi yakalaması için biri ya da bir şey gönderilecek, onu yargılanmak üzere oraya sürükleyecekti.

Fakat bu hemen olmazdı. Atalar, zamanı humaniden daha farklı algılıyorlardı; bu yakalama işlemini ayarlamak bir ya da iki günlerini alırdı. Bu kadar sürede de çok şey olabilirdi.

En kötü zamanında bile Dr John Dee yenilgiyi asla kabul etmez, zaten eninde sonunda mutlaka zafere ulaşırdı. Eğer ikizleri ele geçirip eksik sayfaları bulabilirse, paçayı kurtaracağına inancı tamdı.

Londra hâlâ onun şehriydi. Şirketi Enoch Holding'in Canary Wharf'ta bir ofisi vardı. Şehirde evi de vardı, hatta birden fazla. Yardım isteyebileceği kaynak mevcuttu; hizmetkârlar, köleler, müttefikler ve paralı askerler boldu.

Aptallık her zaman için Dee'nin sinirine dokunurdu; bilhassa da kendi aptallığı. Bastet'in varlığı ve Archon ile Yaban Sürüsü'nün ortaya çıkması onu şaşkına çevirmişti, gerekli önemleri almamıştı. Daha önce, her seferinde, Flameller şansın, koşulların veya kendi beceri ve güçlerinin bir karışımı sayesinde ondan kaçmayı başarmışlardı.

Fakat bunların hiçbirinde Dee kendini sorumlu tutmamıştı. Bu sefer durum farklıydı. Bu, tümüyle onun kendi hatasıydı. İkizleri hafife almıştı.

Pencereleri ve kapıları üzerilerine tahta çakılarak kapanmış evler mavi ve beyaz ışıklara bulandı; üç polis arabası peş peşe yanından geçerken Dee bir duvarın arkasına saklandı.

Kızın temel büyülerden Hava ve Ateş olmak üzere ikisinde eğitim aldığını biliyordu; Archon'a kafa tuttuğunda olağanüstü bir beceri ve cesaret sergilemişti zaten. Fakat kız tehlikeliyse o zaman oğlan... Eh, oğlan bir iki kat daha öyleydi. O tam bir bilmeceydi. Duyuları daha yeni uyandırılmış, temel büyülerin hiçbirini üzerine eğitilmemiş hâliyle Clarent'i, sanki bunu yapmak için doğmuş gibi idare etmiş, kendi gücünün çok daha ötesinde bir beceriyle savaşmıştı. Bunun imkânsız olması gerekirdi.

Büyücü başını salladı. Dört Güç Kılıcı'mın nihai sırrından haberdardı; sıradan humaniye neler yaptıklarını biliyordu. Kılıçlar sinsi ve ölümcüldü, neredeyse vampir gibi bir tabiata sahiplerdi. Gelecek zaferlere dair sözcükler fısıldar, hayal gücünün ötesinde gizemleri hissettirir, mutlak güç vaadinde bulunurlardı. Humaninin tek yapması gereken, silahı kullanmaya devam etmektir. Tüm o zaman içinde, kılıç humaninin hatıralarını emer, her bir duygusunu tüketir ve sonunda aurasıyla kendine bir ziyafet çekerdi. O aşamada humani yemeyi içmeyi unuturdu. En güçlüleri bir ay kadar sağ kalır, çoğu on günü çıkaramazdı. Kendisi gibi büyücüler, bu soğuk taş kılıçlara ellerini bile değdirmeden önce on yıllarca hazırlıklarla uğraşırlardı. Auralarıyla koruyucu bir eldiven oluşturma sanatını öğrenebilmek için aylarca oruç tutar, bolca alıştırma yaparlardı.

Hâl böyleyken bile, kılıçlar öyle güçlüydü ki, birçok büyücü ve efsuncu onlara yenik düşmüştü zaman içinde.

Öyleyse oğlan Clarent'i idare etmeyi nasıl başarıyordu?

Ve Dee'nin Archon'u öldürmeye niyetli olduğunu nasıl bilmişti?

Büyücü kestirme olarak dar, çöplerle dolu bir aralığa daldı ve oradan tümüyle terk edilmiş bir sokağa çıkıverdi. Elini boğruüne bastırды, pis paltosunun altında Excalibur'un sıcaklığını hissedebiliyordu. Dört kılıcın hepsi de birbirine çok benzerdi, fakat her biri, kendisinin biraz olsun anlayamadığı şekillerde eşsizdi. Excali-

bur kılıçların en ünlüsüydü ve her ne kadar en güçlüleri olmasa da, öteki kılıçlarda bulunmayan niteliklere sahipti. John Dee, bir başka boş aralığa dalıp kılıcı paltosunun altından çıkardı ve ayaklarının dibine, yere koydu. Bıçağa dokunmasıyla serçe parmağının tırnağı sarı renkte parladı ve kükürt kokusu bir an belirip sonra leş gibi çöp kokularının arasında kayboldu. Adam fısıldadı: “Clarent.”

Taş kılıç sarsıldı, titreşti ve sonra yavaşça dönerek ucunu güneye çevirdi. Excalibur ucuyla her zaman ikizini işaret ederdi. Dee kılıcı kaptığı gibi aceleyle yola koyuldu.

Büyücü yüzyıllardır Güç Kılıçlarının hepsini ele geçirebilmek için uğraşıyordu. Dördünden üçü elindeydi; Clarent’i koleksiyonuna eklemeye de çıldırtacak denli yaklaşıp son anda fırsatı kaçırmıştı. Ne Atalar ne de İkinci Nesil kılıçların cazibesine dayanıklı değildi. Mars Ultor’un bir zamanlar Excalibur ve Clarent’i bir arada, bir örnek kınlar içinde sırtında taşıdığı söylenirdi. İkiz kılıçları kuşanmadan önce humaninin kahramanıydı; sonrasındaysa bir canavara dönüşmüştü.

Ve eğer bu iki kılıç bir Ata’yı böyle yozlaştırabiliyorsa, o hâlde eğitilmemiş bir humani oğlanın ne gibi bir şansı olabilirdi ki? Oğlan kılıcı her eline aldığı anda, kabzaya her dokunduğunda, kılıç onu kendi kontrolüne daha da derinden bağlıyordu. Kılıç onda olduğu sürece, Dee oğlanı illa ki bulacaktı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Niccolò Machiavelli arkasına yaslanıp önündeki yüksek çözünürlüklü sıvı kristal ekranların en büyüğüne odaklandı. Uydudan İngilizce haber kanalı Sky News'ü seyrediyordu. Saat 02.00 haberleri, bir sanayi bölgesini tesiri altına alan yangının havadan çekilmiş görüntülerini gösteriyordu. Ekranın alt kısmından geçen yazıda yangının Kuzey Londra'da bir araba hurdalığında gerçekleştiği belirtiliyordu. Bu seferki taştan değil de arabalardan yapılmış olsa bile, Machiavelli hayatı boyunca, bu tasarım gözüne ilişti mi hemen tanıyacak kadar çok kale görmüştü. Bir hendeğin kapkara dış hatları hâlâ açıkça seçilebiliyor, hendekten gri bir duman yükseliyordu.

Machiavelli, uzaktan kumandaya uzanıp sesi yükseltirken sırtıttı. Burası kulağa tanıdık geliyordu. Farklı

bir ekranda Atalara, İkinci Nesil'e ve ölümsüzlere dair şifreli veritabanımı etkinleştirdi ve yer hanesine Kuzey Londra yazdı.

Ekranda hemencecik iki isim belirdi: Şark Şövalyesi Palamedes ve Ozan William Shakespeare.

Machiavelli her iki dosyayı da gözden geçirdi. Shakespeare yıllarca Dee'nin çıraklığını yapmış, sonra aniden Büyücü'ye düşman kesilmişti. Ölümsüzdü, fakat herhangi bilinen bir Ata'yla bir bağlantısı bulunmadığı düşünülürse, bunu nasıl elde ettiği bir merak konusuydu. Palamedes başlı başına bir gizemdi. Babilli bir savaşçı prensti, Arthur ile birlikte dövüşmüştü, sona gelindiğinde, kral öldürülürken de oradaydı. Yine, onu kimin ölümsüz kıldığına dair de herhangi bir bilgi mevcut değildi ve Şark Şövalyesi geleneksel olarak Atalar ve Karanlık Atalar arasındaki savaşlarda tarafsızlığını korumuştur.

Machiavelli iki ölümsüzle de hiç karşılaşmamıştı, ama onların varlığından nesillerdir haberdardı; Ozan'la tanışmayı da hep çok arzu etmişti. Shakespeare ve Palamedes'in ne zaman tanıştıkları Machiavelli'nin hep merak ettiği bir şeydi. Dosyalarına göre, kayıtlara geçen ilk buluşmaları Londra'da, on dokuzuncu yüzyılda gerçekleşmişti; fakat Machiavelli, birbirlerini bundan çok daha uzun zaman önceden beri tanıdıklarından şüpheleniyordu, zira Ozan'ın on yedinci yüzyılın başlarında Othello karakterini Palamedes için yazdığını öne süren birtakım bulgular mevcuttu. Shakespeare on dokuzuncu yüzyılın ortalarında bir ara, bir paçavracı, bir ikinci

el giysi taciri olarak Londra'da ortaya çıkmıştı. Emrinde en az altmış çıplak ayaklı sokak çocuğu çalışır, bunlar adamın rıhtımdaki ambarının çatı katında uyur, gündüzleri de çöpe atılmış giysi ve kumaş parçaları toplamak üzere şehri baştan başa dolaşırlardı. Dosyasında, ambarda çalıntı mal depolandığı yolunda şüpheler içeren bir polis tutanağı bulunuyor, mekâna en az iki kez baskın düzenlendiği yazıyordu.

Şark Şövelyesi de aynı zamanlarda Londra'da bulunuyor, geçimini Batı Yakası'nda bir tiyatro oyuncusu olarak sağlıyordu. Uzmanlık alanı Shakespeare oyunlarından monologlardı.

Machiavelli, William Shakespeare olduğunu sapta-
dığı adamın kumlu fotoğrafını inceledi. Teleobjektifle çekilmiş fotoğrafta, lekeli mavi bir tulum giymiş gayet sıradan görünümlü bir adam, ayağının dibine yayılmış birtakım aletler ve araba parçalarıyla, bir arabanın motoru üzerine eğilmiş hâlde görünüyordu. Arka zeminde iki köpek göze çarpıyordu, fotoğrafta ikisi de kırmızı gözlü çıkmıştı. İkinci fotoğrafın çözünürlüğü daha yüksekti. Bunda, iri yarı koyu tenli bir adam pırıl pırıl bir Londra taksisine dayanmış, beyaz karton bir bardaktan çay içiyordu. Arkada *London Eye*'in tekerleği ucundan görünüyordu.

Erkek muhabirin sesi odayı doldurdu. "... son iki saattir bu hurdalıkta devam ediyor. Şu ana kadar herhangi bir cesede ulaşılmadı, görevliler böyle bir durumda karşılaşmayı beklemiyor. İlgililer bölgedeki yüksek miktardaki yanıcı maddeye dair kaygılarını dile getirdi-

ler, itfaiye ekipleri de alana girmek için solunum cihazları kullanmaktalar. Lastik yığınlarının alev alması durumunda zehirli gaz salınımı yaşanması doğrultusunda endişeler de söz konusu. Bunun yanında Londra'nın bu harap bölgesinde evlerin çoğunun terk edilmiş ve boş hâlde olması bir yüreklere su serpiyor."

Machivelli sesi tümüyle kıstı. Deri koltuğunda arkasına yaslanarak ellerini kısa kesimli beyaz saçlarının içinden geçirdi, odanın sessizliğinde bu hareketinin çıkardığı törpülemeyi andıran sesi açıkça duydu. Peki Dee, Simyacı'yı öldürüp ikizleri yakalamış mıydı?

Muhabir ekranda elinde çakmak taşından ok başlıklarını andıran bir şeylerle belirdi birden. Machiavelli sesi açma telaşıyla neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"... tuhaf bir şekilde çakmak taşından yapılmış ok başlıklarına benzeyen yüzlerce parça bulundu." Kamera kayıp zemine yayılmış kırık okları ve mızrakları gösterdi. Machiavelli kısa ve küt sürgüleri tanıdı.

Eh, eğer Dee gerçekten ikizleri ele geçirdiyse, bu pek de kolay olmamıştı anlaşılan.

Machiavelli, cep telefonunun titreşimiyle irkildi. Telefonu iç cebinden çıkarıp ekrana baktı, fazlasıyla uzun numarayı ve imkânsız alan kodunu anında tanıdı. "Buyrun?"

"Dee başarısız oldu." Machiavelli'nin Ata'sının sesi usulcacık bir fısıltıdan ibaretti. Üç bin yıldan uzun süre önce Yeni Krallık'ta konuşulan Geç Mısır dilinde konuşuyordu.

Machiavelli gençliğinin resmi İtalyancasıyla karşılık verdi. “Ben de şu anda haberleri izliyorum. Gördüğüm kadarıyla Londra’da bir yangın var. Olay yerinin iki tarafsız ölümsüzle bağlantısı olduğunu biliyorum. İki olay arasında bir bağlantı olduğunu tahmin ediyorum.”

“Flamel ve ikizler oradaydılar. Kaçtılar.”

“Görünüşe göre olay yeri müdafaa edilmiş. Haberlerde bir çatışmaya dair bulgular görülüyor; oklar, mızraklar, yaylı tüfekler. Belki de İngiliz Büyücü’ye daha fazla kaynak sağlamalıydık,” diye temkinle önerdi Machiavelli.

“Bastet oradaydı.”

Machiavelli kayıtsız bir ifade takındı; kedi başlı tanrıçadan nefret ediyor, ne var ki onun Ata efendisiyle sıkı fıkı olduğunu biliyordu.

“Cernunnos’a da Büyücü’ye yardım etme görevi verilmişti.”

Machiavelli yavaşça ayağa kalktı. “Archon mu?” diye sordu, şaşkınlığının sesine yansımaması için elinden geleni yapıyordu.

“Archon da Yaban Sürüsü’nü getirdi. Ben bunun için yetki vermedim, hiçbirimiz vermedik. Biz Archonların tekrar bu dünyaya dönmesini istemiyoruz.”

“Kim verdi o hâlde?”

“Ötekiler,” dedi ses kısaca. “Dee’nin efendileri ve onların destekçileri. Bu işimize yarayabilir; Büyücü başarısız olduğuna göre artık yok edilmesi emrini vermeliler.”

Machiavelli telefonu masanın üzerine koyup hoparlör tuşuna bastı. Takım elbisesinin ceketini düzeltip

kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini televizyon ve bilgisayar ekranlarıyla kaplı duvara dikti. Haber kanallarının çoğu Kuzey Londra'daki yangından görüntüler göstermeye başlamışlardı. "Dee aptal değil, tehlikede olduğunu biliyor olmalı."

"Biliyor tabii."

Machiavelli kendini Dee'nin yerine koydu; acaba onun durumunda olsa kendisi ne yapardı? "İkizleri ve o sayfaları ele geçirmesi gerektiğini biliyor," dedi kararlılıkla. "Atalarının gözüne tekrar girmesinin tek yolu bu. Her şeyi göze almış olacak. Bu durumdaki adamlar da aptalca şeyler yaparlar."

Sunucu elinde mızrak başlarından birini tutmuş heyecanlı heyecanlı havada sallayan sakallı bir adamla konuşmaktaydı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Machiavelli.

"Flamel ve ikizlerin İngiltere'deki konumlarını Dee'den önce saptamamız için bize yardım edebilir misin?"

"Nasıl böyle..." diye söze başladı Machiavelli.

"Flamel niye Londra'da? İkizleri Dee'in imparatorluğunun kalbine getirmeyi ne için göze almış olabilir? İkizlerin eğitilmelerini sağlamaya çalıştığını biliyoruz. O hâlde, Atalar, İkinci Nesil ve ölümsüzler içinde, kiminle buluşmayı planlıyor olabilir?"

"Herhangi biri olabilir." Machiavelli şaşkınlıkla kırıştırdı gözlerini. Bakışlarını televizyon ekranlarından ayırmaksızın sözlerine devam etti: "Ben Fransız gizli servisinin başıyım. Londra'da kim var nereden bilebili-

rim ki?” Sesinin tarafsız, sakın tınısını koruyabildiğine sevinmişti.

“*Bu bilgi veri tabanında vardır mutlaka?*” diye sordu telefondaki ses. İtalyan, bu yoruma eşlik eden gülümsemeyi bile hissetti neredeyse.

“Veri tabanım mı?” diye sordu dikkatle.

“*Evet, şu gizli veri tabanın.*”

Machiavelli iç geçirdi. “Belli ki pek de gizli değil. Kaç kişi biliyor?” diye sordu.

“*Büyücü biliyor,*” dedi ses. “*O Atalarına söylemiş... Ben de... Hadi ben de onlardan öğrendim diyelim.*”

Machiavelli, olur da efendisi onu görebiliyorsa diye, yüzüne kayıtsız bir ifade takındı. Karanlık Atalar arasında farklı kesimler bulunduğunu her zaman biliyordu. Şaşırmamıştı. Karanlık Atalar bir zaman hükümdarlardı ve birinin hükümdar olduğu yerde, her zaman pusuda bekleyen, entrikalar çeviren, gücü ele geçirmeye çalışan başkaları olurdu. Machiavelli’nin o çok iyi anladığı ve ustası olduğu siyaset tipi de işte tam buydu.

İtalyan koltuğuna oturup parmaklarını klavyeye dayadı. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu derin bir nefesle.

“*Londra, Büyücü’nün şehridir. Fakat Flamel’in yanında tek olan iki var, her ikisinin de duyuları uyandırıldı.*

Kız Hava ve Ateş Büyülerini öğrendi, oğlansa hiçbir şey bilmiyor. Londra’da, temel büyülerden herhangi birine hâkim olan ve daha da önemlisi Flamel ve davasına, ikizleri eğitmeyi kabul edecek kadar yakınlık besleyen kim var?”

“Bu bilgiye ulaşmanın başka yolları illa ki vardır, öyle değil mi?” diye sordu Machiavelli, parmaklarını incecik klavyenin üzerinde oynatırken.

“*Elbette.*”

Machiavelli anlamıştı. Ata’sı, bu bilgiye ulaşmaya çalıştığını ötekilerin bilmesini istemiyordu. Kimilerine fotoğraflar iliştilirilmiş, bir ekran dolusu isim belirdi: Temel büyülerden bir ya da daha fazlasına hâkim olan Atalar. “Londra’da on iki Ata var,” dedi. “Hepsi de bize sadık.”

“*Ya İkinci Nesil?*”

Ekranı on altı isim belirdi. Machiavelli, bunların bağlılıklarını gözden geçirip tekrar başını salladı. “Hepsi bize sadık,” diye tekrarlardı. “Bize karşı olanların pek azı İngiltere’de yaşamayı tercih ediyor, gerçi İskoçya’da birkaçı, İrlanda’da da biri var.”

“*Ölümsüz insanları dene.*”

Machiavelli’nin parmakları tuşlar üzerinde kıpırdandı ve ekranın yarısını kaplayan bir liste görüldü. “İngiltere, Galler ve İskoçya’nın her yanında ölümsüz insanlar var...” dedi. Tekrar parmaklarını oynatarak aramayı daralttı. “Fakat sadece beşi Londra’da.”

“*Kim bunlar?*”

“Shakespeare ve Palamedes...”

“*Shakespeare ortadan kayboldu, Londra’daki yangında ölmüş olması mümkün,*” dedi Machiavelli’nin efendisi hemen.

“*Palamedes de Simyacı’yla görüldü. İkisinin de temel büyüler konusunda yetkinliği yok. Başka?*”

“Memluklu Baybars...”

“Palamedes’in arkadaşı, bize dost filan değildir. Ama temel büyüler hakkında hiçbir bilgiye sahip değil.”

“Virginia Dare...”

“Tehlikeli ve öldürücü olmakla birlikte, kendinden başka kimseye bağılılığı yoktur. Efendisi öldü, onun öldürmüş olabileceğine inanıyorum. Hava Büyüsü’ne hâkimdir, fakat Flamel’i hiç sevmez, geçmişte de Dee’nin yanında savaşmışlığı var. Flamel ona gitmez.”

Machiavelli ekranda görünen son isme baktı. “Bir de Gilgamiş var.”

“Kral,” diye iç geçirdi ses. “O tüm büyülerini bilir, fakat onları kullanacak gücü yok. Elbette.”

“Onun bağılılığı kime?” diye sordu Machiavelli. “İsmi hiçbir Ata’yla ilişkili görünmüyor.”

“Gilgamiş’in ölümsüzlüğünden bizzat Codex’in yaratıcısı Büyücü Abraham sorumlu. Bildiğim kadarıyla işlem biraz hatalı gerçekleşmiş. Kral’ın zihnini hasara uğratmış, üstüne bir de geçen yüzyıllar onu hem delirtti, hem de unutkanlaştırdı. İkizleri eğitebilir, ama bunu bir o kadar kolaylıkla reddedebilir de. Adres var mı elinde?”

“Kalıcı bir adres yok,” dedi Machiavelli. “Görünüşe göre bir süredir sokaklarda yaşıyor. Genellikle Parlamento Binası’nın orada, Buxton Amı’nın yakınındaki parkta uyuduğuna dair bir not var burada. Eğer Flamel ve ikizler Kuzey Londra’daki hurdalıktaydıysalar, şehrin bu yanına ulaşmaları biraz zaman alır.”

“Casusum siyah bir aracın olay yerinden son bızla ayrıldığını ilettili.”

Machiavelli, Palamedes'i siyah bir Londra taksisinin yanında gösteren fotoğrafa baktı. Resmi, ekranda plaka numarasına gelinceye kadar aşağıya kaydırıldı. "İngiltere'nin başkentinde Avrupa'daki her şehirden daha fazla sayıda trafik ve güvenlik kamerası vardır," dedi dalgın dalgın. "Paris'tekinden bile fazla. Bununla birlikte, bizim burada kullandığımız denetleme sisteminin aynısını kullanıyorlar." Ekranların ikisi karardı, sonra Machiavelli'nin Londra trafik kamera sistemine sızmasıyla üzerlerinde kısa çizgiler hâlinde kodlar belirdi. "Üstelik aynı yazılım."

İtalyan, Londra'nın yüksek çözünürlüklü bir haritasını ekrana çıkardı, Parlamento Binası'nın yanındaki Victoria Tower Gardens'da, bahçenin içindeki Buxton Anıtı'nı buldu ve sonra en yakın trafik ışıklarını saptadı. Altmış saniye sonra, trafik kamerasından canlı bildirim karşısındaydı. Zaman göstergesini izleyerek, geriye doğru işletti: 2.05... 2.04... 2.03... Trafik yoğun değildi, dijital videoyu hızlandırarak beş dakikalık aralıklarla geri gitmeye başladı. Zaman göstergesi 00.01'e geldiğinde nihayet aradığı şeyi bulmuştu. Siyah bir taksisi ışıklarda, anıtın neredeyse hemen karşısında duruyor, evsiz bir adam yalpalaya yalpalaya parktan çıkıp camları silmek üzere arabanın yanma geliyordu. Taksisi, ışığın kırmızıdan yeşile dönmesine rağmen ışıklarda durmaya devam etmişti. Sonra aynı evsiz adam taksiye binmiş, araç böylece oradan uzaklaşmıştı.

"Buldum," dedi. "A302 üzerinde batı yönünde ilerliyorlar."

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu Machiavelli’nin efendisi. “Nereye gittiklerini bilmek istiyorum.”

“Bir dakika izin ver...”

Machiavelli, yasa dışı erişim kodları kullanıp bir trafik kamerasından diğerine atlayarak taksiyi, plaka numarası üzerinden Parliament Square ve sonra Trafalgar Square’den Piccadilly’ye, oradan da A4 kara yoluna doğru takip etti. “Londra’dan çıkıyorlar,” dedi nihayet.

“Hangi yönde?”

“Batıya, M4’e doğru.”

“Nereye gidiyorlar?” diye söylendi Ata. “Neden Londra’dan ayrılıyorlar? Eğer niyetleri Gilgamiş’i ikizleri temel büyülerde eğitmeye ikna etmekse, bunu şehirdeki sığınaklardan birinde yapabilirler illa ki...”

Machiavelli haritanın çözünürlüğünü artırarak, rotaları üzerinde dikkati çekecek bir şeyler aramaya koyuldu. “Stonehenge,” dedi aniden. “Eminim Stonehenge’e gidiyorlar. Salisbury Düzlüğü’ndeki güç hatlarına doğru yol alıyor,” diye kendinden emin bir şekilde konuştu.

“O kapılar yüzyıllardır kullanılmıyor,” dedi Ata. “Diyelim ki doğru kapıyı seçebildi, yine de onları etkinleştirmek için güçlü bir auraya ihtiyacı olacaktır.”

“Gilgamiş’ınsa aurası yok,” dedi Machiavelli usulca. “Simyacı’nın bunu kendi başına yapması gerekir. Fakat bu tam bir delilik olur; o zayıflamış hâlinde, bu çaba aurasını tutuşturup onu birkaç saniyede küle çevirebilir.”

“Öte yandan bu süre kapıyı açıp ikizleri içeriye itmesi için ucu ucuna yeterli olabilir,” dedi Karanlık Ata.

Machiavelli ekrana bakarak A4 üzerinde ilerleyen, ışığın parıltısında sarıya boyanmış gibi duran siyah taksiyi takip etti. “Nicholas Flamel kendini ikizler için feda eder mi?” diye sordu.

“Bunların gerçek ikizler olduğuna, tüm kalbiyle inanıyor mu?”

“Evet. Buna ayrıca Dee de inanıyor, ben de katılıyorum.”

“O hâlde kendini onları kurtarmak için feda edeceğine hiç şüphem yok.”

“Aslında başka bir seçenek daha var,” dedi Machiavelli. “Kapıları ikizlere açtıramaz mı? Auralarının kuvvetli olduğunu biliyoruz.”

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. İtalyan’ın kulağına bir şarkının hayal meyal tınısı geldi, çok uzaklardaki bir radyonun sesi gibiydi bu. Fakat şarkı bir Sparta marşıydı. *“Salisbury’deki kapı Amerika’nın Batı Yakası’na, San Francisco’nun kuzeyine açılıyor.”*

“Sana bunu ben de söylebilirdim,” dedi Machiavelli.

“Planlarımızı buna uygun şekilde yapacağız,” dedi Ata.

“E peki bu tam olarak ne demek...” diyecek oldu Machiavelli, ama telefon çoktan kapanmıştı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Josh'un sağ eli olduğu yerden fırlayıp Gılgamış'ın bileğine dolandı. Oğlan tek bir hareketle adamın bileğini sıkıp çarptı ve bıçak kralın elinden düşerek yerdeki lastik paçosa saplandı. Sophie eğilip hızla bıçağı kaptı. "Hey!" diye bağırdı Palamedes, bu ani kargaşa karşısında. "Neler oluyor orada?"

Flamel, Josh veya Sophie bir şey diyemeden çabucak "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Her şey kontrol altında."

Gılgamış arkasına yaslanıp Simyacı'ya dik dik bakarak bileğini ovuşturmaya koyuldu. Sophie'nin elindeki bıçağa baktı. "Onu geri ver."

Kız, adama kulak asmaksızın bıçağı erkek kardeşine uzattı, o da Nicholas'a geçirdi. Az önce olanların şaşkınlığıyla tir tir titremekteydi Sophie. Ayrıca, şaşkın-

lığın yanında başka bir şey daha vardı içinde: Korku. Daha önce hiç Josh'un bu şekilde hareket ettiğini görmemişti.

Kendisi, pekişmiş duyularına rağmen Gilgamiş'in elinde bir bıçak olduğunu bile daha idrak edememişken, Josh atılıp tek kelime etmeden, hatta yerinden bile kalkmadan, temizce adamı silahından arındırmıştı. Sophie, dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizlerine yasladı. "Tüm bunlar neydi, açıklayabilir misin?" diye sordu usulca.

Gilgamiş, haşince Flamel'e bakarak "Biraz zamanımı aldı," dedi. "Ama sende bana tanıdık gelen bir şeyler olduğunu ta en baştan anlamıştım." Yüzünü buruşturdu. "O pis kokudan tanımalıydım." Burnunu çekti. "Hâlâ nane mi yoksa daha uygun bir şeye değiştirdin mi bu arada?"

İkizlerin ikisi birden havayı kokladılar ama hiçbir koku alamadılar.

"Hâlâ nane," dedi Simyacı, yavaşça.

"Anladığımı kadarıyla birbirinizi tanıyorsunuz," dedi Josh.

"Yıllar içinde karşılaştık tabii," diye onayladı Nicholas. Kral'a baktı. "Perenelle'in selamı var."

Başını ikizlere çevirirken, sokak lambalarının ışığı Gilgamiş'in yüzünü aydınlattı. "Sizinle de daha önce karşılaştığımı biliyordum!" diye çıkıştı.

"Biz seni hayatımızda görmedik," dedi Josh samimiyetle.

"Cidden görmedik," diye onayladı Sophie.

Ölümsüzün yüzüne bir sersemlik geldi, sonra adam başını salladı. “Hayır, yalan söylüyorsunuz. Siz Amerikalısınız. Daha önce karşılaştık. Hepinizle.” Sırayla her birine parmağıyla işaret etti. “Siz ikiniz Flamellerleydiniz. Beni öldürmeye çalışmıştınız.”

“Onlar bu ikizler değildi,” dedi Nicholas usulca. “Ayrıca seni öldürmeye çalışmadık, seni kurtarmaya çalışıyorduk biz.”

“Belki kurtarılmak istemiyordum, ne biliyorsun?” dedi Gılgamış huysuzca. Başını, saçları alnına düşüp gözlerini örtecek şekilde eğdi. Sonra saçları arasından ikizlere baktı. “Altın ve gümüş demek?”

Her ikisi birden başlarını salladılar.

“Efsanedeki ikizler, ha!”

“Öyle diyorlar.” Josh gülümsedi. Kız kardeşine yandan bir bakış atıp onun başıyla yaptığı hareketi gördü; oğlanın sormak üzere olduğu soruyu tahmin etmişti kız. Sophie, Josh konuşurken Simyacı üzerine odaklanarak tepkisini kestirmeye çalıştı; fakat adamın yüzü bir maske gibiydi, üstüne üstlük yanlarından geçtikleri sokak lambalarının ışığında iyice karanlık ve çirkin bir hâl alıyordu. Erkek kardeşi Gılgamış’a doğru eğildi. “Şu diğer Amerikalı ikizlerle ne zaman tanışmıştın, hatırlıyor musun?”

“Elbette.” Kral somurttu. “Daha geçen ay değil miydi...” Sesi cümlelerin ortasında kısıldı. Tekrar söze girdiğinde, sesinde derin bir yenilgi hissediliyordu. “Yok. Geçen ay değildi, geçen yıl bile değildi, hatta son on yıl içinde bile değil. Ne zamandı?..” Bakışları dalgınlaştı ve sonra dönüp Simyacı’ya baktı. “Ne zamandı?”

İkizler bir anda Flamel'e döndüler.

Adam kısaca "1945'te," dedi.

"Peki Amerika'da mıydı?" diye sordu Gılgamış.
"Bari Amerika'da olduğumuzu söyle."

"New Mexico'daydı."

Kral ellerini çırpı. "En azından bu kısmında haklıymıştım. Son ikiliye ne oldu?" sordu aniden Flamel'e.
Simyacı sessiz kaldı.

"Bunun cevabını duymayı biz de istiyoruz," dedi Sophie soğukça, gözleri gümüş renginde parlayarak.
"Daha önce başka ikizler olduğunu biliyoruz."

"Bir sürü başka ikiz," diye ekledi Josh.

"Ne oldu onlara?" diye ısrarla sordu Sophie. İçten içe cevabı çoktan biliyordu sanki, ama Flamel'in bunu yüksek sesle dile getirdiğini duymak istiyordu.

Nihayet "Geçmişte başka ikizler oldu," diye kabul etti Flamel. "Fakat onlar gerçek ikizler değildi."

"Ve hepsi öldü!" dedi Josh, sesi öfkeyle çatlamıştı. Portakal kokusu taksiyi doldurdu, fakat bu kez koku ekşi ve acımsıydı.

"Hayır, hepsi değil," diye cevabı yapıştırdı Flamel.
"Kimileri öldü, kimileriye ileri yaşlara dek yaşadılar. Buna son ikili de dâhil."

"Peki ya hayatını kaybedenlerin başına neler gelmişti?" diye sordu Sophie hemen.

"Birkaçı uyandırılma süreci sırasında zarar gördü."

"Zarar gördü derken?" Bu sözcüğü hemen aradan seçip çıkarmıştı, adamın bundan öyle kolay kolay yakayı kurtarmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Simyacı iç geçirdi. “Herkes uyandırılabilir. Fakat herkesin bünyesi bu sürece aynı şekilde tepki vermez. Bazıları o duygu selini kaldıracak kadar güçlü değillerdi. Kimileri komaya girdi, kimileri rüyalarda kayboldu ya da gerçek dünyayla baş etmeyi başaramadı, yahut kişilikleri parçalandı ve geriye kalan günlerini akıl hastanelerinde geçirdiler.”

Sophie titremeye başladı. Flamel’in dedikleri midisini büsbütün altüst etmişti. Adamın soğuk, duygudan yoksun anlatış şekli bile ürkütüyordu onu.

Artık Josh’un şüphelerinin bir dayanağı olduğunu biliyordu – Simyacı’ya güvenilemezdi. Nicholas Flamel onları uyandırılmak üzere Endor Cadısı’na götürdüğünde, uyandırma işleminin, başarısızlığa uğradığı takdirde yol açacağı korkunç sonuçlardan tümüyle haberdardı. Fakat yine de bunu yapmaya razı olmuştu.

Josh koltukta kayıp, kız kardeşine yaklaştı; kollarını kıza dolayarak ona sarıldı. Konuşamıyordu. Simyacı’ya tokat atmasına ramak kalmıştı âdeta.

“Kaç ikiz geldi geçti Flamel?” diye sordu Gılgamış. “Altı yüz yetmiş yıldan uzun süredir bu dünyadasın. Her yüzyıla tek ikili mi düşüyordu? Yoksa iki mi? Üç mü? Efsanedeki ikizleri bulmaya çalışırken, kaç hayat mahvettin?”

“Çok fazla,” diye fısıldadı Simyacı. Arkasına yaslanarak karanlığın içine çekildi, yanlarından gelip geçen sokak lambaları ıslak gözlerini ara ara kükürtsü bir sarıya boyuyordu. “Babamın yüzünü, annemin sesini unuttum, ama ikizlerin her birinin adını ve yüzünü

hatırlıyorum. Onları düşünmeden, onların kaybından pişmanlık duymadan bir tek günüm geçmiyor.” Ve sonra siyah bıçağı tutan elini loşluğun içinden Sophie ve Josh’a çevirdi. “Fakat yaptığım her hata, her bir başarısız uyandırılma, adım adım, önüne geçilemez bir şekilde, beni bu gerçek ikizlere ulaştırdı. Ve bu sefer hiçbir şüphem yok.” Sesi yükseldi, sert, çiğ bir hâl aldı. “Onlar, eğer temel büyülerde eğitilirse, o zaman Karanlık Atalara meydan okuyabilecekler. Bu dünyaya, önümüzdeki savaşı atlatabilmesi için bir şans verecekler. İşte o zaman tüm o ölümler ve yitip giden yaşamlar boşuna olmayacak.”

Başını karanlıktan öne uzatıp gözlerini Gılgamış’a dikti. “Onları eğitir misin? Karanlık Atalara karşı savaşmaları için onlara yardım edebilir misin? Onlara Su Büyüsü’nü öğretir misin?”

Gılgamış, tüm yalınlığıyla “Neden yapayım bunu?” diye sordu.

“Dünyayı kurtarabilirsin bu şekilde.”

“Ben dünyayı daha önce de kurtardım. Kimse de minnettar olmadı. Ayrıca şimdilerde, bugüne kadar olduğundan da fena bir hâlde.”

Simyacı’nın gülümsemesi yabanileşti âdeta. “Eğit onları. Güç ver onlara. Codex’i, Dee ve onun Karanlık Atalarının elinden alıp son iki sayfasına tekrar kavuşturacağız. Ben Kitap’ı ikizlere teslim edeceğim. Abraham’ın Kitabı içinde bu dünyayı bir cennete çevirebilecek büyüler olduğunu biliyorsun.”

Kral ikizlere doğru eğildi. “Codex’te ayrıca bu dünyayı kül edecek büyüler de var,” dedi dalgın dalgın. Parmagını oynatmaya başladı, kadim metinden mısraları tekrarlarlarken sırayla bir birini, bir ötekini gösteriyordu.

“İşte o zaman ölümsüz ölümlüyü eğitmeli, her şey olan teke dönüşmelidir, bir olan iki.” Arkasına yaslandı. “Biri dünyayı kurtaracak, ötekiyse yok edecek. Acaba hangisi, hangisini yapacak?”

Cadı’nın hatıraları Sophie’nin düşüncelerini ezmeye, rastgele görüntüler kızın bilincine sızmaya başladı.

Yemyeşil bir arazide hızla ilerleyen bir sel, bir ormanı çiğneyip önüne çıkan her şeyi sürükleyerek beraberinde götürüyor...

Bir dizi yanardağ sırayla patlıyor, topraktan dev parçalar koparıyor, deniz, kızıl-kara lavlarla buluştuğça akkor hâlinde köpürüyor...

Gökler fırtına bulutlarıyla fokurduyor; yağmur damlaları, toz zerrecikleriyle kararmış, kar taneleri isle kapkara...

“Ben geleceği görme yetisine sahip değilim,” diye çıkıştı Flamel. “Ama şunun kesinlikle doğru olduğunu biliyorum: Eğer ikizler eğitilmezlerse ve kendilerini koruyamazlarsa, o zaman Karanlık Atalar onları ele geçirecek, köleleştirecek ve o inanılmaz auralarını Gölge Alemlerinin kapılarını açmakta kullanacaklar. Codex’in Son Çağırma kısmı şu anda Karanlık Ataların elinde değil, fakat o sayfalara bir ulaştılar mı, o zaman bu dünyayı tekrar ele geçirebilecekler.”

Gilgamiş, sakın, sağduyulu bir sesle “Codex olmadan bile, ikizler ellerindeyse, Karanlık Atalar süreci başlatabilirler,” dedi. “Son Çağırma, Gölge Alemlerine açılan tüm kapıları aynı anda açabilecek şekilde düşünülmüştür.”

Josh, Gilgamiş’in sözlerini takip eden uzun sessizliği bozarak “Öyle olursa, sonrasında bize ne olur?” diye sordu. Elini göğsüne bastırarak, tişörtünün altından Abraham’ın Kitabı’ndan kopardığı iki sayfayı yokladı.

“Ne siz ne de herhangi başka bir insan için, bunun sonrası diye bir şey yok.”

Palamedes neredeyse on dakika kadar daha sessizlik içinde sürdü arabayı, sonra Gilgamiş öksürerek genzini temizledi ve nihayet konuştu: “Size Su Büyüsü’nü bir şartla öğretilim.”

“Ne şartı...” diye başladı Josh.

“Tamamdır,” diye sözünü kesi Sophie. Kız dönüp erkek kardeşine baktı. “Sorun yok.”

“Tüm bunlar sona erdiğinde, eğer hayatta kalmayı başarmışsak, o zaman beraberinizde Abraham’ın Kitabı’yla buraya geri döneceğinize söz vermenizi istiyorum,” dedi Kral onlara.

Josh bir soru daha sormaya yeltendi, fakat Sophie olabildiğince kuvvetle kardeşinin parmaklarını sıktı. “Mümkün olursa geleceğiz.”

“Codex’te hemen birinci sayfada bir sihir vardır.” Kral gözlerini kapatıp başını geriye attı. Sözleri kesin, sesiye neredeyse bir fısıltı kadar alçaktı. “Abraham’ın yanı başında durup o sihiri yazıya geçirmesini seyret-

miştim. Ölümsüzlük bahşeden formüldür o. Onu bana getirin.”

“Neden peki?” diye sordu Josh, aklı karışmıştı. “Sen zaten ölümsüzsün.”

Gılgamış gözlerini açıp Sophie’ye baktı ve kız bir anda adamın Kitap’ı neden istediğini anladı. “Kral formülü tersten kullanmak istiyor,” dedi usulca. “Tekrar ölümlü olmak istiyor.”

Gılgamış onu selamladı. “Hayatımı yaşayıp bitirmek ve ölmek istiyorum. Tekrar insan olmak istiyorum. Normal olmak istiyorum.”

Yüzü ona dönük oturan Sophie Newman, Kral’a hak verircesine sessizce başını salladı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

*P*erenelle, yüzünü ısıtan akşamüstü güneşine rağmen ürperdi. “Nasıl... Nicholas ve çocuklarla birlikte değilsin yani?” diye sordu telaşla; gözlerini hafifçe bulanmış suyla dolu yassı metal tabağın içine dikmişti. Beyaz aurasından tutamlar, sıvının yüzeyinde yağ gibi süzülüyordu.

Çimen yeşili kocaman gözler, suyun içinden, büyüteç altında gibi daha da büyümüş, kırılmaksızın ona bakıyordu. “Ayrı düştük.” Zar zor duyuluyorsa da, Scathach’ın sesi kulağa perişan geliyordu. “Ufak bir pürüz çıktı,” diye itiraf etti; utancı, Kelt aksanını iyice kuvvetlendiriyordu.

Efsuncu sırtını Alcatraz deniz fenerinin sıcak taşlarına vermiş oturuyor, önündeki sıvının içini seyrediyordu. Derin bir nefes alıp başını kaldırdı ve körfezin öbür

yanında kalan şehre baktı. Nicholas ile çocukların korunmasız olduğunu öğrenmesiyle kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Daha erken saatlerde onlarla konuşurken, Scathach'ın orada, arkada bir yerlerde olduğunu varsaymıştı, William Shakespeare'i görünce dikkati başka yöne kaymış, sonra da zaten Vetala'nın saldırısına uğramıştı. Tekrar tabağın içine baktı. Scathach, görüntüyü taşıyan yansıtıcı yüzey her neyse, ondan biraz gerilemişti, böylece Perenelle yüzünü daha doğru düzgün görebiliyordu. Scatty'nin altında pençe izi gibi, yan yana dört çizik vardı; elmacık kemiklerinden biri de morarmıştı. "Ufak bir pürüz mü? Sen iyi misin?" diye sordu. Gölge'ye göre pürüz tam olarak ne demekti, bunu kestirmekte zorlanıyordu.

Gölge'nin vampir dişleri yabani, insan dışı bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Baş edemeyeceğim bir şey değildi."

Perenelle sakin olması ve aurasını odaklaması gerektiğini biliyordu. Gözetleme işlemine ve Scathach'la bağlantıyı korumaya öylesine yoğunlaşmıştı ki, öteki tüm savunma önlemleri başarısız oluyordu, Alcatraz'ın hayaletlerinin hareketleri, etrafında yer yer gözüne çalınmaya başlamıştı. Aurasından gittikçe daha fazla renkten müdafaa tabakası döküldükçe, hayaletler etrafına üşüşüp onu rahatsız eder, o zaman da Perenelle Savaşçı Kız'la bağlantısını kaybedebilirdi. "Scathach, söyle bana," dedi sakin sakin, suya bakarak. "Nicholas ve ikizler neredeler?"

Gölge'nin parlak kızıl saçları görüntüye girdi. "Londra."

"Onu biliyorum. Birkaç saat önce konuştum onlarla." Perenelle, Savaşçı'nın sesinde, son derece hafif de olsa, bir tereddüt sezmişti. "Ama?.."

"Daha doğrusu, hâlâ Londra'da olduklarını tahmin ediyoruz."

"Tahmin mi ediyorsunuz?" Efsuncu derin bir nefes altı ve içinde kabaran öfke dalgasını bastırdı.

Suyun yüzeyinde beyaz ışıklar titreşti, görüntüler dalgalanıp parçalandı. Kadın, görüntü tekrar oluşunca ya dek beklemek zorunda kaldı. "Ne oldu? Bildiğin her şeyi anlat bana."

"Haber kanallarında, dün gece şehrin sokaklarında yaşanmış bazı tuhaf olaylara dair haberler var..."

"Dün gece mi?" diye sordu Perenelle, akli karman çorman olmuştu. "Saat kaç? Hangi gündeyiz?"

"Burada Paris'te günlerden Salı. Sabahın ikisini azıcık geçti."

Perenelle hesaplamasını yapıp zaman farkını kestirdi: Batı Yakası'nda hâlâ Pazartesi'ydi, saat de aşağı yukarı akşamüstü beş olmalıydı. "Ne gibi tuhaf olaylar?" diye devam etti.

"Sky News Kuzey Londra'nın tek, ufacık bir bölümü üzerinde bir gök gürültülü fırtına ve şiddetli yağış görüldüğünü bildirdi. Sonra Euronews ve France24'te, yine Kuzey Londra'da, terk edilmiş bir araba hurdalığında patlak veren büyük çapta bir yangından bahsettiler."

“Bu ille de bir şey demek değil,” dedi Perenelle, gerçi içten içe olayların Nicholas ve ikizlerle ilişkili olduğunu biliyordu ya...

Okyanusun öte yanında Scatty başını salladı. “Yanan hurdalığın her yanında çakmak taşından ok başlıkları, bronz mızraklar ve yaylı tüfek sürgüleri bulunmuş. Muhabirlerden biri ok başlarından bir avuç dolusunu kaldırıp kameraya gösterdi. Yepyeni görünüyordlardı. Yerel bir tarihçi bunların tarihini Neolitik Dönem olarak saptadı, fakat bronz mızrakların Roma dönemine, yaylı tüfek sürgülerinin de Orta Çağ’a ait olduğunu söyledi. Hepsinin de orijinal kalıntılar olduğunu iddia ettiler.”

“Bir dövüş gerçekleşmiş olmalı,” dedi Perenelle kısaca. “İşin içinde kimler vardı?”

“Bunu bilmek mümkün değil, ama o şehirde ve civarında kimler yaşar bilersin.”

Perenelle fazlasıyla iyi biliyordu. Güç hatlarının ve Gölge Alemlerinin bolluğu, çok sayıda yarattığı Britanya Adaları’na çekmişti. Bunların çoğu da, Karanlık Atalara sadıktı.

“Şu hurdalıkta hiçbir ceset bulunmuş mu?” diye sordu güçlkle. Eğer Nicholas veye ikizlere bir şey ol-duysa, Dee’yi bulmak için şehrin altını üstüne getirirdi. Avcı, işte o zaman avlanmak nasıl bir şeymiş anlardı. Üstelik içinde kullanabileceği altı yüz yıldan uzun zamanlık efsun bilgeliği vardı.

“Hurdalık terk edilmiş bir yermiş. Yağ dolu, hendeğe benzeyen bir yer ateşe verilmiş, her şey de kalın bir gri kül tabakasıyla kaplıymış.”

“Kül mü?” Perenelle suratını astı. “Bunu geride bırakan şey ne olabilir, hiçbir fikrin var mı?”

“Öldürüldüklerinde küle dönen çeşitli yaratıklar var,” dedi Scatty yavaşça.

“Buna ölümsüz insanlar da dâhil,” diye ekledi Perenelle.

“Nicholas’ın öldürülmüş olduğunu sanmıyorum,” dedi Scatty hemen.

“Ben de,” diye fısıldadı Efsuncu. Ona bir şey olsa bilirdi, *hissederdi* bunu.

“Onunla irtibat kurmayı deneyebilir misin?” diye sordu Scatty.

“Deneyebilirim, fakat hareket hâlindeyse...”

“Beni buldun.” Savaşçı gülümsedi. “Gerçi başta iyi bir ürküttün ya...”

Savaşçı banyo aynasının önünde durmuş kesiklerine antiseptik krem sürerken bir anda ayna bulanıklaşmış, tekrar berraklaştığındaysa karşısına Perenelle Flamel çıkmıştı. Scatty az kalsın parmağını gözüne sokuyordu.

Perenelle’in aklına gözetleme yöntemini kullanma fikri, kendisini gözetlerken yakaladığı, Anasazi çanağına sahip ölümsüz insandan gelmişti. Adanın en sıcak yerini, deniz fenerinin güneş ışığında sıcacık olmuş beyaz taşlarını seçmişti kendine. Sığ bir tabağı suyla doldurup oturmuş, öğleden sonra güneşinin aurasını güçlendirmesine izin vermişti. Sonra savunma katmanlarını kaldırırken, *de Ayala*’dan, Alcatraz’ın tüm diğer hayaletlerini kendisinden uzak tutmasını rica etmişti. Ondan ayrıca Karga Tanrıça yaklaşacak olursa ken-

disini uyarmasını da istemişti. Perenelle, yaratığa tam olarak güvenmiyordu.

Gölge ile bağlantıyı kurmak beklediğinden kolay olmuştu. Perenelle, Scathach'ı nesillerdir tanıyordu. Onun hakkındaki her şeyi tüm berraklığıyla gözünde canlandırabiliyordu – parlak kıvıll saçları ve o pırl pırl yeşil gözleri, yuvarlak yüzü ve dümdüz burnu üzerindeki benek benek çilleri... Tırnakları her daim tırtıklı, yenmiş olurdu. On yedi yaşında bir kız gibi görünürdü; hâlbuki yaşı iki bin beş yüzden fazla olduğu gibi, dünya üzerindeki en iyi Uzak Doğu sporları ustasıydı da. Efsanelere konu olmuş nice savaşçı ve kahramanı o eğitmiş, Flamellerin hayatını birden çok kez kurtarmıştı. Onlar da bu iyiliği karşılıksız bırakmamışlardı. Gölge kendisinden bir sekiz yüz yıl daha yaşlı olsa da, Perenelle zamanla onu kız gibi değilse bile en azından yeğeni gibi görür olmuştu. “Neler oldu anlat bana Scatty,” diye ısrar etti Perenelle.

“Nicholas ve çocuklar Londra'ya kaçtılar. İkizleri Gılgamış'a götürecekti.”

Perenelle başıyla onayladı. “Bunu biliyorum. Nicholas söyledi.” Sonra ekledi: “Ayrıca ikizlerin her ikisinin uyandırıldığını da söyledi.”

“Her ikisi de,” diye doğruladı Scatty. “Kız temel büyülerin ikisi üzerine eğitildi, fakat oğlanın hiçbir eğitimi yok. Bununla birlikte, Clarent onda.”

“Clarent,” diye mırıldandı Perenelle. Kocasının, kadim kılıcı, Rue du Montorency'deki evlerinin penceresinin üzerindeki söveye gömüğünü bizzat izlemişti.

Kendisi onu yok etmek istemişti, ama Nicholas buna karşı çıkmıştı. Kılıcın birçok uygarlıktan daha eski olduğunu ve onu mahvetmeye hiçbir hakları olmadığını öne sürmüş, ayrıca bıçağa zarar vermenin muhtemelen imkânsız olduğunu da eklemiştir.

“Peki neredesin?” diye sordu Perenelle.

“Paris.” Scathach’ın yüzünün görüntüsü bir bulanıklıklaşıyor, bir netleşiyordu. “Çok uzun bir hikâye. Bazı kısımları epey sıkıcı. Hele de Dagon’un beni Seine Nehri’nin içine çekiverdiği kısım...”

“Seine’e mi düştün?” Nicholas ona bundan bahsetmemişti.

Scatty başını salladı. “Bu tam Paris sokaklarında deliler gibi sağa sola koşturan Nidhogg’dan kurtarılmamdan hemen sonra oldu.”

Perenelle ağzı bir karış açık, ona bakıyordu. Nihayet konuştu: “Peki ya tüm bunlar olurken Nicholas’la ikizler neredeydiler?”

“Nidhogg’u sokaklarda kovalayıp, beni kurtaranlar da onlardı zaten.”

Efsuncu şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Bu hiç benim Nicholas’ımın yapacağı bir şeye benzemiyor.”

“Sanırım daha ziyade ikizlerin işiydi zaten,” dedi Scathach. “Özellikle de oğlanın, Josh’un. Hayatımı kurtardı. Sanırım ejderi öldürdü.”

“Ve sonra nehre düştün,” dedi Perenelle.

Scathach derhâl “Nehrin içine *çekildim*,” diye düzeltti onu. “Dagon bir timsah gibi yaklaşıp beni yakalayıverdi.”

“Sen bir kez onunla ve bir Potomoi balık adam sürüsüne Capri Adası’nda dövüşmemiş miydin?”

Scatty’nin vahşi vampir dişleri tekrar görüldü. “Bak işte o iyi bir gündü.” Sonra gülümsemesi kayboldu. “Her neyse, meğersem Paris’te Machiavelli’yle çalışıyormuş.”

“İtalyan’ın Paris’te olduğunu duydum.” Perenelle başını salladı.

“Gizli servisin başı mıymış neymiş. Dagon beni suya çektiğinde bilincim yarı kapalıydı. Fakat Seine o kadar soğuktu ki, şok etkisiyle zınk diye uyanıverdim. Bir yandan akıntılar bizi nehir aşağı sürüklerken saatlerce dövuştük. Hayatımın en zor dövüşü değildi ama, Dagon da tam günündeydi; su da darbelerimin etkisini epey bir azaltıyordu.”

“Görüyorum ki seni tırmalamayı başarmış.”

“İsabetli birkaç hamle işte,” diye homurdanarak bu yorumu geçiştirdi Scatty. “Onu Les Damps civarı bir yerlerde kaybettim. Şehre dönmem iki günümü aldı.”

“Şimdi güvende misin?”

“Joan’layım.” Gölge gülümsedi. “Saint-Germain de burada.” Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. “Evlendi mişler!”

Başını geriye çekti ve suyun üzerinde, kocaman gri gözlerin hükmettiği, ufak, bir oğlan çocuğununkini andıran ikinci bir yüz belirdi. “Madam Flamel.”

“Joan!” Perenelle gülümsedi. Scatty’i yeğeni sayıyorsa, Joan da hiç sahip olamadığı kızı gibiydi. “Demek nihayet Francis’le evlendin?”

“Eh, yüzyıllardır görüşüyorduk. Vakti gelmişti.”

“Öyle. Joan seni görmek çok güzel,” diye devam etti Perenelle. “Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı.”

“Katılıyorum,” dedi Joan. “Bunlar gerçekten de tehlikeli zamanlar. Hele de Nicholas ve çocuklar için.”

“Efsanedeki ikizler mi onlar?” diye sordu Perenelle. Arkadaşının fikrini merak ediyordu.

Jeanne d’Arc doğrudan “Ben buna eminim,” dedi. “Kızın aurası benimkinden daha kuvvetli ve saf.”

“Londra’ya gidebilir misiniz?” diye sordu Efsuncu.

Dünyanın öbür ucundaki kadının başını iki yana sallayışıyla, sudaki ufacık yüz bulanıklaştı. “İmkânsız. Paris, Machiavelli’nin kontrolünde. Bu olayları bir ulusal güvenlik meselesi ilan ederek şehri ablukaya aldı. Sınırlar kapalı. Tüm uçuşlar, vapur seferleri ve trenler yakından izleniyor ve eminim ellerinde eşkâllerimiz, en azından Scatty’ninki vardır. Her yan polis dolu, sokaklarda insanları durdurup kimlik soruyorlar, ayrıca saat dokuzdan sonra sokağa çıkma yasağı var bir de. Polis Nicholas, ikizler, Scatty ve benim Notre Dame’ın önünde çekilmiş kumlu güvenlik kamerası görüntülerimizi yayınladı.”

Perenelle başını salladı. “Katedralin önünde ne işiniz olduğunu sormalı mıyım?”

“Gargoylelerle savaşıyorduk,” dedi Joan gelişigüzel.

“Sormamam gerektiğini biliyordum. Nicholas ve çocuklar için endişeleniyorum. Nicholas’ın yön duygusuyla, kim bilir, kaybolmuş bile olabilirler. Üstelik

Dee'nin casusları her yanda," diye perişanca ekledi. "Eminim oraya ayak bastıkları anda haberi olmuştur."

"Ah merak etme, Francis onları karşılaması için Palamedes'i ayarladı. Onları koruyor. İyidir o," diye onu temin etti Joan.

Perenelle onayladı. "Gölge kadar iyi değil ya yine de..."

"Eh, kimse değil," diye doğruladı Joan. "Şu anda neredesiniz Madam?"

"Alcatraz'da mahsurum. Başım belada," diye kabul etti.

Scatty'nin yüzü, arkadaşınının hemen yanı başında belirdi. "Nasıl bir bela?"

"Hücreler canavarlarla, deniz ise Nereidlerle dolu. Nereus suları koruyor, koridorları da bir sfenks kolluyor. O tarz bir bela."

Jeanne d'Arc'ın gülümsemesi ışıltı ışıltı bir hâl aldı. "E madem başın belada, o hâlde yardım etmeliyiz!"

"Korkarım bu imkânsız," dedi Perenelle.

"Ama uzun zaman önce, imkânsız sözcüğünün hiçbir anlamı olmadığını bana sen öğretmiştin Madam."

Perenelle gülümsemişti. "Doğru, söylemiştim bunu. Scatty, San Francisco'da güvенеbileceğin, bana yardım edebilecek kimse var mı? Bu adadan kurtulmam lazım. Nicholas'a ulaşmalıyım."

"Güvendiğim kimse yok. Belki öğrencilerimden biri..."

"Hayır," diye sözünü kesti Perenelle. "Tek bir insanı bile tehlikeye atmayacağım. Bize sadık Atalardan veya İkinci Nesil'den birilerini kastediyorum."

Scatty bir an düşündü, sonra başını salladı. “Güven-
diğim kimse yok.” Başını, arkasında gelişen konuşmaya
kulak vermek üzere hafifçe çevirdi. Tekrar önüne dön-
düğünde, o yabani gülümsemesi yüzünü ısıltı ısıltı kapla-
mıştı. “Bir planımız var. Daha doğrusu Francis’in bir
planı var. Biraz daha dayanabilir misin? Geliyoruz.”

“Geliyor musunuz? Siz derken?” diye sordu Perenel-
le.

“Joan ile ben. Alcatraz’a geliyoruz.”

“Daha Londra’ya bile gidemiyorsanız buraya nasıl
geleceksiniz?” diye söze başladı Perenelle, fakat sonra
su titreşti, dalgalandı ve aniden Alcatraz’ın binlerce ha-
yaleti etrafında yükselerek onun ilgisini çekmek için bir
yaygara koparmaya, bağırıp çağırmaya başladılar. Bağ-
lantı kaybolmuştu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dr John Dee, Enoch Holding'in Londra merkezinde, Canary Wharf Tower'ın en üst katlarından birinde, kocaman bir aynalı cam pencerenin önünde durmuştu. Bitli çayını yudumlayarak doğuda, ufukta şafağın ilk ışıklarını söküşünü seyrediyordu.

Yeni düş almış, saçını arkaya doğru taramış, üç parça gri, özel dikim takım elbisesini giymiş hâliyle, bir saatten az bir süre önce otopark güvenlik kulübesine gelen pis serseriye benzer hiçbir yanı yoktu. Büyücü, kameralara yakalanmamak için son derece özenli davranmış, basit bir sihirle koruma görevlisinin dikkatini önündeki gazetenin bulmacasındaki siyah beyaz kareciklere kilitlemişti. Adam istese bile gözlerini oradan uzaklaştıramayacaktı. Boş otoparkın karanlık köşelerine sığına sığına şahsi asansörüne varmayı başarmış ve

özel güvenlik kodu olan 13071527'yi kullanarak doğrudan çatı katı süitine çıkmıştı.

Dee'nin Enoch Holding'i, Londra'nın finans merkezinin göbeğindeki, İngiltere'nin en yüksek binası Canary Wharf Tower'ın bir katının tamamını kaplıyordu. Dünyanın çeşitli yerlerinde buna benzer ofisleri vardı. Onları nadiren ziyaret etse de, Büyücü her birinde şahsına ait son derece lüks, özel bir süitin bulunmasını sağlamıştı. Her bir ofiste, sadece Dee'nin el izi ve retina taramasıyla açılan yüksek güvenli bir kasa bulunurdu. Bunun içinde giysiler, çeşitli para birimlerinde yeterli nakit para, kredi kartları ve bir düzine farklı isim adına çeşit çeşit pasaportlar bulunurdu. Geçmişte parası ve kılık kıyafeti olmaksızın bir yerlerde mahsur kaldığı olmuş; bunun bir daha asla olmayacağına ant içmişti.

Durup olanakları gözden geçirmeye, ancak sıcacık duşun altına girip kirli, kapkara sular bedeninden akınca fırsatı olmuştu. Kabul etmeliydi ki, seçenekler son derece kısıtlıydı.

Simyacı'yı bulup onu öldürebilir, eksik sayfaları ele geçirip ikizleri yakalayabilirdi.

Ya da kaçabilirdi.

Sahte bir pasaportla İngiltere'den ayrılarak, gözlerden uzak bir yerlerde sessiz sedasız yaşayarak; hayatının geri kalanını, olur da konumunu açık eder diye aurasını kullanamadan, her daim tetikte olarak, her an efendilerinden birinin ortaya çıkıp ona dokunmasından çekinerek korku içinde geçirebilirdi. Efendileri çıplak tenine dokundukları anda, ölümsüzlük büyüsü bozu-

lur, o şekilde yaşlanıp ölürdü. Ya da belki sözlerini tutarlardı: Onu ölümlü kılar, neredeyse beş yüz yıllık ömrünün bedenini nihayet tüketmesine izin verir ve sonra yaşlılığın son demlerinde onu tekrar ölümsüzleştirirlerdi. Dee ürperdi. Bu, yaşarken ölmek demekti.

Duştan çıkıp eliyle buharla kaplı aynayı sildi ve yansımasına baktı. Hayal mi görüyordu, yoksa alnında, gözlerinin hemen yanında yeni çizgiler mi belirmişti? Kâh bir tehlikeden kaçarak, kâh Simyacı ve onun gibi başkalarının izini sürerek, yüzyıllarını bir kovalamaca içinde geçirmişti. Sinsice gezinmiş, saklanmış, Ata efendilerinin korkusundan sinmiş, emirlerini sorgulamadan yerine getirmişti. Buhar yoğunlaşmış damlalar hâlinde aynanın üzerinden aktı; yansıması sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu. Oysa Büyücü ağlamayalı çok olmuştu; en son 1597’de, oğlu Nicholas daha bebekken öldüğünde gözyaşı dökmüştü.

Artık kaçmayacaktı.

Büyü ve efsun üzerine çalışmaları, Büyücü’ye dünyanın sınırsız olanaklarla dolu olduğunu öğretmiş, Flamel’le simya araştırmaları yaparak geçirdiği yıllar da ona hiçbir şeyin, maddenin bile, sabit ve değişmez olmadığını göstermişti. Her şey belli bir amaç için başkalaştırılabilirdi. Uzun ömrü boyunca, kendini dünyayı değiştirmeye, onu Karanlık Atalara tekrar teslim ederek daha iyi bir hâle getirmeye adanmış hâlde yaşamıştı. Bu, görünürde imkânsız bir görevdi. Tüm şartlar aleyhine işliyordu; fakat yüzyıllar içerisinde neredeyse başarıya ulaşmıştı. Şu son gelişmelere kadar Atalar yeryüzüne dönmeye hazır, beklemekteydiler.

Çaresiz ve tehlikeli bir durumdaydı, fakat bunu düzeltebilirdi. Hayatta kalmasının anahtarı son derece basitti: Flamel'i bulması gerekiyordu.

Temiz giysilerin bedenine verdiği hissin keyfine vararak hızlıca giyindi, kendine bir çay koyup hükmettiği şehri seyre koyuldu. Pencerenin önünde durmuş, uzanıp giden sokaklara bakarken önündeki işin zorluğunu bir anda kavradı.

Simyacı'nın, çocukları nereye götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Londra'da hem insan hem de insan dışı casuslar vardı. İkinci Nesil ve ölümsüz paralı askerleri sokakları tutmuşlardı. Hepsinin elinde Simyacı ve çocukların eşkâlleri vardı; şimdi o listeye Palamedes ve Ozan'ı da ekleyecekti. Mükâfatı ikiye, hatta üçe katlayacaktı. Uzun zaman geçmeden illa ki biri bu ufak gruptan birini görürdü.

Fakat zamanı yoktu.

Dee'nin cep telefonu ceket cebinde titredi, sonra *Gizli Dosyalar* dizisinin açılış müziği ile çaldı. Adam suratım buruşturdu, bu melodi bir anda pek de komik gelmez olmuştu. Çay fincanını masaya koydu, telefonu iç cebinden çıkardı ve bir an yumruğunun içinde öylece tuttuktan sonra ekrana baktı. Göreceğini tahmin ettiği o inanılmaz uzunluktaki, hiç değişmeyen numaraydı ekrandaki. Ona ulaşmalarının bu kadar zaman almış olmasına şaşırmıştı; belki de olanlara dair kendisinin bizzat rapor vermesini beklemişlerdi. Parmağı yeşil yanıtla tuşunun üzerinde oyalandı, zira tuşa bastığı anda

Ataların konumundan haberdar olacağını biliyordu. O vakit de, çayını bitirebilecek kadar bile yaşayabileceği şüpheliydi.

Dr John Dee telefonu, yanıtlamadan, tekrar cebine koydu ve fincanını eline aldı.

Hemen sonra telefonu tekrar cebinden çıkardı ve aklından bir numara tuşladı. İlk çalışta cevap geldi. “Yardımın gerek.”

Niccolò Machiavelli sandalyesinden fırladı. “Yardım mı?” dedi, farkında olmadan İtalyancaya dönmüştü.

Dee, aynı dilde, “Evet yardım,” diye cevap verdi. “Eminim içine düştüğüm ufak zorluğu duymuşsundur.”

Machiavelli, temkinle “Londra’daki yangının haberlerini izliyorum şu anda,” dedi Dee’ye. Dediği her şey kaydediliyor olabilirdi. “Seninle bir ilgisi olduğunu tahmin ettim.”

“Flamel ve diğerleri arabayla kaçtılar,” diye devam etti Dee. “Onları durdurmam lazım.”

“Hâlâ peşlerindesin yani, öyle mi?” dedi Machiavelli.

“Ölünceye dek,” dedi Büyücü. “Bu gidişle zaten ölümüm de dilediğimden çok daha yakın olabilir,” diye ekledi. “Fakat efendilerime karşı görevimi yerine getirmeye yeminliyim. Sen görev bilincinin önemini bilirsin, öyle değil mi Machiavelli?”

İtalyan başını sallayarak onayladı. “Bilirim.” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ne yapmamı istiyorsun?” Saate bir bakış attı. Paris’te sabah 5.45’ti. “Yalnız haberin olsun, birkaç saat sonra San Francisco’ya uçuyorum.”

“Tek istediğim bir telefon açman.”

Machiavelli sessiz kalmayı sürdürdü, herhangi bir vaatte bulunmaya gönülsüzdü. Bu konuşmanın son derece tehlikeli olabileceğini biliyordu. Kendi efendisi ile Dee’ninki her nedense bir anlaşmazlık içinde, bununla birlikte aynı şeyin peşindeydiler: Karanlık Ataların yüzüne dönüşünün. Machiavelli, bunu mümkün olan her şekilde destekliyor görünmesi gerektiğini biliyordu. Karanlık Atalar döndüğünde, gezegene hükmetmek için asıl güç mücadelesi işte o zaman başlayacaktı. Doğal olarak, efendisinin ve efendisinin yandaşlarının zafere ulaşmasını umuyordu; fakat olur da Dee’nin efendileri kontrolü ele geçirirse diye, Dee’yi bir müttefik olarak tutmak da faydalı olabilirdi.

Machiavelli sırtıttı ve ellerini ovuşturdu; çevirdiği bu dolap, ona Borgialar zamanının o güzel günlerini anımsatmıştı.

“Fransız gizli servisinin başı olarak,” diye devam etti Dee, “Britanya’daki meslektaşlarıyla bağlantın vardır.”

“Elbette.” Başını sallamaya koyuldu. Bir anda, Büyücü’nün ne isteyeceğini anlamıştı. “Onlarla irtibata geçeyim,” dedi hemen. “Paris’e saldıran teröristlerin şimdi de Londra’da olduklarını söyleyeyim. Eminim İngiliz yetkililer çabuk davranıp bir an önce havalimanlarım ve tren istasyonlarını kapatacaklardır.”

“Yollara barikatlar ve kontrol noktaları da lazım.”

“Ayarlanabilir herhâlde.” Machiavelli kıkırdadı. “Şimdi hemen arayayım.”

Dee hafifçe öksürdü. “Sana borcum olacak.”

“Biliyorum.” Machiavelli sırtıttı.

“O hâlde son bir ricada bulunayım,” dedi Dee. “Atalarımızı, konumumdan haberdar etmeyi biraz erteleyebilir misin? Simyacı’yı bulmam için bana bu son bir günlük zamanı tanı.”

Machiavelli duraksadı, sonra “Ata’na bir şey demeyeceğim,” dedi. “Bilirsin, sözümün eriyimdir.”

“Bilirim.”

“Son bir günün var,” diye başladı İtalyan, ama Dee çoktan telefonu kapatmıştı. Machiavelli arkasına yaslanıp telefonu hafifçe dudaklarına vurdu. Sonra bir numara tuşlamaya koyuldu. Büyücü’ye, *onun* Ata’sına bir şey demeyeceğine söz vermişti, fakat Machiavelli’nin kendi Ata efendisinin bunları bilmek isteyeceğine şüphe yoktu.

Londra’da, turuncu ve pembe renkler, aralarında morlar ve karalarla kuşak kuşak ufukta belirdiler. Büyücü gözlerini gökyüzüne dikmiş, gri gözleriyle renklere odaklanıyor, çayı elinde soğurken, dikkatle onları seyrediyordu. Eğer Simyacı ve ikizleri bulamazsa, o zaman bunun gördüğü son gün doğumu olabileceğini biliyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Güneş batınca sıcaklık hızla düşmüştü, San Francisco körfezini kamçılayan esinti artık soğuk ve tuzluydu. Perenelle, rıhtımın üzerindeki gözlem kulesinden adaya tepeden bakıyordu. Her ne kadar kat kat giysiler giymiş ve hücrelerdeki tüm battaniyeleri toplayıp onlara sarınmışsa da, hâlâ donuyordu. Parmakları bylesine uyuşmuştu ki, tümüyle hissizleşmişlerdi. Üstelik, dişlerinin zangırdamasını durdurmak için, küf içindeki bir battaniyeyi de sıkıca dişlemek zorunda kalmıştı.

Isınmak için aurasını kullanmaya yeltenmiyordu; zira sfenks buzdan mezarından kurtulmuş, tekrar adada gezinmeye koyulmuştu.

Perenelle, Areop-Enap'ın kozasının önünde durmuş, herhangi bir hareket var mı diye bakıyordu ki, tuzlu havada burnuna yaratığın yılan, aslan ve küflü hayvan

kürkü kokularını anımsatan o ekşimiş kokusu geldi. Bir an sonra hemen önünde *de Ayala* belirdi.

“Biliyorum,” dedi daha hayalet ağzını açmadan. “Her şey hazır mı?”

“Evet,” dedi hayalet kısaca. “*Ama bunu daha önce de denedik...*”

Perenelle ısııl ısııl gülümsedi. “Sfenksler güçlü ve korkunçturlar, doğru, ama çok zeki oldukları söylene-
mez.” Bir battaniyeyi omuzlarına daha da sıkı doladı ve
soğuktan ürperdi. “Nerede şimdi?”

“*Hapishane müdürünün lojmanının kalıntıları için-
de dolanıyor. Kokundan orada birazcık kalmış olmalı.
Yanlış anlama Madam...*” diye de sonda hemen ekledi.

“Rica ederim. Bu geceyi dışarıda geçirmeyi tercih et-
memin nedenlerinden biri de bu. Kuvvetli rüzgârın her
tür kokuyu dağıtıp yok edeceğini umuyorum.”

“*Bu iyi bir plan,*” diye ona katıldı *de Ayala*.

“Yaratık nasıl görünüyor?” diye sordu Efsuncu.
Areop-Enap’ın yoğun kozasını hafifçe okşadı sonra dö-
nüp uzaklaştı.

Hayalet memnuniyetle gülümsedi. “*Mutsuz.*”

Sfenks kocaman patisini kaldırıp acı gibi olağan dışı
bir hissin bacağına yayılışıyla irkilerek tekrar, dikkatle
yere bastı. Üç yüz yıldır hiç yara almamıştı. Her yara
iyileşir, kesikler ve çürükler kısa zamanda yok olurdu;
fakat incinmiş onurunun hatırası asla silinmeyecekti.

Bir humani tarafından alt edilmişti.

İnce boynunu geriye atıp derin derin nefes aldı ve

uzun, siyah, çatallı bir diş, insansı dudakların arasından fırladı. Dil titreşip havayı yokladı. Hah, bulmuştu işte; bir *humanie* dair, en hafifinden bir iz.

Ne var ki bu bina çatısız, her türlü unsura açıktı; durmaksızın denizden gelen esintilerle süpürülüyordu, dolayısıyla iz ancak belli belirsizdi. Dişi *humani* bir noktada burada bulunmuştu. Tam burada, ama çok yakın zamanda değil. Çatallı diş tuğlaların tadına baktı. Kadın buraya elini yaslamıştı. Baş duvardaki kocaman açıklığa döndü. *Humani* buradan gece karanlığına çıkmış olmalıydı.

Sfenksin güzel insan yüzü, somurtmasıyla buruştu. Haşat olmuş kartal kanatlarını sıkı sıkıya bedenine dolayarak yıkık dökük evin içinden geçerek serin gece havasına adım attı.

Humaninin aurasını hissedemiyordu. Etinin kokusunu da alamıyordu.

Bununla birlikte, Efsuncu mutlaka adada bir yerdeydi; kaçmış olamazdı. Sfenks suyun içinde Nereidler görmüş, Denizin Yaşlı Adamı'nın kokusunu almıştı. Deniz fenerinin tepesine çirkin bir rüzgâr fırılacağı gibi tünemiş Karga Tanrıça'yı görmüş ve her ne kadar ona Danu Talis'in kayıp dili de dâhil olmak üzere çeşitli dillerde seslenmişse de, yaratık karşılık vermemişti. Sfenks bunu önemsememişti. İkinci Nesil'e mensup kendisi gibi kimileri, gece vaktini tercih eder, kimileriye gün ışığında yaşardı. Karga Tanrıça uyuyor olmalıydı.

Hantal bedenine rağmen sfenks, pençelerinin taşın üzerinde tıkrıtısıyla rıhtıma doğru hızla ilerledi. Ve bu-

rada en hafifinden bir humani kokusu geldi burnuna; tuz ve et kokusu.

Ve sonra onu gördü.

Bir hareket, bir gölge, uzun saçların, uçuşan bir elbisenin anlık görüntüsü.

Sfenks, dehşet verici bir zafer çığlığıyla kadının peşine düştü. Bu sefer kaçamayacaktı.

Gözetleme kulesinin tepesindeki noktasından Pernelle, sfenksin, hapishane muhafızının uzun yıllar önce ölmüş karısının hayaletinin peşinden koşuşunu seyrediyordu.

Gecenin içinde, *de Ayala*'nın yüzü hafifçe belirdi, havada ısıltılı bir hareketlenmeden ibaretti neredeyse bu. "*Alcatraz'ın hayaletleri yerlerini aldılar. Sfenksi adanın öbür ucuna sürükleyip gece boyunca oyalayacaklar onu. Şimdi dinlen Madam, uyuyabilirsen uyu biraz. Kim bilir yarın neler getirecek?*"

ELLİNCİ BÖLÜM

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye usulca sordu Nicholas. "Neden ana yoldan ayrıldık?"

"Sorun çıktı," dedi Palamedes yavaşça. "Kız aynası ayarlayıp taksinin arkasına göz attı."

Sadece Simyacı uyanıktı. İkizler öne doğru yığılmışlar, emniyet kemerleri sayesinde koltuklarından düşmeden uyukluyorlardı, Gilgamiş ise yere kıvrılmış uykusunda kıpırdanıyor, Sümer dilinde bir şeyler mırıldanıyordu. Nicholas aynada Şark Şövalyesi'nin koyu kahverengi gözlerine baktı.

"Trafik birden bu kadar yoğunlaşınca bir şeylerin ters gittiğini anladım," diye devam etti Şövalye. "Sonra, belki bir kaza olmuştur dedim." Rastgele görünen dönüşler yapıyor, dar kır yollarında ilerliyorlar, bu arada yemyeşil çalılar arabanın kenarlarına vuruyordu.

“Tüm ana yollara barikat kurulmuş, polis her arabada arama yapıyor.”

“Dee,” diye fısıldadı Flamel. Emniyet kemerini çözüp şoförün hemen arkasındaki açılır kapanır koltuğa geçti.

Dönüp cam bölmenin içinden Şövalye’ye baktı. “Stonehenge’e gitmemiz lazım,” dedi. “Bu ülkeden tek çıkış yolumuz bu.”

“Başka geçiş kapıları da var. Sizi Galler’de Holyhead’e götürebilirim, oradan vapurla İrlanda’ya geçersiniz. Newgrange kapısı hâlâ etkin,” diye önerdi Palamedes.

“Newgrange’m nereye çıktığını kimse bilmiyor,” dedi Nicholas kendine güvenle. “Ayrıca Salisbury’deki hat beni doğrudan San Francisco’nun kuzeyine götürecektir.”

Şövalye girişinde ÖZEL MÜLK levhası bulunan bir yola sapıp beş parmaklıklıklı tahta bir kapının önünde durdu. Motoru susturmadan arabadan indi ve kapının mandalını indirdi. Flamel de arabadan inip yanına geldi, iki adam beraber kapıyı itip açtılar. Tekerlek izleriyle dolu toprak bir yol, derme çatma ahşap bir ahıra doğru uzanıyordu. “Sahibini tanıyorum,” dedi Palamedes kısaca. “Ortalık yatışınca dek burada kalacağız.”

Flamel uzanıp Palamedes’in kolunu kavradı. Aniden havaya bir karanfil kokusu yayıldı ve Şövalye’nin teni sertleşip metale dönerken, Simyacı parmaklarını hızla geri çekti. “Stonehenge’e gitmeliyiz.” Simyacı ayrıldıklarını yola işaret etti. “Ancak birkaç mil yolumuz kalmıştır.”

“Epey yakınız,” diye ona katıldı Palamedes. “Ne bu acele, Simyacı?”

“Perenelle’in yanma gitmem lazım.” Şövalye’nin önüne geçip onu durdurdu. “Bana bir baksana Şövalye. Ne görüyorsun?” Ellerini havaya kaldırdı, artık üzerilerindeki mavi damarlar açıkça seçiliyordu, ayrıca teninin her yanını da kahverengi yaşlılık lekeleri kaplamıştı.

Başını geri atarak kırış kırış boynunu açığa çıkardı. “Ben ölüyorum Palamedes,” dedi Simyacı açıkça. “Çok vaktim kalmadı. Öleceksem de, biricik Perenelle’imle birlikte gitmek istiyorum bu dünyadan. Sen de bir zamanlar aşıktın Palamedes. Bunu anlarsın.”

Şövalye iç geçirdi ve başını salladı. “Haydi ahıra girip ikizlerle Gilgamiş’ı uyandıralım. Onları Su Büyüsü üzerine eğitmeye söz verdi. Eğer bunu hatırlar da yaparsa, o zaman Stonehenge’e doğru yola çıkarız. Eminim GPS ile bir rota çizebilirim.” Uzanıp Flamel’in kolunu tuttu. “Unutma Nicholas. Gilgamiş bir kez işleme başladı mı, ikizlerin auraları aydınlanacak ve herkes, her şey nerede olduklarından haberdar olacak.”

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir France Boeing 747 uçağı, sabah saat 10.20'de, tarifeli zamanından beş dakika sonra, San Francisco'ya gitmek üzere Charles de Gaulle Havalimanı'ndan havalandı.

Nicco Machiavelli koltuğuna yerleşti ve saatini dokuz saat geriye, gece yarısından sonra 01.20'ye, yani Pasifik Standart Saat dilimine ayarladı. Sonra koltuğunu yatırdı, parmaklarını karnı üzerinde kavuşturdu, gözlerini kapattı ve bu ender erişilemez olma lüksünün keyfini çıkarmaya koyuldu. Önündeki on bir saat on beş dakika boyunca, kimse ona telefon açamayacak, e-posta veya faks gönderemeyecekti. Ne gibi bir kriz çıkarsa çıksın, onunla başkasının uğraşması gerekcekti. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu ufak bir tatil gibiydi ve doğru dürüst dinlenmeyi uzun zaman ol-

muştı, iki yüzyıldan fazla... Son tatili, yani 1798'deki Mısır seyahati, Napolyon'un işgaliyle mahvolmuştu. Başını hafifçe sallarken gülümsemesi yok oldu. Napolyon'un "özgür halklar federasyonu" planının ve Kod Napolyon'un arkasındaki beyin oydu.

Korsikalı kumandan onu dinlemeye devam etseydi, Fransa tüm Avrupa'ya, Kuzey Afrika ve Orta Doğu'ya hükmediyor olabilirdi. Hatta Machiavelli deniz üzerinden Amerika'nın işgaline ve Kanada'nın boylu boyunca ele geçirilmesine dair planlar bile yapmıştı.

"İçecek bir şey alır mısınız Mösyö?"

Machiavelli gözlerini açtığı anda karşısında kendisine gülümseyerek bakan bezgin bir hostes buldu. Başını salladı. "Teşekkür ederim. Almayayım. Bir de lütfen uçuş boyunca beni tekrar rahatsız etmeyin."

Kadın başını salladı. "Öğle veya akşam yemeği için uyandırılmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Özel bir diyet uyguluyorum," dedi.

"Önceden belirtseydiniz, size uygun bir yemek hazırlardık..."

Machiavelli uzun parmaklı elini kaldırdı. "Ben böyle gayet iyiyim, teşekkür ederim," dedi kesinkes. Gözlerini kadından başka tarafa çevirerek onu kibarca kovmuştu.

"Diğer arkadaşlarıma iletirim." Hostes ondan uzaklaşarak *Business Class* kabinindeki öteki yolcularla ilgilenmeye gitti. Taze kahvenin ve yeni fırından çıkmış

ekmeğın yoğun kokuları kabını doldurdu ve İtalyan gözlerini kapatarak gerçek yemeğın, taze yemeğın tadının nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ölümsüzlük lütfunun yan etkilerinden biri iştahın azalmasıydı. İyice baharatlı ya da iç bayıltıcı tatlılıkta olmadığı sürece, çoğu yiyecek tatsız geliyordu. Acaba bir Ata'nın eliyle değil de kendi kendine ölümsüzlüğe ulaşan Flamel de aynı etkiden muzdarip miydi?

Nicholas'ı düşünmek onu Perenelle üzerine yoğunlaştırdı.

Dee'nin Ata'sı son derece açık konuşmuştu: Perenelle'i yakalamaya veya esir almaya kalkışma. Onunla konuşma, pazarlık yapma, onu ikna etmeye yeltenme. Onu görür görmez öldür. Efsuncu, Simyacı'dan kat be kat tehlikelidir.”

Machiavelli kendini eğiterek hem sözlü hem de bedensel dilde ustalaşmıştı. İnsanlar yalan söylediğinde bunu gözlerinden, ellerinin en ufak bir kasılmasından, kıpırdanan parmaklarından ya da sallanan ayaklarından anlardı. Onları gözleriyle göremese bile, imparatorları, kralları, prensleri, politikacıları ve hırsızları dinleye dinleye geçirdiği kaç ömür ona gerçeği açığa çıkaranın ekseri insanların söyledikleri değil de söylemedikleri olduğunu öğretmişti.

Dee'nin Ataları, onu Efsuncu'nun Simyacı'dan çok daha tehlikeli olduğu yönünde uyarmışlardı. Bunun tam olarak ne bakımdan böyle olduğunu belirtmemişlerdi... Fakat ondan korktuklarını açık etmişlerdi. Acaba bunun nedeni neydi? Kadın ölümsüz bir insandı;

evet güçlüydü, tehlikeliydi şüphesiz, fakat Ataları neden korkutacaktı ki?

Machiavelli başını eğip oval pencereden dışarıya baktı. 747 bulutların üzerine, muhteşem mavilikte bir göğün içine yükselmişti. Düşüncelerinin dağılmasına izin verdi; asırlar boyu hizmet ettiği, hünerle idare ettiği hükümdarları düşündü. Şöhretine Kraliçe Elizabeth'in şahsi ve son derece göz önünde danışmanı olarak ulaşmış olan Dee'nin aksine, kendisi orada burada üstü kapalı imalarda bulunarak, öneriler getirerek, başkalarının kendi fikirleri için övgü almasına izin vererek her daim sahne arkasından, gizli kapaklı yürütmüştü işlerini. Göz ardı edilmek her zaman daha iyi, daha güvenliydi. Bilhassa hoşuna giden eski bir Kelt deyişi vardı: Kanun nazarında bilinmez olmak daha iyidir.

Perenelle'in de biraz kendisi gibi olduğunu düşünmüştü hep; geride kalıp kocasının tüm övgüleri almasına izin vermekten memnun. Avrupa'da herkes Nicholas Flamel adını bilirdi. Perenelle'in varlığından haberdar olanların sayısıysa pek azdı. İtalyan farkında olmadan başını salladı, Flamel'in ardındaki gerçek güç o olmalıydı.

Machiavelli yüzyıllardır Flameller üzerine bir dosya tutmaktaydı. İlk notları, parşömen kâğıdına çizilmiş zarif çizimlerdi; sonra kalın el yapımı kâğıt üzerine mürekkeple yapılmış taslaklar, daha da sonra renkli fotoğrafların ilıştırılmış olduğu kâğıtlar gelmişti. Son dosyaları dijitaldi, yüksek çözünürlüklü fotoğraflar ve video kayıtları içeriyordu. Simyacı ve karısına dair tüm

notlarını saklamış, bunlar aynı zamanda taranıp şifreli veri tabanına da aktarılmıştı. Nicholas hakkında sinir bozucu derecede az bilgi vardı, Efsuncu'ya dairse çok çok az. Ona dair bilinmeyen öyle çok şey vardı ki! On dördüncü yüzyıldan kalma bir Fransız raporunda Nicholas'la evlendiğinde dul olduğuna dair bir ima bile vardı. Simyacı öldüğünde de, vasiyetinde her şeyi Perennelle'in yeğenine, Perrier adına bir adama bırakmıştı. Machiavelli, bu varsayımın destekleyecek herhangi bir dayanağı olmasa da, Perrier'in kadının ilk evliliğinden çocuğu olabileceğini düşünüyordu. Perrier, Simyacı'nın tüm belgelerini ve eşyalarını ele geçirip tarih sayfasından tümüyle silinmişti. Yüzyıllar sonra, Perrier'in ailesinin soyundan geldiklerini iddia eden bir çift Paris'te ortaya çıkmış, bu çift anında Kardinal Richelieu tarafından tutuklanmıştı. Kardinal, ünlü atalarına dair hiçbir bilgileri olmadığını ve ellerinde adamın kitaplarından veya yazılarından hiçbirinin bulunmadığını anlayınca onları serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

Perennelle tümüyle bir gizemdi.

Machiavelli bu gizemli kadını araştırmaları için casuslara, kütüphanecilere, tarihçilere ve araştırmacılara bir servet ödemişti; fakat onlar bile Perennelle'e dair şaşırtıcı derecede az şey bulabilmişlerdi. Sicilya'da 1669'da onunla yüz yüze dövuştüğünde de, kadının olağanüstü, neredeyse temel unsurlara bağılı bir güce erişimi olduğunu keşfetmişti. Yüz yılı aşkın bilgi birikiminden faydalanıp onunla dünyanın dört bir yanından büyü ve simya sihirlerinin bir karışımını kullanarak sa-

vaşmıştı. Kadın hepsine sersemletici bir efsun gösterisiyle karşılık vermişti. Akşam olduğunda, Machiavelli bitkin düşmüş, aurası neredeyse tükenmişti; Perenelle ise hâlâ gayet dinç ve sakin görünüyordu. Etna Dağı patlayıp döküşü sonlandırmasa, Efsuncu'nun ya onu öldürmüş, ya da aurasının aniden tutuşmasıyla bedenini küle çevirmesini sağlamış olacağına şüphesi yoktu. Yanardağın patlamasına muhtemelen her ikisinin birden saldığı enerjilerin sebep olduğunu ancak sonradan anlamıştı.

Niccolò Machiavelli üzerine yumuşak yün bir battaniye alıp rahat koltuğunu neredeyse iki metrelik bir yatağa dönüştüren tuşa bastı. Uzanıp gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı. Önündeki birkaç saat içinde Efsuncu sorunu hakkında düşünecekti, fakat bir şey gün gibi ortadaydı: Perenelle, Karanlık Ataları korkutuyordu. Onlar ancak kendilerini yok edebilecek kişilerden korkarlardı. Son bir düşünce bilincinin sınırlarında geziniyordu: Kim ya da neydi Perenelle Flamel?

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Josh bir çukura girdi ve sarsıntı ikizleri uyandırdı. “Affedersiniz!” diye neşeyle arkaya doğru seslendi Palamedes.

Josh ve Sophie, her yanları tutulmuş, boyunları ve kolları ağır bir hâlde gerindiler. Josh yarı uykuda parmaklarını saçlarından geçirdi, ağzını sonuna kadar açarak esneyip gözlerini kısıtı ve camdan dışarıya baktı, güneş ışığı karşısında gözlerini kırıştırdı. “Stonehenge bu mu?” diye sordu, yaban çiçekleriyle benek benek uzun otlarla kaplı kırlara bakarak. Sonra olanları anladı ve kendi sorusuna kendisi cevap verdi. Sesi telaşla yükselmişti. “Burası Stonehenge değil.” Koltuğunda dönerek Simyacı’ya baktı ve sordu: “Bizi nereye götürüyorsun?”

“Her şey kontrol altında,” dedi Palamedes ön koltuktan. “Ana yolda polis barikatları var. O yüzden bir yan yola girdik.”

Sophie bir düğmeye bastı ve otomatik pencere açılarak arabayı çimen kokusuyla doldurdu. Kız hapşırды ve sinüsleri açılınca, her bir yaban çiçeğinin kokusunu ayrı ayrı seçebildiğini fark etti.

Başını pencereden sarkıtarak, yüzünü güneş ve bulutsuz mavi gökyüzüne çevirdi. Gözlerini açtığında, kırmızı bir kelebek dans edercesine önünden geçti. “Neredeyiz?” diye sordu Nicholas’a.

Adam “Hiçbir fikrim yok,” diye usulca itiraf etti. “Palamedes biliyor buraları. Stonehenge’e yakın bir yer.”

Araba tekrar sarsıldı ve Gılgamış yavaş yavaş, gürültü patırtı içinde uyandı. Yattığı yerde esneyip gerindi, sonra aniden dimdik oturup parlak ışığa karşı gözlerini kısarak pencereden dışarıya baktı. “Uzun zamandır şehirden çıkmamıştım,” dedi mutlulukla. İkiizlere bakıp suratını astı. “Merhaba.”

“Merhaba,” dedi Josh ve Sophie bir ağzıdan.

Oturduğu yerde bağdaş kurup “Daha önce size birbirinize ikiz olacak kadar benzediğinizi söyleyen oldu mu?” diye devam etti. Gözlerini kırıştırtıp somurttu. “Siz ikizsiniz,” dedi yavaşça. “Siz efsanedeki ikizlersiniz. Neden size efsanevi ikizler denmiyor?” diye sordu aniden.

İkizler birbirlerine bakıp başlarını salladılar, kafaları iyice karışmıştı.

Gılgamış başını çevirip Simyacı’ya baktı ve yüzü ekşidi. “Seni biliyorum. Seni asla unutmam.” Tekrar ikizlere döndü. “Beni öldürmeye çalıştı. Bunu biliyor

muydunuz?” Somurttu. “Tabii biliyorsunuz. Siz de oradaydınız.”

İkizler başlarını iki yana salladılar. “Orada değildik,” dedi Sophie nazikçe.

“Değil miydiniz?” Derbeder Kral yerde arkasına yaslandı ve her iki elini birden yaslayıp başını iyice sıkıttı.

“Ah, affedin beni, ihtiyarın tekiyim. Uzun zamandır... Çok çok uzun, fazlasıyla uzun zamandır hayattayım ve hatırladığım çok fazla, unuttuğum daha da fazla şey var. Zihnimde hatıralar, rüyalar birbirine giriyor, karman çorman oluyor. Kafamın içinde dolanıp duran öyle çok düşünce var ki!” Neredeyse acı içindeymiş gibi irkildi; tekrar söze başladığında, sesi tümüyle yitirdiklerinin hüznüne teslim olmuştu. “Bazen bunları birbirinden ayırmak, neyin gerçek, neyin hayal olduğunu kestirmek zor oluyor.” Kat kat paltolarının altına uzanıp bir ipile tutuşturulmuş kalın bir kâğıt tomarı çıkardı. “Not alıyorum,” dedi hemen. “O sayede hatırlıyorum.” Sayfaları karıştırdı. Defterlerden yırtılmış sayfalar, karton ciltli kitaplardan koparılmış kapaklar, gazete kupürleri, restoran menüleri ve peçeteleri, kalın parşömen parçaları, hatta hayvan postu parçalarıyla incecik bakır ve ağaç kabuğu tabakaları vardı tomarın içinde. Her biri aşağı yukarı aynı boyutta kesilmişti, hepsi de mininnacık eğri büğrü yazılarla kaplıydı. Dikkatle, teker teker ikizlere baktı. “Bir gün sizin hakkınızda da bir şeyler yazacağım ki, sizleri hatırlayayım.” Gözlerini Flamel’e çevirip dik dik baktı. “Senin hakkında da yazacağım Simyacı ki, seni asla unutmayayım.”

Sophie aniden gözlerini kırıştırdı ve gözleri önündeki görüntü parça parça olurken, gözleri de yaşlarla doldu. Kusursuz, gümüş rengi iki damla, yanaklarından süzüldü.

Kral kızın önünde yavaş yavaş dizleri üzerine kalktı ve sonra, nazikçe, özenle, uzanıp işaret parmağıyla gümüş rengi sıvıya dokundu. Gözyaşları, adamın tırnağı üzerine cıva gibi akıp dolandı. Adam iyice odaklanarak gözyaşı damlalarını işaret parmağı ve başparmağıyla ovaladı. Başını tekrar kaldırdığında, gözlerinde herhangi bir kafa karışıklığı emaresi, yüz ifadesinde tek bir kuşku yoktu.

“Biri Kral Gılgamış için gözyaşı dökmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu biliyor musun?” Sesi tok ve buyurgandı; adını ve unvanını belirtirken kulağa son derece hafif bir aksan çalınıyordu. “Ah, bir ömür önceydi, zamandan önceki zamanda, tarihten önceki zamandaydı.” Gümüş damlacık avucuna aktı ve adam elini yumruk yapıp gözyaşını sıkıca kavradı. “O zamanlar, gümüş gözyaşları döken, ülkenin prensi için ağlayan, benim için ve yıkıp yok etmek üzere olduğu dünya için ağlayan bir kız vardı.” Başını kaldırıp Sophie’ye baktı, mavi gözleri kocaman açılmış, kırışmadan öylece durdu. “Küçük kız, sen neden ağlıyorsun benim için?”

Sophie konuşamıyor, başını sallıyordu ancak. Josh kolunu kız kardeşinin omuzuna doladı.

“Söyle bana,” diye ısrar etti Gılgamış.

Kız yutkundu ve başını tekrar salladı.

“Lütfen. Bilmek isterim.”

Sophie derin, bedenini sarsan bir nefes aldı. Konuştuğunda, sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti: “İçimde Endor Cadısı’nın hafızasını taşıyorum. Devamlı onun düşüncelerini savuşturmaya, dikkate almamaya çalışıyorum. Oysa sen burada kendi hayatını hatırlamaya çalışıyor, unutmamak için düşüncelerini yazıyorsun. Bir anda bilmemenin, hatırlamamanın nasıl bir şey olacağını kavradım.”

“Aynen öyle,” diye ona katıldı Gılgamış. “Biz insanlar hatıralarımızın toplamından başka bir şey değiliz.” Kral arkasındaki kapıya yaslandı, bacaklarını önüne uzattı. Kucağındaki kâğıt tomarına baktı, sonra ufacık kalmış bir kurşun kalem çıkarıp yazmaya başladı.

Simyacı öne eğildi, bir anlığına, sanki elini Kral’ın omuzuna koyacakmış gibi göründü. Sonra elini geri çekip nazikçe sordu: “Şimdi neyi hatırlıyorsun Gılgamış?”

Kral işaret parmağını sayfaya bastırıp, gümüşten gözyaşlarını sayfaya sürdü. “Birinin uğruma gözyaşı dökcek kadar beni umursadığı günü.”

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yolun sonu." Palamedes frene bastı ve taksi patinaj yaparak ahırın hemen önünde durdu. Kaskatı olmuş topraktan bir toz bulutu kalkıp pencerelerin hemen dışında yükseldi. Gılgamış derhâl kapıyı açıp surlun sabah serinliğine çıktı, yüzünü güneşe çevirip tonlarını ardına kadar açtı. İkizler, Simyacı'nın aldığı ucuz güneş gözlüklerini ceplerinden çıkarıp onu takip ettiler.

Arabadan son olarak Flamel çıktı ve motoru kapatmak veya arabadan inmek için hiçbir harekette bulunmayan Şövalye'ye döndü. "Sen gelmiyor musun?"

"En yakın köye gideceğim," dedi Palamedes. "Biraz yiyecek ve su alıp neler döndüğünü öğrenmeye çalışacağım." Şark Şövalyesi gözlerini Kral'a doğru kaydırıp sesini alçalttı. "Dikkatli ol. Ne kadar çabuk değişebileceğini biliyorsun."

Simyacı yan aynayı hafifçe oynatıp ahırını inceleyen Gılgamış ve ikizleri görebileceği konuma getirdi. Bina, çimenlik bir arazinin orta yerinde bulunuyordu. Eski, her yanını otlar bürümüş duvarlar, kalın siyah kereste ve çamurdan yapılmaydı. Kapılar duvarlara nazaran daha yeniydi, on dokuzuncu yüzyılda bir ara yerleştirilmişlerdi herhâlde. Artık her ikisi de eğri bir şekilde duruyor, sağdakini yerinde sadece tek bir deri menteşe tutuyordu. Her iki kapının da alt tarafları hava şartları ve kemirip duran hayvanlar yüzünden çürüyüp tırtık tırtık, kıymık kıymık olmuştu.

“İçeriye ilk giren oğlan olacak,” dedi Palamedes, Simyacı’nın omuzunun üzerinden onlara bakarak.

Flamel sessizce onayladı onu.

“Ona da dikkat etmen lazım,” diye akıl verdi Palamedes. “Onu o kılıçtan ayırmalısın.”

Nicholas aynayı hafifçe itti. Josh’un Clarent’i metal tüpten çekip çıkararak ahıra dalıverişini, bir an sonrasında onu izleyen ikizini ve onun da peşinden giden Kral’ı seyretti. “Bir silaha ihtiyacı vardı,” dedi Simyacı “kendini koruyabilmesi için bir şeye ihtiyacı vardı.”

“Yazık ki bu o silah oldu. Başka kılıçlar da var. Onlar bunun kadar tehlikeli, bunun kadar... Aç olamazlar.”

“Temel büyülerden birini öğrendiği anda onu geri alacağım,” dedi Flamel.

Palamedes homurdandı. “Geri almaya çalışacaksın. Başarılı olacağım sanmam.” Arabayı ileri vitesine taktı. “Gitsem iyi olacak. Mümkün olduğunca çabuk dönerim.”

Flamel, etrafına bakınıp Şövalye'ye "Burada güven-de miyiz?" diye sordu. Arazi asırlık yumru yumru meşe ağaçlarıyla çevriliydi, yakında herhangi başka bir bina veya elektrik hattı filan göremiyordu.

"Sahibinin birden çıkıp gelme ihtimali var mı?"

"Kesinlikle yok," dedi Palamedes sırta sırta. "Sahi-bi Shakespeare, bütün bu civardaki arsaların sahibi o. İngiltere'nin her yanında mülkü vardır." Şövalye çatlak ön camına monte edilmiş uydu seyir sistemini gösterdi. "Hepsini bunun hafızasına girdik, sizi güvenli bir yere o sayede getirdim."

Nicholas başını iki yana salladı. "Will'in bir emlak yatırımcısı olacağı hiç aklıma gelmezdi, gerçi araba ta-mircisi olacağı da gelmezdi ya!"

Şövalye başıyla onay verdi. "O her şeyden önce bir aktördü, hâlâ da öyle. Oynadığı birçok rol var. Mal mülk satın almaya ta on altıncı yüzyılda, yazarlık döne-minde başladığını biliyorum. Emlaktan, yazarlığından kazandığından çok daha fazla para kazandığını söyler hep. Gerçi dediklerinin yarısına inanmasan iyi eder-sin, zaman zaman çok fena yalan söyler." Palamedes yavaşça gaza bastı ve direksiyonu çevirerek kocaman siyah taksiyi yarım daire şeklinde döndürdü; Flamel de bir yandan yanı başında yürüyordu. "Ahır yoldan görünmüyor, kapıyı da arkamdan kilitlerim." Şövalye, Flamel'e yandan bir bakış attı sonra başıyla harabe bi-naya doğru işaret etti. "Son karşılaştığınızda gerçekten öldürmeye çalıştın mı onu?"

Nicholas başını salladı. "Benim hakkımdaki fikirle-rine rağmen Sir Şövalye, ben katil değilim. 1945'te, Pe-

renelle ve ben New Mexico'da, Alamogordo'da çalışıyorduk. Bu bir simyacı için mükemmel bir işti şüphesiz. Görevimiz son derece gizli olsa da, Gilgamiş her nasılsa planladığımız şeyden haberdar oldu.”

“Ne planlıyordunuz?” diye sordu Palamedes, kafası karışmıştı.

“İlk atom bombasını patlatmayı. Gilgamiş patladığında bombanın altında bulunmak istedi. Gerçekten ölebilmesinin tek yolunun bu olduğuna kanaat getirmişti.”

Şark Şövalyesi'nin kocaman gülümsemesi, Kral'ın acısını paylaşırcasına söndü. “Ne oldu ona?” diye sordu yavaşça.

“Perenelle kendi iyiliği için onu bir akıl hastanesine kapattırdı. Biz kaçmasının artık tehlikeli olmayacağına karar verinceye kadar on yıl kaldı orada.”

Palamedes homurdandı. “Senden nefret etmesine şaşmamak lazım,” dedi. Daha Simyacı ağzını açıp bir şey diyemeden, Şövalye gaza basıp toz kaldıra kaldıra uzaklaştı.

“Gerçekten de şaşmamak lazım,” diye mırıldandı Nicholas. Tozların çökmesini bekledi, sonra dönüp ahıra doğru gitti. Gilgamiş'in ikizlere üçüncü temel bü-yüyü öğretinceye kadar hikâyenin tamamını hatırlamayaacağını umuyordu, hele de onu akıl hastanesine kapattırdıkları kısmı. Ahırın kapısından girerken içine bir endişe düştü: Acaba zihninin şu parça parça hâliyle kadim Su Büyüsü'nü doğru dürüst hatırlıyor muydu Kral?

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josh, ahırın içinde temkinli temkinli dolaşıyordu. Clarent, elinde durgun, taş bıçaktaki kristallerse sönmük ve donuktu. Parmak uçlarında yürüyerek ilerlerken aniden çevresindeki her şeyi ne kadar keskin bir bilinçle kavradığını fark ederek şaşırdı. Daha önce buraya hiç gelmemiş ve içeriye henüz şöyle bir bakış atabilmişse de, bu mekânda gözü kapalı gezinebileceğine büsbütün emindi.

Ahır sıcak ve havasızdı, bayat saman ve kuru ot kokusunun ağırlığı vardı içeride. Göze görünmeyen birtakım yaratıklar köşelerde hışır hışır kıpırdanıyor, çatı kirişlerinin altında güvercinler ötüyor, Josh ayrıca tavanın bir köşesine kurulmuş büyükçe bir eşek arısı yuvasından gelen vızıltıyı açıkça duyabiliyordu. Böcekler, incecik bir dere gibi yuvadan dışarıya akıyorlardı.

Ortalıkta, burada depolanıp öylece terk edilmiş tarım makineleri vardı. Josh'un gözüne eski usül bir saban ve bir traktörün güdük kalıntıları, siyah birkaç kayıştan ibaret kalmış yumru yumru lastikleri ilişti.

Her bir metal parçası kızıl-kahve, kalın bir pas tabakasıyla kaplıydı. Tahta sandıklar ve boş variller her yerdeydi. Duvarlardan birine dayanacak şekilde, beton bloklar üzerine oturtulmuş iki tahta parçasından ibaret kaba bir tezgâh inşa edilmişti. Kalaslar her iki uçta yamulup eğrilmişlerdi. Siyah bir bisikletin haşat olmuş iskeleti tezgâhın altına itilmiş, çimenler ve ısırgan otları arasında neredeyse görünmez olmuştu.

"Burası yıllardır kullanılmamış," dedi Josh. Ahırın tam ortasında durmuş, bu sözleri sarf ederken bir yandan da kendi etrafında tam bir daire çizerek dönüyordu. Clarent'i ayakları arasındaki noktada yere sapladı ve kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu. "Güvendeyiz."

Gilgamiş etrafta dolanarak yavaş yavaş üzerindeki kat kat giysileri çıkarıyor, yere bırakıveriyodu. Tüm o paltoların ve polar montların altında belli ki bir zamanlar pek şık olan birtakım elbisenin kalıntıları vardı. İnce çizgili ceket giyilmekten vıcık vıcık yağlı bir hâl almış, aynı kumaştan pantolonunsa dizleri incelip popo kısmı iyice parlaklaşmıştı. Kral paltonun altına pis, yakasız bir gömlek giymişti. Boynunaysa örgü bir atkının kalıntıları dolanmıştı. "Böyle yerleri severim," dedi.

"Eski yerleri ben de severim," dedi Josh, "Ama bunun gibi bir yerin sevicecek neyi var ki?"

Kral kollarını ardına kadar açtı. “Ne görüyorsun burada?”

Josh suratını astı. “İvır zıvır. Pas içinde bir traktör, bozuk bir saban, eski bir bisiklet.”

“Ah, ama ben bir zamanlar bu tarlaları işlemiş bir traktör görüyorum. Onun bir zamanlar çektiği sabanı görüyorum. Zarar görmesin diye özenle masanın altına yerleştirilmiş bir bisiklet görüyorum.”

Josh tekrar yavaşça dönerek, eşyalara bir kez daha baktı.

“İşte bu eşyaları görüyorum ve kıymetli traktörünü ve sabanını, kötü havada zarar görmesinler diye özenle ahıra yerleştiren, bisikletini el yapımı bir masanın altına koyan o adamın hayatını merak ediyorum.”

“Neyini merak ediyorsun?” diye sordu Josh. “Ne önemi var ki?”

“Çünkü birileri hatırlamalı,” diye çıkıştı Gılgamış, bir anda sinirlenmişti. “O bisiklete binen ve traktörü süreni, bu toprakları işleyeni, doğmuş, yaşamış ve ölmüş, sevmiş, gülmüş ve ağlamış o insanı, soğuklarda titremiş, güneşte terlemiş o insanı birileri hatırlamalı.” Tekrar ahırın içinde dolaşarak avuçları pastan kıpkırmızı oluncaya dek her bir eşyaya teker teker dokundu. “Ancak hiç kimsenin hatırlamadığı insanlar tam anlamıyla yiter. Asıl ölüm işte odur.”

“O hâlde sen her zaman hatırlanacaksın Gılgamış,” dedi Sophie usulca. Ters çevrilmiş bir varilin üstüne oturmuş dikkatle Kral’ı seyrediyordu. “*Gılgamış Destanı* hâlâ basılıyor.”

Kral durdu, başını yana eğip bu sözleri değerlendirdi. “Sanırım bu doğru.” Sırıttı ve ellerini pantolonuna silerek lekeli kumaşın üzerinde yol yol kırmızı lekeler bıraktı. “Bir kere okudum onu. Hiç beğenmedim. Sadece bir kısmı doğru, ayrıca en iyi kısımları atlamışlar.”

Flamel ahırın kapısını itip kapatarak içerisini gün ışığından mahrum bıraktı. “Sen kendi versiyonunu yazabilirsin,” diye önerdi. “Kendi hikâyeni, gerçek hikâyeyi anlat.”

Kral güldü, gümbür gümbür kahkası kırılganlığa dönüşmüş güvercinleri ürkütüp uçurdu. “Peki kim inanır bana Simyacı? Bildiklerimin yarısını yazacak olsam, anında akıl hastanesine kapatılırım...” Sesi giderek alçaldı, gözleri bulanıklaştı.

Nicholas hemencecik öne çıkıp eğilerek adamı selamladı, son derece demode, saraylardan fırlama bir hareketti bu. Gilgamiş gereğinden fazla şey hatırlamadan evvel bir an önce durumun kontrolünü ele alması gerektiğini biliyordu. “Majesteleri, sözünü tutup ikizlere Su Büyüsü’nü öğretecek misin?”

Kral, gözlerini Flamel’den ayırmadan yavaşça başını salladı. “Yapacağım.”

Flamel doğruldu, fakat adamın yüzündeki muzafferane ifade ikizlerin gözünden kaçmamıştı. “Sophie Hava ve Ateş Büyülerinde eğitim aldı. Josh’un herhangi bir eğitimi yok, o nedenle nasıl bir şey beklemesi gerektiğini bilmiyor,” diye uyardı.

Josh öne çıktı. “Ne yapmam gerekiyorsa söyle,” dedi hevesle. Gözleri heyecandan ıslı ıslıldı. İkizine dönüp sıırıttı. “Tekrar gerçek ikizler olmaya başlayacağız,” dedi.

Sophie gülümsedi. “Bu bir yarış değil.”

“Senin için değil belki!”

Gılgamış bir varili kaptığı gibi Sophie’nin yanına koydu. “Gel kardeşinin yanına otur.”

“Benim ne yapmamı istersin?” diye sordu Flamel, kapıya dayanmış, ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuşturmuydu.

“Hiçbir şey deme ve ayak altında dolaşma yeter, başka bir şey yapmana gerek yok,” diye bağırdı Gılgamış. Simyacı’ya baktı, mavi gözleri alev alevdi sanki. “Ve bu iş bittiğinde, seninle iki çift laf edeceğiz. Akıl hastanesinde geçirdiğim on yıl hakkında. Hesaplaşmamızın vakti geldi.”

Nicholas Flamel başıyla onayladı, yüzünde bomboş bir ifade vardı. “Bu işlem ikizlerin auralarını etkinleştirecek mi?”

Kral başını bir yana eğip düşündü. “Bu mümkün. Neden?”

“Auraları bir uyarı fişegi görevi görecek. Kim bilir nelerin dikkatini çekecekler?”

Gılgamış onayladı. “Dur bakayım bir, neler yapabilirim. Bir şeyler öğretmenin farklı yolları vardır.” Kral ikizlerin önünde yere bağdaş kurdu. Ellerini hızla ovuşturmaya başladı. “Şimdi, nereden başlasak?” dedi.

Josh aniden kendilerini arada bir kendi adını bile unutan delinin teki bir derbedere teslim etmek üzere olduklarını idrak etti. Bu adam asırlık büyülerini nasıl hatırlayacaktı? Ya işlemin yarısında her şeyi unutursa

ne olacaktı? “Bunu daha önce yaptın mı?” diye sordu, giderek daha çok endişeleniyordu.

Kral uzanıp Sophie’nin sağ elini ve Josh’un sol elini tuttu, ciddiyetle baktı onlara. “Yalnızca bir kere. Çok iyi gitmedi.”

“Ne oldu?” Josh elini ölümsüzün elinden kurtarmaya çalıştı fakat Gilgamesh elini iyice kavramıştı, adamın teni ağaç kabuğu gibi sertti.

“Dünya sular altında kaldı. Şimdi, gözlerinizi kapatın,” diye buyurdu Kral.

Sophie derhâl kapattı gözlerini, Josh ise açık tuttu. Kral’a dik dik bakıyordu. Adam dönüp ona baktı ve aniden Kral’ın o kırpışmayan masmavi gözleri yüzünde devasa boyutlara ulaşmış gibi göründü oğlana. Josh bir baş dönmesiyle midisinin bulandığını hissetti. Sanki hep bir anda hem öne hem aşağıya düşüyor, hem de yukarıya doğru fırlıyordu bedeni.

Bu içini bulandıran hisleri savuşturma isteğiyle gözlerini sımsıkı yumdu, fakat Kral’ın, retinasına dağlanmış dev mavi gözlerini hâlâ görebiliyor, bu görüntü giderek büyüyor, beyaz çizgiler döne döne gözlerin üzerinde geziniyordu. Ona bir şeyleri anımsatıyordu bu... Bulutları...

Gilgamesh’ın sesi âdeta gümbürdedi: “Şimdi size dediğim şeyi düşünün...”

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“... Su.”

Josh gözlerini açtı.

Dev, mavi bir gezegen uzayda süzülüyordu. Üzeyi üzerinde beyaz bulutlar fırıl fırıl dönüyor, kutup noktalarında buzlar ısıldıyordu.

Ve sonra gezegene doğru düşmeye, parlak mavi denizlere doğru hızla uçmaya başladı. Gılgamış'ın sesi, güçlü ve buyurgan, etrafında gümbür gümbür âdeta kükrüyor, okyanusun dalgaları gibi yükselip alçalıyordu.

“Hava veya Ateş Büyüleri, hatta Toprak Büyüsü için bile büyülerin en güçlüsü derler. Fakat bu yanlış. Su Büyüsü ötekilerin hepsinden üstündür, çünkü su hem hayat verir hem de ölüm getirir.”

Josh, sessiz, kıpırdamaktan, başını bile çevirmekten aciz, bulutların içinden geçerek düşüyor; Dünya'nın gi-

derek büyüyüşünü, hiçbirini tanıyamasa da geniş kara parçalarının belirişini seyrediyordu. Ufukta, üzerinde bulutların kapkara ve yoğun olduğu kırmızı bir noktacığa doğru hızla ilerliyor, çalkalanan çimen yeşili denizlerin iyice yükseklerinden uçuyordu.

Yanardağlar. Bir düzinesi sarp kıyı şeridi boyunca dizilmişti; atmosfere ateş ve ergimiş kaya kusan dev canavarlardı bunlar. Deniz, kızgın kayaların etrafında kükrüyor, köpürüyordu.

“Su ateşi söndürebilir. Gezegenin eriyik kalbinden çıkıp gelen lavlar bile ona karşı koyamaz.”

Lavlar kayaları döven denize ulaştığında, dumanlar tüttürerek soğuyordu. Buharlar içinde, kabuklaşmış magmadan simsiyah topraklar dalgaların içinden yükseliyordu.

Josh yine yükseklerde uçuyordu; duyabildiği tek ses Kral'ın kalp atışı gibi güm güm, güçlü ama yatıştırıcı, uzak bir kıyıya vuran dalgaları anımsatan sesiydi. Oğlan bir ateş çemberinin üzerinde iyice yükselip doğuya, şafağa doğru yol aldı. Bulutlar, altında toplanıyor, ufak duman demetleri yerlerini kabarık topaklara bırakıyor, bunlar da yoğunlaşarak yığınlar hâlini alıyor ve sonra her yanı kaplayan bulanık fırtına bulutlarına dönüşüyorlardı.

“Su olmadan, yaşam olmaz...”

Josh düşerken bulutların içinden geçti. Etrafında sessizce şimşekler çaktı, sağanak yağmur inanılamayacak uzunluktaki ağaçlar ve aşk merdivenlerinin toprağı örttüğü yemyeşil, ilkel ormanları yıkadı.

Manzara tekrar değişti, görüntüler giderek daha da hızla geçiyordu önünden. Geniş kumulların her yanını dalga dalga kapladığı bir   l n üzerinde süzülüyordu şimdi. Tek bir renkli nokta onu aşağılara, ışıl ışıl bir g lc ğ n etrafına dizili yemyeşil ağı larla dolu bir vahaya doğru çekiyordu.

“İnsanoğlu pek az yiyecekle hayatta kalabilir ama susuz sağ kalamaz.”

Josh yükseldi, sonra da sarp tepelerin içinden geçen muazzam bir nehrin üzerine doğru düştü.

Ufacık yerleşimler, kıvrım kıvrım kıyıların üzerine benek benek saçılmış, her biri karanlığın içinde parlayan ateşlerle aydınlanmıştı. Nehir boyunca hızla  arken, zamanın akışının hızlandığının farkındaydı. On yıllar, sonra yüzyıllar geçiyordu her bir kalp atışıyla. Fırtınalar dağları dövüyor, yontuyor, yumuşatıyor, t rp l yordu. Sazdan kulübelerin yerini önce toprak, sonra ahşap ve taş evler aldı; peşine taş evler çevrelerini saran bir duvarlarla öbek öbek çoğaldı; bir şato belir-diği gibi yerle bir oldu, yerine önce büyükçe bir köy geldi, sonra ahşap ve taştan alçak binalarla kaplı bir kasaba... Sonra cilalı mermerleri ve cam pencereleriyle bir şehir ışıl ışıl büyüdü ve nihayet cam ve metalden bir günümüz metropolüne dönüştü.

“İnsanoğlu şehirlerini her zaman nehir ve deniz kıyılarına kurmuştur.”

Nehir geniş bir okyanusa açıldı. Güneş gökyüzünü yol yol aydınlattı, zaman hızla geçerken neredeyse görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu.

“Su insanoğlunun ana yolu oldu...”

Suyun üzerinde gemiler belirdi, önce kanolar, sonra kayıklar, sonra yelkenli gemiler ve nihayet kocaman okyanus gemileriyle dev yük tankerleri.

“... onun ambarı...”

Balıkçı gemilerinden bir filo okyanustan kocaman ağlar topluyordu.

“... ve korkunç sonu.”

Rengi çürük etin moruna kaçan, fokur fokur çalkalanan okyanus, ıssız bir sahil köyünü dövüyordu. Sandallarını batırıyor, köprüleri koparıp peşi sıra sürüklüyor, her şeyi yerle bir ediyordu.

“Suyun gücü karşısında hiçbir şey duramaz...”

Coşkun sular, modern bir şehrin sokaklarından hışımla akıyor, evleri yutuyor, arabaları sürükleyip beraberinde götürüyordu.

Ansızın Josh yükseklere doğru süzölmeye başladı, Dünya altında giderek uzaklaşıyordu. Öte yandan Kral’ın sesi bir fısıltıya dönüşmüştü, kumların üzerine vuran dalgaların tıslayışı gibiydi âdeta.

“Dünyaya yaşamı getiren suydı. Onu neredeyse yok eden de.”

Josh mavi gezegene baktı. Bu bildiği Dünya’ydı. Kıtaların ve ülkelerin biçimlerini, Kuzey ve Güney Amerika’yı, Afrika’nın kıvrımını tanıdı. Fakat sonra bir anda bu toprakların dağılımında yanlış bir şeyler olduğunu fark etti. Coğrafya derslerinden hatırladığı gibi değillerdi. Daha genişlerdi, hatları daha bir belirsizdi. Meksika Körfezi daha ufak görünüyordu, California Körfezi ise

tümüyle kayıptı; Karayipler de kesinlikle olması gerekenden daha küçüktü. Akdeniz’de İtalya’nın o belirgin şeklini seçemiyordu, İrlanda ve Britanya Adalarıysa tek bir şekilsiz yumrudan ibaretti.

Gözleri önünde, denizin maviliği karanın üzerine sızmaya, onu kaplamaya, batırmaya başladı...

Suya doğru, maviye doğru düşmeye başladı Josh.

Gılgamış gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Ve ikizler aynı anda uyandılar.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Saint-Germain Kontu Francis, şoför koltuğunda dönün Scathach'a baktı. "Sen göremiyor musun?"

Scathach, Saint-Germain ile ön koltukta oturan Joar'ın arasından uzamp ön camdan baktı. Hemen karşısında muhteşem Notre Dame Katedrali'nin mahvolmuş ön cephesi duruyordu. Eski binanın ön yüzünü süsleyen dünyaca ünlü *gargoyle*lar ve *grotesk*ler şimdi avluda üst üste yığılmışlardı. Fransa'nın dört bir yanında araştırmacılar, çevrelerinde gönüllüler ve öğrencilerle, katedralin önünde dolanıyor; kırılıp mahvolmuş taş parçalarını tekrar birleştirmeye çalışıyorlardı. Taş parçalarının daha iri olanlarının her birinin üzerine numaralı etiketler yapıştırılmıştı.

"Görmeye çalıştığım nedir?" diye sordu.

Saint-Germain her iki elini birden Renault marka siyah arabanın direksiyonuna dayadı ve sivri çenesini

oyunatarak her yanına taşlar saçılmış meydanın orta yerini işaret etti.

Scathach çimen yeşili gözlerini kısıtı, adamın işaret ettiği şeyi görmeye çalışarak başını bir yandan diğerine çevirdi. “Hayır.”

Kont karısına baktı.

“Hayır,” dedi Jeanne d’Arc.

“Orada işte,” diye ısrar etti Saint-Germain.

“Buna şüphem yok,” dedi hemen Scathach. “Ama ben göremiyorum işte.”

“Ben görüyorum ama,” diyerek durumu anlamak için dalgın dalgın düşüncelere daldı. Memnuniyetle “Bak işte bu tam bir gizem. Ben herkesin görebildiğini sanıyordum.”

Joan uzanıp demir gibi sert parmaklarını kocasının koluna doladı ve onu susturacak kadar kuvvetle sıktı. “Buna daha sonra kafa yorarsın canım. Şimdi gitmemiz lazım.”

“Doğru, elbette.” Kont uzun siyah saçlarını yüzünden çekti ve meydanın ortasını gösterdi eliyle. “Amerika’nın kıyısını Paris’e bağlayan iki geçiş hattı var. İkisi de inanılmaz derecede eski, üstelik biri, hatta buradaki, Yerküre’nin etrafını tümüyle dolaşarak tüm tarih öncesi güç noktalarını birbirlerine bağlıyor.” Dikiz aynasını oynatıp Scathach’a baktı. “Sen, Nicholas ve ikizler gelirken, Montmartre’daki Sacré-Cœur Bazilikası’nda son bulan hattı kullandınız. Ashında işlemesi mümkün olmamalıydı, fakat belli ki Endor Cadısı bunu etkinleştirebilecek kadar güçlüydü.”

“Francis,” diye uyardı Joan. “Tarih dersine vaktimiz yok.”

“Tamam tamam. Her neyse, çok daha kuvvetli olan öteki hat burada, şehrin merkezinde, Notre Dame’ın hemen dışında, Sıfır Noktası’nda.”

“Sıfır Noktası mı?” diye sordu Scathach.

Katedrali göstererek “Sıfır Noktası,” diye tekrarladı kont. “Paris’in tam göbeği. Burası binyıllardır özel bir yer olmuştur. Başka herhangi bir noktadan Paris’e olan uzaklık ölçülürken esas alınan nokta burasıdır.”

“Bunun için neden bu noktanın seçildiğini hep merak ederdim,” dedi Joan. “Tasadüf veya rastgele bir seçim değil demek.”

“Kesinlikle değil. Burası, Romalıların gelişinden önce bile tapınak olarak kullanılıyordu. Bu ve bunun gibi yerler insanlara hep çekici gelmiştir. Belki de, DNA’larının derinlerinde bir yerlerde insanlar burada bir geçiş kapısı bulunduğunu hatırlıyorlardır. Dünya’daki neredeyse her başkentte Sıfır Noktaları veya Sıfır Kilometre konumları bulunur. Hep de yakınlarında bir yerde bir geçiş kapısı vardır. Bir zamanlar dünyanın dört bir yanına seyahat etmek için kullanırdım onları.”

Joan kocasına baktı. Her ne kadar birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlarsa da, evleneli çok olmamıştı ve kadın ona dair bilmediği daha hâlâ birçok şey olduğunu fark ediyordu. Katedrali işaret etti. “Ne görüyorsun?”

“Göklere doğru uzanan altın rengi bir hüzme görüyorum.”

Joan öğleden sonra güneşine karşı gözlerini kısıp dikkatle baktı ama hiçbir şey göremedi. Scathach'ın da o anda başını sallamasıyla, gözüne bir anlığına parlak bir kırmızılık çalındı. “Bu hüzmeler, hep altın rengi mi oluyorlar?” diye sordu.

“Hep değil. Ya altın rengi ya gümüş rengi. Uzak Doğu'daki seyahatlerimde gümüş rengi hüzmeler de gördüm. Bir zamanlar, berraklıkla görme yetisini kaybetmeden önce, ilkel insanın basitçe gökyüzüne bakıp en yakın altın ya da gümüş rengi ışığı bulmaya çalışarak geçiş kapılarını saptayabilmiş olduğuna inanıyorum.” Dönüp Scathach'a baktı. “Atalar geçiş kapılarını görebiliyorlar mı?”

Scathach omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok,” dedi ilgisizce. “Sen sormadan söyleyeyim, ben göremiyorum; İkinci Nesil'den görebilen kimseyi de duymadım.” Genç görünümlü kadın siyah bir sırt çantasını omuzlarına geçirdi, sonra geniş, siyah bir saç bandını alnına kadar indirip kızıl saçlarını son teline kadar örttü. Bir örnek kısa kılıçları bir battaniyeyle sarmalanıp sırt çantasının tepesine bağlanmıştı. “Peki o hâlde, ne yapıyoruz?”

Kont saatine baktı. “Bu kapı tam olarak saat bir kırk dokuzda etkinleşecek. Paris üzerinde güneşe bağlı öğle saati bu; güneşin en yüksek noktasında olduğu an demek.”

“Öğle saati ne demek biliyoruz herhâlde,” diye söylendi Scatty.

“Doğrudan gidip Sıfır Noktası'nda duracaksınız. Orada, kaldırım taşlarına oyulmuş, bir çemberle çev-

relenmiş minicik bir güneş imgesi göreceksiniz. Çember iki parçaya bölünmüştür. Her ikiniz de bir parça üzerine tek ayağınızı koyun. Gerisini ben halledeceğim,” dedi Saint-Germain. “Kapı bir etkinleştirdi mi, sizi hemen göndereceğim.”

“Peki ya jandarmalar?” diye sordu Joan, sırtına Scatty’ninkinin aynısı bir sırt çantası geçirerek. Kılıcını, fotoğraf makinesinin tripodunu taşımakta kullanılan kalm bir tüpte saklıyordu.

“Onların icabına da bakarım.” Francis sırtarak çarpık çurpuk dişlerini meydana çıkardı. “Polis benimle konuşmaya başlayınca kadar arabada kalın, sonra hemen harekete geçin. Ne olursa olsun, Sıfır Noktası’na ulaşınca kadar durmayın. Sonra da orada bekleyin.”

“Sonra ne olacak?” diye bir kez daha sordu Scatty. Geçiş kapıları üzerinden seyahat etmekten nefret ediyordu. Midesi altüst oluyordu bu seyahatlerde.

Kont omuz silkti. “Eh, eğer her şey yolunda giderse, aynı anda Amerika’nın Batı Yakası’na varmış olacaksınız.”

Saint-Germain tam arabadan incekken “Ya gitmezse?” diye sordu Scatty telaşla. “Ya her şey yolunda gitmezse, o zaman nereye gitmiş olacağız?”

“Kim bilir?” Francis ellerini açtı. “Kapılar yönlerine göre ya Ay ya da Güneş gücüyle işler. Herhâlde, her zaman için, bir şeyler yolunda gitmezse kendinizi Güneş’in kalbinde ya da Ay’ın karanlık yüzünde bulma ihtimaliniz var. Bu hat doğudan batıya uzanıyor, yani bir Güneş hattı,” dedi ve gülümsedi. “Her şey yolunda gidecek.”

Joan' u kollarına aldı, onu sıkıca tuttu ve sonra her iki yanağından öpüp kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra koltuğunda dönüp Savaşçı Kız'a baktı. "Dikkatli olun. Perenelle'i adadan kurtarıp hemen benimle bağlantıya geçin. Gelip sizi alırım." Kont arabadan indi, her iki elini birden uzun, siyah deri paltosunun ceplerine sokuşturdu ve en yakın jandarmaya doğru gezinircesine yürüdü.

Joan dönüp arkadaşına baktı. "Yüzünde o bakış var," dedi.

"Hangi bakış?" diye sordu Scatty safça, yeşil gözleri ıslıl ıslıldı.

"Ben buna senin savaş masken diyorum. İlk kez beni alevlerin içinden kurtardığında görmüştüm. Yüzüne bir şeyler oluyor, yüz hatların daha sert bir hâl alıyor."

Uzanıp parmağını Scathach' ın yanağında gezdirdi. Savaşçı'nın teni kemikleri üzerinde gerilmiş, ardındaki kafatasının biçimini iyice belirginleştirmişti âdeta. Çilleri, bembeyaz teni üzerinde birer damla kan gibiydi.

"Vampir köklerimden." Gölge sıırttı; uzun dişleri vahşice ıslıladı. "Bizim kabilenin mensupları heyecanlandığında böyle olur. Kimi kan içiciler değişimi kontrol altında tutamazlar, bu da onları bütünüyle değiştirep birer canavara çevirir."

"Savaşacağın için heyecanlı mısın?" diye sordu Joan usulca.

Scatty mutlu mutlu başını salladı. "Biricik arkadaşımızı kurtaracağımız için heyecanlıyım."

"Kolay olmayacak. Canavarlarla dolu bir adada mahsur."

“Ne olmuş yani? Sen efsanevi Jeanne d’Arc’sın, ben de Gölge. Bize kim meydan okuyabilir?”

“Bir sfenks?” diye önerdi Joan.

“O kadar da baş belası değiller canım,” dedi Scatty kaygısızca. “Daha önce sfenks ve o korkunç annesiyle savaştım ben.”

“Kim kazandı peki?” diye sordu Joan, gülmemeye çalışarak.

“Sence kim kazanmış olabilir?” diye başlayacak oldu Scatty, sonra düzeltti: “Şey... Aslına bakarsan olay yerinden sıvışmıştım.”

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

*J*kizler, sırtlarını ahırın duvarına dayamış, bacaklarını öne uzatmış, dışarıda tartışan Nicholas ve Gilgames'i seyreliyorlardı. Simyacı kıpırdamadan, ses çıkarmadan duruyor, Kral'sa çılgınca el kol işaretleriyle neyecan içinde bir şeyler söylüyordu.

"Hangi dilde konuşuyorlar?" diye sordu Josh. "Neredeyse tanıdık geliyor."

"İbranice," dedi Sophie hiç düşünmeden.

Josh başını salladı. Duvara iyice yaslanıp biraz daha rahat bir pozisyona geçti. "Biliyor musun, düşünüyordum da..." diye söze başladı yavaşça. Tüm bedenini kaplayan yorgunluğun içinde doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. "Biraz daha..." Omuz silktili. "Bilemiyorum. Daha muhteşem bir şey olacağını sanıyordum."

“Sen de benim gördüklerimi gördün,” dedi Sophie yorgun bir gülümsemeyle. “O gördüklerin muhteşem değil miydi yani?”

Oğlan tekrar omuz silkti. “İlginçti. Fakat kendimi eskisinden daha farklı hissetmiyorum. Ne bileyim...

Belki de büyülerden birini öğrenince, kendimi daha güçlü hissederim diye umuyordum. Ayrıca bu Su Büyüsü’nü nasıl kullanacağız?” diye sordu ellerini öne uzatarak. “Auralarımızla bir şey yapıp suyu düşünmemiz filan mı lazım? Pratik yapmalı mıyız?”

“İçgüdü. Doğru zaman geldiğinde ne yapman gerektiğini biliyor olacaksın.” Sophie uzanıp erkek kardeşinin ellerini aşağıya itti. “Auranı kullanamazsın,” diye hatırlattı ona. “Bulduğumuz yeri herkese açık eder. Bu öğrendiğim üçüncü temel büyü,” dedi kız. “Ve haklısın, muhteşem bir olay değildi, ama zaten ötekiler de değildi. Hava veya Ateş Büyülerini öğrendiğimde kendimi daha güçlü, daha hızlı veya herhangi bir şekilde daha üstün hissetmedim. Fakat kendimi...” Duraksadı ve doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “*Farklı* hissediyorum.”

“Farklı mı?” Oğlan ikizine baktı. “Farklı görünmüyorsun, tabii gözlerin gümüşe döndüğü zamanlar dışında. Bak o zaman çok korkunç oluyorsun işte.”

Sophie başını salladı. Neyi kastettiğini biliyordu. Kendisi de erkek kardeşinin gözlerinin yassı altın dairelere döndüğünü görmüştü; büsbütün dehşete düşüren bir sahneydi bu. Başını pürüzsüz tahtaya dayayıp göz-

lerini kapattı. “Geçen yıl kolundaki alçının çıkarıldığı zamanı hatırlıyor musun?”

Josh homurdandı. “Hiç unutmuyum?” Evvelki yaz Amerikan futbolu oynarken kolu kırılıp üç ay alçıda kalmıştı.

“Alçı çıkarıldığında ne demiştin?”

Josh farkında olmadan sol elini kaldırıp havada bir yarım daire çizdi, sonra parmaklarını kapatıp yumruk yaptı. Alçı çok rahatsız bir şeydi, kolu alçıdayken, ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak gibi birçok şeyi kendisi yapamıyordu. “Yeniden kendim gibi hissediyorum demiştim.”

“İşte ben de öyle hissediyorum.” Sophie gözlerini açıp erkek kardeşine baktı. “Öğrendiğim her büyüyle, giderek daha tam hissediyorum kendimi. Sanki hayatım boyunca bazı parçalarım eksikmiş de, şimdi adım adım tekrar tam oluyorum gibi.”

Josh gülmeye yeltendi ama ağzından ancak titrek bir ses çıktı. “Herhâlde son büyüyü de öğrendiğinde artık bana ihtiyacın kalmaz.”

Sophie uzanıp kardeşinin kolunu sıktı. “Saçmalama. Sen benim ikizimsin. Biz tek olan ikiyiz.”

“Ve her şey olan tek,” diye tamamladı Josh.

“Acaba ne demek bu?” diye fısıldadı Sophie.

“İçimde bir ses, istesek de istemesek de, öğreneceğimizi söylüyor,” dedi Josh.

ELLI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saint-Germain, Avrupa'nın her yanında tanınan bir pol yıldızıydı, dolayısıyla genç polis memuru onu hemen tanıdı. Öne çıktı, çabucak bir selam verip Kont elini uzatınca deri eldivenini çıkarıverdi. Arabanın buğulu camları ardında iki kadın, biri İkinci Nesil ve biri ölümsüz, Francis'in adamın elini sıkıp yüzünün yola dönük olmaması için onu ustalıkla döndürdüğünü izlediler.

"Hadi gidelim." Joan arabanın kapısını açıp öğleden sonra sıcağına çıktı. Hemen sonra, Scathach da kapıyı ardından kapatıp Joan'un yanı başında belirdi. Görünürde genç bu iki kadın yan yana katedrale doğru yürümeye başladılar. Francis ve jandarmanın, konuşmalarını duyabilecekleri kadar yakınından geçtiler.

"Çok yazık, ulusal bir trajedi. Katedralin onarımına para toplamak için bir konser vereyim diyorum..."

“Ben kesin gelirim,” dedi jandarma hemen.

“Elbette cesur polisimiz, ambulans ve itfaiye görevlilerimiz için girişin ücretsiz olmasını temin edeceğim.”

Joan ve Scathach rüzgârda dalgalanan polis şeridinin altından geçiverip, taş yığınlarının üzerine çıktılar. Taşların çoğu toza dönmüştü, fakat daha irice parçalardan bir kısmının üzerinde, ikizlerin temel büyü güçlerinden nasiplerini almadan önce sahip oldukları şekillere dair hayalet izler hâlâ seçiliyordu. Scatty’nin gözüne pençe ve gaga parçaları, upuzun boynuzlar ve kıvrımlı kuyruklar ilişti. Taştan bir küre, aşınmış bir elin yanında duruyordu. Scathach, Joan’a baktı ve her iki kadın birden dönüp gözlerini katedralin ön yüzüne diktiler. Hasar inanılmazdı: Binanın koca koca parçaları eksikti, yerlerinden koparılmış, kazınmışlardı âdetâ. Ayrıca yapının bazı yerlerine de bir gülle çarpıp geçmişti sanki.

“Bu yaşıma kadar böyle bir şey görmedim,” diye mırıldandı Scathach. “Üstelik bu da sadece iki büyü gücüyle.”

“Dahası o güçlere ikizlerden sadece biri sahipti,” diye hatırlattı Joan.

“Tüm temel büyülerini öğrenirlerse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?”

“Dünyayı yok edecek ya da baştan yaratacak güce sahip olurlar,” dedi Joan.

“Kehanet de bu ya,” dedi Scathach basitçe.

“Hey siz ikiniz! Olduğunuz yerde durun!”

Ses hemen önlerinden geliyordu.

“Durun! Hemen durun!” İkinci ses ise arkalarından gelmişti.

“Durma,” diye mırıldandı Scatty.

Joan arkasına hızlıca bir bakış attığında, genç polis memurunun kendini Francis’in elinden kurtarmaya çalıştığını gördü. Aniden, Kont adamı serbest bıraktı ve polis memuru yere düştü. Francis, ayağa kalkması için ona yardım etmeye girişirken uzun siyah paltosunun kenarına takılıp yere yuvarlanıp adamın üzerine düştü ve onu yerde sıkıştırmış oldu.

“Siz ikiniz! Hemen çıkın buradan!” Kafası kazınmış, sakalı karman çorman, orta yaşlı bir araştırmacı hemen önlerinde ayağa fırladı. Öncesinde, yerde yatmış bir kartalın kanatlarının ufacık parçalıklarını birleştirmeye uğraşmakla meşguldü. Öne çıkıp elindeki dosyayı yüzlerine doğru salladı. “Paha biçilemez tarihi eserlerin üzerinde tepiniyorsunuz!”

“Uğraşsak bile onlara daha fazla zarar verebileceğimizi sanmıyorum.” Scatty adımlarını yavaşlatmaksızın adamın elinden plastik dosyayı kapıp bir kâğıt parçasıymış gibi ikiye yarıdı, parçaları da adamın ayaklarının dibine fırlattı. Adam yerdeki parçalara baktı, sonra dönüp bir şeyler bağırarak uzaklaştı.

“Çok ustaca, çok özenli bir hareket gerçekten de,” dedi Joan.

Scatty, “İşe yaradı ya sen ona bak,” diye karşılık verdi ve büyük adımlarla Sıfır Noktası’na doğru ilerlemeye devam etti.

Sıfır Noktası, meydanın tam ortasındaydı. Kaldırım taşlarının içine, yassı gri taştan, dört kısma bölünmüş bir çember oturtulmuştu. Ortasında da, daha parlak

bir taştan, ışıldayan bir güneş imgesi şeklinde kakılmış ikinci bir çember bulunuyordu. Güneşin orta noktasından sekiz kol fışkırıyordu; bunlardan ikisi, üzerine basmış sayısız ayak ve imgeyi ovuşturmuş sayısız parmak tarafından dümdüz edilmişti.

Dış hattaki taşlara "*Point Zero Des Routes De France*" sözcükleri kazınmıştı. Scathach ve Joan'un sırt sırta, her bir kısım üzerine bir ayakları denk gelecek şekilde durmaları için bolca yer vardı.

"Şimdi ne..." diye başladı Scathach.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Olacak?" diye cümlesini tamamladı Scathach.

Sonra gözlerini sıkı sıkı yumdu, bir elini karnına bir elini ağzına götürerek dizleri üzerine yığıldı. Dünyanın n etrafında fırl fırl döndüğünü hissediyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu ki, aniden dizlerinin altında ki yumuşak toprağı duyumsadı. Gözleri hâlâ sıkı sıkıya yumulu hâlde eliyle yeri yokladı ve parmaklarıyla uzun otları hissetti. Sonra bir çift kuvvetli kol onu yukarı çekti ve iki serin el yüzünü kavradı. Scathach gözlerini açtığı anda, Joan'un yüzü kendisinininkinin hemen önündeydi. Fransız kadının zarif yüzünde bir gülümseme vardı.

"Nasılsın?" diye sordu Joan, Fransızca.

"Yol tuttu."

"Geçer," diyerek güldü Joan. "Birliklerime, eğer hâlâ acı hissedebiliyorlarsa bunun hayatta oldukları anlamına geldiğini söyledim hep."

“Eminim bayılıyorlardı sana,” diye homurdandı Scatty.

“Aslına bakarsan, hepsi de çok severdi beni,” dedi Joan.

“Demek Güneş’in merkezine düşmemeyi başardık.” Scathach doğruldu ve etrafına bakındı. “Başardık,” diyerek iç çekti. “Ah, eve dönmek ne güzel!”

“Ev mi?” diye sordu Joan.

“Uzun zamandır Batı Kıyısı’nda yaşıyorum. San Francisco da aynı diğer yerler gibi benim evim oldu. Bir zamanlar ölümümün bir çölde olacağı söylenmişti, o yüzden her zaman kıyılarda yaşamayı tercih ettim.”

İki kadın hafifçe eğimli bir dağ eteğinde duruyorlardı. Paris’in nemli, kirli havasından sonra, serin esinti tatlı, bitkilerin kokusuyla zengindi. Üstelik bir an evvelinde Paris’ten ayrılırlarken öğleden sonranın ilk saatleri olmasına karşın, Amerika’nın Batı Kıyısı’nda güneş henüz doğmamıştı. “Saat kaç?” diye sordu Scatty.

Joan kol saatini kontrol edip ayarladı. “Sabah saat beşe on var.” Doğuya doğru başıyla işaret etti; başları üzerinde uzak, puslu yıldızlarla benek benek gökyüzü hâlâ karanlıksa da, doğu yönünde gökler aydınlanarak mor bir renk almaya başlamıştı. Yoğun, gri-beyaz bir sis dağın yamaçlarına oturmuştu. “Bir saat kadar sonra güneş doğacak.” Fransız kadın dönüp dağın karanlığın içinde zar zor seçilen yamacına baktı. “Demek Tamalpais Dağı bu. Daha büyük olacağını tahmin ediyordum.”

“Tam Dağı’na hoş geldin,” dedi bembeyaz dişlerini gözler önüne sererek. “Amerika’da en sevdiğim yerler-

den biri.” Eliyle yoğun sis tabakasının içine doğru işaret etti. “San Francisco ve Alacatraz’ın yaklaşık on beş mil kuzeyindeyiz.”

Gölge sırt çantasını oynatarak daha rahat bir konuma getirdi. “Yavaş tempolu koşuyla gidebiliriz.”

“Koşu mu!” Joan güldü. “Francis’in bana son dediği şey buraya vardığımızda senin büyük ihtimalle şehre koşmayı teklif edeceğindi. Araba kiralayacağız,” dedi kararlılıkla.

“Gerçekten o kadar uzak değil...” diye karşı çıkacak oldu Scatty, ama sonra birden durdu.

Hemen aşağılarında, dev bir şey sisin içinde kıpırdıyor, sisi kıvrım kıvrım hareketlendiriyordu. “Joan...” diye söze girdi Scathach.

Peşinden başka bir şeyler daha kıpırdandı. Sis aniden yırtılmış bir perde gibi aralanıp, dağın eteklerinde otlayan kocaman bir tüylü mastodon sürüsünü ortaya çıkardı. Sonra Savaşçı’nın gözüne, uzun otların içinde uzanmış, siyah uçlu kuyruklarını oynata oynata pür dikkat sürüyü izleyen sivri dişli iki vahşi kedi ilişti.

Joan hâlâ dağın tepelerine bakmaktaydı. Cebinden cep telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. “Francis’e vardığımızı haber vereyim...” Telefonu kulağına götürdü ve sonra ekrana baktı. “Tüh, çekmiyor. Scatty, oraya gitmemiz ne kadar...” Arkadaşının yüzündeki şaşkınlık ifadesi onu da dönüp Savaşçı’nın baktığı tarafa bakmaya itti.

Şafak öncesi sisinin içinde yavaşça ilerleyen mastodon sürüsünün büyüklüğünü idrak edebilmesi Joan’un

biraz vaktini aldı. Bir kıpırtı dikkatini gökyüzüne çekti, kadın başını kaldırıp baktı: Üç dev akbaba, hemen tepelerinde gözle görülmez sıcak hava akımlarının üzerinde, yükseklerde, sessizce süzülüyordu.

“Scathach?” diye dehşet dolu bir fısıltıyla sordu Joan. “Neredeyiz?”

“Sorun nerede olduğumuz değil, hangi devirde olduğumuz.”

Gölge’nin yüzü keskin ve çirkin bir ifadeye büründü, gözleri yemyeşil, acımasızca parladı. “Geçiş kapıları. Nefret ediyorum onlardan!” Dev kedilerden biri başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı, esneyişiyle neredeyse yirmi santim uzunluğunda yabancı dişleri pırıl pırıl parladı. Savaşçı, hayvanı bakışlarıyla alt etti. “Tamalpais Dağı’ndayız ama bu yirmi birinci yüzyıl değil.” Eliyle mastodonları, kaplanları ve akbabaları gösterdi. “Bunların ne olduğunu biliyorum. Bunlar megafauna. Buzul Çağı’na aitler.”

“Peki... Kendi çağımıza nasıl döneriz?” diye fısıldadı Joan, belli ki allak bullak olmuştu.

“Dönemeyiz,” dedi Scathach acı acı. “Kapana kısıldık.”

Joan’ın aklına ilk gelen Efsuncu oldu. “Peki ya Perenelle?” Ağlamaya başladı. “Bizi bekliyor. Bize güveniyor.”

Scatty, Joan’u kollarına alıp ona sarıldı. “Epey bir beklemesi gerekebilir,” dedi acı acı. “Joan, belki bir milyon yıl geçmişe geldik. Efsuncu bir başına.”

“Biz de,” dedi Joan gözyaşları arasından.

“Tam olarak değil.” Scatty sırttı. “Birlikteyiz en azından.”

Ölümsüz Fransız öfkeyle gözyaşlarını silerek “Ne yapacağız?” diye sordu.

“Her zaman ne yaptıysak onu: Hayatta kalacağız.”

“Peki ya Perenelle’e ne olacak?” diye sordu Joan.

Ne var ki Scathach’ın buna verebilecek bir cevabı yoktu.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

*B*illy the Kid avucunda tuttuğu siyah-beyaz fotoğrafa bakarak Machiavelli'nin sert görünüşünü kline kazıdı. Kısa beyaz saçlarını uzaktan seçmek kolay olmalıydı. Fotoğrafı kot pantolonunun cebine sokuşturup kollarını dar göğsü üzerinde kavuşturdu ve San Francisco Uluslararası Havalimanı'nın geniş salonuna birer birer çıkan yolcuları seyretmeye koyuldu.

Turistleri ayırt etmek kolaydı; üzerilerinde kot pantolon veya şort ile tişört gibi gündelik kıyafetler, çoğunun da önünde üstüne asla giymeyecekleri giysilerle dolu gereğinden çokça fazla bavul yığılmış el arabaları olurdu. Sonra bir de açık renk takım elbiseleri ya da kumaş pantolon spor ceketleri içinde, ellerinde birer evrak çantası taşıyarak yahut ufak bir tekerlekli bavulu arkalarında sürükleyerek kararlılıkla yürüyen, çoktan

cep telefonlarını kontrol etmeye koyulmuş, Bluetooth kulaklıklarını şimdiden takmış iş adamları vardı. Billy ailelere bilhassa dikkat ediyordu: Yaşlı anne babalar veya büyükanneler ve dedeler torunlarını, belki de öğrenci olan, evlerine, anne-babalarına dönen genç kadın ve adamları karşılıyor, çiftler kavuşuyordu.

Bolca gözyaşı, sevinç çılgılığı, gülümseme ve el sıkışma yaşanıyordu. Billy acaba böyle karşılanmak, bir havalimanının gelen yolcu salonuna çıkıp oradaki yüzleri, onu görmekten gerçekten de memnun olacak birinin, bir anne, bir kardeş hatta bir arkadaşın, ortak bir geçmişe sahip olduğu birinin orada olacağını bilerek gözden geçirmenin nasıl bir şeydir olduğunu merak etti.

Onun kimsesi yoktu. Uzun zamandır da olmamıştı. Doğal ömrü sırasında bile pek az arkadaşı olmuş, bunların çoğu da onu öldürmeye çalışmıştı. Ne var ki hiçbirisi başarılı olamamıştı.

Nihayet fotoğraftaki beyaz saçlı adam, omuzuna asılı siyah deri bir bilgisayar çantası, şık siyah takım elbisesi içinde uzun boyu ve tüm zarafetiyle salona çıktı. Billy gülmemek için yanağının içini ısırdı: Belki Avrupa'da bir havalimanında Machiavelli öyle kolayca fark edilmeyebilirdi, fakat burada, tüm bu canlı renkler ve gündelik giysiler arasında, iyiden iyiye göze çarpıyordu. Billy fotoğrafı görmemiş olsa bile, Avrupalı ölümsüzün bu adam olduğunu kestirirdi. Machiavelli'nin sade siyah güneş gözlüğünü takıp kalabalığı gözden geçirişini seyretti. İtalyan aradığını bulduğuna dair hiçbir hareketle bulunmadıysa da dönüp Billy'ye doğru ilerlemeye

başladı. Amerikalı el sıkışıp sıkışmayacaklarını merak etti. Birçok ölümsüz, öteki insanlara, hele de başka ölümsüzlere dokunmaya isteksiz olurdu. İngiliz Büyücü'yle birkaç kez karşılaşmışsa da, Dee'nin gri eldivenlerini çıkardığını hiç görmemişti.

Machiavelli elini uzattı.

Billy gülümsedi, avucunu hızlıca kot pantolonuna sildi ve elini adama uzattı.

"Benim aradığın kişi olduğumu nasıl bildin?" diye sordu idare eder bir Fransızcayla. İtalyan elini sıkıca kavramıştı, teni serin ve kuruydu.

Machiavelli aynı dilde "Genellikle bu işlerde burnuma güvenirim," diye yanıtladı ve sonra aksansız bir İngilizceye döndü. Derin derin nefes aldı. "Hafif bir acı biber kokusu sanırım."

"Aynen öyle," diye onayladı Billy. Derin bir nefes alıp İtalyan'ın kokusunu saptamaya çalıştı, fakat burnuna sadece havalimanındaki binlerce farklı koku geliyordu, bir de, tuhaf ama, her kovboyun çingiraklı yılanla özdeşleştirdiği belli belirsiz başka bir koku.

"Tabii internette de araştırdım seni," diye ekledi Machiavelli, alaycı bir gülümsemeyle. "Hâlâ o ünlü fotoğraftaki hâline benziyorsun. Fakat çok ilginç, ben o kapıdan çıktığım anda tanıdın beni. Gözlerini üzerimde hissettim."

"Kimi aradığımı biliyordum."

Machiavelli'nin kaşları onu sorgularcasına kalktı. Güneş gözlüklerini geniş alına doğru itti, adama tepeden bakarken gri gözleri ıslı ıslı. Amerikalı'dan en az bir

kafa kadar daha uzundu. “İnternette veya basılı olarak hiçbir fotoğrafımın bulunmamasına özen gösteririm.”

“Patronlar şunu göndermişti bana.” Billy arka cebinden fotoğrafı çıkarıp adama uzattı. Machiavelli fotoğrafa bakarken, ağzında son derece hafif bir gülümseme şekillendi. Her ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Karanlık Atalar, Machiavelli’yi gözetliyorlardı... Bu da muhtemelen Billy’yi de gözetledikleri anlamına geliyordu. Machiavelli fotoğrafı geri uzattı, ama Billy başını salladı. İtalyan’ın gözlerine bakıp “Amacına hizmet etti. Senin işine başka bir yerde de yarayabilir.”

Machiavelli başını hafifçe eğip güneş gözlüklerini tekrar uzun burnu üzerine oturttu. “Eminim yarayacaktır.”

Her ikisi de, İtalyan’ın, Paris’e döndüğünde fotoğrafı kimin çektiğini bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorlardı.

Amerikalı, Machiavelli’nin elindeki tek çantaya baktı. “Bütün eşyan bu mu?”

“Evet. Daha büyük bir bavul hazırlmıştım, ama sonra burada getirmeye niyetlendiğim giysilerin onda birini bile giyecek kadar uzun süre kalmayacağımı fark ettim. O yüzden onu bırakıp sadece temiz bir çift çorap ve iç çamaşırı getirdim yanımda. Bir de tabii dizüstü bilgisayarımı.”

İki adam çıkışa doğru yürüken, epey tuhaf bir ikili oluşturuyorlardı; özel dikim siyah takım elbisesi içinde Machiavelli ve solmuş kot gömleği, haşadı çıkmış kot pantolonu ve eski püskü çizmeleriyle Billy. Havalimanı

tıklım tıklım doluyrsa da, kimse şöyle bir değecek kadar bile yaklaşmıyordu onlara, kalabalık ister istemez yarı-
lıyordu önlerinde.

“Yani çabucak dönmeyi planlıyorsun, öyle mi?”
diye sordu Billy.

“İlk müsait uçuşla eve gidebilmeyi umuyorum.”
Machiavelli gülümsedi.

Amerikalı, sesinden rengini belli etmemeye çalışarak
“Kendine güvenine gıpta ediyorum,” dedi. “Ben sade-
ce Bayan Flamel’in o kadar kolay alt edilemeyeceğini
düşünüyorum.” Pırıl pırıl öğleden sonra güneşine çı-
karlarken, gömleğinin cebinden çok eski bir Ray Ban
gözlük çıkarıp taktı.

Machiavelli, loş otoparka girerlerken, “Her şey ha-
zır mı?” diye sordu.

Billy cebinden araba anahtarlarını çıkardı. “Bir tek-
ne kiraladım. Bizi otuz dokuzuncu iskelede bekliyor.”
Durdu, birden İtalyan’ın yanında olmadığını fark etti.

Elinde kıpkırmızı Thunderbird arabasının anahtar-
larıyla, geriye dönüp baktığında, İtalyan’ın hayranlıkla
tüm öteki sıradan arabaların arasından büyüleyici rengi
ve tarzıyla sıyrılan üstü açılabilir arabayı seyretmekte
olduğunu gördü.

“Bin dokuz yüz elli dokuz Thunderbird; yok, bin do-
kuz yüz altmış,” diye düzeltti Machiavelli. Elini ısıll ısıll
kaportanın ve ışıkların üzerinde gezdirdi. “Muhteşem.”

Billy sırtttı. Niccolò Machiavelli’den hoşlanmama-
ya hazırlanmıştı kendini, fakat İtalyan nazarında biraz
daha yükselmişti şimdi. “Gurur kaynağım.”

Machiavelli arabanın etrafında dolaşıp çömelerek tekerlekleri ve egzoz borusunu inceledi. “Öyle olmalı zaten. Gördüğüm kadarıyla her şey orijinal.”

“Öyle,” dedi Billy gururla. “Egzozu iki kere değiştirdim, fakat yerine gelen parçaların bire bir aynı model bir arabadan olmasına özen gösterdim.” Arabaya girdi ve Machiavelli’nin kemerini takmasını bekledi. “Senin için Lamborghini sürer’derdim, belki de Alfa Romeo.”

“Belki Ferrari, ama Alfa asla!”

“Çok araban var mı?” diye sordu Billy.

“Hiç yok. Şirket arabam ve şoförüm var. Ben araba kullanmıyorum,” diye itiraf etti İtalyan.

“Kullanmıyor musun yoksa kullanamıyor musun?”

“Sevmiyorum.” Alaycı bir gülümsemeyle “Ayrıca çok kötü kullanırım,” diye kabul etti sonra da. “Ama araba kullanmayı üç tekerlekli bir araçta öğrendiğimi düşünürsen, çok garip değil.”

“Ne zamandı o?” diye sordu Billy.

“1885’te.”

“Ben 1881’de öldüm.” Billy başını salladı. “Araba kullanamadığımı düşünemiyorum,” diye mırıldadı park yerinden çıkarlarken. “At sürememek gibi.” Gaza bastı ve araba ileri atılıp yoğun havalimanı trafiğine katıldı. “Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu. “Güzel Fransız ve İtalyan restoranları var...”

Machiavelli başını salladı. “Aç değilim. Sen yemek istiyorsan başka.”

“Ben bugünlerde pek yemek yemiyorum,” diye kabul etti etti Billy.

Machiavelli'nin cep telefonu çaldı o sırada. "Affe-dersin." İncecik telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Hah!" dedi memnuniyetle.

"İyi bir haber mi var?" diye sordu Billy.

Machiavelli arkasına yaslanıp sırttı. "Dün bir tuzak kurmuştum, birkaç saat önce düşmüşler içine."

Billy ona doğru bir bakış attı, ama sessizliğini koru-du.

"Simyacı'nın eşinin San Francisco'da mahsur oldu-ğunu öğrendiğim andan itibaren, ya Simyacı'nın ya da onun müttefiklerinden birinin oraya ulaşmaya çalışa-cağını biliyordum. İki seçenekleri vardı: Benim az önce indiğim uçak ya da Notre Dame geçiş kapısı."

"Şu geçiş kapısına bir şeyler yaptın diye tahmin edi-yorum," diyerek sırttı Billy. "Ben olsam öyle yapar-dım."

"Kapı Paris'te Sıfır Noktası'ndan etkinleştiriliyor. Taşları, Buzul Çağı'na ait öğütülmüş mamut kemikle-rinden yapılma bir simya karışımı ile kapladım, sonra da karışıma basit bir Çekim Sihiri ekledim."

Işık kırmızıya döndü ve Billy arabayı durdurdu.

Eli el freninde, koltuğunda dönüp hayranlık gibi bir ifadeyle İtalyan'a baktı. "Yani geçiş kapısını her kim kullandıysa..."

"Kendini Buzul Çağı'nda buldu."

"Ne zamandı o?" diye sordu Billy. "Doğru dürüst okula gitmedim ben."

"1,8 milyon ile 11 bin beş yüz yıl arası herhangi bir nokta." Machiavelli gülümsedi.

“Ah, bu işte iyisin sen.” Billy başını salladı. “Peki kapıyı kimin etkinleştirdiğine dair hiçbir fikrin var mı?”

“O noktada son yirmi dört saattir bir güvenlik kamerası çekim yapıyor.” Machiavelli telefonunu Billy’ye doğru tuttu. Ekranda üzerine taşlar saçılmış bir meydana sırt sırta vermiş iki kadın görölüyordu. “Daha ufak tefek olanı kim hiçbir fikrim yok,” dedi Machiavelli, “Ama soldaki Scathach.”

“Gölge mi?” diye fısıldadı Billy, eğilip ekrana bakarak. “Savaşçı Kız bu mu?” Hayal kırıklığına uğramıştı sanki. “Daha iri yarı olacağını düşünmüştüm.”

“Herkes öyle düşünür,” dedi Machiavelli. “İlk hataları da genelde bu olur zaten.”

Trafik ışıklarının yeşile dönmesiyle Thunderbird’ün arkasında kornalar ötmeye başladı, biri de bağırdı onlara doğru.

Machiavelli nasıl tepki vereceğini merak ederek ilgiyle Amerikalı ölümsüze baktı. Fakat Billy the Kid o ünlü öfkesini on yıllar önce ehlileştirmişti. Elini kaldırıp özür manasında elini salladı ve sonra gaza bastı.

“Gölge’yi saf dışı bıraktığımıza göre, işimiz daha kolay olacaktır herhâlde, öyle değil mi?”

“Hem de çok daha kolay,” diye onayladı Machiavelli. “Bir şekilde Alcatraz’a gelip tüm eğlenceyi mahvedeceğine dair hafif bir şüphe vardı içimde.”

“Eh, artık öyle bir şey olmayacak.” Billy sırtıttı, sonra birden ciddileşti. “Koltuğunun altında bir zarf var. İçinde dün öğleden sonra Enoch Holding’ten gelen e-postanın çıktısı var. Alcatraz’a çıkmamız için yetki

tanıyor bize. Bugünlerde adanın sahibi Dee'nin şirketi. Ayrıca bu sabah kimden olduğu belirsiz bir e-posta geldi, ek olarak da bir fotoğraf iliştilmişti. O da orada. Sana gönderildiğini tahmin ediyorum. Bana hiçbir şey ifade etmiyor.”

Machiavelli iki sayfayı ellinde salladı. Enoch Holding antetli sayfa, sahibine adaya çıkma ve “tarihsel araştırma” yürütme izni veren yasal görünümlü bir belgeydi. Altındaki imza John Dee, PhD'ydi. İkinci sayfada bir Mısır piramidinin duvarındaki şekillerin yüksek çözünürlüklü bir fotoğrafıydı.

“O ne anlama geliyor biliyor musun?”

Machiavelli sayfayı yana doğru çevirdi. “Mısır'a dört bin yıldan uzun süre önce hükmetmiş olan Unas'm piramidinde çekilmiş,” dedi yavaşça. Düzgün manikürlü tırnağı bir dizi hiyeroglifin üzerinde gezindi. “Bunlara Piramit Metinleri denirdi; şimdilerde Ölüler Kitabı diyoruz.” Parmağını fotoğrafa hafifçe vurdu ve usul usul güldü. “Kanaatimce bu, adada uyumakta olan tüm o yaratıkları uyandıracak formül.” Sayfaları tekrar zarfa yerleştirip genççe adama baktı. “Haydi Alcatraz'a gidelim. Perenelle FlameFi öldürmenin vakti geldi.”

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Dr John Dee elindeki kartviziti inceliyordu. Kalın parşömen kâğıdı üzerinde gümüş rengi mürekkepten bir kabartmasıyla, fevkalade güzel bir şeydi. Kartı çevirdi, üzerinde isim yoktu, sadece boynuzları alevlerle sarılaşmış bir geyiğin, çifte çemberlerle çevrelenerek biçimlendirilmiş resmi görünüyordu. Eğilip telefonun dâhilî arama tuşuna bastı. "Beyefendiyi içeriye gönderin. Kendisiyle şimdi görüşeceğim."

Ofisinin kapısı neredeyse anında açıldı ve endişeli görünen erkek bir sekreter orada belirip uzun boylu, sivri yüzlü bir adamı içeriye yönlendirdi. "Bay Hunter efendim."

"Telefon görüşmelerimi askıya al," diye bağırdı Dee. "Herhangi bir şekilde rahatsız edilmek istemiyorum."

"Tamam efendim. Başka bir isteğiniz var mıydı efendim?"

“Yok. Çalışanlara söyle, eve gidebilirler.”

Dee herkesin çalışma saatleri sonrasına kalması hususunda ısrar etmişti.

“Tamam efendim. Teşekkür ederim efendim. Yarın da burada mısınız?”

Dee’nin bakışıyla sekreter aceleyle odadan çıkıverdi. Büyücü, beklenmedik bir şekilde gelişi yüzünden tüm ofis çalışanlarının diken üstünde olduğunu biliyordu. Binada, Enoch Holding’in Londra ayağını kapatacağına dair söylentiler dolaşıyordu. Saat akşamın onu olsa da, kimse geç saate kalmaktan şikâyet etmemişti bile.

“Buyrun oturun Bay Hunter.” Dee eliyle deri ve metalden yapılma alçak koltuğu işaret etmişti. Parlak siyah mermerden çalışma masasının ardında oturduğu yerden adamı dikkatle seyrediyordu. Büyücü, adamda tuhaf bir şeyler olduğuna kanaat getirmişti. Yüz hatlarında bir çarpıklık vardı; gözleri normalden biraz daha fazla yüksekte, ikisi birbirinden farklı renkte, ağzı ise fazla alçakta ve normalden daha genişti. Sanki uzun zamandır insan nasıl olur görmemiş bir şey yaratmıştı onu. Üzerinde açık mavi çizgili bir takım elbise vardı, fakat pantolon paçaları biraz fazla kısaydı ve siyah çorapları üzerinden beyaz teni görünüyordu. Öte yandan, ceketinin kolları ellerini neredeyse tümüyle örtüyordu. Ayakkabıları pislik içinde, çamurla kaplıydı.

Hunter koltuğa yerleşti; hareketleri, sanki kolları ve bacaklarıyla ne yapacağını bilmiyormuşçasına hantal ve beceriksizceydi.

Dee parmaklarını masasının altına gizlenmiş Excalibur’un üzerinde gezdirdi. Kılıcın gücüne ilaveten, her

biri bir auraya aşırı yükleme yaparak onu alevlendiren beş-altı farklı büyü biliyordu ayrıca. O zaman tek sorun haliya saçılan tozları temizlemek olurdu. İskemle herhâlde tümüyle erirdi.

“Burada olduğumu nasıl bildin?” diye sordu Dee. “Bu ofise nadiren uğrarım. Üstelik toplantı yapmak için biraz geç bir saat.”

Uzun boylu, soluk tenli adam gülümsemeye çalıştı fakat dudaklarının tuhafça kıvrılmasından öteye gidemedi bu hareket. “Patronum şehirde olduğunuzu biliyordu. İletişim ağınıza erişebilmek için bu ofise geleceğinizi tahmin etti.” Adam İngilizceyi düzgün ama kesik kesik konuşuyor, bunu da hafiften tiz bir sesle yaptığından, ağzından çıkan her bir ses kulağa epeyce gülünç geliyordu.

“Daha açık konuşsan olmaz mı?” diye çıkıştı Dee. Yorgundu, zamanı da azalıyordu. Yollarda saatlerdir barikatlar ve sayısız polis kontrol noktası bulunmasına rağmen, Flamel ve ikizlerden hâlâ eser yoktu. Britanya hükümetinin üzerinde polis kontrolünü kaldırması için baskı vardı. Şehre giren çıkan tüm yollarda trafik hâlâ durma noktasındaydı, Londra’nın içindeyse tek adım ilerlemek mümkün değildi.

“Dün gece geç saatlerde patronumla bir görüşmeniz oldu,” dedi soluk tenli adam. “Tümüyle kontrolünüz dışında olan koşullar nedeniye, tatmin edici bir sonuca ulaşamadan sonlanmak durumunda kaldı.”

Büyücü ayağa kalkıp masanın öbür yanına yürüdü. Sağ elinde Excalibur’u tutmuş, taş kılıcı hafifçe sol eline

vuruyordu. Koltuğunda oturmakta olan ziyaretçi hiçbir tepki vermedi. Dee merakla “Nesin sen?” diye sordu. Yaratığın tümüyle doğal olmadığına, hatta muhtemelen insan bile olmadığına kanaat getirmişti. Tek dizi üzerine çöküp gözlerini adamın yüzüne dikti ve birbiriyle uyumsuz gözlerine baktı. Bri gri, öteki yeşildi. “Tulpa mısın, golem mi, *simulakrum* mu, yoksa bir *homunculus* mu?”

“Ben bir düşün-biçimim,” dedi yaratık ve gülümse-di. Ağzı bir geyiğinki gibi dişlerle doluydu. “Cernunnos tarafından yaratıldım.”

Dee daha ayağa kalkarken yaratık başkalaştı. Bedeni, kötü giyimli uzun boylu bir erkeğinki kaldı, fakat başı değişmişti. Üzerinde filizlenen boynuzlarla bile, güzel ve tümüyle farklıydı. Archon, hayal gücü ve iradesini kullanarak, bu yaratığı tümüyle aurasından var etmiş-ti. Yaratığı şey kusursuz değildi, fakat yeterince iyiydi. Dee, humaninin artık birbirine doğru dürüst bakmadı-ğını biliyordu; olur da biri adamın görünümünde tuhaf bir şey olduğunu fark etse bile, utanıp bakışlarını başka yöne çevirirdi.

“Çok etkileyici,” dedi Dee. “Düşün-biçimi uzaktan idare ediyorsun anladığım kadarıyla, öyle değil mi?”

“Hayal edebileceğinden de daha uzaktan,” dedi Cernunnos.

“Senin büyü konusunda herhangi bir ustalığın olma-dığı sonucuna varmıştım,” diye itiraf etti Dee, masasına dönerken. Şaşaalı gümüş kartvizit yavaş yavaş buharla-şıyor, kirli beyaz bir duman tutam tutam tüterek ma-

sanın karşı tarafında oturan geyik başlı adamın içine çekiliyordu.

“Büyü değil, Archon teknolojisi sadece,” dedi Cernunnos gelişigüzel. “Senin nazarında ikisi birbirinden farksızdır herhâlde.”

“Buraya gelmenin bir nedeni var diye tahmin ediyorum,” dedi Dee. “Herhâlde sadece şu numarayı... Haydi Archon teknolojisi diyelim, onu göstermeye gelmedin.”

Geyik, pırlıl pırlıl gülümseyerek başını salladı. “Flamel, Gılgamış, Palamedes ve ikizlerin nerede olduğunu biliyorum.”

“Şu anda mı?”

“Tam şu anda,” diye onayladı yaratık. “Buradan bir saat uzaktalar.”

“Anlat bana” diye ısrar etti Dee. Sonra ekledi: “Lütfen.”

Archon sağ elini kaldırdı. Dee, yaratığın fazladan bir parmağı olduğunu fark etti. “Şartlarım hâlâ geçerli Büyücü. Flamel, Gılgamış ve Palamedes’i canlı istiyorum. Ayrıca Clarent’i de istiyorum.”

“Tamamdır,” dedi Dee tereddüt etmeksizin. “Hepsi senindir. Bana nerede olduklarını söyle yeter.”

“Excalibur’u da istiyorum.”

O anda Büyücü yaratığa ne olsa vadederdı. “Olmuş bil. Flamel öldüğü an sana kendi elimle teslim edeceğim. Yanlarında başka kaç kişi var?” diye sordu hevesle.

“Kimse yok.”

“Kimse yok mu? Ya Gabriel Köpekleri?”

“Köpekler ve efendileri, Ozan, ortadan kayboldular. Simyacı, Şövalye ve Kral ikizlerle.”

“Nasıl buldun onları?” diye sordu Dee. Kabul etmesi gerekiyordu ki, etkilenmişti. “Her yere baktım.”

Yaratık ayağa kalkarken değişmeye başladı, boynuzları kafatasına doğru geri çekiliyordu. Önceki baştan hafif, rahatsızlık veren bir şekilde farklı bir yüz ve baş ortaya çıktı. “Metal kalelerine gidip baktım, sonra da kokularını takip ettim.”

“Bu şehrin içinde kokularından mı takip ettin onları?” Dee’nin nazarında bu, düşün-biçimi idare etmekten bile daha dudak uçuklatıcı bir başarıydı. Bir anda gözünün önüne Boynuzlu Tanrı’nın dört ayak üstünde trafiğin içinde arabaları koklaya koklaya koşuşu gelince gülmemek için dudaklarını ısırды.

“Archon teknolojisi. Çocuk oyuncağı,” dedi düşün-biçim. “Şimdi, bana eşlik edersen, ulaşımını ayarlamak için gereken...”

“Düşün-biçim gerçekten çok etkileyici,” dedi Büyücü samimiyetle. “Fakat humani arasına karışmaya niyetliysen o ses üzerinde gerçekten biraz daha çalışman lazım. Bir de giysilerin.”

“Ne fark eder,” dedi yaratık. “Yakında humani diye bir şey kalmayacak.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

*P*erenelle Flamel hayal kırıklığına uğramıştı.

Geceyi geçirdiği gözlem kulesinde bir köşeye kıvrılmış, umudunu kesmeden, körfeze dağılmış ufak yelkenlilerden birinin aniden adaya yönelmesini, Scatty ve Joan'ın kızıya çıkmasını beklemişti.

Fakat gün yavaş yavaş ilerledikçe, gelmeyeceklerini anlamıştı.

Ellerinden geleni yaptıklarına şüphesi yoktu, gelmelerini engelleyen her neyse, mutlaka korkunç bir şey olmalıydı. Açıkçası, bu kadar umutlandığı için kendine de kızmıştı biraz.

De Ayala hemen sol kulağının arkasından “*Bir tekne yaklaşıyor!*” diye fısıldayınca irkildi.

“Juan!” diye çıkıştı. “Öldüreceksin sen beni!” Gözlem kulesinin kenarına çıktı, arkadaşlarının geleceğinden şüphe ettiği için hafif bir suçluluk duygusunun yanında,

bir anda ister istemez içi de rahatlamıştı. Efsuncu'nun yüzünde hain bir gülümseme belirdi; beraberinde Jeanne d'Arc ve Gölge Scathach oldu mu, hiçbir şey, sfenks ile Denizin Yaşlı Adamı bile ona direnemezdi.

Dev siyah kanatlar çırpındı ve kadın Karga Tanrıça'nın deniz fenerinin tepesinden helezonlar çize çize inip neredeyse hemen aşağısında kalan rıhtıma doğru süzülüşünü izledi. Perenelle somurttu; yaratık ne düşünyordu ki? Scathach herhâlde onu yem diye pek yemek seçmeyen Nereidlere fırlatıverirdi.

Tam ayağa kalkıp kuleden çıkacaktı ki, önünde *de Ayala*'nın yüzü parçalar hâlinde belirdi. Hayaletin gözleri telaşla kocaman olmuştu. "*Yere in. Yerde kal.*"

Perenelle yere yapıştı. Dıştan takmalı bir motorun çıkardığı fokurtuları ve teknenin rıhtıma çarpışıyla tah-taların birbirlerine sürtünüşünü duydu. Sonra bir ses geldi. Bir erkek sesi.

"Madam, sizi burada görmek ne büyük bir onur!"

Bu seste bir şey vardı, fena hâlde tanıdık gelen bir şey... Perenelle sürüne sürüne gözlem kulesinin kenarına gidip aşağıya baktı. Neredeyse doğrudan aşağısında, İtalyan ölümsüz Niccolò Machiavelli, gösterişli bir hareketle Karga Tanrıça'yı selamlamaktaydı. Efsuncu tekneden inen genç adamın önceki gün kendisini gözetleyen ölümsüz olduğunu fark etti.

Machiavelli doğruldu ve ceket cebinden bir zarf çıkardı. "Ata efendimizin komutlarını aldık. Uyuyan orduyu uyandırıp Efsuncu'yu öldüreceğiz. Nerede o?" diye sordu.

Karga Tanrıça vahşice gülümsedi. "Gelin göstereyim."

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

J kizler uykuya daldılar; gördükleri rüyalar birebir aynıydı.

Yağmurlar ve gürül gürül akan sular, kule gibi şelaleler, devasa dalgalar ve bir vakit dünyayı az kalsın yok eden bir sel gördüler.

Rüyalar yüzünden uykularında kıpırdanıyor, mırıldanıyor, çeşit çeşit dillerde bir şeyler geveliyorlardı. Bir noktada, Sophie ve Josh aynı anda, Gılgamış'ın Eski Mısır dili olduğunu kestirdiği, ilk olarak beş bin yıldan uzun süre önce konuşulmuş bir lisanda annelerine seslendiler.

O uzun gün boyunca Nicholas Flamel aşağı yukarı on kez ikizleri uyandırmaya niyetlenmiş, fakat Gılgamış ve Palamedes ikizlerin başında nöbet tutarak bunu engellemişlerdi. Kral, varillerden birini Josh'un yanına

çekip üzerine tünemiş, Şövalye'ye Sophie'nin yanında kırık bir kasanın üzerine yerleşmişti. İki adam toprak yere kare bir tablo çizmiş, taş parçaları ve tohumlarla durmadan dama oynuyor, kırık dal parçalarıyla puan tutmak dışında nadiren konuşuyorlardı.

Flamel ikizlere ilk kez yaklaştığında, iki adam başlarını kaldırıp yüzlerinde o bir örnek güvensizlik ifadesiyle ona bakmışlardı. "Rahat bırak onları. Uyumaları lazım," dedi Gılgamış kararlılıkla. "Su Büyüsü benzersizdir. Harici olan, yani sihirlerinin ezberlenebileceği, auraların yüklenip biçimlendirilebileceği diğer büyülerden farklı olarak, Su Büyüsü'nün gücü içten gelir. Bizler hepimiz su yaratıklarıyız. İçimizde bu büyüyle doğduk. İşte ben hücrelerinin derinliklerindeki, DNA'larına kazılı o büyüyü uyandırdım. Şimdi bedenlerinin buna uyum sağlaması, ayak uydurması ve az önce öğrendiklerini hazmetmesi gerekiyor. Onları şu anda uyandırmak çok ama çok tehlikeli olur."

Flamel kollarını kavuşturup uyuyan ikizlere baktı. "Peki ne kadar zaman burada oturup böyle beklememiz gerekiyor?"

"Gerekirse bütün gün, bütün gece," diye çıkıştı Gılgamış.

"Dee bizi bulmak için bu ülkenin altını üstüne getiriyor, Perenelle'imse canavarlarla dolu bir adada mahsur. Böyle oturup bek..." diye başladı Flamel öfkeyle.

"Bak emin ol ki bekleyebiliriz. Bekleyeceğiz de." Palamedes yavaşça ayağa kalkıp Simyacı'ya tepeden baktı. Yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı, gözlerinin altında-

ki yara izleri de koyu teni üzerinde parlıyordu. “Bana insan öldürmediğini söylemiştin.”

“Öldürmem de!”

“Ama ben öldürürüm.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Evet,” dedi Şövalye rahatlıkla. “Sabırsızlık ve aptallık herhangi bir silahtan daha fazla can alır.

Kral’a kulak vereceksin.

İkizleri şimdi uyandırırsan, öldürürsün onları.” Durdu ve sonra buruk bir sesle ekledi: “Tıpkı onlardan öncekileri öldürdüğün gibi.” Başını çevirip Sophie ve Josh’a baktı. “Hiç o ölenlerin pekâlâ efsanedeki ikizler, ölümlerine yol açanın veya delirmelerinin sorumlusunun da senin sabırsızlığın olabileceğini düşündün mü?”

“Onları düşünmeden tek bir günüm geçmiyor,” dedi Flamel samimiyetle.

Şark Şövalyesi oturdu ve toprağa kazınmış dama tahtasına baktı. Bir taşı oynattı, sonra tekrar başını kaldırıp usulca konuştu: “Emin ol ki, bir adım atarsan seni öldürürüm.”

Bunu gerçekten de yapacağına, Simyacı’nın hiç şüphesi yoktu.

Flamel günün büyük kısmını takside, bir istasyondan diğerine geçe geçe radyo haberleri dinleyerek, neler olduğuna dair bir fikir edinmeye çalışarak geçirdi.

Dayanaksız görüşler almış başını gidiyordu, sohbet programları ve telefonla katılan dinleyicilerin yorumları akıl almaz teorilerle doluydu. Ama gerçekten haber

sayılabilecek pek bir şey yoktu doğrusu. Fransa'daki meslektaşları tarafından büyük bir terör tehdidine karşı uyarılan Britanya yetkilileri, ülkenin tüm hava ve deniz limanlarını kapatmıştı. Tüm ana yollara kontrol noktaları yerleştirilmişti; ayrıca polis insanlara mutlak suretle gerekli olmadığı hâlde seyahat etmemelerini öneriyordu. Nicholas, Karanlık Ataların güçlü olduğunu ve toplumun her katmanında casusları bulunduğunu biliyordu elbette, ama bu, o gücün en açık göstergisiydi.

Öğleden sonra akşamüstüne dönerken, Simyacı, Palamedes'in yakınlardaki kasabadan getirdiği şişe suyu içerek, ahır kuşatan uzun otlarla kaplı çayırda gezindi.

Nicholas, genelde son derece sabırlı bir insandı; ne de olsa simya, tabiatı nedeniyle uzun, yavaş bir işlemdi; ne var ki şu anda bu gecikme onu çileden çıkarıyordu. Stonehenge'den bir mil bile uzakta değillerdi, dikili taşların oluşturduğu kesik çemberin ortasında da Tamalpais Dağı'na bağlanan bir geçiş kapısı vardı. Flamel kendisinin kapıyı açacak güce artık sahip olmadığını biliyordu, bununla birlikte ikizlerde vardı bu güç. Onların da eve dönmeye kendisi kadar hevesli olacağına emindi. Sonra hemen Perenelle'i kurtarma işine girişirdi. Onu ya kurtarır ya da buna çabalarken kaybederdi hayatını. Başarıya ulaşır ve Perry'yi adadan kurtarmayı başarırsa, sonrasında onlar için ölmekten başka yapacak pek bir şey kalmayacağına giderek daha fazla inanıyordu.

Simyacı arazinin kenarındaki yaşlı meşe ağaçlarından birinin yanında durdu ve sırtını ona yaslayarak sık

yaprakların arasından gökyüzüne bakıp kuru toprağın üzerine çöktü. Her iki elini birden ışığa tuttu: Yaşlı bir adamın damarlarla kaplı elleriydi bunlar. Parmaklarını kafasında gezdirdiğinde ufacık saç tutamlarının dökülerek rüzgârda uçuştüğünü gördü. Eklemleri şiş ve gerindi, ayağa kalkarken ve otururken de kalçasında sanki bıçak saplanmış gibi bir acı hissediyordu. İhtiyarlığı sonunda yetişiyordu. Dee'nin kitabevine daldığı Perşembe gününden beri on yıl kadar yaşlanmış olmalıydı, gerçi artık daha ziyade yirmi yıl gibi hissediliyordu bu fark! Tekrar yüklenmesine olanak vermeden aurasını o kadar fazla kullanmıştı ki, yaşlanma süreci iyice hızlanmıştı. Enerjisi neredeyse tükenmişti, ayrıca aurasından yakın zamanda bir miktar daha kullandığı takdirde, aniden alev alacağının da bilincindeydi.

Codex olmadan, onun ve Perenelle'in kaderleri ölmekti. Simyacı'nın dudaklarında acı bir gülümseme şekillendi. Abraham'ın Kitabı, Dee ile onun efendilerindeydi, geri vermeleri de hiç muhtemel görünmüyordu. Nicholas bacaklarını uzattı, gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe dönerek sıcaklığın bedenini kuşatmasına izin verdi. Ölecekti. Bir gün değil, gelecekte belirsiz bir gün değil, çok yakında. Peki o zaman ikizlere ne olacaktı? Sophie'nin öğrenecek iki büyüsü kalmıştı, Josh'unsa hâlâ kavraması gereken dört büyü vardı. Onların eğitimini kim sürdürecekti? Şu anda içinde bulundukları tatsız durumu atlatmayı başarırlarsa, ölüm onu ele geçirmeden önce bazı kararlar vermesi gerekeceğini biliyordu. Acaba Saint-Germain onların akıl hocası olma-

ya gönüllü olur muydu? Gerçi Kont'a tümüyle güvenip güvenemeyeceğine emin olamıyordu ya! Belki Amerika'da bunu isteyebileceği birini bulabilirdi, belki Amerikan Yerlisi bir şaman...

Kemiklerine işlemiş yorgunluk, sıcaklık ve günün durgunluğuyla birleşince, Simyacı'ya bir uyku bastırmıştı. Göz kapakları kırpışıp kapandı ve ağaca dayalı hâlde uyuyakaldı.

Simyacı rüyasında Perenelle'i gördü.

Evlendikleri gündü: 18 Ağustos 1350. Rahip az önce karı koca ilan etmişti onları. Simyacı uykusunda ürperdi. Eski bir rüyaydı bu, bir zamanlar, yüzyıllar boyu her gece onu esir alan bir kâbustu ve sonrasında neler olacağını çok iyi biliyordu.

Nicholas ve Perenelle mihraba sırtlarını verip yüzlerini kiliseye döndüklerinde, ufak taş binanın insanlarla tıklım tıklım dolu olduğunu görüyorlardı.

Sıraların arasından yürürken, kiliseyi dolduranların hepsinin de sarı saçlı, mavi gözlü ikizler, kızlar, oğlanlar, genç kadın ve adamlar olduğunu fark ediyorlardı. Hepsi de Sophie ve Josh Newman'a benziyordu. Ve hepsinin de suratında aynı dehşet ve tiksinti ifadesi vardı.

Nicholas irkilerek uyandı. Hep bu aynı noktada uyanırdı.

Simyacı kıpırdamadan durup gümbür gümbür atan kalbinin yatışmasını bekledi. Gece karanlığının bastırmış olduğuna şaşırmıştı. Hava terden nemli teninin

zerinde serin ve kuruydu. Tepesinde yapraklar hışırdayıp fısıldıyordu, orman kokusu ağır ve i bayıcıydı.

Bunda yanlış bir şeyler vardı. Gece havasında ağaç ve ot kokusu olmalıydı; o hâlde ilkel ormanlara ait bu koku nereden geliyordu?

Sol yanında bir dal ktrdedi, sağ tarafta bir yerlerde kuru yapraklar çatırdadı ve Simyacı ayırdaki bir şeyin ahıra doğru ilerlemekte olduğunu fark etti.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Efsuncu D Blok'ta bir hücrede," dedi Karga Tanrıça. "Bu taraftan." Geride kalarak Machiavelli ile Billy the Kid'in öne geçmesine izin verdi. Sonra başını çevirip gözlem kulesine baktı; kırmızı ve sarı gözleri solgun teni üzerinde ıslık ıslık. Kalemle çizilmiş gölmecek kaşlarını kaldırdı, siyah dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve sonra yaratık güneş gözlüklerini yüzüne indirdi. Karga Tanrıça, siyah tüylü pelerinin omuzları üzerine çekştirerek, çizmelerinin topuklarının nemli taşlarda tıkırtısı eşliğinde iki ölümsüzün peşinden ilerlemeye koyuldu.

"Neydi o öyle?" diye sordu *de Ayala*, kafası karışmıştı.

Perenelle usulca "Bir borç ödenmiş oldu," dedi. Gözleri, kulenin hemen altına girip gözden kaybolan yara-

tığı takip ediyordu. Gülümseyerek, “Talep edilmemişti, ödenmesi de pek beklenmiyordu,” diye ekledi. Efsuncu mızrağını kavradı, omuzlarına bir battaniye aldı ve metal basamaklardan rıhtıma indi.

Derin bir nefes aldı; Machiavelli’nin yılan kokusuyla yoldaşının kırmızı biber kokusu havada hafifçe hissediliyordu. Bunları unutmuyacaktı.

De Ayala, yanı başında belirivererek “*Saldırıya girişmeden evvel aşağıdaki hücrelere geçtiklerinden emin olmalısın,*” dedi. Şimdi İspanyol donanmasının resmi teğmen üniforması vardı üzerinde. “Hazırlıksız yakala onları. Auran güçlü mü?”

“Olabileceği kadar güçlü sanırım. Neden sordun?”

“Tavanı üzerilerine yıkacak kadar güçlü mü?”

Perenelle mızrağa yaslanıp denizin çürüttüğü binalara baktı. “Evet, doğru, bunu yapabilirim,” dedi dikkatle. Kıyı esintisiyle birkaç tutam saç yüzüne düştü. Onları kenara iterken, içlerinde eskisine kıyasla siyahtan fazla gri tel olduğunu gördü. “Auramı saklamalıyım, ama eminim betonu ve metal payandaları aşındıracak minik bir sihir bulabilirim...”

Hayalet neşeyle ellerini birbirine sürttü. “*Elbette Alcatraz’m tüm ruhları sana yardımcı olacak Madam. Ne yapmamız gerektiğini söyle yeter.*”

“Teşekkürler Juan. Yeterince yardım ettin bile.” Perenelle üçlünün ardından harekete geçerek yıpranmış ayakkabıları içinde sessizce ilerlemeye koyuldu. Bir binanın köşesine geldiğinde durdu ve dönemecin ardına

göz attı. Karga Tanrıça ve ölümsüzler gözden kaybolmuşlardı.

De Ayala yanında belirdi. “*Peki ya sfenkse karşı kullandığın buz? O çok başarılı olmuştı; koridoru olduğu gibi buzla kaplasan?*”

Efsuncu, dönüp kararlılıkla kitapçı dükkânının yanından geçerek rıhtıma doğru ilerlerken “O biraz daha zor olabilir” diye kabul etti.

Hınzır bir gülümseme ağzını iki yandan çekiştirdi sanki. “Ama yapabileceğim, onları sinir edeceğine hiç şüphe duymadığım bir şey var.”

“*Nedir?*” diye sordu *de Ayala* hevesle.

Perenelle tahta mızrakla işaret etti: “Teknelerini çalacağım.” Hayalet bunun üzerine öyle bir düş kırıklığına büründü ki, Efsuncu günlerdir ilk defa güldü.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nane yeşili ışık ahırın eğri büğrü kapılarından içeri sızdı ve göz kamaştırıcı yollarla iç mekânı dolgun hüznelerle aydınlattı.

Nikta beliren silüet, dev ve korkunç boynuzlarıyla Ardon Cernunnos'tu. Duvarlarda da kurt başlarının gölgeleri oynayıyordu.

Sophie bir çığlıkla uyandı, aurasının teni üzerinde parlamasıyla, bedeni etrafında ıslıl ıslıl gümüş bir zırh belirdi. Josh'un gözleri bir anda açıldı, oğlan ayağa kalktı ve sol eli doğrudan Clarent'e uzandı. Parmakları ona dolanırken tısladı, taş kılıç vızıldadı, bıçağı çatırdadı, pırıl pırıl renklerle aydınlandı.

Palamedes'in pürüzsüz siyah zırhı bedenini kapladı ve adam iki ağızlı dev kılıcını omuzundan çekip çıkarak ikizlerin önünde yerini aldı.

Gilgamiş sessizce uzanıp Şövalye'nin kemerinden kıvrımlı kılıcı çekti. "Simyacı nerede?" diye sordu Palamedes.

Sophie derin bir nefes alıp "Nane kokusu alıyorum," dedi hemen. Belirgin koku gece serinliğinin içine işlemişti. Kalbinin küt küt çarptığının farkındaydı, fakat dışarıda kendilerini neyin beklediğini bilmesine rağmen, korkmuyordu. Archon'u hâlihazırda bir kere yenmişlerdi, üstelik bu Su Büyüsü'nü bilmelerinden evveldi.

"Şu ışık Nicholas'ın aurasıyla aynı renkte," diye ekledi Josh. "Dışarıda olmalı."

"Dışarı çıkmamız lazım," dedi Palamedes aceleyle. "Burada mahsur kalamayız." Dönüp duvarlardan birine doğru atıldı. Çürük tahta, kıymıklara ayrılarak yarıldı, adam çayırın üzerine doğru uçtu.

Gilgamiş, Sophie'nin kolunu yakalayıp kızı önündeki kaba açıklıktan dışarıya iterken "Çıkın," diye bağırdı. "Josh, haydi!"

Josh dönüp onu takip edecekti ki, ahırın kapıları menteşelerinden ayrılıp birer birer yere yapıştı. Cernunnos başını eğip ahırın içine baktı, kapıdan içeri girmekten ancak dev boynuzları alıkoyuyordu onu. Güzel yüzüne bir gülümseme yerleşti, sesi Josh'un zihninde uğuldadı. "Tekrar karşılaştık demek evlat. Kılıcımı almaya geldim."

"İmkânı yok," dedi Josh sıkıca kenetlediği dişlerinin ardından.

"Bence var. Bu sefer hazırlıklı geldim." Cernunnos sol kolunu geriye çekti ve Josh, Boynuzlu Tanrı'nın elinde bir ok ve yay tuttuğunu gördü.

Josh bir yayın tıngırtısını duydu ve bir anda havada doğrudan üzerine gelen oku gördü.

Clarent kıpırdayıp yükselerek Josh'un gövdesi üzerine doğru kaydı ve bıçak kısmı yassı olarak oğlanın kalbi üzerine yerleşti.

Ucu kemikten ok, taşa çarpınca Josh'a zarar vermeksizin parçalandı, ama darbe oğlanı sendeleyerek geriletecek kadar da kuvvetliydi. Cernunnos hüsrarla böğürdü. Bir ok daha kertip fırlattı.

Clarent, Josh'un elinde kıpırdanarak, bir ıslıkla oku ikiye parçaladı.

İnsan yüzlü dev kurtlardan ikisi, Boynuzlu Tanrı'nın yanından geçip ahıra daldılar. Josh'a iki yandan birden saldırmak üzere ikiye ayrıldılar, oğlan da bacakları eski traktöre çarpıncaya dek geriledi. Artık bundan daha fazla geriye çekilmesi mümkün değildi. Ayaklarını sıkıca yere basıp kılıcı her iki eliyle önünde tutarak durdu ve Yaban Sürüsü kurtlarının sinsi sinsi üzerine doğru gelişini izlemeye koyuldu. O anda Archon'un bir ok daha fırlatmak üzere olduğunu gördü.

"Bakalım ne kadar hızlısın evlat?" diye seslendi Cernunnos. Oku fırlatırken ağzından ciyak ciyak, anlaşılmasız bir sözcük çıktı ve iki kurt çenelerini ardına dek açıp oğlanın üzerine atıldılar.

Gılgameş bir anda gölgelerin içinden çıkıverdi; ağır, kıvrımlı Pers kılıcı âdeta bir ıslık eşliğinde havayı yarı. İlk kurt ölümsüzlü görmeyi bile, ne var ki soğuk çelik etine değdiği anda toza dönüşüverdi.

İkinci kurt, Josh'a doğru atıldı. Clarent kıpırdanıp öne doğru bir hamle yaptı ve yaratık âdeta tuzla buz oldu. "Gılgamış!" diye bağırdı Josh. "Dikkat et!"

Ne var ki Archon'un oku ölümsüzü göğsünün orta yerinden vurdu, adamı fırıl fırıl döndürüp yere düşürdü.

Cernunnos bir ok daha kapıldığı gibi Kral'a doğrultup nişan aldı.

Sophie insanın kanını donduran bir çığlık attı: Korku, yenilgi ve öfke tek bir seste harmanlanmıştı. Şark Şövalyesi'nin yanından fırladığı gibi yıkık duvarın içinden geçti, gümüş rengi aurası bedeni etrafında sert ve ıslıl ıslıl parlayadursun; hızla, yere düşmüş olan Kral'ın yanına gidip kendini adamın üzerine attı. Cernunnos'un oku kıza sırtının orta yerinden vurdu ve taştan ok başı zırhıyla çarpışınca toza döndü; ne var ki darbenin kuvveti kızın dikkatini dağıtmış, aurası sönüp cızırdayarak kaybolmuş ve onu savunmasız bırakmıştı.

Archon yayını yana fırlattı; oku kalmamıştı. Sonra ahırın ön kısmını kocaman elleriyle parça parça koparıp yıkmaya koyuldu; bir yandan da hoşnut bir öfke içinde çığlıklar atıyor, ayaklarını yere vuruyor ve kükrüyordu.

Sophie, Gılgamış'ın yanına çömeldi; adamın başını yerden kaldırıp kollarına aldı. Josh, Archon ile kız kardeşi arasına konuşlandı; gözleri fırıl fırıl bir yandan ötekine dönüyor, saldırıya karşı tetikte bekliyordu. Ayaklarını yere kuvvetle bastı ve bedeni doğrudan savas pozisyonunu aldı: Ağırlık hafifçe tek yanda, kılıç

her iki elle tutulmuş, yana eğilip göğsü üzerine kaldırılmış hâlde. O anda içine bir huzurun yayıldığını hissetti; üstelik bunun elinde cızırdayan kılıçla hiçbir alakası olmadığını biliyordu. Bu, hiçbir seçeneği olmadığını, verilecek hiçbir karar bulunmadığını idrak etmenin verdiği histi. Yapabileceği tek bir şey vardı: Orada durup Archon'la savaşıyordu. Kız kardeşini korumak için ölmeye hazırdı.

Gılgamış'ın dudakları oynadı ve Sophie adamı duya-bilmek için başını ona doğru eğdi. "Su," diye fısıldadı adam, nefesi kızın yüzüne ılık ılık vurdu.

"Hiç suyum yok," dedi kız ağlamaklı ağlamaklı.

Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, fakat düşünemiyor, odaklanamıyordu. Tek görebildiği şey, kollarındaki yaşlı adam ve onun göğsüne saplanmış korkunç, siyah oktu. Ona yardım etmek istiyor, fakat bunu nasıl yapabileceğini hiç mi hiç bilmiyordu.

Kral'ın dudakları acılı bir gülümsemeyle kıpırdandı. "İçmek için değil," diye, gıcırta gibi bir sesle konuştu. "Su en üstün silahtır."

Daha kız cevap veremeden, Archon ahırın ön cephesini olduğu gibi yıktı. Kız dönüp baktığında, duvarın yerinde kalan boşluktan dışarıda olanları gördü. Yemyeşil, ıslık ıslık parlayan Nicholas Flamel, aurası duman duman kükürt sarısına bulanmış Dr John Dee ile dövüşüyordu. Dee sarımsı enerjiden uzun bir kamçıyla savaşıyor, Simyacı ise onun hamlelerini katı bir yeşil enerji mızrağıyla savuşturuyordu. Palamedes, Yaban Sürüsü'nden geriye kalanlarla kuşatılmıştı; yaratıklar

pençeleriyle adam üzerine atılıyor, o uzun kılıcıyla darbeler indiredursun, Şövalye'yi yıldırmaya çalışıyorlardı.

“Josh.” Sophie sakindi. “Kral su gücünü kullamamızı söyledi.”

“Su mu?” İkizi ona baktı. “Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum ki...”

“İçgüdü hakkında dediklerimi hatırlıyor musun?” Kız sağ elini uzattı ve ikizi sol elini uzatarak kızın elini tuttu.

Cernunnos binanın ön cephesini tümüyle yıkmayı başardı ve kemerinden kaba saba bir taş sopa çıkardı. “Hem kendini hem de kızı koruyabilmene imkân yok.”

Josh, “Tek yapmam gereken kızı korumak,” diye fısıldadı.

Cernunnos öne bir adım attı... Ve toprak ayakları altında yarılıverdi. Kuruyup sertleşmiş toprak bir anda yapış yapış bir bataklığa dönüşerek yarattığı bileklerine kadar yuttu. Yoğun ve çamurlu sular yerin altından fokurdayarak yükseliyordu. Bir çatlaktan ufacık bir kaynak patlak verdi ve sonra topraktan bir parça olduğu gibi çatlayarak bir anda çözünüp çamura döndü. Archon öne atıldı, sopası elinden düştü. Toprağın bir kısmı daha çorba gibi bir çamur birikintisine dönüştü ve yaratık önce dizlerine, sonra kalçasına kadar çamura gömüldü. Cernunnos, artık yabancı bir sessizliğe gömülmüş, kehribar rengi oval gözlerini nefretle ikizlere dikmiş hâlde, doğrulma çabasıyla kocaman ellerini önündeki toprağa sapladı.

“Büyük hata,” diye fısıldadı Josh.

Toprak, Archon'un elleri etrafında sıvılaştı.

"Biraz daha su lazım," diye fısıldadı Sophie.

Josh, suyun sert toprağın içinden fışkırmasını birebir bedeninde hissediyor, yerin üzerine doğru, aşağılardan inanılmaz bir basınçla itilerek akarken, çamuru yarıp toprağı çözündürürken, önüne çıkan kayaları ve ağaç köklerini bir yana itiverirken suyun gücünü içinde duyumsuyordu.

Archon göğsüne dek çamura batarken uluyup kükrüyor, dev gövdesinin ağırlığı yarattığı daha da derinlere çekiyordu. Elleriyle yapış yapış toprağa vurarak çamuru dört bir yanına fışkırtıyor, yoklaya yoklaya bir şeyele tutunmaya çalışıyor, fakat eline çamurdan başka bir şey gelmiyordu. Arkasında bir kabarcık fokurdadı, bir taş bataklığın yüzeyine çıktı. Bunu bir ikinci ve üçüncü izledi. Ve aniden, yapış yapış alacalı bulacalı çamur havaya fışkırıp yarattığın üzerine yağarak onu pislige bular-dı, beraberinde taşıdığı ağaç kökleri ve taş parçalarıyla onu âdeta dövdü.

Cernunnos'un etrafında daire şeklinde bir çukur açıldı ve Archon başının üzerine doğru akan çamur tarafından yutuldu; artık görünürde ancak boynuzlarının uçları kalmıştı.

Sophie elini erkek kardeşininkinden çekti ve gümüşten metal parmaklarını araladı. Çamurdan dairenin üzerinde bir alev belirdi ve kavurucu sıcaklık toprağı anında demir gibi sertleştirdi.

"Başardık," diyerek güldü Josh. "Başardık! Gücün bedenimden akışını hissedebiliyordum. Su Büyüsü," dedi şaşkınlık içinde.

“Josh çık oraya. Onlara yardım et,” diye komut verdi Sophie. Aurasının tükenmesiyle, yüzünün rengi de atmıştı.

“Peki ya sen?”

“Git dedim,” diye çıkıştı kız, gözleri gümüş renginde ışıldadı.

“Sen bana emir yağdıramazsın.” Sırıttı.

“Öyle de bir yağdırırım ki!” Kız gülümsedi ve uzanıp oğlanın parmaklarını hafifçe sıktı. “Unutma, ben senin büyüğünüm.”

Josh, gülümseyerek döndü ve tarlaların içine doğru hızla koşmaya başladı. Clarent önünde tıslayarak kıpırdanıyor, Palamedes’e doğru bir yol açıyordu. Bir yanı Simyacı’ya yardım etmek istiyor, ama derin bir içgüdü öncelikle Şövalye’yi kurtarmasının daha mantıklı olacağını salık veriyordu; iki savaşçı bir oldular mı, çok daha güçlü olurlardı.

Gilgamiş, Sophie’nin parmaklarını daha da sıkı tuttu. “Artık gitmelisin,” dedi boğuk bir fısıltıyla. “Kaç buradan.”

“Seni bırakmam. Yaralısın.”

“Sen beni asla bırakmayacaksın,” dedi Kral. “Hafızamda sonsuza dek yaşayacaksın.”

Aniden göğsüne saplı oku kavradı, çekip çıkardı. “Zaten bu var ya bu, tamam beni biraz yavaşlatacaktır, ama beni öldürmek o kadar kolay değil. Sen şimdi git. Senin auran, Simyacı’nınki ve Büyücü’nünki, bu ülkede ne kadar musibet varlık varsa hepsini buraya toplamış-

tır. Tabii yetkilileri de.” Bakışları, ölümsüz iki adamın silahlarından çıkan yeşil ve sarı ışıklara çevrildi. “Emimin şu ışıklar millerce öteden seçilebiliyordur.” Kral, Sophie’nin elini sıktı. “Şunu bil: Tekrar karşılaşırsak, seni hatırlamayabilirim.” Gümleğinin altından oradan buradan toplanmış sayfalardan oluşan kâğıt tomarını çıkardı, en üst yaprağı ötekilerden kopardı ve kızın eline tutuşturdu. “Eğer hatırlamazsam, bana bunu ver. Bu bana kayıp Kral için gözyaşı döken kızı hatırlatacaktır. Git şimdi. Geçiş kapısına git.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum ki!” dedi Sophie.

“Simyacı bilir...” Adam dönüp Flamel’e baktı, kız da onun bakışlarını takip etti. O anda Flamel’in aurası bir anda söndü ve adam yere yığıldı. Dee bir zafer çiğliği kopardı ve çatırdayan sarı kamçısını tekrar başının üzerine çekti.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

*J*osh, göz ucuyla Simyacı'nın aurasının sönüşünü ve adamın yere düşüşünü görmüştü.

Ve ona vaktinde yetişemeyecek kadar uzaktı olduğunu biliyordu.

Olduğu yerde döndü, Clarent uyuz, tek gözünü bir kurdu toza çevirdi ve sonra sanki disk atma müsabakalarındaki gibi topuğu üzerinde dönerek kılıcı Dee'ye doğru fırlattı. Bıçak havada kedi ciyaklamasını andıran bir sesle süzüldü; taş, kara-kırmızı bir renge bürünmüştü. Büyücü bunu son anda gördü. Elindeki kamçı ışıltılı yuvarlak bir kalkana döndü ve Clarent, havaya siyah ve sarı kıvılcımlar püskürten bir hamleyle kalkanın tam ortasına inerek Büyücü'yü yere yapıştırdı. Adamın aurası çatırdadı ve sonra söndü. Ve adam, yerden kalkamadı.

Çenesini vahşice aralamış çocuk yüzlü bir kurt Josh'un üzerine atıldı; oğlan kurdun pençelerinin kolunu tırmıklayışıyla acı içinde haykırdı. Bir anda, kurt yok olup toz hâlini aldı. Sophie, Gılgamış'ın kendisine vermiş olduğu kıvrımlı metal bıçağın üzerindeki siyah tozları silkeledi.

"Arabayı getir, buradan gideceğiz."

Josh tereddütte kaldı; Clarent'i mi geri alsın, arabayı mı getirsin bilemiyordu. Tepesinde kanat sesleri duydu ve gece göğünden iki metrelik sıçanımsı bir yaratık pençeleri Sophie'ye doğru uzanmış hâlde iniverdi. Yaratığın zafer ıslığı demir bıçağın yukarı kalkışıyla bir gurultuya dönüştü ve yaratık anında kuma döndü. "Haydi Josh!" diye ısrar etti Sophie, ağzına dolan kumları tükürerek.

İkizi dönüp arabaya doğru koştu. Gece ulumalar, viyaklamalar ve havlamalarla tam bir kakafoni içinde hayat bulmuştu. Gürültü giderek artıyor, yakınlaşıyordu.

Palamedes anahtarı kontakta bırakmıştı. Josh sürücü koltuğuna geçiverdi, derin bir nefes alıp anahtarı çevirdi. Araba ilk denemesinde çalıştı. Direksiyona sıkıca tutunarak gaza sonuna kadar bastı. İki kurt, tekerleklerin altında puf diye toza döndü. Bir başkası kaportanın üzerine atıldı, fakat oğlan direksiyonu ani bir şekilde çevirince, yaratık metal kapağın üzerinde upuzun çizikler açarak düştü. Josh, Sophie'ye doğru sinsice ilerleyen kömür karası bir kurdu arabayla ezip geçti ve frene bastı. "Taksi mi çağırmıştınız?"

Fakat Sophie arabaya binmedi. "Git Palamedes'i al," diye bağırdı. Arabanın hemen yanından koşa koşa,

Yaban Sürüsü kurtlarına metal bıçağıyla darbeler indirmekten kapkara tozun içine ayak bileklerine kadar batmış Şark Şövalyesi'ne ulaştı.

“Hadi bin!” diye bağırdı Josh.

Palamedes kapıyı açtı, önce Sophie'yi içeriye itti, sonra da kendisi taksinin arka koltuğuna geçti.

Josh arabayı, tekerlekleri fırıl fırıl döndüren bir hareketle ileri attırıp, yerde kıpırdamadan yatan Nicholas'ın yanına çekti. Sophie taksinin arka koltuğundan eğilip adamı omuzlarından tutarak arabanın içine çekmeye çalıştı, fakat onun için fazla ağırdı Simyacı. Palamedes dışarıya uzanıp o bitkin ve zayıf düşmüş hâliyle de olsa Simyacı'yı tek elle içeriye çekiverdi.

Sophie avucuyla cam bölmeye vurdu. “Gaza bas Josh!”

“Clarent'i almalıyım.”

“*Arkana* bak!” diye çılgık attı kız.

Josh, dikiz aynasından tarlanın canavarlarla dolu olduğunu görebiliyordu. Bunlar başta Yaban Sürüsü'nden gibi görünseler de her biri simsiyahtı ve yabani, neredeyse maymunumsu yüzleri vardı, üstelik büyüklükleri de gri kurtların iki katı kadardı. Yanlarında kıpkırmızı gözleriyle kömür karası dev kediler koşturuyordu.

“Bunlar da ne?” diye bağırdı Josh.

“Ülkenin her yanından çeşit çeşit Yaban Sürüsü türleri,” dedi Palamedes yorgun yorgun.

Josh, Clarent'in aralarında saklı olduğunu bildiği uzun otlara şöyle bir baktı ve bir karar verdi. Onu alması sadece bir anını alırdı. Fakat bunu yaparken de

herkesi tehlikeye atmış olurdu. Gaza bastığı o anda bile fark etti ki, yerinde eski Josh Newman olsa, kendi ihtiyaçlarını herkesinkinden önde tutar, gider kılıcı alırdı. Belli ki değişmişti. Belki öğrendiği büyüler sayesindeydi bu, ama sanmıyordu. Son birkaç günde yaşadıkları ona gerçekte neyin önemli olduğunu öğretmişti.

Sophie pencereden dışarıya eğilip artık sahip olduğunu dahi sanmadığı bir gücü toparlayarak başparmağını bileğindeki çemberin ortasına bastırdı. Birden ok gibi dümdüz bir çizgi hâlinde vanilya kokulu alevler belirdi, ateşin boyu hemen sonra iki metreye ulaşip taarruzdaki yaratıkları aniden durdurdu.

“Ne yapayım?” diye seslendi Josh. “Nereye gideyim?” Farların ışığında ahşap bir bahçe kapısı göze göründü. Josh direksiyona sıkı sıkı tutunup kamburunu çıkardı ve taksiyi doğrudan kapının üzerine sürüp onu kıymıklarına kadar parçalayarak yarı geçti. Kalaslardan biri geri sekerek ön cama saplandı ve camda bir delik açtı.

Palamedes, Simyacı’yı tutup pek de nazik denemeyecek bir hareketle adamın başını salladı. Flamel’in gözleri aralandı ve dudakları kıpırdandıysa da, herhangi bir ses çıkmadı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Şövalye.

“Stonehenge,” diye mırıldandı Flamel.

“Tamam o kadarını biliyoruz da, tam olarak neresine?”

“Çemberin tam ortasına,” diye fısıldadı Simyacı, başı sersemce sarsılıyordu. Sophie, Dee’nin kamçısıyla vurduğu yerlerde, adamın giysilerinde upuzun yırtık-

lar olduğunu gördü. Yarıktan görünen bedeni yanık yanıktı, derisi soyulmuştu. Sophie, aurasının kalanını işaret parmağına yoğunlaştırarak elini kesiklerin en kötülerinden biri üzerinde gezdirip onu iyileştirdi.

“Gılgamış nerede?” diye sordu Palamedes.

“Yaralıydı. Bana gitmemi söyledi, onu bırakmam için zorladı beni.” Sophie’nin sesi bir an için tıkanıp kaldı. “Ben onu bırakmak istemedim.”

Şark Şövalyesi şefkatle gülümsedi. “Onu öldürmek imkânsızdır,” dedi.

“Nereye gidiyorum?” diye bir kez daha ön koltuktan seslendi Josh.

Palamedes öne eğilerek “Benim komutlarımı dinle yeter,” dedi. “Şimdi sola dön. Arka sokaklarda kal, oralarda trafik olmaz.”

Yol, arkalarında mavi ve beyaz ışıklarla aydınlandı. Farlar parlıyor, sirenler bangır bangır ötüyordu. “Polis,” dedi Josh; o söylemeden de ne olduğu belliydi ya!

“Durma, devam et,” diye komut verdi Palamedes. “Hiçbir şekilde durma.” Arka pencereden polis arabalarına bakıp Sophie’ye döndü. “Yapabileceğin herhangi bir şey var mı?”

Sophie başını salladı. “Hiç gücüm kalmadı.” Elini kaldırdı. Eli zangır zangır titriyor, parmak uçlarından incecik bir duman tütüyordu.

“Üç polis arabası tarafından kısıtılmak üzereyiz,” diye ön koltuktan bağırdı Josh. “Bir şey yapın!”

“Sen bir şey yapmalısın,” dedi Palamedes. “Sophie’nin hiç gücü kalmadı. İş sana düştü Josh.”

“Ama ben arabayı kullanıyorum,” diye itiraz etti oğlan.

“Bir şeyler düşün işte,” diye kızdı Şövalye.

“Ne yapmalıyım?” diye çaresizce sordu Josh.

“Yağmuru düşün,” diye mırıldandı Sophie.

Josh gaz pedalına sonuna kadar basmıştı, taksi yolda kükrercesine ilerliyordu, hız ibresi saatte doksan mile yaklaşmıştı. Yağmur. Pekâlâ, Chicago, New York, Seattle ve San Francisco’da yaşamışlardı. Yağmuru gayet iyi bilirdi. Göklerden akan damlaları hayal etti: Dolgun yağmur damlaları, sağanak yağmur, puslu yaz yağmuru, buz gibi kış yağmuru...

“Hiçbir şey olmuyor,” diye seslendi.

Aniden, daha bir an öncesinde var olmayan bir buluttan boşanan şiddetli bir yağış, arkalarında uzanan yolu yıkadı geçti.

En yakındaki polis arabası bir su birikintisine denk gelip döne döne yana kaydı. İkinci araba da birincinin yolcu kapısına vurdu. Bir lastiği patladı. Üçüncü araba ikinciye arkadan çarptı ve üç araba birden kayarak bir metal yığını hâlinde yolu bütünüyle kapattılar. Sirenler tiz viyaklamalara dönüşüp sustu.

“İyi iş çıkardın, tebrikler,” diye yorum yaptı Palamedes.

“Şimdi nereye?”

Şövalye parmağıyla ileriye işaret etti. “Oraya.”

Josh başım eğip sola baktı. Stonehenge beklediğinden daha küçüktü, yol da beklenmediği bir şekilde, dikili taşların epeyce yakınından geçiyordu.

“Dur burada. İnip koşacağız,” dedi Palamedes.

Josh etrafına bakınarak “Nerede durayım?” diye sordu.

“Hemen burada!”

Josh frene bastı ve araba kayarak durdu. Palamedes, Simyacı’yı gelişigüzel sırtına atıp arabadan fırladı. “Beni takip edin,” diye seslendi Şövalye. Kocaman kılıcıyla metal çiti kurdeleymişçesine kesiverdi.

Josh, Pers kılıcını kaptı ve bilincini açık tutmak için didinen kız kardeşine kolunu dolayıp çimenlerin üzerinde dikili taşlardan oluşan çembere doğru koştururlarken ona destek çıktı.

“Ve ne yaparsanız yapın, arkanıza bakmayın,” diye bağırdı Şark Şövalyesi.

Sophie ve Josh, aynı anda, arkalarına baktılar.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

"O'nu tanıyor musun?" diye sordu Billy the Kid, başını eğmiş, çaktırmadan konuşmaya çalışıyordu. Labirent gibi taş ve metal koridor içinde peşinden gittikleri kadının sırtına dikmişti gözlerini.

Machavelli başıyla onayadı. "Ara sıra karşılaşmışlığımız var," dedi yavaşça. "Kendisi Karga Tanrıça olur, İkinci Nesil'dir."

Kadın başını bir baykuşunki gibi döndürüp iki adama baktı. Gözleri başına dolanmış aynalı gözlükleri ardında gizliydi. "Çok da iyi duyarım."

Billy sırtıttı. Hızlıca iki adım atıp siyah derilere bürünmüş kadına yetişti. Elini uzattı. "Ben William Bonney Hanımefendi. Çoğunlukla Billy derler."

Karga Tanrıça uzanan ele baktı ve gülümsedi; fazlasıyla uzun kesici dişlerini siyah dudaklarına bastırdı. "Dokunma. Isırırım."

Billy istifini bozmadı. “Ölümsüzlüğümü elde edeli çok olmadı, topu topu yüz yirmi altı yıl. Aslına bakarsanız Atalardan veya İkinci Nesil’den pek fazla kişiyle de tanışmadım. Hele de sizin gibi birisiyle...”

“William,” dedi Machiavelli usulca. “Bence Karga Tanrıça’yı rahatsız etmeyi bıraksan iyi olacak.”

“Rahatsız etmiyorum ki, sadece...”

“Sen ölümsüzsün William, ama bu hiçbir şeyden zarar görmeyeceğin anlamına gelmez.” Machiavelli gü-lümsedi. “Morrigan’a Kelt topraklarında ölüm tanrı-çası diye tapınılır. Bu sana kendisinin tabiatına dair bir ipucu verir umarım.” Adam aniden durdu. “Neydi o?”

Billy the Kid elini ceketinin cebine atıp kırk santim-lik bir av bıçağı çıkardı. Yüzü değişti, anında sertleşti. “Nedir?”

Machiavelli elini kaldırıp Amerikalı’yı susturdu. Ba-şını bir yana uzatıp iyice odaklandı. “Sanki...”

“Bir takma motor!” Billy koşmaya başladı. Machi-avelli Karga Tanrıça’ya şüpheli bir bakış atıp koşarak geldikleri yöne doğru ilerlemeye başladı.

Bir an sonra köşeden sfenks belirdi. Karga Tanrıça’yı görüp durdu ve iki kadın birbirlerine kibarca selam ver-diler. Karmaşık Ata ilişkileri çerçevesinde uzaktan ak-rabaydılar. “Bir şey duydum galiba,” dedi sfenks.

“Onlar da öyle dediler.” Karga Tanrıça’nın gülüm-semesi son derece yabaniydi.

Nicholas araba kullanmayı hiç öğrenmemişti, fakat Perenelle nihayet on yıl önce ders alıp altı hafta sürücü kursuna gittikten sonra ilk seferde sınavı geçmişti.

Sonrasında bir arabaları olmamıştı, ama Perenelle derslerinin hiçbirini unutmamıştı. Parlak sarı tekneyi nasıl çalıştıracağını birkaç saniyede çözdü. Kontakta duran anahtarı çevirdi, pedala bastı ve dıştan takma motor suları köpürttü. Dümeni çevirip pedala az daha bastırdı ve tekne ardında beyaz köpüklerden bir V harfi bırakarak Alcatraz Adası'ndan uzaklaşmaya başladı.

Pruvanın üzerine sıçrayan damlacıkların içinde *De Ayala*'nın yüzü belirdi. "*Savaşacağımı sanıyordum.*"

Perenelle, rüzgârın ve motorun gürültüsü üzerinden sesini duyurabilmek için "*Savaşmak son çaredir,*" diye bağırdı. "*Scathach ile Joan bana katılsalardı, belki o zaman sfenks ve o iki ölümsüzle savaşırdım. Ama tek başıma değil.*"

"*Peki ya Örümcek Tanrı'ya ne olacak?*"

"Areop-Enap kendi başının çaresine bakar," dedi Perenelle. "*Şansları varsa uyandığında adada olmazlar. Aç olacaktır, İhtiyar Örümcek'in iştahı da meşhurdur.*"

Uzaklardan bir bağırtı kadını arkasına bakmaya itti. Machiavelli ve yoldaşı rıhtıma gelmişlerdi. İtalyan kıpırdamadan duruyor, daha ufak tefek olan diğer adam-
sa kollarını sallıyor, güneş ışığı elindeki bıçaktan yansıyordu.

"*Büyülerini kullanmayacaklar mı?*" diye sordu *de Ayala*.

"Büyü hareket hâlindeki suyun üzerinde pek etkili değildir." Perenelle sırttı.

"*Korkarım burada sizden ayrılmak zorundayım Madam. Adaya dönmem lazım.*" Hayaletin yüzü damla damla çözünmeye başladı.

“Yaptığın her şey için teşekkür ederim Juan,” dedi Perenelle samimiyetle resmi bir İspanyolcayla. “Sana çok şey borçluyum.”

“*Alcatraz’a geri dönecek misin?*”

Perenelle ardındaki hapisaneyeye baktı. Artık hücrelerinde bir dizi kâbusun saklı olduğunu bildiğinden, adanın kendisi de neredeyse uyuyan bir canavar gibi göründü ona. “Döneceğim.” Ordu uyandırılmadan, birinin bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. “Döneceğim. Hem de epey yakında,” diye söz verdi.

“*Bekleyeceğim,*” dedi *de Ayala* ve gözden kayboldu.

Perenelle tekneyi iskeleye doğru çevirdi ve hızı biraz azalttı. Yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. Özgürdü.

Niccolò Machiavelli derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Öfke muhakeme yetisini bulandırırды, onunsa şu anda son derece açık bir şekilde düşünmesi gerekiyordu. Efsuncu’yu hafife almış, kadın da bu hantanın bedelini ödetmişti ona. Affedilemez bir şeydi bu. Alcatraz’a Perenelle’i öldürmek için gönderilmiş ve bu görevde başarısız olmuştu. Kendi efendisi de, Dee’ninki de, bundan hiç memnun olmayacaklardı. Bununla beraber, Dee’nin kendisinin pek de kahrolmayacağını hissedebiliyordu. Muhtemelen sinsice sevinirdi bu durum karşısında.

“Durdur onu,” diye bağırdı Billy. “Bir şeyler yap!”

“Bir an olsun sessiz durur musun?” diye çıktı Amerikalı’ya.

Telefonunu cebinden çıkardı. “Birine hesap vermem lazım ve bunu hiç de istemiyorum. İnsan asla kötü haber vermek zorunda kalmamalı.”

Ve o sırada, körfezin öbür yanında, Denizin Yaşlı Adamı bir patlamayla suların içinden hemen teknenin önüne fırladı. Ahtapot dokunaçları ufak teknenin gövdesine dolanarak onu aniden durdurdu. Perenelle görünmez oldu, ani duruş kadını savurmuştu.

Machiavelli telefonunu tekrar cebine koydu; kim bilir, belki hâlâ iyi bir haber verme şansı olabilirdi.

Nereus’un sesi suyun öte yanına doğru dalgalandı, sözcükleri dalgaların üzerinde titreşiyordu. “Tekrar karşılaşacağımızı biliyordum Efsuncu.” Machiavelli ve Billy, korkunç Ata’nın denizin içinden süzülerek yükselişini ve kıvrım kıvrım bacaklarıyla, teknenin burnuna çömelişini seyrettiler. Tahtalar gıcırdayıp çatırdadı, ufak ön cam çatladı ve yaratığın aracın ön kısmına yüklenmiş ağırlığı arka kısmı dalgaların içinden kaldırıp havalandırdı; motor hâlâ inliyordu.

Machiavelli ellerini gözlerine siper edip Efsuncu’nun ayağa kalkışını seyretti. Uzun tahta bir mızrağı her iki eliyle birden tutuyordu. Güneş ışığı silahtan altın renginde yansıyor, bir yandan da mızraktan beyaz bir duman tütüyordu. Adam, kadının önce yaratığın bacaklarına bir, iki üç kere mızrağı batırıp, sonra aleti çevirerek Nereus’un göğsüne sapladığını gördü. Denizin Yaşlı Adamı çaresizce bıçaktan uzaklaşmaya çabalarken sular havaya fışkıırıyordu. Ata, teknenin pruasından düştü ve patlarcasına köpüren sular eşliğinde dalgaların ara-

sında kayboldu. Tekne tekrar suyun üzerinde dengesini buldu, motor suları köpürtmeye koyuldu ve sonra araç ileri atıldı.

Hâlâ kıpırdanan üç uzun bacak tekneden ayrıldı ve dalgaların üzerinde gözden kayboldu. Tüm bu kapışma bir dakikadan kısa sürmüştü.

Machiavelli iç çekti ve tekrar telefonunu çıkardı. Nihayetinde verecek iyi bir haberi yoktu; bu gün daha kötü bir hâl alabilir miydi acaba? Tepelerinde bir gölge belirdi ve adam başını kaldırdığında Karga Tanrıça'nın dev bedeninin üstlerinde uçmakta olduğunu gördü. Kapkara pelerini kanat gibi yayılmış hâlde yükseklerde süzüldü, sonra düzgün bir hareketle sarı teknenin arka kısmına çullandı.

İtalyan gülümsedi. Elbette ya! Karga Tanrıça, Efsuncu'yu tekneden atıverecek; Nereidler de böylece kendilerine bir ziyafet çekeceklerdi! Sonra biri İkinci Nesil, öteki ölümsüz iki kadının kucaklaşmasını görünce, gülümsemesi söndü. Dönüp adaya doğru el sallarlarken, adamın yüzü zalim bir ifadeye bürünmüştü bile.

"Karga Tanrıça'nın bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum," dedi Billy the Kid hüznle.

"Öyle görünüyor ki bugünlerde kimseye güvenmemek lazım," diyerek uzaklaştı Niccolò Machiavelli.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yaban Sürüsü, Salisbury Düzlüğü'nde hızla ilerliyordu. Sophie ve Josh'un daha evvel sadece şöyle bir gördüğü yaratıklar artık iyice yaklaşmışlardı. Bazılarının ne olduğunu kestirilebiliyordu: Siyah köpekler ve gri kurtlar, kırmızı gözlü dev kediler, kocaman ayılar, kıvrık dişleriyle yaban domuzları, keçiler, geyikler ve atlar vardı aralarında. Ekibe başkaları da katılmıştı: Taştan oyulmuş insan biçimli yaratıklar, derisi ağaç kabuğundan, saçları yapraklardan, uzuvlarıysa ağaç dallarından yaratıklar peşlerinden koşuyorlardı. Sophie ve Josh'un gözüne *Genii Cucullati*, yani Başlıklılardan yeni tipler ilişti; ayrıca ellerinde zincirleriyle dazlak kafalı *Cucubuthlar* ve lekeli, pas içinde zırhlarıyla şövalyeler de gördüler. Kürkler içinde, bedenleri dövmelerle kaplı savaşçılar ve kırık dökük zırhları içinde Romalı bö-

l k komutanları, sendeleye sendeleye kızıl saçlı *Dearg Due*'nun peşinden geliyorlardı. Tüm bu canavarların arasında bir de kılıçlar, bıçaklar ve mızraklar kuşanmış, gayet normal görünümlü insanlar vardı ki; Josh'a en korkutucu gelenler de bunlardı.

 kizler gece karanlığında belli belirsiz y kseltisiyle Stonehenge'e baktılar; oraya vaktinde yetişemeyeceklerini biliyorlardı.

Josh içinde bulundukları durumu ve önlerindeki kısıtlı sayıda seçeneği tartarak soluk soluğa "Olduğumuz yerde kalıp direneceğiz," dedi. "Biraz daha gücüm var... Belki biraz daha yağmur yağdırabilirim..."

Vahşı, tiz bir uluma Salisbury Düzlüğü'n n her yanında yankılandı. Sağ taraflarında bir hareketlenme sezince Josh'un yüreği ezildi; yeni bir ekip araya girerek onları kapana kıştırıyordu. "Yine mi bela..." diye başıladı söze.

"Aksine." Palamedes sıırttı. "Bir daha bak."

Ve sonra Josh ekibin başındaki kişıyi tanıdı. "Shakespeare!"

Ozan, Gabriel Köpeklerini belli bir açıda ilerletiyordu. Sıkı disiplinli Ratchet köpekleri, uyumsuz orduya dalıp onların ilerleyeşini aniden durdurdular. Gece karanlığında demir mızraklar ve metal kılıçlar parladı; sonra da düzlüğün üzerini hızla bir toz tabakası kapladı.

Eksiksiz modern polis zırhı ve siperli kaskı içindeki William Shakespeare, Palamedes'e yetiştı. " yi bir buluşma oldu," dedi.

“Sana gün batımından sonra beklemekten vazgeçmeni söylemişim,” dedi Şark Şövalyesi.

“Eee, bekleyen derviş muradına ermiş,” dedi Shakespeare. “Ve biliyorsun, zaten senin sözünü hiçbir zaman dinlemem,” diye utangaç bir gülümsemeyle ekledi Ozan. “Ayrıca, yollar kapalı olunca, karanlık çökünceye kadar saklanacak bir yer bulacağınızı tahmin ettim.”

Palamedes baygın Simyacı’yı yere bırakıp adamın yanaklarına şak şak vurmaya başladı. “Uyan Flamel. Uyan. Hangi taş olduğunu öğrenmemiz lazım.”

Nicholas’ın solgun gözleri hafifçe aralandı. “Mihrap Taşı’na gidin,” diye fısıldadı boğuk boğuk.

Gabriel gece karanlığının içinden fırladı. Çıplak teni kapkara kurumdan yol yol olmuştu. Uzun saçları da yine toz toprakla iyice tarazlanmıştı. “Sayıları çok fazla, her an da yenileri ekleniyor,” dedi nefes nefese. “Zaptedemiyoruz.”

Josh parmağıyla taştan çemberi gösterdi. “Herkesi Stonehenge’e geri çek.” Evvelenden hissettiği o huzur yine bedenine yayıldı. Verilecek başka bir karar kalmamıştı. Bir kez daha, tek yapması gereken direnmek ve savaşmaktı. Kız kardeşini sonuna dek koruyacaktı. Elini göğsüne bastırarak Codex’in son iki sayfasının gömleğinin altında hışırdaşısını hissetti. Belki onları yok etmenin vakti gelmişti, gerçi bunu nasıl yapabileceğini tam olarak bilmiyordu ya... Belki yutabilirdi onları. “Herkes geriye çekilsin,” diye bağırdı. “Son direnişimizi burada gerçekleştireceğiz.”

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu gerekli olmayabilir," dedi Shakespeare. "Yaban Sürüsü ile tüm bu diğer yaratıklar senin ve kız kardeşinin peşinde, auralarınızın kokusuyla Dee'nin yakalanmanız için koyduğu ödülleri onları sizden çekiyor. Bizimle ilgilendikleri yok. O yüzden tek yapmanız gereken sizden kurtulmak. Palamedes, Gabriel," diye buyurdu Ozan. "Biraz oyalayın onları."

Şark Şövalyesi başıyla onayladı. Yer yer içe göçmüş zırhı bedeni etrafında tekrar şekillenerek pürüzsüz, simsiyah ve ayna gibi bir hâl aldı. Uzun kılıcına her iki eliyle birden tutunarak kurtların ve kara kedilerin üzerine atıldı. Gabriel önderliğinde, geriye kalan Ratchet köpekleri de peşinden gittiler.

Shakespeare, Simyacı'ya destek çıktı; Josh da Sophie'ye dayanak oldu ve dördü böylece iki uzun kum

taşı sütunun arasından Stonehenge'in orta yerine doğru ilerlemeye koyuldular.

Josh çemberin ortasına adım atar atmaz o kadim gücün uğultusunu hissetti.

Bu ona Clarent'i eline aldığı anda hissettiği şeyleri hatırlatıyor, oğlan işitme sınırının ancak kıyısında bir yerlerde birtakım seslerin varlığını duyumsuyordu. Etrafına bakındı fakat gece karanlığında taşların biçimlerini kestirebilmek zordu.

"Burası tam olarak ne kadar eski?" diye sordu.

"En erken yerleşim muhtemelen beş bin yıl öncesinden, ama daha da eski olabilir," diye yanıtladı Shakespeare. Birden yerde yatay olarak duran bir taşla çarpıştı. "İşte Mihrap Taşı," dedi Simyacı'ya.

Nicholas Flamel nefes nefese, bir eli göğsünde, taşın üzerine çöktü. "Beni yönlendir," diye hırıldadı. "Hangi taraf kuzey?"

Hem Shakespeare hem de Josh, içgüdüsel olarak, Kutup Yıldızı'nı bulabilmek üzere gözlerini gökyüzüne diktiler.

Aniden dev bir kara kedi kapıdan sıçrayarak geçti; ağzını ardına dek açmış, pençelerini de Simyacı'ya doğru uzatmıştı. Flamel ellerini kendine siper etti ve jilet gibi tırnaklar avucunu deşti; sonra Shakespeare'in polis copu savrulup yaratığa havada bir darbe indirdi. Kedi kocaman taşların üzerine yapışıp toza dönüştü. "Metal gibi, taşlar da onlar için zehirli," dedi Ozan hemencecik. "Dokunamıyorlar onlara, zaten o yüzden bize saldıramıyorlar. Simyacı, bir şey yapacaksan şimdi yapman lazım." Eliyle göstererek "Kuzey bu taraf," dedi.

Flamel, “Soldaki mükemmel üçüncü *trilitonu* bulun,” diye fısıldadı.

“Üçüncü ne?” diye sordu Josh, kafası karışmıştı.

“*Triliton*. İki dikey sütun ve bir üst pervazdan oluşur,” diye açıkladı Shakespeare. “Yunancada ‘üç taş’ demek.”

“Bunu biliyordum galiba,” diye fısıldadı Josh. Taşları saydı. Parmağıyla işaret ederek “Bu,” dedi kararlılıkla. “Şimdi ne yapıyorum?”

“Yardım et bana,” dedi Nicholas.

Shakespeare Simyacı’yı yakalayıp onu yarı yarıya taşıyarak iki dikey taşın yanı başına getirdi. Nicholas, taşların arasındaki dar aralığa girivererek mümkün olduğunca yükseğe uzandı, birine bir elini, ikinciye diğer elini yasladı, sonra da bacaklarını da iyice aralayarak taşların ortasında bir çarpı işareti oluşturdu.

Gece soğuğu çok hafif bir nane kokusundan nasibini aldı.

Dev bir ayı şaha kalktı, pençelerini Simyacı’nın başına doğru savurdu. Ve sonra yaratık Şark Şövalyesi tarafından geri püskürtülüp Gabriel Köpeklerine fırlatıldı. Köpekler, yaratığın üzerine vahşi ulumalarla üşüştiler. Ortalık bir kez daha toz içinde kaldı.

Üç kurt birlikte Flamel’e doğru koşturuyorlardı. Josh bunlardan birini kavisli kılıçla yakaladı, Gabriel de bir ikinciye yere serdi. Josh üçüncü kurda bir hamlede bulundu. Hayvan başını eğip kılıç darbesinden kurtuldu kurtulmasına ama, bunu yaparken uzun taş parçasına sürtünüp toza döndü.

Josh aniden geriye kalan Gabriel Köpeklerinin sayısının bir elin parmakları kadar etmediğini fark etti; üstelik kalanlar da giderek taş çembere doğru çekilmek zorunda kalıyorlardı. Başsız bir süvarinin sürdüğü kadidi çıkmış bir at şaha kalktı; toprağı döven toynaklarıyla köpeklerden birini kaptığı gibi taşlardan birinin üzerine yapıştırdı. Köpek bir anda yok olup ardında yalnızca tozdan bir iz bıraktı.

“Simyacı,” diye uyardı Shakespeare. “Bir şeyler yap.”

Nicholas yere yığıldı. “Yapamam.”

“Bunun doğru kapı olduğuna emin misin?” diye sordu Josh.

“Eminim. Bir gıdım gücüm kalmadı.” Başını kaldırıp ikizlere baktı ve bir anlığına Josh sanki ölümsüzün gözünde bir şey gördü. “Sophie, Josh, bunu sizin yapmanız gerekecek.”

“Kız tükenmiş hâlde,” dedi Ozan hemen. “Onu kullanırsan anında alev alır.”

Nicholas uzanıp Josh’un elini tuttu ve oğlanı kendine doğru çekti. “O hâlde sen yapmak zorundasın bunu.”

“Ben mi? Ama ben...”

“Bunu yapabilecek auraya sahip tek kişi sensin.”

“Diğer seçenek nedir?” diye sordu Josh. Simyacı’nın zaten baştan beri planladığı şeyin tam da bu olduğuna dair belirgin bir izlenim edinmişti. Flamel, kapıyı etkinleştirecek güce hiçbir zaman sahip olmamıştı ki!

“Başka seçenek yok.” Simyacı taş çemberin hemen dışında toplanan yaratıkları işaret etti. Sonra eliyle

gökyüzünü gösterdi. Bir ışık, arazinin üzerinde ilerliyor, onlara yaklaşıyordu. Hemen arkasında iki tane daha görünüyordu. “Polis helikopterleri,” dedi. “Birkaç dakika içinde burada olurlar.”

Josh paralanmış ve hafifçe bükülmüş kavisli kılıcı Flamel’e uzattı. “Ne yapıyorum?”

“Kollarını ve bacaklarını uzatıp dikey taşların arasında dur. Auranın bedeninden taşlara aktığını canlandırmak gözünde. Bu onları etkinleştirmek için yeterli olacaktır.”

“Bir de acele et,” dedi Shakespeare. Geriye sadece beş kadar Gabriel Köpeği kalmıştı, Palamedes de artık onlardan tümüyle ayrı düşmüş, zırhına çarptıkça ciyaklayıp kıvılcımlar çıkaran taştan hançerlerle kendisine saldıran bataklık mumyalarıyla kuşatılmış hâldeydi. Taş çemberin hemen dışında kurtlar ve kediler fırsat kolluyordu.

“İzin verin de kardeşime yardım edeyim,” diye fısıldadı Sophie.

“Olmaz,” dedi Shakespeare. “Bu çok tehlikeli.”

Josh’un aurası, o taşların arasına geçer geçmez tütmeye, teninden altın rengi bir duman gibi yükselmeye başladı. Oğlan uzanıp avuçlarını pürüzsüz kum taşı kütlelerine dayadı ve portakal kokusu iyice kuvvetlendi.

Koku, çemberin dışındaki yaratıkları iyiden iyiye kudurttu. İkizlere ulaşma çabalarını ikiye katladılar. Shakespeare ve Gabriel taşın birer yanına konuşlanarak, Josh’u onlardan korumak için çaresizce çabalamaya koyuldular.

Josh sol ayağını uzatıp dikey taşlardan birine değdi. Sağ ayağı da diğer taşa değer değmez kadim taş çemberinin içine adım attığından beri zihninde duymakta olduğu sesler berraklaştı. Bunların neden öylesine tanıdık geldiğini bir anda anlayıverdi. Bunların hepsi tek bir sest; Clarent'in sesi. Clarent ve Excalibur'un bir zamanlar kadim çemberin parçası olan kocaman mavi taşlarla aynı volkanik kayadan oyulmuş olduğunu anladı. Stonehenge'in ilk yaratıcılarının, kimisi insansı, kimisi insan dışı, kimisiyse her ikisinin korkunç bir karışımı olan yüzlerini gördü. Stonehenge beş bin yıllık değildi, bundan çok çok daha eskiydi. Gözlerinin önünde tümüyle beyazlar içinde, pırıl pırıl ve güzel, boynuzsuz bir Cernunnos belirdi; basit, sıradan bir kılıcı her iki eliyle başının üzerinde tutmaktaydı.

Ne var ki Josh'un sol tarafındaki sütun altın rengi ışıkla çatırdayıp aydınlanadursun, sağ taraftakinde çıt yoktu.

Flamel çemberin içine dalmayı başarmış bir yaban domuzunun yolunu kesip onu alt etti. Sonra Sophie'ye döndü. "Kardeşine yardım etmen lazım."

Kız o kadar yorgundu ki, zar zor ayakta durabiliyordu.

Simyacı'ya bakarak, söylemek istediği sözcükleri zihninde toparlamaya çalıştı. "Ama Will dedi ki, aurasını biraz olsun daha kullanırsam tutuşabilirmişim."

"Kapı açılmazsa da, o zaman hepimiz öldük demektir," diye hormurdandı Flamel. Sophie'yi omuzundan yakalayıp taşa doğru itti. Kız eğri büğrü taşlara takılıp kolları önünde öne düştü ve parmak uçları taşa değ-

di. Havayı bir vanilya kokusu kapladı ve sonra taş aydınlanmaya başladı. Donuk grimsi bir sis taştan kıvrım kıvrım yükseldi ve sonra taş içten aydınlanmaya başladı ve nihayet *triliton*un sütunları altın ve gümüş renklerinde titreşmeye, üstlerindeki pervaz da turuncuya dönmeye başladı.

Salisbury Düzlüğü'nde gece vaktiydi ama taşların arasında, güneş ışığıyla yıkanmış yemyeşil bir yamaç beliriverdi.

Josh şaşkınlıkla önündeki manzara bakıyordu. Çimenlerin, yeşilliğin kokusu burnuna geliyor, yüzünde yaz sıcaklığını hissediyor, havadan son derece hafif bir tuz tadı alabiliyordu. Başını çevirdi; arkasında, gökteki yıldızlarıyla, hâlâ gece vaktiydi. Önü ise gündüz. "Nereye?" diye fısıldadı.

"Tamalpais Dağı," dedi Flamel zaferle. Sophie'yi ayağa kaldırıp kızı açıklığa, ışığın içine doğru çekti. Kızın parmak uçları sütundan ayrıldığı anda, renkler solmaya başladı.

"Gidin," dedi Shakespeare. "Hadi şimdi..."

"Palamedes'e de ki..."

"Biliyorum. Hadi gidin şimdi. Hemen."

Kolunu Josh'un beline dolayıp ikizleri ıslıl ıslıl taşların arasından dünyanın öbür yanındaki çimenlik arazinin içine çekerken, "Bundan da amma iyi bir tiyatro oyunu çıkarırdın ha!" dedi Simyacı.

"Trajedi yazmayı hiçbir zaman sevmedim," diye fısıldadı William Shakespeare.

Josh'un eli taştan ayrıldığı anda altın rengi ışık söndü ve portakal ile vanilya kokuları kaybolup yerlerini Gabriel'in ve hayatta kalan tek Ratchet'ın misk kokusu aldı.

Yaban Sürüsü, İkinci Nesil, ölümsüz ve insan saldırganların hepsi anında gecenin içinde kaybolarak; geride evvelden yemyeşilken şimdi toza ve çamura bulanıp mahvolmuş kırlardan başka bir şey bırakmadılar. Palamedes sendeleye sendeleye karanlığın içinde belirdi. Zırhı çizilmiş ve yer yer çökmüştü, iki ağızlı kocaman kılıcıysa ikiye kırılmıştı. Şivesi yorgunluktan iyice ağırlaşmıştı. "Polis gelmeden buradan uzaklaşmamız lazım."

"Bildiğim bir yer var," dedi Shakespeare. "Mükemmelen korunmuş, Edward Dönemi'nden kalma bir ahır."

Palamedes, Ozan'ın omuzunu sıktı. "Korkarım mükemmelen korunmuş olduğunu söylemek artık mümkün değil."

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Nicholas Flamel, dizleri üzerine yığılıp ılık havayı derin derin içine çekerek “Ah, Tam Dağı,” dedi. “San Francisco.”

Josh da sersemlemiş, yönünü şaşırmış hâlde elleri ve dizleri üzerine kalkıp etrafına bakındı. Dağını yamacı hâlâ pırıl pırıl güneşin etkisindeyse de, sis kıvrım kıvrım eteklere doğru inmeye başlamıştı.

Sophie erkek kardeşinin yanına çömeldi. Teni kireç gibi bembeyazdı, gözleri çökmüş, sarı saçları kafasına yapışmış, yağlıydı. “Kendimi nasıl hissediyorsun?”

“Tahminimce senin görüldüğün kadar kötü,” diye cevap verdi oğlan.

Sophie yavaşça ayağa kalktı, sonra da kardeşine kalkması için yardım etti. “Neredeyiz?” diye sordu, etrafına bakarak. Tanıdık görünen hiçbir şey yoktu ortalıkta.

“San Francisco’nun kuzeyindeyiz sanırım,” dedi Josh.

Aşağılarında bir şekil kıpırdanarak sisi dalga dalga kaldırdı.

Üçlü, bunun bir düşman olduğu takdirde onunla savaşacak herhangi bir güçleri kalmadığını bilerek dönüp şekle baktı. Kaçamayacak kadar bile yorgunlardı.

Üzerinde kaba bir gömlek ve pantolonun üstüne geçirilmiş pis siyah bir palto olmasına rağmen düzgün ve zarif görünen Perenelle Flamel çıktı ortaya. “Ne zamandır burada bekliyorum,” diye seslendi; yamaçta onlara doğru yürürken yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Efsuncu kollarını ikizlere dolayıp onlara sıkıca sarıldı. “Ah, iyi ve güvende olduğunuzu görmek o kadar güzel ki! Çok endişelenmiştim.” Sophie’nin yanağındaki çürüklere, Josh’un alnındaki sıyrığa, kolundaki kesiklere dokundu. Her ikisi de tenlerini karıncalandıran bir sıcaklık hissettiler ve Josh bizzat kız kardeşinin tenindeki çürüklerin kayboluşunu gözleriyle gördü.

“Geri dönmek çok güzel,” dedi Josh.

Sophie başını sallayarak katıldı ona. “Seni tekrar görmek çok güzel Perry.”

Nicholas karısını kollarına alıp ona uzun uzun, sıkıca sarıldı. Sonra geri çekildi, ellerini kadının omuzlarında tutarak onu baştan aşağıya süzdü. “İyi görünüyorsun sevgilim,” dedi.

“Kabul et, yaşlanmış görünüyorum,” dedi kadın. Yeşil gözleri adamın yüzünde gezinerek tenindeki yeni

çizgileri, derin kırışıklıkları inceledi. İşaret parmağı adamın tenindeki sayısız yara ve çürüğün üzerinde beyaz aurasını gezdirerek onları iyileştirdi. “Gerçi senin kadar değil. Sen benden on yaş küçüksün,” diye hatırlattı ona. Sonra gülümsedi: “Ne var ki bugün, birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, ilk kez benden daha yaşlı görünüyorsun.”

“İlginç birkaç gün geçirdik,” diye itiraf etti Flamel. “Peki buraya nasıl geldin? Son konuştuğumuzda Alcatraz’da mahsurdun.”

“Artık o hapishaneden kaçan sayılı mahkûmdan biri olduğumu söyleyebilirim.” Kolunu adaminkine geçirip onunla birlikte öğleden sonra sisi içinde yürümeye koyuldu; ikizler de birkaç adım arkalarından geliyorlardı. “Benimle gurur duymalısın Nicholas,” dedi. “Buraya kadar arabayla tek başıma geldim.”

“Ben seninle her zaman gurur duyuyorum.” Duraksadı. “Ama bizim arabamız yok ki.”

“Rıhtımda gördüğüm pek havalı, üstü açık bir Thunderbird’ü ödünç aldım. Sahibinin yakın zamanda kullanmayacağını biliyordum.”

SONSÖZ

Dr John Dee yumuşak çimenlerin üzerinde yatmış gece gökyüzüne bakıyor, göklerde giderek yok olan altın ve gümüş parlaklığı seyrediyor, bu kadar uzaktan bile burununa hafifçe vanilya ve portakal kokuları geliyordu. Polis helikopterleri havada dolanıyor, her yandan siren sesleri geliyordu.

İkizler ve Flamel kaçmışlardı işte.

Ve beraberlerinde onun hayatını ve geleceğini de götürmüşlerdi. Evvelki gece saldırıya geçmeyi başaramadığından beri günleri zaten sayılıydı; şimdiyse resmen ölüydü.

Büyücü, sağ kolunu tutarak yavaşça ayağa kalktı. Parmak ucundan omuza kadar, Clarent'in darbesine maruz kalmış olan kol, uyuştu. Kırılmış olabileceğini düşünüyordu adam.

Clarent.

Oğlanın kılıcı elinden fırlattığını görmüştü... Yerden kaldırdığına ise şahit olmamıştı. Dee çamurda yuvarlanıp bıçağın yerde hemen yanı başında olduğunu keşfetti.

Nazikçe, neredeyse hürmetle kılıcı çamurun içinden kaldırıp sonra tekrar yere uzandı. Bıçağı göğsüne koyup her iki elini birden kabzaya doladı.

Beş yüzyıldan beri bu silahın peşindeydi. Bu takip onu dünyanın dört bir yanına ve nice Gölge Alemi'ne sürüklemişti. Güldü, çıkan ses tiz, neredeyse deliceydi. Ve kılıcı nihayet, neredeyse tam olarak arayışının başladığı yerde bulmuştu. İlk baktığı yerlerden biri Stonehenge'deki Mihrap Taşı olmuştu; o sırada on beş yaşındaydı, tahtta 8. Henry vardı.

Yattığı yerden paltosunun altına uzanıp Excalibur'u çıkarıp sağ eline aldı. Sonra her iki kılıcı birden havaya kaldırdı. Kılıçlar elinde oynayarak birbirlerine doğru seğirdiler; yuvarlak fırıl fırıl kendi etraflarında dönüyorlardı; bıçaklardan usulca bir duman tütüyordu. Vücudunun bir yanına buz gibi bir serinlik yayıldı, öbür yanıysa yakıcı bir sıcaklığa teslim oldu. Aurası aydınlanarak uzun sarı tutamlar hâlinde teninden tütmeye başladı ve adam ağrıların kaybolduğunu, yaralarının iyileştiğini hissetti. Büyücü iki kılıcı bir araya getirip bıçakları çaprazladı.

Sonra aniden kılıçlar sanki mıknatıslanmışçasına tuhaf bir ses çıkararak birbirlerine yapıştılar. Adam onları ayırmaya çalıştıysa da birbirleri üzerine geçerek tık

diye yerlerine oturdular. Bir kabza diğeriyle, bir bıçak ötekiyle birleşerek gri bir duman sızdıran tek bir, gayet sıradan görünen kılıç ortaya çıkardılar.

Karanlığın içinde bir şekil ayaklarını sürüye sürüye ilerledi; kat kat paltolar içinde yaşlı bir adamdı bu. Darmadağın saçlarında ve karman çorman sakalında sarı bir ışık oynaşıyordu, masmavi gözleriyse yitik ve uzaktı.

Kılıca baktı, odaklandı, dikkatini yoğunlaştırdı, hatırladı. Tek bir titrek parmakla uzanıp soğuk taşı okşadı ve sonra gözleri yaşlarla doldu. “İki tektir,” diye mırıldandı. “Tek de her şey!” Sonra Günlerin Kadimi dönüp gece karanlığında gözden kayboldu.

Üçüncü Kitabın Sonu

Michael Scott Hakkında

İrlanda doğumlu Michael Scott, yazmaya yirmi beş yıldan uzun süre önce başladı. Fantastik yazın, bilim kurgu ve halk bilgisi dâhil birçok farklı türde yüzden fazla çalışmaya imza atmış olan Michael Scott, günümüzde İrlanda'nın en başarılı ve üretken yazarlarından biridir. Hem yetişkinler hem de gençler için yazan yazarın kitapları, otuz sekiz ülkede, yirmi farklı dilde yayınlandı.

Michael Scott'un altı bölümden oluşan destansı fantastik dizisi *Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları*'nın altı kitabının her biri New York Times çok satanlar listesinde yer aldı.

Michael Scott, Kelt topraklarının halk bilgisi konusunda belli başlı uzmanlardan biri kabul ediliyor. *Irish Folk & Fairy Tales* (İrlanda Halk Öyküleri ve Masalları), *Irish Myths & Legends* (İrlanda Mitleri ve Efsaneleri) ve *Irish Ghosts & Hauntings* (İrlanda'nın Hayaletleri ve Hayaletli Mekânları) gibi derleme çalışmaları son yirmi yıldır tekrar baskı yapıyor ve eserler artık konu üzerine nihai kaynaklar ve en sık başvurulan çalışmalar arasında yer alıyor.

Irish Times gazetesinin “fantastik yazının bu adalardaki kralı” diyerek övdüğü yazar, Guide to Children’s Books tarafından da “çocuk edebiyatına benzersiz katkısı” vurgulanarak methedildi. Michael Scott ayrıca Dublin’in 1991 Avrupa Kültür Kenti etkinliklerinde Konuk Yazar olarak yer aldı ve *Who is Who in Ireland*’in (İrlanda’da Kim Kimdir?) 2006 baskısında “en önemli 1000 İrlandalı” arasında gösterildi.

Yazarın Notu

Stonehenge ve Sıfır Noktası

Sophie ve Josh İngiltere’de, Salisbury Düzlüğü’nde bulunan Tarih Öncesi döneme ait dikilitaş çemberine gece vakti varıyorlar ve dünyanın en tanınan arkeolojik alanlarından birini oluşturan, bir zamanlar pek heybetli olduğu kestirilebilen anıtın bu kalıntılarını ancak şöyle bir görebiliyorlar.

Stonehenge üç ayrı aşamada inşa edilmiştir. Günümüze kalan parçalar, her üç aşamaya ait yıkılmış kalıntılardan oluşuyor. Sekiz bin yıl önce, o zamanlarda tahminen ağaçlık bir alan olan Salisbury Düzlüğü’nün civarında etkin insan yaşamı olduğuna dair kanıtlar bulunmakla birlikte, ilk inşa aşaması beş bin yıldan biraz daha uzun bir zaman öncesine denk düşüyor. Erken dönem yapılarını inşa edenler, geyik boynuzları, taş parçaları ve tahta araç gereçler kullanarak iki metreye yakın genişlikte ve neredeyse 100 m çapında dev bir çukur kazmışlardı. Bu çukurun ortası kimi yerlerde iki metre derinliğe ulaşıyordu. Yaylardan teki açık bırakılmış, kapı dikmesi olarak da iki adet taş yerleştirilmişti. Bu taşlardan biri hâlen ayaktadır: Katliam Taşı.

Bir sonraki evre beş bin yıl önce başlamıştı. Bu evreden görünürde hiçbir şey kalmamışsa da, arkeolojik kanıtlar, çemberin içine tahta bir yapının dikilmiş olduğuna işaret etmektedir. Burada çömlek parçaları ve yanık kemikler bulunmuştur; Stonehenge’in bir gömme yeri ya da muhtemelen bir kurban sunağı olduğuna dair işaretler söz konusudur.

Sonraki bin yıl içerisinde, Stonehenge genişletilmiş, çeşitli değişiklikler geçirmiştir. Bugüne ulaşmış olan büyük taşlar bu yapım evresinden kalmadır.

Çemberin merkezine seksen kadar kireç taşı sütun dikilmiş olduğu tahmin edilmektedir. Bu tahmine göre, bu sütunlar, biri diğerinin içinde olacak şekilde iki yarı daire oluşturmaktaydılar. Bu taşların her biri en az dört ton ağırlığındaydı ve Galler'in, oradan 240 milden daha uzakta bulunan Preseli Dağları'ndaki bir alandan çıkarılmıştı. Sırf bu ağır taş levhaları sık ağaçlık bölgelerin içinden taşıyıp getirmek bile başlı başına olağanüstü bir başarı ve Stonehenge'in, onu inşa eden o eski halklar için ne denli önemli olduğunun bir göstergesidir. Nicholas Flamel'in üzerine uzandığı Sunak Taşı'nın tüm heybetiyle dikey olarak yerleştirilmiş olması olasıdır. Ağırlığı altı tondur.

Bu sıralarda giriş yolunun genişletilmesiyle, özellikle de yaz gün dönümünün sabahında, gün doğumu çemberin orta yerine derin, sipsivri, upuzun gölgeler düşürüyor olmalıydı. Kış ortasındaysa, güneşin taşların arasından batıyor olması lazım gelirdi.

Daha da sonraları, oraya, belki dört bin yıldan daha kısa bir süre önce otuz kadar başlıklı taş, bir çember dizilimiyle dikilmiştir. Bu, yine olağanüstü bir başarıdır, zira dikili taşların her biri aşağı yukarı yirmi beş ton ağırlığındadır. Taşlar Stonehenge'in yirmi milden fazla kuzeyinde kalan bir madenden getirilmiş ve her biri özenle kesilmiş, cilalanmış ve şekillendirilmiştir. Vaktiyle bu çemberin içinde, en küçükleri dış kenarlarda, en büyüğü ise ortada bulunmak üzere, yarım daire şeklinde düzenlenmiş beş triliton bulunuyordu. "Küçük" triliton altı metre boyundaydı.

Yüzyıllar içinde, bu alan terk edilmiş ve düzenini kaybetmiştir. Doğal unsurlar ve taşların muazzam ağırlığı kimilerinin devrilmesine yol açmış, zaman içinde çemberin düzeni ve dizilişi bozulmuş, kaybolmuştur.

Stonehenge çarpıcı, muhteşem ve gizemli bir anıt. Üstelik yüzyıllardır yürütülen araştırmalara rağmen, hâlâ

ne için tam olarak kullanıldığını bilmiyoruz. Burası bir gömme alanı mıydı, yoksa birçoklarının iddia ettiği gibi bir ibadet yeri miydi? Şimdilerde eski Keltlerin dini “Druidizm” (Kelt Şamanizmi) ile ilişkilendirilmektedir. Ne var ki, Keltlerin burayı ve bölgeye dağılmış birçok başka taş çember ve anıtı kullandıklarına şüphe yoksa da, inşa edenler onlar değildir. Stonehenge’e ilişkin sayısız efsane ve söylenti mevcuttur, hatta Merlin ve Arthur döngüsü ile bağlantılı olduğu bile iddia edilmiştir.

Stonehenge’i ziyaret edenleri en çok şaşırtan şeylerden biri, yolların bu Tarih Öncesi anıtın ne kadar yakınından geçtiği olur. Josh’un nihayet arabayı bıraktığı A344 yol, beş bin yıllık orijinal anıtın son derece yakınından geçmektedir.

Stonehenge günümüzde bir Dünya Mirası alanıdır.

Sıfır Noktası da gerçektir.

Fransa’nın başkenti Paris’in resmi merkezi Notre Dame Katedrali’nin önündeki meydana bulunmaktadır ve aynen Efsuncu’da tarif edildiği gibidir. Orada, kaldırım taşlarının içine kakılmış, dört parçadan oluşan bir daire bulunmaktadır. Dört parçanın üzerinde POINT ZERO DES ROUTES DE FRANCE sözcükleri yazılıdır. Dairenin ortasında merkezinden çıkan sekiz sivri koluyla parlak bir güneş imgesi bulunmaktadır.

Dünyanın birçok şehrinde Sıfır Noktası yahut Sıfır Kilometre işaretleri bulunur; bunlar, bu şehirlere olan tüm uzaklıklar ölçülürken baz alınan konumlardır. Bazıları yere oturtulmuş taşlar şeklindedir, bazılarıysa levhalar yahut anıtlarla işaretlenmiştir.

Güneş öğle noktasına vardığında Paris’teki taşın üzerinde durmanızı hiç tavsiye etmem, Scathach ile Joan’un başına neler geldiğini biliyorsunuz!